Tán Đổ Ảnh Đế

Contents

Tán Đổ Ảnh Đế **2**
1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt . . . 2
2. Chương 2: Ký Tên . . . 7
3. Chương 3: Ảnh Đế . . . 12
4. Chương 4: Ngộ Thương . . . 19
5. Chương 5: Thổ Lộ . . . 23
6. Chương 6: Mục Tiêu . . . 28
7. Chương 7: Sùng Bái . . . 34
8. Chương 8: Gặp Lại . . . 37
9. Chương 9: Kinh Hỉ . . . 42
10. Chương 10: Hợp Tác . . . 46
11. Chương 11: Kinh Hãi . . . 53
12. Chương 12: Thăm Nhà . . . 58
13. Chương 13: Giúp Đỡ . . . 63
14. Chương 14: Tới Gần . . . 68
15. Chương 15: Đối Mặt . . . 72
16. Chương 16: Hầu Hạo . . . 76
17. Chương 17: Đau Thắt Lưng . . . 81
18. Chương 18: Mờ Ám . . . 86
19. Chương 19: Sinh Bệnh . . . 91
20. Chương 20: Lạnh Nhạt . . . 96
21. Chương 21: Thẹn Thùng . . . 101
22. Chương 22: Trêu Chọc . . . 106
23. Chương 23: Nồi Lẩu . . . 111
24. Chương 24: Tai Họa . . . 115
25. Chương 25: Cái Bẫy . . . 121
26. Chương 26 . . . 126
27. Chương 27: Thích . . . 138
28. Chương 28: Tỉnh Táo . . . 143
29. Chương 29: Đáng Yêu . . . 149
30. Chương 30: Liên Tiếp . . . 153
31. Chương 31: Phù Rể . . . 159
32. Chương 32: Phù Rể (tiếp) . . . 164
33. Chương 33: Hôn Môi . . . 171
34. Chương 34: Thâm Tình . . . 174
35. Chương 35: Trước Khi Ngủ . . . 179
36. Chương 36: Thổ Lộ . . . 182
37. Chương 37: Bôi Thuốc . . . 185
38. Chương 38: Ngày Hôm Sau . . . 189
39. Chương 39: Ảnh Đế . . . 191
40. Chương 40: Cơ Hội . . . 194
41. Chương 41: Nhớ Anh . . . 196

42. Chương 42: Nữ Minh Tinh . . . 201
43. Chương 43: Vẫn Thắn . . . 205
44. Chương 44: Gặp Mặt . . . 211
45. Chương 45: Ngủ Cùng . . . 218
46. Chương 46: Dung Nhập . . . 225
47. Chương 47 . . . 231
48. Chương 48: Come Out . . . 241
49. Chương 49: Gặp Phụ Huynh . . . 244
50. Chương 50: Chứng Cớ . . . 249
51. Chương 51 . . . 255
52. Chương 52: Độc Thủ . . . 259
53. Chương 53: Mẹ Kế . . . 269
54. Chương 54: Ảnh Đế . . . 283
55. Chương 55: Phiên Ngoại: Chu Gia Thành (1) . . . 322
56. Chương 56: Phiên Ngoại: Chu Gia Thành (2) . . . 327
57. Chương 57: Phiên Ngoại: Chu Gia Thành (3) . . . 339

Tán Đổ Ảnh Đế

Giới thiệu
Thể loại: Đam mỹ, cao lãnh manh ảnh đế công x tốt bụng có chí tiến thủ đáng yêu thụ, 1×1, giải trí, song khiết, thụ kh

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tan-do-anh-de

1. Chương 1: Lần Đầu Gặp Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Tháng mười hai, tuyết lớn bay đầy trời.

"Ở phần này mọi người nhớ kỹ, tiểu công chúa không cẩn thận rơi xuống nước, tất cả phải tỏ ra hỗn loạn vào, la hét, kinh sợ các kiểu. Sau đó là cậu!" Người nhân viên chỉ vào một người thuận mắt hơn cả trong đám diễn viên quần chúng rồi la lên, "Ngay lập tức cậu phải nhảy xuống, tiếp đến mấy người cũng nhảy hết xuống để cứu tiểu công chúa!"

"Trời ạ! Hôm nay thời tiết dưới 0 độ đấy!"

"Bị cảm thì làm sao bây giờ? Thời tiết lạnh thế này, huống gì là nhiệt độ ở dưới nước."

Người nhân viên không kiên nhẫn nổi, cuộn cuốn kịch bản vào rồi chỉ về phía diễn viên chính – Trịnh Thế Bân, "Tất cả nhìn đi! Người ta là ảnh đế kia kìa, trên người chỗ nào cũng đóng bảo hiểm cả đấy, hay là tất cả đừng có làm diễn viên quần chúng nữa, đi làm thế thân cho người ta luôn đi cho rồi!"

Hồ Loạn đang mặc bộ đồ thái giám với kiểu dáng đơn giản của triều đại nào đó, cậu nhớ mang máng trong kịch bản có ghi đây là thời Ngũ Đại Thập Quốc thì phải. Vành mũ nhỏ làm da đầu cậu ngứa ngáy, vì diễn vai thái giám, lông mi bị chải cong có chút ẻo lả, Hồ Loạn bị trang điểm hơi trắng hơn một chút, không biết có phải là do người trang điểm thấy da dẻ cậu không tồi hay không mà dành thời gian trang điểm cho cậu nhiều hơn hẳn những người khác.

Răng trắng môi hồng, một từ thôi: Nương! (: nương, ý chỉ có dáng vẻ nữ tính)

Trời đông đầy tuyết làm cậu lạnh đến phát run, cậu tiện tay quệt nước mũi đang chảy ra. Diễn viên quần chúng chính là diễn viên quần chúng, chất lượng hóa trang cũng chỉ được đến mức này thôi.

"Xin hỏi tôi là người đầu tiên nhảy xuống đúng không?"

"Đúng rồi, phải tỏ ra sốt ruột một chút. Đến đoạn công chúa mải chơi ngã xuống nước, cậu phải liều chết xông lên cứu người."

Hồ Loạn xoa xoa tay, "Được!"

Dặn dò được một lúc thì người phụ trách đám diễn viên quần chúng chạy đến nói chuyện với đạo diễn. Hồ Loạn co vai lại, tiện thể liếc mắt về phía Trịnh Thế Bân đang mặc áo lông cầm túi sưởi đứng cách đây không xa, cho dù có đang để đầu trọc cũng không hề mất đi vẻ tiêu sái khí suất.

Cậu đã từng lén lút xem qua kịch bản phim [Khuynh thành] mà trong đó anh đóng vai vị hoàng đế đa sầu đa cảm, sau đấy vì nữ chính mà trở nên cường đại, đứng lên tiêu diệt hai nước nam nhị, nói chung là đúng cái form kịch bản Mary Sue (*), vai diễn với tình yêu mộng mơ như thế lại càng khiến cho fans của anh trở nên bấn loạn hơn.

(*) Mary Sue: Ý chỉ phim với hình tượng nhân vật hoàn mỹ quá mức.

"Haiz. Không biết bao giờ mình mới có thể trở thành đối thủ của ảnh đế nhỉ?"

Nghe tiếng lầm bầm của Tô Vi, Hồ Loạn ngồi xổm xuống ôm người, lần này không dám vân vê cái mũi nữa mà chỉ cố gắng hít nước mũi vào. Cậu cười cười, khả năng diễn xuất của diễn viên quần chúng đương nhiên là bằng 0 rồi, "Chúng ta cứ diễn cho tốt, đợi đến khi nào cậu trở nên nổi bật thì lúc đấy mới có thể trở thành đối thủ của anh ấy được."

"Sắp hết một năm rồi mà tớ vẫn chưa thoát được số phận làm diễn viên quần chúng. Tiểu Hồ, cậu nói xem, bộ dạng của tớ xấu lắm à?"

Lý trí cậu bảo Tô Vi không xấu. Hồ Loạn nâng tay giúp cô vén mấy sợi tóc lất phất ra sau tai. Hai người tuy là bạn học, nhưng thời gian nhập học của cậu lại muộn hơn so với Tô Vi. Hiện giờ Tô Vi đã là diễn viên quần chúng "quen mặt" rồi, hơn nữa với bộ dạng này của cậu ấy thì cũng có thể làm một cung nữ sống sót được trong một khoảng thời gian, "Ai nói cậu xấu, để tớ đập cho nó một trận."

"Phì." Bị chọc cười, Tô Vi bật người nhìn về phía phía đang có nhiều người vây quanh đó, đó là chỗ ngồi của nữ diễn viên chính, cô quyết tâm nói, "Tớ nhất định sẽ trở nên nổi bật."

"Nhất định!" Hồ Loạn nói thật lòng. Tô Vi xinh như hoa, diễn xuất cũng tốt. Cậu cảm thấy cái cô thiếu hiện tại chỉ là may mắn.

"Tớ nói cậu nghe, tớ nghe có người bảo, đạo diễn…"

"Này! Hai người kia, bắt đầu diễn rồi đấy, còn không mau lại đây!"

Hồ Loạn hơi hoảng, cậu đứng bật dậy, ôm mũ nói, "Đến đây đến đây."

Mấy lời Tô Vi nói sau đó cậu cũng không nghe được hết.

Mọi thứ chuẩn bị đã xong, nhân viên đóng clapperboard (*) lại, mọi người trong trạng thái sẵn sàng diễn.

(*) Clapperboard là cái này:

Diễn viên đóng vai tiểu công chúa là một ngôi sao nhí, vì là trẻ em nên đương nhiên không thể tự mình nhảy xuống nước, phải dùng thế thân nhảy xuống nước, dù sao cảnh quay trong nước cũng không nhìn ra được là người lớn hay trẻ nhỏ.

"A!"

"Công chúa rơi xuống nước rồi. Còn không mau cứu người đi!"

Hồ Loạn diễn vai tiểu thái giám làm bộ hoảng loạn, vội nói, "Vâng."

Sau khi nói đúng một lời thoại, ánh mắt Hồ Loạn lại nhanh chóng nhìn tiểu công chúa, "bùm" một tiếng, cậu nhảy về phía máy quay chống thấm nước, cậu cắn răng, run cầm cập bơi về phía người đang ở trong nước.

Đang chuẩn bị lên bờ thì đạo diễn lại nói, "Cắt! Lại lần nữa. Người nào vừa nãy cười đấy hả? Đang diễn đấy nhá!"

Cứ diễn lại như thế đến ba, bốn lần, thôi cũng coi như là ít đi.

Lần cuối cùng bò lên bờ, Hồ Loạn không cần sờ mặt cũng biết bộ dạng của mình bây giờ ra sao. Môi lạnh đến phát run, nửa người đang ở trên bờ của cậu còn cảm thấy ấm hơn ở trong nước gấp vạn lần. Cắn răng dùng sức bò lên, bò kiểu gì lại bị trượt vào trong nước một lần nữa, cũng may là cậu phản ứng nhanh, đứng được trên một tảng băng đá.

Sợ quá!

"Hồ Loạn, để tớ kéo cậu lên!"

Nghe được giọng nói của Tô Vi, Hồ Loạn nhờ vào lực của cô mới run cầm cập đứng lên được, "Lạnh, lạnh chết mất."

"Thật là…Cậu ngốc quá, không biết cự tuyệt hả?! Trời thì lạnh, đám người kia còn chẳng dám nhảy thế mà cậu lại dở hơi nhảy xuống. Cậu không chịu nhảy thì bọn họ bắt cậu nhảy được chắc?!" Tô Vi thấy mấy người đang đứng gần đó cũng không dám ho he nói lại câu nào.

Xung quanh không có người nào, cảnh dưới nước ngày hôm nay là cảnh cuối cùng, xong xuôi thì mọi người đi về, chỉ còn lại vài nhân viên hậu cần.

Hồ Loạn cầm giấy lau mặt, bình tĩnh nói, "Tớ vào phòng vệ sinh thay quần áo đã. Đợi tớ tí, tớ mời cậu ăn cơm."

"Đi mà ăn cơm với quỷ ấy!"

Hồ Loạn cười trộm, nhẹ nói, "Thư ký trường quay bảo có tiền trợ cấp đấy. Cho nên hôm nay tiền được gấp đôi."

Chuyện này cũng đồng nghĩa với việc: thời gian tới cậu lại tạm thời thất nghiệp rồi. Cuối năm rất nhiều người về nhà. Hồ Loạn cũng muốn về nhà, nhưng cứ nghĩ đến chuyện chỉ lôi được cái thân thể này về, cậu lại không khỏi chau mày chau mặt.

"Hắt…hắt xì!" Hắt xì xong, Hồ Loạn cọ cọ mũi, mắt liếc về phía gương phòng vệ sinh thì thấy trong gương xuất hiện một người khác.

Vốn tưởng không còn ai ở lại nữa nên lúc vào cậu không hề gõ cửa mà trực tiếp đi vào.

Vừa đi vào đã hắt xì hơi một cái, lúc đó đã thấy là lạ rồi, nhưng cậu vẫn mở mắt tiếp tục cởi quần. Trong chớp mắt cả người đờ ra, có người ở đang dùng bồn cầu.

"Ực", cậu nuốt một ngụm nước miếng.

Đó là…Trịnh Thế Bân.

Cũng thật khéo, lúc Trịnh Thế Bân vào cũng không thấy có người nên lúc đi vệ sinh không hề đóng cửa lại, ai ngờ chân trước vừa lên thì lại có người vào theo. Vì muốn trốn fans nên anh thuận đường mới đi vào phòng vệ sinh. Nhưng có ngôi sao nào lại hi vọng sẽ được ai đó nhìn thấy cảnh mình đi vệ sinh chứ.

"Thật xin lỗi, thật xin lỗi." Hồ Loạn bóp mũi lui về phía sau, vội vàng kéo quần lên, tốc độ cực nhanh.

Cậu lại…lại nhìn thấy…cảnh tượng như thế…

Hồ Loạn đi tới bồn rửa tay, đứng cách ảnh đế 1 mét rưỡi, không nhịn được lại hắt xì thêm mấy cái nữa.

Tô Vi thích diễn xuất của Trịnh Thế Bân, thầy cô giáo ở trường cũng thường lấy diễn xuất của anh ra để làm gương, ngay đến Tô Vi cũng bắt chước cách diễn của anh, có thể nói Trịnh Thế Bân là mục tiêu trong lòng Hồ Loạn.

Mục tiêu nhỏ trước mắt của cậu là trở thành diễn viên lợi hại hơn Trịnh Thế Bân.

Nhưng cậu cũng biết mình chỉ là "sư tử đại khai khẩu" (*) mà thôi. Bây giờ Trịnh Thế Bân đang là 35 tuổi, có lẽ đến khi anh hơn 80 tuổi cũng vẫn sẽ chẳng dính đến một chút scandal nào, sau đó mở công ty riêng, và vẫn không dùng mạng xã hội…

(*) Sư tử đại khai khẩu ( ) ý chỉ làm gì đó quá sức với mình.

Năm Trịnh Thế Bân chỉ mới 29 tuổi, anh đã lọt vào top những diễn viên nam giỏi nhất trong giới, năm tiếp theo giành được cúp bạch ngọc cho giải Nam diễn viên xuất sắc nhất. Trước đó không ký kết với bất kỳ công ty nào, điều này càng làm cho anh trở thành hình tượng "đại khí vãn thành", nhưng chính điểm ấy cũng khiến cho những người mê điện ảnh mất hết hi vọng. Vì sao?

Bởi vì Trịnh Thế Bân không muốn làm một con thiêu thân dính đầy scandal.

Hồ Loạn bị ấn tượng nhất với một bộ phim được đề cử của Trịnh Thế Bân. Trong phim đó Trịnh Thế Bân diễn vai một người bố có con trai bị ngốc, không khí trong phim không hề vui tươi, thân là bố có con bị ngốc, ánh mắt Trịnh Thế Bân luôn trong trạng thái u buồn. Hồ Loạn nhớ nhất cảnh Trịnh Thế Bân ôm thi thể con ngồi bên cửa sổ, không có một lời thoại, mọi diễn xuất đều dồn hết lên ánh mắt. Ánh nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ, có chút bất lực, có chút tuyệt vọng, có chút suy sụp, cảnh phim đó khiến người ta cảm thấy thật đau lòng.

Cũng chính vì thế mà Hồ Loạn mới đặt Trịnh Thế Bân làm mục tiêu phấn đấu học tập.

Đối phương là diễn viên "danh đúng với thực", khiến Hồ Loạn có chút khẩn trương. Cảm nhận được cơn hắt xì hơi lại sắp nổi lên, cậu nhanh tay che miệng lại kìm nén tiếng hắt xì hơi.

"Lau đi."

Hồ Loạn hoảng hốt nhận lấy khăn tay ở trước mặt, biểu tình kỳ lạ mà nói câu "cảm ơn".

Trịnh Thế Bân rửa tay với nước, lấy ra một tờ giấy nữa từ trong túi quần, lau cẩn thận hai tay, sau đó vo giấy ném vào thùng rác, nói với cậu bằng thứ giọng không có ngữ điệu, "Lúc về thì mua ít thuốc, trời này mà sinh bệnh thì khổ. Về sau nếu cảm thấy nhân viên sắp xếp công việc không ổn thì cũng có thể từ chối. Thân thể quan trọng hơn, không cần phải liều mạng mà diễn như vậy."

Liều mạng đúng lúc thì tốt, liều mạng không đúng lúc chính là tự tìm chết.

Muốn liều mạng diễn để gây được sự chú ý của đạo diễn không phải là chuyện dễ dàng, cái này còn phải phụ thuộc vào may mắn nữa.

Hồ Loạn đứng thẳng tắp, hé miệng, lần đầu tiên được đứng cùng thần tượng ở khoảng cách gần như vậy, trong tay còn cầm khăn của người ta, cậu khẩn trương đến độ không nói nên lời, chỉ biết gật gật đầu.

Bao nhiêu năm đạp gió rẽ sóng, thấy cậu là người mới non nớt, Trịnh Thế Bân cười nhẹ một tiếng, nụ cười chứa đựng sự ôn nhu khó hiểu.

Tim Hồ Loạn đập "thình thịch". Trịnh Thế Bân tướng mạo anh tuấn, ngũ quan tuy không phải là đặc biệt xuất chúng nhưng lại có đôi mắt rất có thần, ánh mắt thâm thúy cứ như có thể nhìn sâu vào nội tâm của người khác. Nụ cười của anh chính là quân át chủ bài, hơi hờ hững tựa như cái gì cũng không để ý, nhưng lại mang lại cho người ta một cảm giác an toàn đến khó hiểu.

"Cảm ơn ảnh (đế)…anh Trịnh…"

"Ừm, đi trước đây."

Tô Vi vẫn đang ở bên ngoài đợi cả buổi chiều mà không thấy người đi ra.

"Chết ở trong phòng vệ sinh đấy hở?" Cô đang vừa đi vừa lẩm bẩm thì thấy một người đàn ông đeo khẩu trang, một mùi hương nhàn nhạt phả vào mặt cô, không biết là mùi nước hoa của hãng nào.

"Dáng người quen quá." Nói xong câu cuối cùng, Tô Vi tiến vào phòng vệ sinh nam nhìn một cái.

“Sao mãi không ra ngoài thế, bên ngoài lạnh quá đi mất!”

Hồ Loạn lấy lại tinh thần nhét khăn tay vào túi quần, “Phòng vệ sinh nam mà cậu cũng dám vào.”

“Có gì mà không dám. Bọn mình là anh em thân thiết từ bé, cho dù có là nhìn cậu đi tè tớ cũng dám nhìn nữa là.”

Hồi nhỏ Hồ Loạn cũng từng bị Tô Vi kéo vào phòng vệ sinh nữ, cuối cùng bị thầy giáo phát hiện, bị mắng té tát. Chuyện tốt không nhớ rõ, chứ mấy chuyện kiểu này thì nhớ không sót một li. Hồ Loạn tẩy trang xong, mặt mũi lộ ra một màu hồng. Cậu mang theo phát tiểu (*) không-biết-ngại-ngùng-khi-vào-phòng-vệ-sinh-của-người-khác-giới ra ngoài ăn cơm.

(*) Phát tiểu (/fā xiǎo/) Là cách nói của người Bắc Kinh, ý chỉ những người từ nhỏ đã chơi với nhau, lớn lên cũng vẫn là bạn bè của nhau, bố mẹ của hai bên cũng quen biết nhau. Tóm lại là kiểu dạng ‘thanh mai trúc mã’ ấy.

Đều là người nghèo không dám ăn sang, Hồ Loạn gọi hai phần súp cay thập cẩm (*),hai người ngồi ở một góc sáng sủa nói chuyện. Hồ Loạn không có gì để kể, ngược lại Tô Vi lại có vô số thứ để kể.

(*) Canh thập cẩm cay (/ málà tang/) là súp cay nấu cùng hỗn hợp nhiều đồ ăn .

Hồ Loạn đang xoa tay thì đột nhiên nghe thấy “thổ tào” (*) phát tiểu hỏi, “Sao không ý kiến gì thế hở?”

(*) Thổ tào (/tǔcáo/) Ngôn ngữ mạng, ý chỉ những người hay lảm nhảm nhiều, từ dùng trong truyện này mang ý chọc vui chứ không hề có ý châm biếm.

“Tớ nghe vài người bảo có cách để phất lên đấy.”

“Cái gì cơ?”

Tô Vi hạ giọng, “Đạo diễn Trương chuẩn bị làm một bộ phim về đề tài tuổi thanh xuân, tớ muốn…đi thử xem sao. Tớ định mời ông ấy đi ăn cơm.”

Ăn cơm? Cơm gì? Cơm giường ấy hả?!

Hồ Loạn biết Tô Vi đang nóng vội. Con gái đang độ thanh xuân mà vẫn chưa thể thoát khỏi mấy vai diễn quần chúng, hơn nữa cơ hội là mình phải tự đi tìm, cậu cũng biết nguyên tắc này, “Tô Vi, có nhớ lúc trước cậu nói gì không, kiên định dựa vào bản lĩnh của chính mình cơ mà.”

Biết mình nói sai, Tô Vi xấu hổ cười cười, xua tay nghịch tóc, “Tớ chỉ mới nghĩ thế thôi mà. Mời người ta ăn cơm cũng không thể mời mấy loại cơm bình thường mấy trăm tệ được. Tớ làm gì có tiền chứ, cậu cứ yên tâm đi.”

Thấy Tô Vi biến sắc, Hồ Loạn cúi đầu ăn canh, nghĩ đến thu nhập gia đình của cô, ánh mắt trầm xuống vài phần. Vốn đang ăn uống vui vẻ, giờ không khí lại trở nên không được tốt.

Trở về phòng, Hồ Loạn bật thảm điện lên cuốn quanh người. Tắm rửa gì đó tạm thời quên đi. Lúc cởi quần cậu nhớ ra trong túi có khăn tay màu xám của ảnh đế, thật không ngờ bây giờ còn có người dùng khăn tay. Khăn của ảnh đế hơi cũ, có vẻ đã dùng được một thời gian dài rồi.

“Ảnh đế người ta cũng đâu thèm so đo một chiếc khăn tay này đâu.” Hồ Loạn cảm thán một câu, trải khăn tay ra, thuận tay kẹp vào trong sách.

Hôm sau Hồ Loạn cũng giống mọi người đi mua vé về thị xã B. Mấy ngày trước Tô Vi có nói năm mới sẽ không về quê. Cậu cũng chỉ để lại một bức thư ngắn rồi xách hành lý chạy lấy người.

Mấy ngày sau trên các trang web tung tin về bộ phim thanh xuân ấy. Hồ Loạn ngồi nhà, tiện tay nhấn vào một trang đọc thử thì thấy một cái tên quen thuộc: Tô Vi.

2. Chương 2: Ký Tên

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồ Loạn nhìn qua phần giới thiệu, phát hiện ra Tô Vi đảm nhận vai phụ, nhưng đó cũng là một vai diễn có sự móc nối với nhân vật chính.

Nói thì oai vậy quan trọng nhất vẫn là phần diễn xuất.

Trịnh Thế Bân nằm trong nhóm diễn viên chính. Gọi là phim về tuổi thanh xuân nhưng trên thực tế không phải tất cả nội dung đều là thanh xuân vườn trường. Nam-nữ chính là một đôi yêu nhau thời đại học, sau đó vì hiểu lầm mà dẫn đến chia tay. Nhiều năm sau, nữ chính từ một người giàu có biến thành người bình thường, phải bôn ba trong cuộc sống; còn nam chính thì trở thành tổng giám đốc của một công ty cao cấp.

Dân mạng ai ai cũng khen ngợi, chờ mong vai diễn này của Trịnh Thế Bân. Nếu là trước kia, Hồ Loạn nhất định sẽ nhanh chóng ghim lại ngày tháng của bộ phim vào đầu: Cuối năm lẫn trong hè, ảnh đế đều có dự án phim.

Còn giờ đây, cậu chỉ có thể ngẩn người nhìn chằm chằm vào hai chữ "Tô Vi".

Cậu không coi Tô Vi là con gái, Tô Vi cũng chẳng coi cậu là con trai, cho nên phụ huynh hai bên đều rất an tâm để hai đứa chơi chung với nhau. Nhà Tô Vi chỉ có bà nội và một người cha bị bệnh cao huyết áp, kinh tế thì thuộc loại "bữa đói bữa no", nhưng Hồ Loạn thật sự vẫn không tin được cô lại đi theo con đường kia.

Chẳng nói chẳng rằng cậu lập tức gọi điện thoại.

[Tôi là Tô Vi. Hiện đang có chút việc bận. Có việc gì xin để lại lời nhắn, tôi sẽ nhanh chóng hồi âm]

"Hồ Loạn, ra ăn cơm."

Hồ Loạn bỏ di động xuống, đáp, "Con đến đây."

Cậu tự an ủi, Tô Vi thật đúng là ngáo. Câu nói mấy ngày trước của Tô Vi cậu vốn không hề để vào trong lòng…Cho nên ngay ngày đầu năm mới, cậu lấy lý do công việc quay về phòng thuê, sau đó thẳng tiến tới chỗ của Tô Vi vì cậu gọi mấy cuộc rồi mà vẫn cứ báo máy bận.

"Tô Vi ấy hả, mấy ngày trước dọn đi chỗ khác rồi."

Hồ Loạn buồn rầu quay về, tay chân lạnh lẽo.

Ngày năm mới, vì Trịnh Thế Bân đang bận quay phim bên trong nên cậu không vào phòng quay được. Fans vây đầy bên ngoài cửa, không khí bên ngoài và thế giới nội tâm của cậu như đang ở hai rải phân cách khác nhau, một bên thì nóng bừng một bên thì lạnh băng.

Sự thật đã rành rành trước mắt, cậu không thể không tin.

"Ấy, anh cũng là fan của chồng em à?" Cậu tìm một chỗ ngồi nghỉ. Vừa ngồi xuống thì bị em gái bên cạnh hỏi.

"Ờm…Đúng thế." Cậu đích thực là fan của Trịnh Thế Bân, tuy không đến mức đi thu thập tin tức từ ngày sinh tháng đẻ, hộ tịch, blah blah nhưng mọi bộ phim mà Trịnh Thế Bân tham gia cậu có thể kể ra hết không sót bộ nào.

"Ngày xuân năm mới mà vẫn bám đuôi thần tượng hả?"

"Qua năm rồi mà. Với cả hiếm lắm mình mới được thấy chồng mình diễn."

Cô nữ sinh có lẽ vì quá hưng phấn nên liến thoắng không ngừng, cuối cùng đợi mãi mà không thấy Trịnh Thế Bân đi ra, nữ sinh đó đành rời đi. Trước khi đi còn cổ vũ Hồ Loạn kiên trì đợi tới cùng, còn tặng cả cho cậu bưu thiếp có ảnh chồng của mình.

Nếu không phải tâm tình đang không được tốt thì chắc cậu sẽ bật cười thành tiếng mất. Cậu ngồi một chỗ nghịch Wechat, một mực chờ bằng được Tô Vi. Ngồi đọc mấy tin tức gần đây của Tô Vi, cậu cũng không để lại bình luận gì, sợ về sau sẽ bị người nào đó lôi ra làm nhược điểm của cô.

Bên ngoài tuyết rất lớn, Hồ Loạn co người trên ghế, cảm thấy có chút ấm áp, bất tri bất giác nghiêng đầu ngủ gật.

Hôm nay Trịnh Thế Bân bảo trợ lý lên Youku viết vài câu vì anh rất lười gõ phím. Trợ lý mường tượng lại khẩu khí nói chuyện lúc bình thường của ảnh đế, sau đó liền viết bốn chữ: Năm mới vui vẻ.

"Anh Trịnh, tháng sau đài Hương Tiêu có chương trình cho những diễn viên có tầm ảnh hưởng nhất, anh có muốn đi không?"

“Ờm…Được.”

Trên mặt vẫn giữ lớp trang điểm, Trịnh Thế Bân vừa định nói tiếp thì fans ở ngoài cửa đã ập vào đòi được ký tên, chụp ảnh, nhiều đến nỗi lúc trời tối rồi mà vẫn còn chưa xong, anh cảm thấy phát bực. Nếu không nhờ có lớp trang điểm thì mặt của anh hẳn là đã già đi mấy tuổi rồi.

Trịnh Thế Bân cố xốc lại tinh thần, vừa cười vừa ký tên. Trợ lý định đuổi mọi người ra ngoài thì bị anh ngăn lại, “Chỉ là ký tên thôi mà, về sau đừng đuổi người như thế nữa.” Đương nhiên là trừ mấy thành phần cơm tư sinh (*).

(*) Cơm tư sinh (/sīshēngfàn/) Ý chỉ những fans có hành động điên cuồng, kích động. (Theo Baike)

“Em biết rồi.”

Có người tới xin chữ ký hộ bạn, ký còn chưa xong thì lại có người đòi chụp ảnh, Trịnh Thế Bân đáp ứng hết. Giờ đang là thời đại tiểu thịt tươi, mấy người có thâm niên trong nghề đều đã chuyển hết về làm việc sau cánh gà hoặc rời hẳn màn ảnh, anh đến tuổi này rồi mà vẫn có fans trung thành như vậy cũng không phải là dễ dàng gì, “Mọi người về nghỉ ngơi sớm đi. Chúc ngủ ngon.”

Trên gương mặt bắt đầu lộ ra thần sắc mệt mỏi. Trịnh Thế Bân gỡ mặt nạ tươi cười xuống, lên xe nhắm mắt nghỉ ngơi. Xe chạy được nửa đường thì trợ lý lại ôi thôi chết mà kêu lên, “Anh Trịnh, em bỏ quên túi ở đấy rồi.”

Nếu chỉ là túi đựng quần áo bình thường thôi thì trợ lý sẽ chẳng khẩn trương đến như vậy. Trịnh Thế Bân xoa đầu, mệt mỏi nói, “Quay lại lấy đi.”

Lái xe đáp lời rồi quay đầu xe lại. May mà ở đó vẫn còn có người đi đi vào vào để chụp ảnh. Trịnh Thế Bân ngồi trong xe nghỉ ngơi, quay đầu qua một bên thì nhìn thấy một người đang cuộn người ngủ ở ghế dài, một tay cầm điện thoại, một tay cầm bưu thiếp. Anh chỉ tùy ý nhìn qua, nào ngờ lại ngạc nhiên phát hiện trên bưu thiếp chính là hình của chính mình.

Thật ra không phải là do thị lực của anh tốt, cũng không phải là do anh có đôi mắt thái kim 24k của con cẩu (*), mà là bởi vì hình trên bưu thiếp là chính mình, chụp ảnh nhiều, ký nhiều thì đương nhiên sẽ quen thuộc với hình của mình, cho nên anh chỉ cần nhìn qua là có thể nhận ra được ngay. Lại nói, hình trên bưu thiếp kia được phóng to như thế kia cơ mà.

Trịnh Thế Bân không nhúc nhích, qua vài phút vẫn chưa thấy trợ lý quay lại, anh mới chậm rãi bước ra khỏi xe bảo mẫu (**), khoác thêm áo lông rồi cầm bút đi qua đó.

(*) 24K : Ngôn ngữ trên mạng. Ý kiểu tinh tường như mắt chó ấy =]]]]

(**) Xe bảo mẫu là xe to mà các sao hay dùng để di chuyển ấy.

Rút tấm bưu thiếp ra khỏi hai ngón tay của người đang ngủ gật đến sắp đổ cả thân, tiêu sái ký ba chữ Trịnh Thế Bân lên đó, rồi lại không dấu vết nhét lại vào túi quần của người ta, xong xuôi anh mới gọi, “Này, tỉnh lại đi.”

Trịnh Thế Bân đẩy đẩy ba lần làm Hồ Loạn suýt thì ngã xuống đất. Bỗng nhận ra mình đang ngủ gật ở đây, hai má đã lạnh đến phát đỏ.

“Về nghỉ sớm đi.”

Hồ Loạn vẫn hơi lơ mơ, giọng nói này sao quen thế nhỉ…Cố gắng mở to mắt, xác định người ở trước mặt là Trịnh Thế Bân, cậu lập tức thẳng lưng, trong mắt vẫn còn gỉ mắt, vội nói, “Cảm ơn anh Trịnh.”

Lúc này Trịnh Thế Bân mới nhận ra đây là người mình gặp cách đây không lâu. Người này vẻ mặt mơ màng, không ngờ nổi đây lại là thành phần fan não tàn của mình.

Vừa gọi được người tỉnh dậy thì trợ lý đã quay lại, trong tay còn ôm theo một cái túi đen to, “Anh… Anh Trịnh, tìm thấy rồi.”

“Ừm, lần sau cẩn thận một chút.”

Trợ lý gật mạnh cái đầu, nhìn sang nam sinh bên cạnh. Ấy chà, là fan nam.

Hồ Loạn nhìn người ta xoay lưng rời đi, đồng thời xoa xoa chân tay cho ấm người. Cả người đã mỏi nhừ, nhưng thần tượng đang ở trước mắt, không thể thất lễ được, phải cắn răng chịu đựng.

Lôi di động ra xem thì thấy có tin nhắn của Tô Vi: Tớ đợi gần nhà cậu.

Đời người ai cũng phải có một người bạn thân. Rất không may, Tô Vi lại chính là bạn thân của Hồ Loạn. Hai người không thành người yêu của nhau mà lại thành bạn thân tốt nhất của nhau.

Hồ Loạn vội quay về phòng, nhìn xung quanh không thấy bóng dáng của Tô Vi đâu cả.

"Hồ Loạn!"

Một lực mạnh ập đến phía sau lưng Hồ Loạn. Chân cậu bị đẩy lên vài bước mới ổn định được.

Hồ Loạn xoay người, hơi có ý trách móc, "Gọi điện thoại không được, nhắn tin cũng không được. Cậu làm tớ lo chết đi mất."

Tô Vi cũng biết mình làm sai, "Thời gian này tớ bận việc quá. Gọi điện về chúc tết dì thì mới biết cậu đã lên đây rồi. Nên tớ tới thăm cậu đây." Nói xong cô còn quay người vài vòng rồi cười, "Tớ ký hợp đồng rồi này. Còn nhận được một vai diễn của đạo diễn Trương nữa. Tuy chỉ là vai phụ nhưng tớ sẽ cố diễn thật tốt. Chờ nổi danh rồi tớ sẽ giúp cậu."

Hồ Loạn thở dài, mở cửa để Tô Vi đi vào, đưa lưng về phía cô, nói, "Tớ đọc tin trên mạng rồi."

Tô Vi đang rất vui vẻ. Chuyện của người khác cậu cũng không tiện chen mồm vào. Tóm lại hiện tại cậu chỉ cần thấy cô vui vẻ, không hối hận là được.

Nghĩ thế, Hồ Loạn thả lỏng đáp lại, "Trên weibo xem ảnh thấy cậu rất bận. Bây giờ phần diễn phụ của cậu cũng xong rồi còn gì. Lại còn nói đặc biệt đến thăm tớ nữa chứ."

Tô Vi ngồi bên giường, nói, "Tớ vẫn còn ít đồ để ở chỗ cũ, đều là mấy cái ghi chép tớ viết trước kia, không nỡ vứt. Vừa lúc cậu quay lại nên tớ mới vội chạy tới đây chia sẻ tin vui với cậu."

"Cậu đây là…" Cậu nhìn chằm chằm Tô Vi, không nói nên lời. Cả hai đều đã lớn rồi, đương nhiên biết đây là ý gì.

Hồ Loạn biết ánh mắt của của mình lúc này trông rất khủng bố.

Tô Vi nhận ra ánh mắt đó của cậu, trên mặt lộ ra vẻ xấu hổ, "Tớ có bạn trai rồi."

"Là đạo diễn Trương đúng không?" Hồ Loạn tận lực kiềm chế cơn nóng giận, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, thật sự muốn bùng nổ.

Cô thật sự đã lên giường với người ta rồi!

Tô Vi từ khi lên đại học đã theo nghiệp diễn. Vẻ ngoài xinh xắn, dáng người đẹp, chỉ có điều thứ ngành giải trí không thiếu nhất lại chính là gái đẹp. Trước ba mươi tuổi mà chưa có vai chính nào thì cũng đồng nghĩa là đang tuyệt nghiệp diễn của mình. Trước đây cô cũng từng đóng vai phụ trong một bộ phim kháng chiến Nhật, nhưng phim đó lại bị mấy thổ tào trên mạng chê là diễn viên phụ diễn không tốt.

"Lúc đọc tin là tớ đã biết ngay. Giờ cậu lại còn nói mình có bạn trai nữa. Tô Vi, cậu vui vẻ là được rồi. Tớ đứng ở cương vị một người bạn bình thường, hy vọng cậu sớm được nổi tiếng. Đứng ở cương vị một người bạn thân, tớ chỉ hy vọng cậu có thể bảo vệ bản thân thật tốt."

Hồ Loạn nhớ rõ, lúc trước có một tên tiểu đạo diễn yêu cầu cô phải ngủ với mình, chỉ cần một đêm là có được một vai diễn. Lúc đó Tô Vi cực kỳ sảng khoái mà tát cho thằng cha ấy một cái, còn chữiga là "Đồ lưu manh!", sau đó có một khoảng thời gian cô không nhận được một vai diễn nào cả.

Sắc mặt Tô Vi lúc này rất không được tự nhiên. Khóe miệng nâng lên rồi lại hạ xuống. Cô cắn môi xấu hổ trước mặt Hồ Loạn.

Khi cuộc sống đả kích con người ta đến thương tích đầy mình, bạn sẽ phát hiện ra, thứ gọi là "tôn nghiêm" kỳ thật không đáng mấy đồng, ngay cả kiếm bữa cơm còn chẳng đủ no.

"Cậu sẽ khinh thường tớ à?" Cô nghẹn ngào nói.

Sao có thể khinh thường được…Hồ Loạn an ủi ôm Tô Vi vào lòng, "Không đâu. Vĩnh viễn sẽ không."

Giống như nhận được sự an ủi lớn nhất, Tô Vi mới đầu chỉ khóc thút thít vài tiếng, lúc này không nhịn được liền oà khóc, khóc đến mê man đầu óc, mặt đỏ hết cả lên.

Cô nhào vào lòng Hồ Loạn, tựa như tìm được bến đỗ an toàn, không cần phải giả tươi giả cười, không cần phải diễn trò với người khác nữa.

"Hồ Loạn. Có phải bây giờ tớ rất xấu xa không?"

"Không đâu." Hồ Loạn cọ cọ trán cô, làm một hành động đơn thuần giữa bạn bè với nhau. Cậu có hơi hối hận khi lôi chuyện kia ra để nói, bất đắc dĩ bảo, "Cậu không hề xấu xa."

"Tớ tự thấy mình hơn khối nữ diễn viên khác, bộ dạng cũng không kém. Vì sao không được diễn chính mà chỉ có thể làm diễn viên quần chúng chứ? Tớ không phục!"

Hồ Loạn đưa cho cô một cốc nước, "Đúng vậy. Bộ dạng của cậu không kém ai cả. Cho nên bây giờ đừng khóc nữa. Cố diễn thật tốt vào. Tớ đang đợi trong tương lai cậu nâng đỡ tớ lên đây."

Tô Vi vừa khóc vừa cười khúc khích, dựa vào vai Hồ Loạn điều chỉnh lại hô hấp, "Hồ Loạn, cậu nhất định sẽ gặp được may mắn."

Hồ Loạn nhún vai, "Dù sao thì tớ vẫn còn có rất nhiều thời gian, cũng không vội. Sẽ đến lúc tớ với cậu đứng trên sân khấu nhận giải nam-nữ diễn viên xuất sắc nhất. Cậu phải đợi tớ đấy."

Tô Vi cười rộ lên, cười đến run cả người, "Tớ sẽ trao giải cho cậu."

Nói xong cô sửa sang lại mình, ho khan vài tiếng giả bộ trang nghiêm, đứng dậy, tay trái cầm cốc nước, tay phải giơ điều khiển tivi lên cao, cười hai tiếng.

"Hồ Loạn là một diễn viên kiên định và ổn trọng. Lần này, nhờ có diễn xuất tinh xảo nên đã đạt được giải Kim mã ảnh đế. Chúng ta cùng nhiệt liệt vỗ tay chúc mừng cậu ấy nào."

Hồ Loạn cười, cậu đứng lên nhận "cúp", trịnh trọng phát biểu với "khán giả": "Đầu tiên, tôi phải cảm ơn các fan đã yêu thích tôi, còn có bạn cùng diễn nữa, thật sự cảm ơn mọi người đã ủng hộ tôi, bao dung cho tôi. Ngoài ra tôi cũng rất cảm ơn nữ diễn viên xinh đẹp đang đứng ngay cạnh tôi đây. Chúng tôi đã sát cánh cùng nhau từ hồi mới chỉ nhận được những vai diễn quần chúng, từ nhỏ đã chơi với nhau, chứng kiến cậu ấy từ một tiểu tử trở thành nữ sinh xinh đẹp, cướp mất trái tim của biết bao người đàn ông. Qua bao nhiêu năm như vậy mà cậu ấy vẫn luôn ở bên tôi. Giải thưởng này là do Tô Vi trao cho tôi, với tôi mà nói thì nó có ý nghĩa rất đặc biệt."

Tiếng vỗ tay của Tô Vi càng lúc càng nhỏ, Hồ Loạn quay đầu nhìn thì thấy cô đã đẫm nước mắt, "Nhận giải là chuyện vui, khóc cái gì mà khóc."

"Hồ Loạn…" Tô Vi vùi đầu vào lòng cậu, không hề giữ hình tượng mà khóc òa lên.

Phía trước có đường, nhưng nào ai biết rốt cuộc con đường đó có đi được hay không…

3. Chương 3: Ảnh Đế

Để Tô Vi ăn nốt một chút điểm tâm rồi cậu mới tiễn cô về.

Rời khỏi chốn nhỏ, sau này cô sẽ phải chiến đấu với boss lớn và một đám *yêu quái*. Toàn bộ sẽ phải dựa hết vào *vũ khí cuối cùng* của cô.

Rất nhanh *vũ khí cuối cùng* cũng được xuất ra.

Ba tháng sau, đoàn phim **sát thanh (*).** Ngày mùng 8 có rất nhiều phim trong nước sẽ ra rạp, các rạp chiếu phim lớn giảm chiếu tối đa các phim của nước ngoài.

(*) Sát thanh / / nghĩa là dùng thẻ tre để viết chữ. Ngoài ra nó còn có ý chỉ "công việc đã hoàn tất".

[Tiến lên, tuổi thanh xuân!] thu về được rất nhiều lợi nhuận, phim của đạo diễn Trương Minh chính là sự đảm bảo của phòng vé. Mấy năm gần đây, phim thể loại vườn trường đều đi đầu xu hướng, rất nhiều người làm phim theo đề tài này.

Hồ Loạn đã theo dõi tin tức của bộ phim từ rất lâu. Cuộc trò chuyện đêm đó đã giúp quan hệ của cậu và Tô Vi trở lại như bình thường. Theo những gì Tô Vi tiết lộ, Hồ Loạn cảm thấy vai diễn của Tô Vi tuy không cần thiết lắm, chỉ có tác dụng điều hòa lại quan hệ giữa nam chính và nữ chính, nhưng nhân vật này lại có tinh thần trọng nghĩa, tính cách sảng khoái, có chút ngốc manh, đáng yêu.

Tóm lại là một nhân vật đáng yêu.

Quả nhiên, so với nữ chính từ giàu sang biến thành nghèo khó, khán giả lại càng thích nhân vật nữ phụ hoạt bát thú vị hơn.

Tô Vi nổi rồi!

Từ một diễn viên vô danh tiểu tốt, từ 3000 fans biến thành 30,000 fans.

Trên weibo đều là những bài viết khen ngợi, nhờ thế mà cô lại càng có thêm nhiều fans hơn nữa.

Công ty vẫn đang không ngừng cố gắng tìm cho cô một vai diễn phụ tương tự như thế. Rốt cuộc sự đánh đổi của Tô Vi cũng được đền đáp.

Còn Hồ Loạn thì vẫn tiếp tục làm diễn viên quần chúng. Những vai diễn đòi hỏi nhiều động tác khó, người ta ngại không muốn diễn thì cậu đều nhận tuốt. Thế là về sau, nhân viên cứ thấy vai nào không có ai muốn diễn là lại đưa hết cho Hồ Loạn.

"Hồ Loạn…Tên cứ thế nào ấy nhỉ?" Thư ký trường quay cười cười, bố mẹ nào lại đặt cho con mình cái tên như thế này cơ chứ.

Ngược lại, Hồ Loạn lại cảm thấy tên của mình rất hay. Quan trọng là dễ nghe, dễ nhớ, lại độc.

Lần này có một vai diễn hơi phức tạp hơn một chút. Vì sao ấy hả? Là bởi vì vai diễn lần này yêu cầu phải có nhan sắc.

Đây là vai diễn không lớn cũng không nhỏ, là huynh đệ tốt của nam chính, nhưng tình tiết lại *máu chó* ở chỗ nhân vật này vì thích nữ chính nên quay sang làm hại nam chính, hơn nữa tính cách trước đó thuộc dạng hào hoa phong nhã nên không một ai nghi ngờ hắn ta.

Cẩn thận nghĩ lại, bắt đầu từ cuối năm trước, Trịnh Thế Bân luôn *cắm chốt* ở hoành điếm để diễn, kịch bản thay đổi, máy bay bay tới bay lui, nhóm diễn viên quần chúng của Hồ Loạn chỉ còn lại có ba người, bao gồm cả nam chính Trịnh Thế Bân nữa. À không, là nam-thứ-chính Trịnh Thế Bân chứ, vì bây giờ vai nam chính đã được đưa cho một diễn viên *tiểu thịt tươi* đang nổi rồi.

Kỳ thật diễn vai nào cũng không quan trọng. Hồ Loạn thu hồi tầm mắt đang nhìn về phía ảnh đế. Vai chính và vai thứ chính đều có đất diễn riêng, trên poster đều là đội hình ngôi sao nổi tiếng. Vốn vai diễn người bạn của nam chính đã được giao cho một diễn viên quen mặt, nhưng mấy ngày trước anh ta diễn cảnh cưỡi ngựa, bị ngã gãy chân nên lúc này đang phải nằm viện.

Bây giờ muốn tìm diễn viên thế chỗ chỉ sợ là cũng không kịp, các diễn viên đã được ấn định, từng vai diễn

đều đã phải cân đong đo đếm rất nhiều lần mới chọn được diễn viên, hơn nữa kinh phí cũng không thể tốn thêm được nữa, vì đội chế tác hậu kỳ cũng cần có thù lao, cho nên bây giờ phải tiết kiệm rất nhiều.

Thư ký thấy vai diễn cũng có chút khó khăn, khuôn mẫu nhân vật cũng khó bắt chước, với lại không ai biết được kịch bản về sau sẽ như thế nào. Đạo diễn và biên kịch đều là dựa theo phản ứng của dân tình trên mạng để viết tiếp tình tiết về sau, trừ vai chính ra thì đa số các vai còn lại đều có thể thay đổi.

Những vai diễn khác chỉ có chung tác dụng là làm nền thôi. Tình cảm nam-nữ chính tiến triển chậm. Vai nam chính và vai nam thứ của Trịnh Thế Bân đều là những kỳ tài trong điều tra phá án, nhưng cuối cùng thì Trịnh Thế Bân cũng sẽ phải "chết" để nâng *tiểu thịt tươi* lên mà thôi.

Thư ký trường quay khổ não một hồi, tự nhiên nhớ ra đồng chí Hồ Loạn. Chỉ có điều, không biết một diễn viên quần chúng có được đạo diễn đồng ý hay không.

Kệ xác vậy, tìm xong người là được rồi.

Cho nên anh ta liền gọi cho Hồ Loạn.

Hồ Loạn nhận điện thoại, thư ký trường quay thấy thái độ của cậu cũng tốt nên đồng ý về sau sẽ lưu ý đến cậu nhiều hơn.

Hồ Loạn nghe qua nội dung phim, cũng chẳng đòi xem kịch bản mà nói luôn, "Tôi diễn."

Đưa người tới trước mặt đạo diễn, thư ký trường quay đẩy Hồ Loạn lên phía trước, "Đạo diễn, ông xem người này được không? Đây là diễn viên quần chúng thường đóng trong phim của chúng ta đấy. Là người có thể chịu khổ."

"Diễn viên quần chúng?" Lông mày đạo diễn nhướng cao lên, *mịe nó, đều muốn bay lên trời hết rồi có phải không?!*

"Không được, diễn xuất không ổn. Anh định để mọi người cười nhạo phim chúng ta làm đấy hả?"

Tháng 7, tháng 8 thời tiết khô nóng, trên phim trường không ngừng bổ sung thêm quạt điện nhưng vẫn không thể cảm thấy dễ chịu cho nổi. Hồ Loạn mặc áo trắng ngắn tay, dáng người cao ngất, "Đạo diễn, xin cứ cho tôi một cơ hội, tôi nhất định sẽ cố gắng." Cậu cúi đầu, gập người xuống, lưng gần như tạo thành một góc 90 độ.

Nhưng ánh mắt cao đến tận trời của đạo diễn lại chẳng thèm nhìn lại cậu thêm một lần nữa, "Không tìm được diễn viên thì tạm thời cứ để đấy, quay cảnh khác trước đã. Đợi tìm được người thì tính tiếp."

Trong nháy mắt, hơi thở của Hồ Loạn trở nên khẩn trương, bất đắc dĩ nhắm hai mắt lại. Tất cả vai diễn

quần chúng của cậu trong một năm nay cũng không thể nào so được với vai diễn phụ này.

"Đạo diễn, tôi…"

"Bắt đầu quay thôi. Cảnh 28, tương ngộ trên võ đài, chuẩn bị!" Đạo diễn cầm loa lên nói, đẩy người đang làm cản trở tầm mắt ở bên cạnh qua một bên.

Tương ngộ trên võ đài là cảnh quay với nam thứ. Trong cảnh này, Trịnh Thế Bân và nam chính đang đi ngang qua, nam chính vốn tính tình cởi mở, vì nhất thời bị choáng ngợp bởi nữ chính nên bị ngã trên đường…

Trịnh Thế Bân quan sát Hồ Loạn một lúc lâu. Đang là thời điểm nghỉ giữa trưa, trời quá nóng, chẳng ai muốn nói chuyện cả. Đạo diễn thì ngồi ngay giữa trường quay nên có động thái gì là mọi người biết ngay. Cậu thanh niên kia từ vui mừng chuyển sang thất vọng, trên khóe miệng vẫn nở nụ cười lễ phép, lưng đứng thẳng tắp có điểm quật cường.

Trịnh Thế Bân xem qua kịch bản rồi đảo mắt về phía đó.

"Hình như gặp qua người kia ở đâu rồi thì phải." Anh hỏi trợ lý.

Trợ lý cũng cảm thấy quen mắt, nghĩ một chút rồi nhớ ra, "Không phải người đóng vai quần chúng ở hai cảnh trước đây sao? Cậu ấy cũng thường diễn một vài vai quần chúng, bộ dạng cũng không xấu, quan hệ với nhóm nhân sự cũng được, có vai nào người khác không muốn diễn đều đưa cho cậu ấy hết."

"Tôi thấy rất hợp với vai diễn lần này đấy chứ." Vai diễn lần này vẻ ngoài nho nhã, bên trong lại xấu xa.

Trợ lý nhỏ giọng đáp, "Có hợp đến mấy cũng vô dụng, cũng không có *cửa trong*."

Đúng thế! Có đẹp cũng chẳng để làm gì, quan trọng là phải có quan hệ, phải có thực lực, diện mạo ít nhiều cũng phải hơn người, thế mới nổi lên được. Chỉ cần có diện mạo xuất chúng là đã làm được diễn viên hạng ba rồi, nhưng phần còn lại thì phải dựa hết vào thực lực.

Nhìn người rời đi, Trịnh Thế Bân nhắm mắt để nhân viên trang điểm sửa sang lại, trong tay anh cầm túi chườm đá tản nhiệt, "Tối nay cũng có cảnh quay đúng không?"

"Vâng, tối nay quay hơi trễ."

Đoàn phim cung cấp cơm tối. Trịnh Thế Bân đang ngồi cùng đạo diễn, thảo luận xem làm thế nào để bộc

lộ được nội tâm nhân vật được rõ nhất. Trợ lý đưa cơm cho anh rồi ngồi sang bên cạnh.

Tiểu thịt tươi bỗng tới gần làm quen, "Anh Trịnh, anh cảm thấy em diễn ổn không?"

Trịnh Thế Bân cười khách sáo, "Diễn tốt lắm. Tiếp tục phát huy. Cậu rất có khả năng."

"Cảm ơn anh Trịnh."

Trịnh Thế Bân nhìn *tiểu thịt tươi* một lượt. Đúng là lớp trẻ, tướng mạo hợp thời, nhưng diễn xuất vẫn chưa đủ, kỹ năng đọc thoại còn kém, hành động có chút khoa trương, đương nhiên những lời này anh không thể nói thật ra được rồi.

Cơm nước xong xuôi, *tiểu thịt tươi* chụp ảnh cùng ảnh đế, Trịnh Thế Bân mỉm cười nhìn vào máy ảnh, chụp xong liền thuận tay cầm lấy hộp cơm mà *tiểu thịt tươi* để ở bên cạnh.

Để giữ trường quay sạch sẽ, người ta đặt thùng rác ở chỗ khá xa, có không ít người vì lười đi xa nên tùy tiện vứt hộp cơm ở những nơi ít người trông thấy. Trịnh Thế Bân nhăn mày, đứng dậy đem hộp cơm đi vứt.

"Người hôm nay tên là Hồ Loạn phải không? Mẹ ơi chết cười mất."

"Cô có chắc tên người ta là như thế không đấy?"

"Đúng mà! Thư ký trường quay còn nói trước mặt bao nhiêu người cơ. Nhưng bị tạch rồi, chắc là nhân phẩm có vấn đề."

"Xời, tỷ suất người xem đang tăng lên như thế, sao có thể giao vai diễn đấy cho cậu ta chứ. Hôm trước tôi nhìn thấy cậu ta diễn vai binh lính, trời ơi mắt cứ dán vào Trịnh Thế Bân suốt thôi, cứ như thể muốn ôm đùi người ta không bằng."

Trịnh Thế Bân hơi híp mắt lại, hai tay đánh vào tường, giống như vừa nghe được cái gì đó không nên nghe, giống như người bọn họ nói đang là chính mình.

"Ôm cái giề? Trịnh Thế Bân đã đến tuổi rồi, còn phất lên được mấy năm nữa đâu. Ấy, mà cô có thấy không, từ lúc vào nghề tới giờ vẫn chưa dính một tí scandal nào, hay là không thích phụ nữ nhỏ?"

"Chậc, cái cậu Hồ Loạn kia biết đường thì mau mau bám chân anh ta, không chừng lại nhận được 1-2 vai diễn cũng nên. Haha."

Không thể nghe nổi nữa, Trịnh Thế Bân xắn tay áo, thần sắc lạnh lùng, đẩy cửa ra định vào trong nói vài câu.

Không ngờ vừa mới tiến được một bước, cánh tay đã bị kéo lại. Anh giật mình quay lại, đằng sau là cậu thanh niên buổi trưa nay.

Chắc là vừa mới diễn xong nên trên mặt cậu vẫn còn đầm đìa mồ hôi. Vì đứng trong chỗ râm nên lông mi vừa dày vừa dài bị bao phủ một màu tối, đầu cậu cúi thấp nên cũng không thấy rõ được vẻ mặt lúc này.

"Cảm ơn." Hồ Loạn lau mồ hôi trên đầu, không để ý lắm đến hai người đang tám phét trên cầu thang.

"Cậu nghe thấy hết rồi?" Ngữ khí anh nhàn nhạt.

Hồ Loạn mỉm cười, "Em nghe hết rồi. Nhưng cũng chẳng sao. Cảm ơn anh Trịnh."

Ý là *mặc kệ đi, đừng có nhúng tay vào làm gì.*

Kỳ thật lúc đầu Trịnh Thế Bân cũng không muốn quản, nhưng càng lúc lời lẽ nói ra càng quá quắt, Trịnh Thế Bân ở trong ngành lâu năm nên đương nhiên cũng biết một chút thủ đoạn. Anh gỡ bàn tay đang nắm cánh tay mình, khóe miệng kéo lên, chậm rãi gõ vào vách tường "thùng thùng" hai tiếng.

"Có bản lĩnh thì hai người cũng có thể bò lên giường của tôi. Tôi sẽ cho hai người biết tính hướng của tôi không bình thường ra sao. Thế nào hả?"

Ảnh đế lơ đãng ngẩng đầu, dáng vẻ lười biếng dựa vào tường, khẽ nói.

Nghe xong, hai người ở bên này đều bị dọa cho sợ mất mật, cả người đều phát hỏa, bọn họ vẫn yêu cái mạng của mình lắm!!!

"Anh…Anh Trịnh…" Tiếp đó nên nói cái gì bây giờ?

Ai cũng cứng họng, chỉ cầu nguyện sẽ không bị làm cho quá mức nhục nhã.

Phương pháp giải quyết của Trịnh Thế Bân rất đơn giản, "Xin lỗi đi!"

"Thật xin lỗi, anh Trịnh, thật xin lỗi!"

Anh vui vẻ nói tiếp, "Còn người nữa đâu?"

Hai người nhìn nhau, hồi lâu mới run rẩy đáp, "Anh Trịnh, không còn ai nữa ạ."

Không còn ai? Trịnh Thế Bân cau mày, đúng là không còn ai thật.

Anh nhìn hai người đang trầm mặc không nói gì, híp đôi mắt dài đảo qua một lượt rồi mới xoay người rời đi.

Thư ký trường quay đứng ở trong góc giậm chân, đạo diễn thì đang xem xét đồ quay ngày hôm nay. Trịnh Thế Bân từ từ đi tới trao đổi vài câu. Không thể phủ nhận, Hồ Loạn là một diễn viên quần chúng đã nhẵn mặt ở đây.

Anh nhìn Hồ Loạn đang đứng lẫn trong nhóm diễn viên quần chúng kia, ánh mắt đen nháy rất có thần, cho dù đang trong bộ dạng nhem nhuốc cũng vẫn nổi bật hơn những người còn lại, khí chất nhàn nhạt, làm người ta không chú ý không được.

Anh suy nghĩ một lúc lâu rồi chỉ về phía Hồ Loạn, nói, "Đạo diễn, tôi thấy cậu kia đảm nhận được vai diễn mà chúng ta đang thiếu."

Đạo diễn cũng có chút ấn tượng với Hồ Loạn, "Đó không phải là người trưa nay sao?"

"Đúng rồi." Trịnh Thế Bân lơ đãng cười, "Khí chất của cậu ấy thật ra rất hợp với vai diễn đó. Có thể cho cậu ấy một cơ hội xem sao."

Lúc Hồ Loạn về phòng đã là rạng sáng. Nấu một gói mì cùng với chân giò hun khói và hai quả trứng gà là đã có một món mỹ vị.

Cậu chính là người thích ứng được trong mọi hoàn cảnh.

Đợi đồ ăn làm xong, cậu ngồi lên ghế, nhìn bưu thiếp có hình Trịnh Thế Bân đang dán trên tường.

Về chuyện vai diễn, cậu cũng không nghĩ đến nữa. Lúc đầu có hơi tiếc một chút, nhưng sau đó lại thấy bình thường.

Cho nên khi cậu nhận được tin nhắn của thư ký trường quay, lúc ấy muốn có bao nhiêu kinh ngạc liền có bấy nhiêu kinh ngạc.

Đây là lần đầu tiên cậu nhận được vai diễn có nhiều hơn một lời thoại. Thư ký trường quay sảng khoái nói với cậu, "Phải cảm ơn anh Trịnh đấy nhé. Nghe nói chính anh ấy là người đã bảo với đạo diễn cho cậu cơ

hội này, không ai biết chuyện này đâu."

Hồ Loạn nghĩ thầm, *số mình may mắn vãi chưởng.*

Nghĩ tới nghĩ lui, thấy ảnh đế vẫn còn đang diễn, vừa vặn cậu cũng không có việc gì làm nên liền đi mua đồ uống mang tới đây, sau đó thật cẩn thận đến gần chỗ ảnh đế. Trợ lý của anh đang sắp xếp quần áo khó hiểu liếc cậu một cái.

Trịnh Thế Bân nhắm mắt nghỉ ngơi, nghe tiếng bước chân tới gần thì hơi mở mắt ra, nhìn một cái rồi mới lười biếng mở miệng, "Là cậu đấy à."

4. Chương 4: Ngộ Thương

Da đầu Hồ Loạn run lên. Âm thanh vừa mới tỉnh ngủ của Trịnh Thế Bân tràn ngập từ tính, có lẽ là do cảm kích và sùng bái mà Hồ Loạn cảm thấy tê dại không chịu được.

"Anh Trịnh, cảm ơn anh đã cho em cơ hội này."

Trịnh Thế Bân mờ mịt cười như không cười, "Diễn không tốt thì lại bị tụt xuống thôi, cố mà diễn tốt vào để lấy mặt mũi cho bản thân."

Nhìn Hồ Loạn, anh cảm tưởng như nhìn thấy chính mình lúc mới vào nghề, cũng là không có hậu thuẫn gì, tự mình chống chọi.

Khi đó anh không biết nhẫn nhịn giống bây giờ, mà động tí là mắng chửi người, cũng chịu qua không ít khổ sở.

Còn giờ thì thân sĩ phong độ, đã được tôi luyện mà nên.

Hồ Loạn rất trẻ, tính tình cũng không tồi, cho nên anh tự nhiên muốn cho cậu một cơ hội.

"Anh Trịnh, em nhất định sẽ cố gắng diễn thật tốt." Khi cậu nói lời này, Trịnh Thế Bân nhìn thẳng vào mắt cậu. Màu mắt cậu thanh tuyền, lông mi gợn sóng nổi lên trên mí mắt, khí chất điềm đạm nho nhã.

Thật sự anh đã tìm đúng người rồi!

Mấy ngày sau đó, Hồ Loạn vẫn ở trong phòng tập lời thoại. Không ai tập cùng cậu nên cậu đành tự tập một mình, đến ngày diễn cậu chỉ cần đọc lời thoại mình đã học thuộc làu là được.

Hồ Loạn có làn da trắng khỏe, thợ trang điểm phải thốt lên, "Trang điểm cho cậu còn dễ hơn trang điểm cho đại minh tinh nữa."

Cậu ngượng ngùng cười, "Làm phiền anh rồi."

Nhân vật tên Nhân Thiết là thư sinh nho nhã yếu ớt, chỉ vì ghen tị với bạn tốt có thể giành được tâm tư của nữ chính, sau lại âm thầm ghi hận mà làm nên những chuyện sai trái. Hồ Loạn ngồi bất động, mặc cho thợ trang điểm nhào nặn đủ trò trên đầu, trên mặt mình. Nửa tiếng sau, Hồ Loạn đứng lên nhìn thử vào gương, không khỏi tán thưởng. Thợ trang điểm này thật cao tay, ngũ quan của cậu lúc này vẫn giữ được nét tuấn tú nho nhã, vì tính cách của nhân vật sau này sẽ thay đổi nên phần mắt được đánh hơi xếch lên, chỉ cần lơ đãng nhíu mày hay mỉm cười đều có thể khiến cho các tiểu cô nương lao đao một phen..

Thư ký trường quay nhìn cậu, tương đối hài lòng, thái độ đối với Hồ Loạn lại tốt hơn gấp trăm lần.

Một là, tạo hình cổ trang của Hồ Loạn thực sự không tồi chút nào. Nếu nắm chắc vai diễn này không chừng có thể phất lên, dù không đến mức lập tức bay cao nhưng cũng đủ để thoát khỏi những vai diễn quần chúng nhàm chán.

Hai là, vai diễn của Hồ Loạn là được Trịnh Thế Bân trao cho. Lời nói của Trịnh Thế Bân rất có phân lượng, lại chưa từng thấy Trịnh Thế Bân đề cử người nào. Cho nên người sáng suốt đều cảm thấy phải chú ý tới cậu nhiều hơn một chút, nếu sau này thực sự phất lên…

Vì thế, người này kề tai thủ thỉ với người kia, ai cũng tận lực không gây chuyện trước mặt ảnh đế và Hồ Loạn.

Mấy cảnh trước là cảnh Hồ Loạn giết người để hại nam chính. Trịnh Thế Bân nhận ra được dấu vết còn lưu lại của Hồ Loạn, bèn thăm dò Hồ Loạn. Mưu kế bại lộ, Hồ Loạn muốn giết người diệt khẩu. Cảnh này là trận đầu hai người đấu với nhau.

Ngoại trừ dàn diễn viên quần chúng, diễn phục của các diễn viên còn lại đều rất tinh tế. Hồ Loạn cố gắng bình tĩnh, thở đều. Cảnh này là diễn cùng thần tượng, phải bình tĩnh, bình tĩnh hết sức.

Mấy cảnh trước, Hồ Loạn chỉ cần một, hai lần diễn là qua. Ánh mắt của đạo diễn đối với Hồ Loạn có chút hòa ái hơn. Thế nhưng đến khi diễn cùng Trịnh Thế Bân, đạo diễn liên tục phải kêu "cắt, cắt, cắt!"

"Hồ Loạn, mắt cậu phải nhìn thẳng vào mắt của Trịnh Thế Bân, phải diễn đi chứ! Làm lại!"

Đây đã là cảnh NG thứ sáu, Hồ Loạn bắt đầu sốt ruột, tay run run nắm thành quyền cố gắng trấn định lại mình.

(NG = no good = các cảnh quay hỏng trong quá trình quay phim)

Trịnh Thế Bân không nhịn được, "Mấy cảnh trước cậu diễn cũng khá tốt. Sao diễn với tôi lại căng thẳng như thế hả?"

Hồ Loạn tránh ánh mắt của anh, mơ hồ đáp, "…Vâng."

"Lúc nhập vai, tôi chính là kẻ địch của cậu. Cậu phải diễn như chỉ hận không thể giết chết tôi, không cần ngại ngần về thân phận ngoài đời."

Đạo lý này đương nhiên cậu hiểu. Nhưng không hiểu sao chân tay cứ mềm oặt hết cả ra…

Được diễn cùng thần tượng, nội tâm của chú nai con Hồ Loạn ngượng ngượng ngùng ngùng, không biết phải làm thế nào cho phải.

"Cắt! Hồ loạn, cậu làm cái quái gì đấy hả?! Diễn thì diễn đi, không diễn thì biến!"

Mọi người hít sâu một hơi, ông đạo diễn này có tiếng là hay trở mặt. Có làm gì thì làm, chỉ là không được cản trở tiến độ quay phim của ông ta.

Hồ Loạn trắng bệch cả mặt, đầu tiên là kích động, sau đó là hoảng sợ, làm cậu không thể nhập tâm được vào nhân vật.

Trịnh Thế Bân lại là người bình tĩnh nhất. Tính tình được tôi luyện suốt mười mấy năm không phải là vô dụng. Anh khoát tay với đạo diễn, khuôn mặt lãnh tú, tóc bay phấp phới, ánh mắt dài nhỏ sâu như không thấy đáy, "Phối hợp với diễn xuất với tôi."

Hồ Loạn thất thần gật gật đầu.

"3, 2, 1, bắt đầu!"

Nam nhân một thân trường y màu xanh tối, mũi cao thẳng, một tay đặt phía sau thắt lưng, nặng nề nói, "Những người đó đều là do ngươi giết?"

Hồ Loạn cuống cả lên, cả người rơi vào trạng thái cứng ngắc, cậu quên xừ lời thoại mất rồi!

Trịnh Thế Bân nhếch miệng, đột nhiên sáng tạo một đoạn diễn khác, anh xoay lại tiến lên, mở bàn tay đang giữ chứng cớ ra phía trước mặt Hồ Loạn, "Ta không phải đang hỏi ngươi."

Quên lời thoại là điều tối kỵ. Kỳ thật Hồ Loạn cũng nghĩ đến việc nhường cho người khác diễn vai này, nhưng vai diễn này là do một ngôi sao danh tiếng trao cho cậu, làm như thế chắc chắn sẽ bị người ta khinh bỉ.

Ý thức được ảnh đế là đang giúp mình, Hồ Loạn nhắm mắt lại, ổn định cảm xúc.

Lúc mở mắt ra cậu đã nhập được vào vai diễn. Ánh mắt cậu lộ ra vẻ âm ngoan cùng ghen tị, bộ dáng thờ ơ, thản nhiên cười cười với Trịnh Thế Bân, "Là ta."

Trịnh Thế Bân lúc này mới thấy thả lỏng đôi chút. Đối phương chuyển hóa thật nhanh, một giây trước vẫn còn là một tiểu bạch lúng túng, một giây sau đã nhập được vào vai diễn. Anh nhanh chóng nói tiếp, "Bọn họ đều là người vô tội."

"Ta thì không vô tội sao? Cam tâm làm một tên lâu la ngu ngốc, ngay cả nữ tử mình thích cũng phải chắp tay nhường cho người ta!" Cảm xúc nháy mắt bùng nổ, Hồ Loạn tưởng tượng mình thực sự là nhân vật, hai mắt đỏ lên, bộ dáng nghiến răng nghiến lợi căm giận.

Rõ ràng chán ghét đến cực điểm, nhưng vẫn cố duy trì hình tượng, muốn phát hỏa cũng phải kiềm chế.

Dần dần, Hồ Loạn có hơi cảm thấy không biết phải làm sao để diễn tiếp. Hốc mắt cậu rưng rưng, tiếp tục nói lời thoại tiếp theo, "Ta đây tài hoa đầy người, lại phải làm thế thân cho hắn, thay hắn thi cử mà phải vứt bỏ thân phận của mình, ngay cả trước mặt nữ tử mình thích cũng không thể nói tên thật ra."

Thư ký trường quay sợ ngây người, quay đầu hỏi ý đạo diễn có nên tạm dừng diễn hay không. Đạo diễn giơ tay bảo gã im miệng, phất phất tay ý bảo *"lượn ra chỗ khác đi".*

Trịnh Thế Bân biết Hồ Loạn đang nhập vai, không nói gì nữa. Anh điều chỉnh nét mặt, tiếp tục diễn tiếp. Vai diễn này của Hồ Loạn khiến người ta cảm thấy vừa đau lòng vừa chán ghét.

Kế tiếp là diễn xuất của ánh mắt. Nam nhân vóc dáng cao lớn anh tuấn trào phúng nhìn người kia.

Ánh mắt trào phúng này làm tâm lý diễn trở nên không được bình thường.

Hồ Loạn đỏ mắt, rút con đao giấu trong tay áo đâm về phía nam chính. Nam thứ võ công cực cao phản thủ, một chưởng đánh người kia ngã xuống đất. Hồ Loạn lại rút tiếp chủy thủ giấu trong giày ra đâm tới.

Mắt thấy chủy thủ sẽ làm thương Trịnh Thế Bân, Hồ Loạn đột nhiên tỉnh lại. Đoạn diễn này hai người chưa từng tập qua với nhau, người chỉ đạo võ thuật mới chỉ biểu diễn một chút thôi. Hồ Loạn chỉ là diễn viên phụ, căn bản không cần người chỉ đạo võ thuật để tâm đến. Với lại, đến cảnh đó, máy quay sẽ quay về phía nhân vật chính chứ không phải nhân vật phụ.

Tóm lại, không có sự ăn ý thì sẽ dẫn đến hậu quả, đó là "ngộ thương" *(làm thương người).*

Trịnh Thế Bân còn có thể ứng phó được với tình huống bất ngờ, Hồ Loạn thì lại có chút không bình tĩnh được. Lúc này đáng ra phải hô "dừng", cơ mà chẳng ai thấy đạo diễn hô hào gì cả. Ngược lại còn xua tay bảo mọi người trật tự, chằm chằm nhìn vào màn hình máy quay.

Hồ Loạn lúc này lại vô tình thể hiện đúng được tư thái của kẻ địch, bối rối, tay chân luống cuống, võ công yếu hơn. Cậu không cần cố diễn mà tư thái này lại có vẻ rất tự nhiên.

Lúc muốn thu tay lại thì đã không còn kịp nữa. Hồ Loạn quay lưng về phía máy quay, làm khẩu miệng nói với Trịnh Thế Bân: *Tránh mau!*

Đúng lúc này…

"Dừng!"

Hồ Loạn cắn răng xoay người cản lại động tác chạy của mình, Trịnh Thế Bân cơ hồ cũng muốn dừng động tác của Hồ Loạn lại mà giơ tay ra. Trước mắt bạch quang chợt lóe, lòng bàn tay truyền đến cảm giác đau đớn.

"A!"

"Anh Trịnh!"

5. Chương 5: Thổ Lộ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồ Loạn trợn mắt ngã xuống đất, tay vẫn nắm chủy thủ.

Trợ lý thấy nghệ sĩ của mình bị thương liền khẩn trương chạy đến xem. Những chỗ khác vẫn ổn, chỉ có lòng bàn tay là bị rạch một đường dài sâu, máu ào ào chảy ra.

Hồ Loạn vứt chủy thủ, áy náy chạy đến trước mặt ảnh đế, thấy mặt ảnh đế vẫn như thường. Cậu nắm cổ tay, nói, "Em…Anh Trịnh, thật xin lỗi."

"Vết rạch sâu như thế này. Trời ạ, về sau diễn kiểu gì đây!?" Trợ lý gào lên, cảm thấy phát phiền với Hồ Loạn. Cái tên người mới này, làm cái trò quỷ gì vậy.

Vừa nghe xong lời này, Hồ Loạn liền cúi thấp đầu. Tự dưng cậu nói ra lời thoại tiếp theo làm gì không biết nữa, giờ thì hay rồi…

Trịnh Thế Bân thở ra một hơi, ngẩng đầu lên nhìn bộ dáng Hồ Loạn. Anh không chỉ trích cậu như những người khác, chỉ thản nhiên phun ra hai chữ, "Không sao!"

Vốn hôm nay toàn là cảnh quay của Trịnh Thế Bân, hiện giờ do bị thương nên phải về sớm đến bệnh viện băng bó. Hồ Loạn chạy lên nói nhà mình có hộp y tế, hơn nữa nhà cậu cách đây cũng không xa. Trợ lý liền quay lại khinh bỉ mà nhìn cậu.

"Anh Trịnh của chúng tôi toàn thân đều là bảo hiểm. Miệng vết thương sâu như thế mà cậu không nhìn ra được hả? Phải tới viện khâu lại, sao có thể tùy tiện băng bó được chứ! Nếu để lại sẹo thì phải làm sao đây???"

Giọng nói của trợ lý rất bén nhọn, có ý gây sự. Trịnh Thế Bân cũng lớn tuổi rồi nên không dễ tức giận như những người trẻ tuổi, lại nói Hồ Loạn thật sự không phải cố ý, cho nên ngay lập tức kiềm chế trợ lý đang hồ ngôn loạn ngữ này lại, "Có thời gian dạy bảo người khác như thế thì chi bằng nhanh chóng đi lấy xe đi."

Nhận thấy sự bất mãn trong giọng nói của Trịnh Thế Bân, trợ lý ngượng ngùng nói, "Em đi ngay đây."

Hồ Loạn tiến lên lấy ra một tờ giấy lau miệng vết thương giúp ảnh đế. Cậu hơi ngẩng đầu nhìn trộm biểu tình của Trịnh Thế Bân, "Anh Trịnh, em thật sự xin lỗi."

Giọng của cậu cực nhỏ, lỗ tai nóng lên xấu hổ. Đứng bình thường thôi đã thấp hơn người ta nửa cái đầu, hiện tại còn cúi đầu xuống, thành ra thấp hơn người ta hẳn một cái đầu.

Trịnh Thế Bân đứng ở góc độ đó chỉ nhìn thấy được cái mũ trên đầu Hồ Loạn. Ánh mắt anh đột nhiên bị thu hút bởi cái tai bị tóc giả phủ lên của cậu. Ở khoảng cách gần như thế này, anh có thể thấy được tai cậu đang chuyển sang màu đỏ.

Anh không nói gì, muốn tránh bàn tay của Hồ Loạn. Nhìn đối phương khúm na khúm núm đứng trước mặt mình, Trịnh Thế Bân lại nghĩ đến cái đêm đầu năm thấy cậu ngủ ở ngoài trời. Kỳ thật anh cũng quên mất bộ dạng khi đó của cậu là như thế nào, có thể nhớ được chuyện này đã là tốt lắm rồi.

Khóe mắt Hồ Loạn hơi mờ mịt. Cậu cúi thấp đầu, lông mi che khuất ánh mắt vừa rồi còn lộ ra vẻ phẫn nộ kia.

Trịnh Thế Bân nheo mắt lại.

Hồ Loạn…

Đạo diễn vô cùng lo lắng, tiến vào phòng nghỉ nói, "Còn diễn được không thế? Cậu là nam thứ đấy, cậu mà nghỉ là toàn bộ các bộ phận đều phải nghỉ hết mất."

Đạo diễn thực hiện chen lời, "Cậu ta lại còn bị thương ở tay phải nữa chứ!"

Trịnh Thế Bân hơi động tay, lạnh lùng nói, "Trước mắt vẫn quay những cảnh cận mặt được. Cho tôi thời gian 2 ngày."

"Được rồi. Đợi cậu vậy." Đạo diễn vò đầu hết cách, liếc mắt về phía bàn tay phải của Trịnh Thế Bân: 2 ngày, vết thương đóng vảy được đã là phải đốt hương cảm tạ giời Phật lắm rồi.

Hồ Loạn ngây người, tay cậu cứ cầm tay ảnh đế như thế.

Trịnh Thế Bân nhàn nhạt cười với cậu, rút tay ra khỏi tay cậu, quay đầu nói với đạo diễn, "Đừng làm lộ tin tức tôi bị thương. Rất phiền toái."

"Chúng tôi biết rồi. Sẽ không để ai làm lộ chuyện này ra ngoài đâu."

Trao đổi xong chuyện sau đó nên quay thế nào, diễn thế nào, đạo diễn liền ra ngoài quay nốt những cảnh khác. Trịnh Thế Bân thấy Hồ Loạn vẫn chưa đi ra liền bảo, "Ra ngoài diễn tiếp đi."

Hồ Loạn ngẩng đầu, thời tiết nóng bức làm trán cậu toát mồ hôi, đôi mắt sâu đen nhìn vào Trịnh Thế Bân, "Cảnh của em phải đến tối muộn mới quay. Em làm anh bị thương, em muốn đến bệnh viện…trả tiền." Nói xong mấy chữ cuối cùng, cậu lại cảm thấy vô cùng áy náy.

Trịnh Thế Bân kinh ngạc nhíu mi. Thật đúng là "đơn thuần" quá đi. Thấy trợ lý đang cầm đồ tiến về phía này, anh chỉ đơn giản nói mấy câu, "Không cần đâu."

Làm sao bây giờ? Cậu làm bị thương thần tượng rồi…

Hồ Loạn ủ rũ nhìn vài người đang vây quanh ảnh đế rời đi, fans thì đang ngồi chồm hổm bên ngoài trường quay. Một khắc khi bọn họ quay người đi, cậu liền nắm chặt khăn giấy thấm đầy máu chậm rãi đi về phía đạo diễn.

Nữ diễn viên chính là ngôi sao hạng B. Gần đây mới bắt đầu nổi lên trong giới điện ảnh. Hồ Loạn đợi cô ta nói chuyện xong với đạo diễn rồi mới qua đó, "Đạo diễn, buổi tối tôi sẽ tới đây sau."

"Ừ, đi đi." Đạo diễn vẫn hờ hững như trước.

Hồ Loạn thở một hơi, những cảnh sau của cậu quay rất thuận lợi, thái độ của đạo diễn có vẻ đã hòa nhã đi không ít. Phần diễn của cậu rất nhanh đã xong. Cậu cứ vừa đi vừa nghĩ lại sai phạm hôm nay của mình, bất tri bất giác đã tới phòng hóa trang. Trợ lý của nam chính đúng lúc này từ trong phòng đi ra, nhìn thấy cậu tay đầy máu thì nhảy dựng lên, nhanh chóng tránh ra.

Vừa định đẩy cửa vào thì tay Hồ Loạn lại phải dừng lại giữa không trung.

"Cậu cố mà diễn cho tốt đi. Có biết vai chính này rất khó không hả, phải mất một khoản tiền lớn mới lấy được vai này cho cậu đấy. Thế mà cậu diễn thế nào? Ngay cả tên diễn viên quần chúng kia cũng diễn được như cậu đấy."

"Tôi thấy tôi diễn thế là tốt rồi. Không phải đoạn này nam chính phải cười toe toét à?"

Âm thanh người kia tức đến nghẹn cả giọng, "Nhưng không phải diễn cái kiểu điên điên như cậu, phải có cảm xúc một chút chứ!"

Hồ Loạn dừng lại một hồi, có lẽ bây giờ không thích hợp để vào trong. Nhưng quần áo với đồ đạc đều ở trong đấy hết. Có lẽ phòng nghỉ của tiểu thịt tươi hơi xa, lại thấy phòng hóa trang đang không có người nên mới chiếm phòng. Nhân viên xung quanh cũng nghỉ ngơi ở chỗ khác.

Cậu vén trang phục rườm rà lên, lấy điện thoại ra xem tin tức. Phim này rất chú trọng đến quần áo của các diễn viên, chỉ trừ nhóm diễn quần chúng ra. Bộ trang phục Hồ Loạn đang mặc cũng được thêu hoa văn rất tỉ mỉ.

Tô Vi đang đóng phim hiện đại, chỗ làm việc của hai người cách nhau khá xa. Cậu xem ảnh trên mạng, trong ảnh Tô Vi mặc đồng phục, buộc tóc đuôi ngựa, khí chất trẻ trung xinh đẹp, Hồ Loạn viết một bình luận khen ngợi ở dưới bài báo. Cậu cảm thấy thứ Tô Vi thiếu duy nhất chỉ là cơ hội mà thôi.

Xem hết các bức ảnh, cậu trầm tư, đi đến chỗ có ánh sáng, dựa vào song cửa sổ, nhìn màn hình điện thoại, cười nhạt. Phải cảm ơn lúc trước Tô Vi đã sống chết kéo cậu ra ngoài mua một chiếc Pixel (*) khá tốt, tất cả là 1600 vạn tệ (khoảng 16 triệu Đ), chất lượng chụp ảnh không tồi. Cô nói không thể ngược đãi bản thân, phải mua Pixel mới được.

Lại lo nghĩ đến chuyện vai diễn, Hồ Loạn hơi cúi đầu nhìn màn hình chụp ảnh của điện thoại. Trong camera là hình ảnh một cậu thanh niên một thân bạch nho sam màu nguyệt nha, mặt trong áo là hoa văn tối màu nổi lên ngoài mặt áo, áo trắng với hoa văn tối màu dưới ánh mặt trời lại như ẩn như hiện. Ngũ quan tuấn mỹ, sáng sủa. Bình thường cậu rất ít chụp ảnh nên không có kinh nghiệm, canh mãi mà vẫn chả chọn được góc chụp nào cho đẹp cả.

(*) Đây là điện thoại Pixel, là điện thoại của Google sản xuất (hí hí nói thật đây là lần đầu tiên mình nghe đến tên hãng này luôn:">)

Hồ Loạn dứt khoát chụp đại một tấm rồi ấn nút gửi trên màn hình.

Gửi thành công.

Có lẽ Tô Vi cũng đang nghịch điện thoại cũng nên. Lúc Hồ Loạn định cất điện thoại vào túi thì điện thoại rung lên.

[Đẹp trai quá!!! Dạo gần đây không thấy cậu đâu cả. Đang bận gì thế?]

[Cậu có biết phim mới của Trịnh Thế Bân không? Bây giờ tớ đang làm diễn viên phụ trong phim đấy đấy.]

Hồ Loạn cứ tưởng Tô Vi sẽ ầm ĩ lên, không ngờ tin nhắn gửi đến lại là: [Cố diễn tốt đấy nhé!]

[Tớ cứ tưởng cậu sẽ ầm ầm lên cơ:v]

Tô Vi đang phe phẩy quạt nhỏ trong tay, hê hê, hiện giờ cô có rất nhiều cơ hội được diễn chung với các đại minh tinh cơ mà. Ngón tay nhanh chóng bấm tin nhắn: [Hôm qua tớ tham gia một buổi tiệc rượu, gặp được rất nhiều người mà trước giờ bọn mình chỉ nghĩ cũng không dám nghĩ. Bao giờ rảnh tớ sẽ dẫn cậu đi cùng.]

Phóng to tấm ảnh nhìn lại một lần nữa. Chậc, càng nhìn càng thấy mê người.

Cô lưu ảnh vào máy, bắt đầu quay lại làm việc.

Bên này, tiểu thịt tươi cuối cùng cũng đi ra. Hồ Loạn chạy nhanh vào thay quần áo. Cởi hết quần áo ra, cậu thật sự không muốn nhúc nhích gì nữa. Quay hết cảnh này đến cảnh kia, suýt thì cậu bị chết vì nóng rồi. "Hè mà đóng phim cổ trang thì đúng là tra tấn!" Cậu mặc quần áo bình thường, nhìn vào trong gương, tự nháy mắt với mình mấy cái rồi bật cười.

Trên đường về, Tô Vi gửi một tấm ảnh cho cậu xem. Tấm ảnh đã được photoshop nên màu sắc đã hài hòa lên rất nhiều, phải nhìn kỹ lắm mới thấy được khuyết điểm trên mặt, ví dụ như lớp phấn trên mặt. Tô Vi đúng là mười phân vẹn mười.

Hồ Loạn về đến nhà suy nghĩ cẩn thận lại. Cậu ngồi trước gương tập lại các biểu cảm trên khuôn mặt. Hôm nay phải diễn nét mặt nhiều đến phát mệt. Đạo diễn bảo với cậu phải thả lỏng nét mặt hơn nữa mới được.

Ngắn ngủn vài ngày tiếp theo, Hồ Loạn cuối cùng đã quay xong toàn bộ phần diễn phụ của mình. Mười mấy fans ít ỏi của cậu chúc mừng cậu trên weibo: Haha, chúc mừng anh đã "sát thanh".

Phòng làm việc của Trịnh Thế Bân được trông coi rất nghiêm ngặt. Nhân lúc đang rảnh rỗi, anh lên weibo xem linh tinh, không có tin tức gì cả, từ đầu đến cuối chỉ toàn thấy mấy post "Tết vui vẻ!" – "Quốc tế thiếu nhi vui vẻ!"…

Bức ảnh gần đây nhất của anh là hình chụp anh đang trong tạo hình của bộ phim hiện giờ, tuy dáng vẻ rất nghiêm túc nhưng vẫn cực kỳ đẹp trai.

Hồ Loạn cảm thán hai câu, sao mà manly thế hả giời. Cậu lưu ảnh về máy rồi share ảnh lên mạng. Chợt nhớ ra, tổ phim cũng gửi vào mail cho cậu một bức ảnh của cậu.

Cậu mở máy tính cũ kĩ của mình lên, chờ hai phút khởi động máy, rồi làm một hành động rất chi là sến, đó là ghép ảnh của cậu và thần tượng lại với nhau.

Phông nền là màu trắng, cho nên khi ghép hai ảnh vào cực kỳ không hài hòa.

Nhớ hôm đó, đạo diễn hiếm khi lại khen cậu nhiều như thế, bảo cậu là trừ lúc diễn với Trịnh Thế Bân ra, còn lại thì diễn xuất không tồi.

Hồ Loạn không ngừng cảm ơn đạo diễn. Phải tranh thủ tạo ấn tượng tốt với đạo diễn, sau này mới có cơ may phất lên được.

Cậu vui sướng cầm tiền lương trên tay. Nhân lúc còn sớm, cậu tới chợ mua một con cá, "Cô ơi, cô chọn giúp cháu một con ngon ngon tí với ạ!"

"Được, được."

Cậu xách túi cá về nhà nấu. Cậu định lôi hộp giữ nhiệt ra để đựng canh cá, cơ mà chả nhìn thấy nó ở đâu cả, thực ra thì cậu đã đem cho hộp giữ nhiệt đi mất tiêu rồi. Thôi vậy. Đi hỏi mượn chủ nhà thử xem sao. Hồ Loạn lầm bầm xong, chỉnh lửa nhỏ rồi xuống tìm chủ nhà. Chủ nhà là một bác gái hơn 40 tuổi, tính tình rất tốt. Nghe Hồ Loạn nói muốn nấu canh cá cho một người, liền không nói nhiều mà lấy ra hộp giữ nhiệt đẹp nhất, "Cháu cầm đi. Lúc lấy lại nhớ rửa kỹ đấy nhé."

"Không thành vấn đề ạ!" Hồ Loạn lập tức đáp lời.

Sau khi nghỉ ngơi hai ngày Trịnh Thế Bân thật sự tới quay phim, lòng bàn tay phải bị băng lại. Lúc quay phim đạo diễn tận lực tránh quay cả bàn tay, cùng lắm chỉ quay mu bàn tay thôi. Tay phải bị thương rất

bất tiện. Hồ Loạn thấy hết nhưng cũng không đi qua chỗ Trịnh Thế Bân, vì hai người rất hiếm có cảnh chung, nói lời "xin lỗi" cũng không đủ, tặng đồ thì…người ta là ảnh đế cơ mà, có thiếu cái gì đâu cơ chứ.

Nhìn bộ dạng ảnh đế ăn cơm, cậu bỗng nghĩ ra, có thể nấu canh cho anh.

Vì thế, hôm nay Hồ Loạn tay trái xách hộp canh, tay phải xách túi hoa quả đứng trước cửa một căn nhà.

Hồ Loạn chuyển đồ sang xách bằng một tay, tay còn lại hướng tới chuông cửa. Thực ra cậu cũng không chắc đây có phải nhà của ảnh đế không nữa, cậu có hơi hoài nghi cái tai của mình không biết có nghe nhầm số nhà hay không. Do dự một hồi, cuối cùng cậu vẫn nhấn chuông.

Trịnh Thế Bân tưởng trợ lý mua thuốc về, bèn đi ra mở cửa.

"Chào…anh Trịnh." Hồ Loạn thấy người mở cửa thật sự là ảnh đế, cậu nhỏ giọng nói, ôm hộp canh vào lòng, nói mục đích tới đây của mình, "Anh Trịnh, thật xin lỗi đã làm ảnh hưởng tới công việc của anh. Em không biết nên xin lỗi thế nào, nên em mới làm canh cá…" Cậu ngẩng đầu lên, hớ, anh ý vừa mới tắm xong à? Tóc vẫn còn ướt kìa.

Trịnh Thế Bân nhàn nhạt nói, "Sao biết tôi ở đây?"

Từ tính nam tính lạnh lùng vang lên bên tai, Hồ Loạn chợt có dự cảm không tốt.

Lỗ tai nóng lên, cậu buông đồ trong tay ra, xoa xoa lòng bàn tay, vừa mới nhìn thấy vẻ mặt lạnh như băng của thần tượng, cậu hoảng hốt đáp, "Em vô tình nghe được địa chỉ lúc trợ lý của anh gọi điện mua đồ." Càng nói lại càng thấy cậu giống fan não tàn…

Trịnh Thế Bân chống tay lên cửa, tiếng cười nói vang lên từ bên kia cầu thang. Anh nhướng mày, "Cậu vào đi."

Trịnh Thế Bân lúc ở ngoài thì rất hào hoa phong nhã, lúc ở nhà lại là một người rất lãnh đạm. Anh ngó người ra ngoài nhìn xung quanh, thấy không có ai mới đóng cửa vào.

Tâm trạng của Hồ Loạn lúc này không giống với lúc ở trường quay với thần tượng. Hồ Loạn ậm ừ nửa ngày mới nói, "Canh cá em vừa mới làm xong đấy. Anh Trịnh ăn thử xem sao."

Hồ Loạn cười ngượng, chóp mũi đỏ lên, chỉ chờ khoảnh khắc ảnh đế uống canh cậu làm.

Trịnh Thế Bân nhìn qua, thấy Hồ Loạn đang cầm hộp canh cá giơ lên trước mặt mình. Anh lùi lại, bất đắc dĩ nói, "Để tôi đi lấy bát."

Hiện giờ ảnh đế hoạt động rất bất tiện. Hồ Loạn mở nắp hộp ra, hương thơm bay tứ phía. Cậu đã thử trước ở nhà rồi, canh cá khá là ngon.

Trịnh Thế Bân nhận lấy bát canh cá, vốn chỉ định lịch sự hớp một ngụm lấy lệ, nhưng sau khi uống một ngụm thì anh nhanh chóng thay đổi chủ ý. Canh cá màu trắng ngà, thịt cá cũng rất mềm, hương vị thơm ngon, khiến anh muốn ăn thêm nữa, "Đây là cậu làm à?"

"Hồi trước bác chủ nhà có dạy em làm món này. Không viết có hợp vị của anh không?"

Trịnh Thế Bân lại uống ngụm nữa, kiệm lời khen một câu, "Rất ngon."

Lúc nấu canh Hồ Loạn để lửa nấu nhỏ, cá cũng rửa qua mấy lần nước, thấy ảnh đế uống canh mình làm, cậu rất hưng phấn.

Trịnh Thế Bân thấy Hồ Loạn tay chân bắt đầu run run, lại thấy mắt cậu đang nhìn chằm chằm miệng đang uống canh của mình, hai mắt tỏa ra hào quang vui sướng.

"Sao thế?" Trịnh Thế Bân không quen dùng tay trái, cuối cùng lại phải chuyển bát canh về tay phải.

Hồ Loạn nghe thế thì hơi giật mình, xấu hổ cúi đầu, "Không có gì ạ…" Cậu chủ động múc thêm canh cho ảnh đế, tránh múc những phần thịt cá đã hơi nguội.

Cũng không trách cậu được. Dù có để trong hộp giữ nhiệt nhưng mang ra bên ngoài cũng được một khoảng thời gian nên thịt cá không còn được ngon như lúc đầu nữa.

Hồ Loạn xoa xoa chóp mũi vừa ngứa vừa nóng của mình, “Anh Trịnh, anh không thấy nóng à?”

Trịnh Thế Bân dừng một chút, thấy mũi Hồ Loạn đỏ hết lên.

Hồ Loạn lúc này mới để ý trong phòng đang mở điều hòa ở mức 26 độ.

Thấy biểu tình hốt hoảng của Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân nhịn không được thấy cậu hơi kỳ quái. Bên ngoài vang lên tiếng bước chân ầm ĩ. Chậc, bây giờ mà đuổi cậu ta ra ngoài thì mình sẽ bị lộ mặt mất.

“Cậu tốt nghiệp trường nào?” Anh dựa người trên ghế sofa, nhàn nhạt hỏi. Tiềm năng và diện mạo của Hồ Loạn thực sự cũng không đến nỗi nào.

Cậu xoa xoa lỗ tai đang nóng lên, “Học viện nghệ thuật Tam Lưu.”

Trịnh Thế Bân cũng không quan tâm lắm, anh lại hỏi tiếp, “Làm diễn viên quần chúng được bao lâu rồi?”

“Hơn một năm rồi.” Hồ Loạn giơ một ngón tay lên phụ họa cho lời nói, mắt nhìn vào mắt ảnh đế trả lời, sau đó nhanh chóng rời tầm mắt xuống hộp canh cá, tự biên tự diễn nói, “Bàn bẩn rồi. Để em lau.”

Trịnh Thế Bân vẫn giữ bát bên môi, hoài nghi nhìn hành động lau bàn không ngừng của Hồ Loạn.

“Cậu sợ tôi đến thế à?” Anh cười lạnh.

“Trước kia em chỉ được thấy trên tivi, bây giờ được thấy người thật, lại còn được ngồi đối mặt như thế này nữa, cho nên em có hơi kích động ấy mà.” Hồ Loạn nắm hai tay vào nhau, trả lời rất đúng mực.

Đây là đáp án thật lòng của cậu.

Trịnh Thế Bân dời tầm mắt xuống mũi cậu, thấy một hạt cơm đang dính trên cánh mũi cậu, anh cau mày. Tay trái vuốt lên dải băng đang bó tay phải, hỏi, “Cậu là fan của tôi à?”

“Vâng ạ.” Hồ Loạn gật đầu. Mẹ ơi ảnh đế chủ động nói chuyện với cậu kìa. “Em là fan của anh từ thời trung học cơ. Bây giờ vẫn là fan của anh.” Câu trước chưa xong đã vội thêm câu sau, lộ rõ sự khẩn trương của cậu.

“Ừm.”

Trong khoảng một giây, Hồ Loạn cảm thấy máu toàn thân mình như đang chảy ngược vậy.

6. Chương 6: Mục Tiêu

Hồ Loạn ổn định tâm trạng, trong lòng không khỏi cảm thấy thất vọng, ảnh đế đúng là một chữ ngàn vàng mà.

Không được bao lâu, trợ lý xách túi thuốc quay lại.

Trịnh Thế Bân lướt qua Hồ Loạn, tạo ra một cơn gió thoáng qua, thanh lạnh giống y như vai diễn của anh. Cậu bắt đầu hoài nghi ảnh đế chính là nhân vật nam thứ mà anh đang diễn, hay là do anh đã nhập vai quá mức rồi nhỉ…

Hồ Loạn vừa đoán vừa lùi về phía sau.

"Hồ Loạn?" Trợ lý cả kinh. Sao cậu ta lại đến đây…à không…là có thể xuất hiện ở chỗ này mới đúng.

"Mua thuốc xong rồi thì về đi." Trịnh Thế Bân trực tiếp đuổi khách.

Dù đang rất kỳ quái nhưng trợ lý vẫn để thuốc trong phòng rồi nghe lệnh đi ra. Trước khi ra còn không quên liếc Hồ Loạn một cái.

Hồ Loạn thấy vẻ mặt lạnh lùng của ảnh đế thì thầm thở dài một hơi, hạ mắt thu dọn sạch sẽ đồ trên bàn, sau đó cực kỳ lịch sự mỉm cười với anh, "Anh Trịnh, vậy em đi trước."

"Không cần lo lắng quá về chuyện diễn xuất." Trịnh Thế Bân đứng ở cửa, ánh mắt có vẻ thờ ơ.

Hồ Loạn biết mình cũng không nên lằn lữa ở đây thêm nữa, cậu bật người gật đầu nói, "Cảm ơn anh Trịnh."

Cậu cứ tưởng người theo giai cấp tư sản cao lãnh như ảnh đế, từ một lính mới có thể đạp gió rẽ sóng trở thành đại thần, đó là những người luôn luôn thích tính toán thiệt hơn. Không ngờ ảnh đế lại ôn hòa với người mới như thế.

Bao giờ cậu trở nên mạnh mẽ hơn, cường đại hơn thì có thể làm bạn với ảnh đế rồi.

Con người ai cũng có lòng tham, đạt được thứ gì đó rồi thì lại bắt đầu mong muốn có được nhiều hơn nữa.

Cậu không ngờ cơ hội được làm việc chung với ảnh đế lại tới nhanh như thế, cho dù chỉ là vai diễn phụ cậu cũng thấy rất vừa lòng.

Hồ Loạn nhanh chóng rời đi, Trịnh Thế Bân đang định lịch sự đáp lại thì một cơn gió đã vụt qua người, anh vô thức quay đầu nhìn ra ngoài cửa thì chỉ còn lại thân hình với mái tóc đen và đôi tai đỏ bừng của Hồ Loạn.

"Cảm ơn canh cá của cậu."

"Không có gì đâu." Hồ Loạn cười mỉm, trong lòng thầm ghi nhớ giọng nói của ảnh đế.

Khóe miệng anh cũng cong lên thành hình vòng cung, nhìn hướng Hồ Loạn rời đi một chút rồi vươn tay trái đóng cửa lại.

Hồ Loạn cầm chặt hộp giữ ấm, đứng ở trong góc, quay đầu lại nhìn biển số nhà của thần tượng. Cậu sờ sờ cái tai đang nóng bừng của mình.

———-

Sau khi rửa hộp sạch sẽ rồi trả lại cho bác chủ nhà, Hồ Loạn quay về phòng tắm rửa. Buổi tối, cậu tới tổ phim khác theo yêu cầu của đạo diễn.

"Hồ Loạn, bộ phim tiếp theo của tớ thuộc thể loại huyền huyễn. Hình như vai diễn phụ chưa có ai đâu, hay là cậu tới thử xem sao." Tô Vi biết, trước mắt Hồ Loạn phải qua được vòng phỏng vấn của các công ty giải trí, nhưng bởi vì cậu không thể tiếp nhận nổi "quy định" của giới nên cuối cùng phải tách ra làm một mình như bây giờ. Mà nam giới khác nữ giới ở chỗ là tuổi càng nhỏ thì mới thu hút được nhiều fan.

"Ok. Cậu cho tớ thời gian địa điểm để tớ thử tới xem." Hồ Loạn đang ở trường quay, miệng nhai tạm bánh mỳ cho đỡ đói.

"Để tớ gửi tin nhắn cho cậu nhé." Vì lịch trình hơi bận nên chưa nói được mấy câu cô đã phải ngắt máy luôn.

Buổi tối, sau khi kết thúc công việc, Hồ Loạn lên mạng đọc tin tức. Tô Vi gần đây đang phất lên, nên đương nhiên diễn đàn giải trí sẽ không thể bỏ qua cô. Một nửa số tin là ca ngợi, nửa còn lại là châm biếm.

Trên weibo đưa tin tối qua Tô Vi tham gia tiệc rượu, còn có ảnh do một người tham gia tiệc rượu chụp lại.

Tô Vi trong bộ váy dài đỏ thẫm lung linh làm tôn lên dáng người của cô. Bộ váy để trần ở sau lưng chạy tới cổ, nhìn rất hấp dẫn. Hồ Loạn cảm thấy hơi không thoải mái, vì cậu biết trước giờ Tô Vi ghét nhất là loại trang phục kiểu này, cô từng nói mặc thế có khác gì không mặc đâu cơ chứ.

Trang điểm phần mắt rất đậm, Hồ Loạn cảm tưởng như cậu không quen biết cô.

Tiêu đề bài báo đại loại là cái gì mà: *nữ minh tinh trẻ tuổi mới nổi, thì ra là người như vậy.*

Rất nhiều người bình luận chế nhạo sự nổi tiếng của cô. Đêm đó, Tô Vi làm người phát biểu đại diện, chuyện xã giao là không thể tránh được, lễ phục xẻ tà đến tận đùi, vốn là chuyện bình thường, nhưng vẫn có những người nghĩ xấu về cô.

Cũng may Tô Vi vẫn giữ được sự bình tĩnh, không có phát ngôn hay hành động gì làm ảnh hưởng đến hình tượng.

Sau đó nhờ có tin tức của một đại minh tinh nên tin tức về cô rất nhanh đã chìm xuống dưới.

Nội dung tin mới nói về bộ phim mới mà Hồ Loạn vừa tham gia xong. Người viết bài đoán nam chính đã biết được âm mưu của bạn thân của mình.

Hồ Loạn không ấn vào đọc bài mà gọi điện cho Tô Vi, "Cậu cẩn thận một chút, một phút thất thủ tạo nên thiên hận đấy."

Giọng của Tô Vi có vẻ rất buồn, "Tớ biết mà. Nhưng tối qua là cơ hội để quảng bá, không thể không đi."

Hồ Loạn đương nhiên biết cô cũng là **thân bất do kỷ (*)**, "Có chuyện gì thì nhớ gọi điện cho tớ nhé. Muốn tâm sự thì cứ alô cho tớ bất kỳ lúc nào cũng được." Dù trong lòng có khó chịu cỡ nào thì bên ngoài vẫn phải tỏ vẻ lúc nào cũng tràn đầy năng lượng.

(*) Thân bất do kỷ ( ): Ý chỉ những lúc con người ta không thể tự làm theo ý mình, bắt buộc phải làm những việc mình không muốn để phù hợp với hoàn cảnh sống của mình.

Tô Vi lập tức bị chọc cười, "Ừa, nhất định sẽ tìm cậu."

Tô Vi đang xem tivi, cô nói, "Tớ xem quảng cáo tập sau của phim "Kỳ án" rồi, thấy tập sau có cậu. Tạo hình của cậu đẹp quá đi mất, tớ thích nhất kiểu tạo hình đấy đấy."

"Thế để về sau tớ tiếp tục diễn mấy cái vai như thế để cậu chết mê chết mệt nhé."

"Ok ok, tớ đợi đấy."

Tâm tình thoáng chốc đã dịu đi không ít. Cô đảo mắt nhìn nhanh về phía cửa phòng tắm, "Cuối tuần có kịch bản cho cậu đấy."

"Nhanh thế á." Hồ Loạn không ngờ lại có nhanh như thế. Vừa nói một câu thì lại nghe Tô Vi trêu chọc, "Làm ơn đi, còn bao lâu nữa đâu là bắt đầu quay phim rồi. Đây là vai diễn chủ yếu quay trong nội bộ thôi. Bây giờ đi thử vai sớm để đỡ phải cạnh tranh."

"Ừ, hôm đấy nhất định tớ sẽ đến đúng giờ."

Tô Vi còn định nói gì đó, nhưng thấy cửa phòng tắm đã mở ra, cô liền vội vàng nói "Có việc rồi nhé." rồi ngắt máy luôn.

"Em gọi điện cho ai đấy?" Một người đàn ông trung niên to béo không mặc quần áo đi ra, một tay nắm cằm Tô Vi nâng lên, tay còn lại mò vào trong áo ngủ của cô.

“Là bạn học của em gọi đến, bảo là mấy ngày nữa có buổi họp lớp, nhưng em còn đang bận diễn thì lấy đâu thời gian mà đi chứ.”

———-

Hồ Loạn ở bên này cũng không hề nghi ngờ gì. Cậu cất điện thoại rồi làm bữa tối. Cơm nước xong liền ngồi bóp vai, thả lỏng sau một ngày làm việc mệt mỏi. Nằm trên giường đọc tin tức trên weibo thì thấy mục ***[Thông tin đáng mong đợi] (*)*** có giới thiệu qua nội dung tập sau về bộ phim của ảnh đế tham gia.

(*) mình tạm dịch là “thông tin đáng mong đợi”.

Thực ra là giới thiệu về sự xuất hiện của nhân vật mà Hồ Loạn đóng. Đoạn giới thiệu dài ba phút, lúc đó nam phụ còn chưa bị biến chất, tình tiết tiến triển khá đơn giản.

Thấy mình xuất hiện hai lần trong đoạn giới thiệu tập sau, với hai hình tượng tính cách khác nhau, lần đầu là dáng vẻ thư sinh nho nhã, lần hai lại có chút điên cuồng, khác hẳn với tạo hình ban đầu. Tạo hình rất đẹp, Hồ Loạn nhất thời cũng chưa dám tin đó lại là chính mình.

Trước lúc chiếu đến nhân vật của Hồ Loạn có chiếu tên của diễn viên tham gia, ý muốn thông báo là vai diễn này đã đổi người rồi.

Hồ Loạn thản nhiên xem bình luận trên weibo, lượng fan của cậu đã tăng lên một cách khá khả quan.

“Khả quan” là bao nhiêu? Là mười chín fan ảo, trong đó tính cả Tô Vi nữa.

“Cố lên.” Cậu tự lên dây cót cho mình, điều chỉnh lại tinh thần. Cậu đặt số hiệu cho các fan của mình, chỉ cần mở ra là sẽ biết đây là fan nào.

Weibo có nick “Một ngày không quên” có bình luận: *Mỗi ngày đừng quên ăn uống đầy đủ anh nhé. Chúng em sẽ gửi đồ ăn thuốc thang đến cho anh.*

Chỉ thiếu mấy câu “Chồng ơi cố lên”, “Chồng em đẹp trai nhất” là đủ bộ.

Hồ Loạn nhắm mắt mơ màng ngủ, không nghe thấy tiếng điện thoại kêu “tích tích”. Cậu mơ một giấc mộng: Cuối cùng cũng trở thành nam diễn viên xuất sắc nhất, người trao giải cho cậu là Trịnh Thế Bân. Miệng anh nở nụ cười mỉm với cậu, “Chúc mừng nhé!”

Giọng nói đầy từ tính lại xuất hiện bên tai. Cậu theo bản năng sờ sờ tai mình.

Hồ Loạn lại nhìn thấy mình được ảnh đế bế ôm.

“Hờ..” Cậu vô thức bật cười to một tiếng, làm cậu tỉnh cả ngủ…

Hồ Loạn vội ôm đầu. Tâm tư hỏng nát hết rồi…Lúc nhìn ra mình mới chỉ ngủ được có năm phút, cậu lại ôm mặt, sao lại tỉnh lại nhanh như thế chứ…

Hai tai cậu nóng bừng lên.

Nhưng thật sự là chỉ cần nghĩ đến cảnh mình được thần tượng tận tay trao giải, ý chí chiến đấu của cậu lại sôi lên sùng sục. Cảnh trong mộng chân thực quá đi!

Đợi lượng fan tăng lên mấy trăm người…Tưởng tượng viễn cảnh tươi sáng trong tương lai, Hồ Loạn quyết định tự đặt cho mình một mục tiêu nho nhỏ: Trước hết phải đạt được 1000 fan rồi tính sau.

Cậu chưa từng up ảnh selfie lên nên các fan khi vào xem hoạt động của cậu chỉ có thể nhìn thấy hai chữ “wei-bo”, có người còn bình luận: “Weibo của anh sạch sẽ thật đấy!”

Hồ Loạn bèn tìm mấy bức ảnh lúc cậu đóng phim có chụp lộ mặt, màu bức ảnh có phần hơi tối, nhưng vô tình lại tạo nên sự tà khí ma mị.

Trong ảnh, đuôi mắt cậu xếch lên, phiêu tán theo gió, chỉ có điều mắt cậu khi chụp ở góc này có hơi giống mắt lé, khiến người ta không khỏi cảm thấy có chút…hèn hạ.

Đăng ảnh này lên chắc không sao chứ nhỉ?

Hồ Loạn đăng lên rồi lại đứng lên đi tắm. Vừa nãy trước khi ngủ thiếp đi cậu có tắt điều hòa nên bây giờ sau lưng bị ướt đẫm mồ hôi.

Trong phòng tắm, cậu vươn tay sờ lên gương, ngón tay thon dài ngâm trong nước ấm nên trở nên hơi trắng bệch. Cậu chậm rãi nâng tay lên vuốt giọt nước đang đọng trên gương, để hình ảnh của mình phản chiếu rõ trong gương.

Gương rất mờ, Hồ Loạn lại lau. Hai điểm đỏ trên thân hình thanh tú hiện ra trong gương.

Đã hai mấy tuổi rồi nhưng Hồ Loạn vẫn luôn trung thành với kiểu tóc ngắn, vừa mới tắm xong nên hai má cậu hơi phiến hồng, ngũ quan tuấn tú, ánh mắt ôn hòa, trong vẻ đẹp khí suất trộn lẫn vài phần điềm đạm.

Hồ Loạn vuốt ngược tóc lên, cảm thụ từng giọt nước đang chảy trên người. Cậu không phân biệt rõ đây là mồ hôi hay là do hơi nước đọng lại mà thành nữa. Cậu rất thích nhân vật của mình sau khi trở nên xấu xa, đại loại là cậu thích hình tượng sau của nhân vật hơn.

Nhìn gương mặt của mình trong gương, Hồ Loạn từ từ buông tay xuống, “Mày có thể đi bao xa đây?”

Cậu hơi híp mắt rồi bật cười, thành thành thật thật đáp lại chính mình, “Hình như còn cách ảnh đế một khoảng rất xa.”

Hồ Loạn nghiêm túc nói lại, “Phải đuổi kịp ảnh đế. Như thế mới có thể quang minh chính đại được diễn chung với anh ấy nhiều hơn.”

Cậu gật gật đầu, hít sâu, định thần, vui vẻ mặc quần áo vào.

Con người ta ai cũng có thần tượng của riêng mình…

Đứng trước mặt Trịnh Thế Bân, cậu khó có thể khống chế được hơi thở gấp gáp của mình. Đối phương là ảnh đế cao cao tại thượng, còn cậu thì vẫn đang lấp lửng giữa vị trí diễn viên phụ và diễn viên quần chúng.

Cậu mong chờ đến ngày mình có thể sóng vai cùng thần tượng. Ừ, cứ gọi cậu là kẻ si tâm vọng tưởng đi.

Nhưng ước mơ được diễn chung với thần tượng có gì là sai nào?

7. Chương 7: Sùng Bái

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Một tuần sau, Hồ Loạn bắt xe đi tới thành phố Tô Vi đang ở. Sau khi Tô Vi đóng bộ phim kia thì cuộc sống đã khá hơn rất nhiều. Không cùng diễn với các đại minh tinh thì cũng là làm MC trên truyền hình, danh tiếng ngày càng nổi.

Hồ Loạn đợi ở nhà ga một lúc thì một chiếc “xe bánh mì” (*) màu trắng xuất hiện ngay trước mặt cậu. Tô Vi mở cửa xe, “Lên xe đi.”

(*) /miànbāo chē/ loại xe ô tô cỡ trung, không có khoang hành lý và phần động cơ nhô ra khỏi xe.

Hồ Loạn ngồi vào xe, thấy gương mặt không son phấn của Tô Vi, vội nói, “Tớ cũng có phải là đứa trẻ mười tuổi đâu mà cậu phải ra tận đây đón thế này.”

Tô Vi nghe xong liền không vui, “Thế cậu xuống xe đi.”

Biết cô đang giận dỗi, Hồ Loạn đành không khách khí gì nữa, “Cứ không xuống đấy!”

“Thế thì thôi.” Tô Vi lấy khẩu trang đeo vào rồi đọc một địa chỉ cho bác tài xế.

Khách sạn?

Hồ Loạn đoán là Tô Vi đã đặt phòng trước cho cậu nên liền nói, “Xong việc tớ về ngay ấy mà. Sáng mai tớ còn phải quay phim nữa.”

“Vai diễn này cũng quan trọng đấy.”

"Hi vọng có thể lấy được." Cậu thoải mái cười. Kỳ thật không phải cậu không tin tưởng bản thân, nhưng cậu không phải không biết các công ty giải trí có đủ các thể loại quy tắc ngầm nên cậu mới không dám chắc, "Tớ sẽ cố hết sức."

Tô Vi cười, "Tớ tin tưởng cậu."

Hồ Loạn khăng khăng muốn về luôn sau khi thử vai xong, Tô Vi biết tính cậu nên cũng đành chịu. Đến khi tới nơi, Tô Vi không tiện lộ mặt bèn ngồi yên trên xe, cô hạ cửa sổ xe xuống, nhìn xung quanh rồi nói, "Cần gì cậu cứ nói với tớ. Tớ nhất định sẽ giúp."

"Đi đi." Hồ Loạn trêu cô hai câu rồi giục cô quay về.

Thấy mấy người mà cậu hay thấy trên tivi đang đứng đợi bên trong, Hồ Loạn cũng lặng lẽ đi vào, cầm số báo danh Tô Vi đưa cho. Đây đều là những diễn viên hạng ba.

Cậu nhớ mặt người đàn ông trung niên ngồi cạnh cậu, vì từ nhỏ cậu đã xem những bộ phim mà chú ý đóng, tre già măng mọc, ông hoàng phim ảnh thời xưa giờ đây cũng phải lưu lạc tới nước này…

Cậu ngồi im trong một góc sáng đọc lại kịch bản, phân ra làm hai loại là lời thoại và tạo hình.

Lời thoại là yếu tố căn bản phải thuộc, tạo hình giúp xác định rõ khí chất của nhân vật.

Cậu nên thể hiện nhân vật này như thế nào. Cậu đã từng đóng một nhân vật có hai tính cách, một mặt là con người thuộc chính phái, ham sống sợ chết; mặt kia là tính cách phản diện, khiến người xem không thể yêu thích cho nổi.

Hồ Loạn đang chăm chú xem kịch bản thì một người có vẻ ngoài ăn chơi vừa thử vai xong bảo cậu đi vào chờ tới lượt hóa trang.

Lúc cậu vào thử vai thì đã là gần 12 giờ, đoàn đạo diễn thấy còn có một người cuối chưa vào, trên mặt của ai cũng đều mang theo vẻ thiếu kiên nhẫn, phất tay nói, "Người tiếp theo vào đi."

Hồ Loạn đi vào dưới ánh nhìn của các nhân viên, một bên là thợ chụp ảnh, một bên là tổ đạo diễn.

Người thanh niên vừa bước vào không hề giống như những người trước đó cười cười nói nói mà chỉ cúi đầu, diện mạo cũng có điểm ưu tú. Nhân vật cần thử vai trên mặt có một vết sẹo dài nên ai cũng bảo người trang điểm đừng làm mặt mình trông quá dọa người.

Tổ đạo diễn nhìn nhau một hồi, lại cúi xuống xem tư liệu của cậu, họ còn tưởng lại là "công tử" nhà nào đến đây thử vai này nữa chứ. Bình thường người mới vào nghề sẽ tránh nhận những vai diễn có nhiều cảnh hành động thách thức, mà sẽ chọn những vai nào dễ hút fan nhiều nhất.

"Cậu tên là Hồ Loạn?" Ông chú đeo kính ngồi ở vị trí đầu không nhịn được cười đểu một cái rồi đưa tư liệu cho người bên cạnh xem.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cậu thấy người khác có phản ứng này khi đọc tên mình, cậu cũng không thấy có gì xấu hổ nên rất bình tĩnh đáp lại, "Xin chào, tôi tên là Hồ Loạn, hôm nay đến thử vai Ba Đầu." Ba Đầu, Ba Đầu, vì sao lại gọi là Ba Đầu, là vì nhân vật này có vết thương kéo dài từ huyệt thái dương tới bên mặt phải.

Cơ mà theo lý mà nói bị như thế thì phải chết rồi chứ nhỏ.

Thôi không nghĩ nữa, phim huyền huyễn, muốn có bao nhiêu "huyền huyễn" liền có bấy nhiêu, đúng là thua luôn.

Ba Đầu từ đầu đến cuối giữ vững hình tượng xấu xa. Đợt trước lúc Hồ Loạn làm diễn viên quần chúng cũng chứng kiến không ít người diễn vai thổ phỉ và người hầu, tuy là họ cũng không có lời thoại hay cần diễn xuất gì nhiều.

Cậu theo thói quen nhắm mắt vài giây, đến khi mở mắt ra, khóe miệng liền kéo thành hình vòng cung, như biến thành một người khác, khiến ai ai nhìn cũng phải run sợ. Tay cậu thon dài. Xung quanh là hiệu ứng ánh sáng. Cậu nắm đao giả trong tay, híp mắt nhìn tổ đạo diễn, muốn để bọn họ thấy được diễn xuất của mình.

"Nghe nói Trầm gia có một báu vật truyền lại cho đời sau, có thể khiến người chết sống lại được. Vậy ngươi…" Hồ Loạn cúi đầu cười, ngồi xổm xuống, tay phải vươn ra giữa không trung làm động tác bóp cổ ai đó, biểu tình ngây ngô nhưng cũng rất tà ác, "Ngươi đi lấy nó về đây. Ta sẽ cho ngươi một con đường sống."

Người ngồi ở phía đầu hình như là người chi tiền cho dự án bộ phim này, ông nhìn chăm chăm vào Hồ Loạn đang một mình tự biên tự diễn trên sân khấu, trong mắt lóe lên một tia tán thưởng. Trông Hồ Loạn rất xấu xa, còn có cả dáng vẻ gặp nguy không loạn kia nữa.

Diễn chưa đến 5 phút thì xong. Hồ Loạn thở một hơi, đứng thẳng người dậy, cúi đầu, chờ đợi câu hỏi của mấy người ngồi trước mặt.

"Vì sao cậu lại chọn vai này?" Vẫn là ông chú lúc đầu lên tiếng nói.

Mồ hôi chảy chậm rãi trên trán, vết sẹo vẽ trên mặt bị mờ đi. Mồ hôi làm cậu ngứa ngáy vô cùng, nhưng cậu vẫn phải nhịn khó chịu xuống mà trả lời, "Tôi cảm thấy vai diễn này rất có tính thử thách. Tôi rất tò mò với vai này."

Cậu từng xem bộ sách dạy võ thuật trong diễn xuất, cho nên cậu sẽ không chọn mấy vai công tử nhà giàu, vì nói đi nói lại diễn mấy vai đấy trông cứ giả giả sao ấy, với cả bây giờ mỹ nam mỹ nữ có đầy một đống, fan nhìn nhiều rồi cũng sẽ chán mắt cho coi. Có thể hồi đầu sẽ thấy đẹp trai các kiểu, nhưng khi qua một thời gian rồi họ sẽ lại thấy bình thường. Còn nếu diễn tốt vai diễn có tính cách xấu xa, cậu dám cam đoan người xem nhất định sẽ nhớ đến mình lâu hơn.

Hồ Loạn luôn đặt ảnh đế làm tiêu chuẩn. Ảnh đế không phải là "bình hoa", vậy cậu cũng sẽ phấn đấu không trở thành "bình hoa". (Chắc mọi người cũng biết bình hoa dùng để chỉ những diễn viên chỉ có nhan sắc chứ không có thực lực rồi)

Nhân viên đứng bên ngoài vừa nóng lại vừa đói, có quá nhiều người tới thử vai, có người không nhịn được kêu lên, "Khi nào cái cậu kia mới đi ra đây? Tôi muốn tan làm, tôi đói sắp chết rồi…"

"Kêu cái gì mà kêu, cẩn thận người phụ trách nghe thấy bây giờ."

Mười lăm phút sau, Hồ Loạn bước ra, vội vàng lau mồ hôi trên mặt, sau lưng ướt đẫm một mảng.

Nhân viên thấy người cuối cùng đã ra, liền chỉ vào giá quần áo bảo, "Cứ cởi trang phục ra rồi để lên giá là được. Phụ trang thì để ở trên bàn."

Hồ Loạn gật nhẹ đầu, "Được, tôi biết rồi."

"Ê cái người kia cũng đẹp trai đấy nhỏ." Một nữ nhân viên cứ như chỉ hận không thể tẩy ngay vết sẹo trên mặt của Hồ Loạn để ngắm nghía một trận. Là người mới của công ty à? Sao chưa từng gặp qua bao giờ nhỉ.

Nữ nhân viên bên cạnh thì vội kéo đồng nghiệp đi ăn cơm, "Suốt ngày chỉ biết nhìn trai đẹp. Người ta tẩy trang là lại thành xấu trai thôi, nhìn cái gì mà nhìn."

Hồ Loạn mơ hồ nghe tiếng hai người to nhỏ nhưng cậu cũng không để ý. Cậu cởi trang phục diễn, tháo phụ trang kém chất lượng ra, đến khi cậu tẩy trang thì mới thấy hai bên má mình đã đỏ bừng, ghé sát mặt vào gương xem lại. Chắc là tẩy trang mạnh tay quá chăng…

Nhưng phải đến tối cậu mới chính thức đối mặt với rắc rối.

Trên đường về cậu cảm thấy rõ da mặt bị nóng rát, sờ lên thấy rất đau, Hồ Loạn không có gương trong người nên đành mượn gương của chị gái đang ngồi cùng. Ngó vào mới thấy giật cả mình.

Mặt cậu nổi mủ, xuất hiện một đống nốt đỏ có bọc nước.

"Da cháu bị dị ứng rồi." Bà cụ ngồi phía đối diện cậu nói.

Chị gái ngồi cạnh cậu vốn không muốn nhiều lời, đến khi nghe bà cụ nói liền phụ họa theo, "Lần trước chị cũng bị thế đấy. Phải mất hai tháng mới khỏi cơ."

"Tới bệnh viện khám xem sao. Nếu không mặt đang đẹp lại thành xấu đấy."

Hồ Loạn nghiêng đầu nhìn cẩn thận lại. Phải tới bệnh viện thôi. Lần này có vẻ nghiêm trọng, lại còn phải mất hai tháng mới khỏi được.

5 giờ chiều, Hồ Loạn vừa xuống xe liền bắt taxi tới bệnh viện. 5 giờ rưỡi là bệnh viện đóng rồi, phải tới trước giờ đó.

Đứng xếp hàng trước cậu là một cô bé mặc đồng phục trung học, bố mẹ đi cùng cô bé đang nước mắt ngắn nước mắt dài, "Bác sĩ xem hộ xem con gái tôi bị làm sao với. Da vừa bị mọc mủ vừa ngứa. Lúc đầu xuất hiện trên cánh tay, về sau bị lan ra khắp người." Nói xong liền vén áo con gái lên, ông bố thấy Hồ Loạn đứng đằng sau liền nháy mắt bảo vợ đừng lộn xộn.

Hồ Loạn cũng không phải là mù, đương nhiên hiểu ý của ông bố là gì, nhưng mắt cậu lại không nhịn được mà nhìn chăm chăm vào cả nhà ba người này. Con gái nhỏ ôm mẹ khóc, người bố đứng bên vừa xót xa vừa vuốt tóc cho con gái. Cảnh tượng này thật là đẹp.

Một gia đình…

Cậu ngẩn người một chút rồi vội vàng cười nói, "Tí nữa cháu quay lại vậy."

Hai tay nắm chặt vào nhau đến phát đỏ, Hồ Loạn vẫn ngồi im trên ghế chờ, nghĩ lại cảnh tượng vừa rồi. Nếu như bố mình còn sống thì năm nay cũng được 51 tuổi rồi….

Tiếng "tút tút" truyền vào lỗ tai, Hồ Loạn có chút khẩn trương.

"Alô."

"Mẹ." Cậu nhỏ giọng cất tiếng gọi qua điện thoại, tiếng gọi đầy khát vọng từ sâu thẳm trong cậu.

8. Chương 8: Gặp Lại

Hồ Loạn cầm điện thoại chờ tiếng trả lời.

"Ừm, gọi điện có việc gì không? Không phải đã bảo mày đừng gọi điện về nữa rồi à?"

Mặt Hồ Loạn đờ đẫn, nhưng cậu đã dự liệu được việc này nên cũng chỉ hơi thất vọng, "Tự dưng muốn nói chuyện với mẹ thôi."

Tiếng đánh mạt chược vang lên trong điện thoại. Người phụ nữ ở đầu bên kia hẳn là đang vừa nghe điện thoại vừa hút thuốc, vẫn là giọng điệu bực mình như trước đây, "Lo mà diễn xuất cho thật tốt vào. Nói chuyện thì có thể kiếm cơm để ăn hả? Có thể hoàn thành chuyện mày đã hứa với tao hả?"

Hồ Loạn không nói gì, một lúc sau, thấy cô bé trung học kia đi ra, người mẹ đang giữ tay con gái để cô bé không đưa tay lên che mặt. Cậu nhìn màn hình điện thoại rồi để lại vào bên tai, "Vâng, con sẽ diễn thật tốt, sẽ đưa người đó đến cho mẹ nhìn."

Chờ bên kia dập máy, cậu cầm số khám đi vào phòng khám. Bên trong tràn ngập mùi thuốc khử trùng.

"Bị từ bao giờ?"

"Từ buổi chiều ạ. Lúc cháu đi xe về thì thấy bị sưng đỏ."

Bác sĩ tiếp tục hỏi một số chuyện, hơn phân nửa câu hỏi đều là hôm nay có ăn uống gì linh tinh không. Hồ Loạn đoán chắc là do đồ trang điểm sáng nay nên nói thật ra.

"Đàn ông con trai mà dùng đồ trang điểm?" Bác sĩ nhìn cậu từ trên xuống dưới, âm thầm đánh giá người thanh niên trước mặt mình. *Bộ dáng có phải thuộc tuýp ẻo lả đâu nhỉ?*

Hồ Loạn thẳng lưng lên. Áo sơ mi trắng, bộ dáng nghiêm chỉnh, trông cậu không hề giống bộ dạng nam sinh.

"Cháu là diễn viên ạ. Sáng nay cháu có cảnh quay." Biết là bác sĩ đã hiểu lầm nên cậu đành giải thích một câu.

Hóa ra là diễn viên. Bác sĩ cẩn thận nâng mặt Hồ Loạn lên xem rồi viết đơn thuốc để cậu đi mua. Hồ Loạn ngập ngừng một lúc rồi mới hỏi, "Nhanh nhất thì bao giờ mới khỏi được ạ?"

"Cậu chỉ bị một mảng nhỏ nên cũng nhanh thôi. Về nhà nhớ bôi Lô cam thạch vài lần. Bao giờ chỗ bị sưng đỏ nhăn ra thì cũng không được động vào. Qua ba ngày là khỏi thôi."

Ba ngày, cũng không quá lâu.

Hồ Loạn tự an ủi trong lòng, ba ngày này coi như là thời gian cậu nghỉ ngơi đi.

Hồ Loạn có thể thấy được tổ đạo diễn khá hài lòng với diễn xuất của cậu ngày hôm đó, chí ít là ngữ khí khi nói chuyện với cậu đã dịu đi, khác hẳn với thái độ ban đầu lúc mới gặp cậu.

Tiếc là cậu không có người đại diện, nên không biết liên hệ với cậu kiểu gì. Hồ Loạn cũng không bình tĩnh

được như trước nữa, cậu nhắn tin cho Tô Vi. Hiện giờ chỉ có cô mới giúp được thôi. Buổi tối Tô Vi liên lạc với cậu trên Wechat, đại khái nói là: rất xin lỗi, vai diễn đó lại vào tay một người thân thích của Phiến Phương mất rồi. Cô còn nhấn mạnh vào chuyện vai diễn này vốn là để cho cậu, nhưng không ngờ lại xuất hiện diễn viên phụ kia.

Hồ Loạn bình tĩnh lại, đáp, "Lần sau tớ sẽ cố gắng."

Tô Vi cảm thấy rất áy náy, tin tức lần này là cô nói cho Hồ Loạn biết, chuyện đáng ra đã xong xuôi rồi, tự dưng lại lòi ra thân thích của Phiến Phương. Nhân vật Đao Ba vốn không có hình tượng giờ đã bị sửa lại gần hết, đúng là nhàm chán.

"Về sau có tin gì tớ sẽ lập tức nói cho cậu. Lần này thật sự là ngoài ý muốn, để cậu mất công rồi."

"Thật sự không sao mà. Tớ quen rồi. Lần sau tớ sẽ cố gắng để đạo diễn không nhận tớ không được."

"Aiz…Tớ…Haha, đừng động vào, em buồn quá."

Hồ Loạn đứng hình khoảng hai giây.

"Tớ…Tớ có chút việc rồi. Cúp máy trước nhé…Haha, buồn thật mà, đừng sờ nữa…"

Chuyện sau đó thế nào, không cần nói cũng biết. Hồ Loạn chưa từng thấy Tô Vi như vậy bao giờ cả.

Không có phim để đóng, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, Hồ Loạn lại tiếp tục đi tìm việc để làm. Nhớ tới nhóm diễn viên quần chúng không có danh tiếng gì, Hồ Loạn thế này cũng xem như "may mắn" hơn rồi.

"Chú em vẫn chưa ký hợp đồng với công ty nào à?" Trong thời gian nghỉ ngơi, một diễn viên quần chúng trò chuyện cùng Hồ Loạn.

Cậu vươn thắt lưng cho giãn gân cốt, "Duyên chưa tới thôi. Khi nào đúng thời điểm thì tự khắc sẽ có."

"Haiz, chú em đúng là không có tiền đồ."

Sao phải gấp chứ. Gấp gáp thì có thể biến thành minh tinh à?!

"Từ từ rồi sẽ tới." Hồ Loạn cảm thấy thật kỳ diệu.

Từ một diễn viên quần chúng đã quen mặt trên phim trường Hoành Điếm, quen mặt cả trong phim điện ảnh lẫn truyền hình, bất kỳ nhân viên nào nhìn thấy cậu cơ bản đều có thể vui vẻ mà chào hỏi, mà cậu

cũng nhờ đó mà có chút ít quan hệ nhỏ để cập nhật được tin tức mới nhất, tỷ như tin tức còn chưa lên báo thì cậu đã biết được từ một phóng viên giải trí. Ví dụ như: Đạo diễn Tưởng Dịch đang ở Hoành Điếm làm công tác chuẩn bị để quay một bộ phim võ hiệp vào năm sau. Dự tính vào tháng 5 hoa nở sẽ khai máy để lấy được khung cảnh tinh tế nhất.

Tưởng Dịch là ai? Một đạo diễn có trình độ cực cao trong giới nghệ thuật, có mỹ quan cực kỳ căn bản bất kể là về mặt thị giác hay đối với kịch bản đồ họa. Ông ta không làm phim thì thôi, chứ mà đã ra phim thì nhất định là cực kỳ ấn tượng. Có không biết bao nhiêu người tuyên bố không cần tiền thù lao cũng được, miễn là được đóng phim của đạo diễn Tưởng Dịch. Đương nhiên nói không cần thù lao là giả rồi. Không có thù lao thì quay phim thế nào được. Nhưng tóm lại là ai cũng muốn được đóng phim của đạo diễn Tưởng Dịch.

Ai mà chả muốn khi người khác nhắc tới tên mình là có thể nói luôn cả tên tác phẩm tiêu biểu của mình chứ. Diễn viên bình hoa không tên tuổi rồi cũng sẽ tới một ngày bị đào thải, diễn viên quen mặt rồi cũng sẽ tới một ngày bị ghét bỏ.

Nhưng nếu có thể xuất hiện trong một bộ phim của đạo diễn Tưởng Dịch…

Hồ Loạn có một ưu điểm đó là không bao giờ tự hạ thấp mình. Cậu chỉ suy nghĩ đến việc làm sao mới có thể hoàn thành những cái "giả thiết" của mình, dù sao thì trong giới này sức cạnh tranh cũng quá lớn.

Cứ mơ mộng giữa ban ngày thế này cũng chả làm được gì. Cậu lấy điện thoại ra, vào weibo của thần tượng để lấy ý chí chiến đấu. Load tới load lui mới chắc chắn không phải là do kết nối mạng của cậu kém, weibo của thần tượng không có thêm thông tin gì mới cả.

Lại nói tới Trịnh Thế Bân mấy ngày nay không có tí tin tức gì. Anh được mời tới Milan xem hoa, thuận tiện quay quảng cáo mỹ phẩm trang điểm. Ngày nay đàn ông con trai cũng có thể giống chị em phụ nữ, mấy đồ trang điểm đều dùng được hết.

Lúc trên máy bay đi về, trợ lý lại bắt đầu lải nhải, anh nhíu mày bảo, "Đang trên máy bay đấy, trật tự đi."

Người xung quanh đều nhận ra Trịnh Thế Bân, anh cũng không thể trợn mắt giả chết được.

Trợ lý nghẹn lời, sau cùng thật sự không nhịn được lại thử hỏi bên tai "lão đại", "Đạo diễn Tưởng Dịch đang chuẩn bị làm phim điện ảnh vào mùa hè, tuy hiện vẫn chưa có động thái gì nhưng ông ấy có vẻ muốn mời chúng ta đó. Anh Trịnh, là vai nam chính."

Trịnh Thế Bân vươn tay che mắt, lãnh đạm nói, "Muốn nói gì thì nói thẳng ra."

"Ông ấy yêu cầu diễn viên dừng toàn bộ công việc đang làm dang dở, ngoại trừ chụp ảnh và quay quảng cáo, trong vòng 5 tháng là có thể quay xong phim." Đây là chỗ khó của đạo diễn này. Trong tay anh Trịnh có rất nhiều kịch bản phim, cổ trang, hiện đại, dân quốc, tùy tiện chọn một cái là có được lịch quay đến tận sang năm luôn.

Ngón trỏ của anh nhẹ vuốt cằm, nhìn ánh nắng chói mắt ngoài cửa sổ máy bay, lơ đãng hỏi, "Trong tay tôi có những bộ nào?"

Trợ lý không nhớ được hết, bèn nhanh chóng lấy ra quyển sổ nhỏ, "Có một bộ truyền hình, còn lại đều là phim điện ảnh."

Vậy thì không việc gì phải xoắn xuýt hết cả lên như thế. Anh ngửa đầu nghỉ ngơi, tùy ý nói, "Từ chối hết đi."

Trợ lý không kịp phản ứng, kinh hoảng nhìn mấy bộ điện ảnh trong sổ, "Anh Trịnh…"

"Lần sau thấy kịch bản bộ nào không được thì cậu cứ từ chối luôn đi." Trịnh Thế Bân nhắm mắt, thấp giọng nói. Kịch bản vớ vẩn mà cũng nhận hết như thế.

Trợ lý nhịn không được, bèn cúi đầu xuống nhận tội. Lúc nhận kịch bản hắn cũng chỉ chăm chăm xem tiền thù lao mà quên không chú ý đến số lượng phim.

Hiểu tính lão đại nhà mình, hắn bụm miệng đáp, "Em biết rồi."

Trịnh Thế Bân hơi nâng mắt lên, cảnh cáo lần cuối, "Đây là lần cuối cùng tôi nói về vấn đề chọn kịch bản. Làm việc với tôi mà ngay cả chuyện cơ bản như thế cũng không biết, thế thì mau chóng thu dọn đồ đạc thôi việc cho xong."

"…Lần sau sẽ không tái phạm nữa đâu ạ."

Không đáp lại lời trợ lý, Trịnh Thế Bân trực tiếp chợp mắt. Tiếng gió mạnh đánh vào cửa sổ máy bay nghe thật thoải mái. Hừm, đừng nói là 5 tháng, cho dù không nhận đóng quảng cáo thì anh vẫn sẽ đồng ý.

Anh không thiếu tiền, cho nên anh chú trọng chất lượng kịch bản hơn. Không biết từ khi nào trợ lý lại nhúng tay vào mấy chuyện này. Trịnh Thế Bân lạnh mắt.

Vừa xuống máy bay, trợ lý nhanh chóng lấy bưu kiện trong hòm thư phòng làm việc ra cho anh xem.

Trịnh Thế Bân xem hết một lượt thấy kịch bản cũng thú vị. Tình cảm của nam chính rất tinh tế, có tính thử thách.

"Có thông tin về các diễn viên chính khác không?"

"Vẫn chưa thấy gì cả."

"Ừm." Nhẹ giọng ừm một tiếng, Trịnh Thế Bân đưa lại kịch bản cho hắn. Tiến vào xe bánh mì ngồi, chuẩn bị đi tới tổ phim mà anh đang làm.

Bỗng cảm thấy tim nặng trĩu, đầu đau như nứt toạc ra, anh xoa đầu, không nhịn được muốn ngủ một giấc.

Vuốt tóc qua loa mấy cái, Trịnh Thế Bân đỡ trán ngồi nghỉ trên ghế chờ.

Sau mấy cảnh nữa mới tới lượt diễn của anh. Cảnh quay của anh bị chậm hơn so với dự tính, thật bực mình.

"Vai này tùy tiện chọn ai đó diễn đi!"

"Không kịp nữa rồi."

Xảy ra chuyện gì rồi? Trịnh Thế Bân nghĩ.

"Vậy cô gọi điện hỏi Hồ Loạn, chúng ta có một vai diễn nhỏ, cậu ta có muốn nhận không? Tối hôm kia tôi còn nhìn thấy cậu ta ở Hoành Điếm mà."

"Được, để tôi gọi luôn."

Cái tên này có chút quen thuộc. Trịnh Thế Bân mở mắt ra, ngón tay vỗ vỗ vào bên hông, rốt cuộc đã nghe tên này ở đâu rồi nhỉ…

Miệng anh bắt đầu lẩm nhẩm. Bỗng nghĩ tới cái gì đó, hai mắt anh híp lại nhìn về phía hai người đang nói chuyện cách đây không xa.

Hồ Loạn…

9. Chương 9: Kinh Hỉ

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Chỉ là một diễn viên quần chúng mà tần suất xuất hiện cũng cao quá nhỉ. Rốt cuộc ảnh đế cũng nhớ ra Hồ Loạn là ai, diễn xuất cũng rất nghiêm túc, ở trước mặt mình thì lại có dáng vẻ thẹn thùng của trẻ con.

"Anh Trịnh. Cái người này cũng thú vị thật, Hồ Loạn, Hồ Loạn." Mỗi lần đọc tên Hồ Loạn là trợ lý lại cười như được mùa. Không biết có phải con ruột không mà lại đặt tên con mình như thế này. Chỉ riêng cái họ Hồ cũng đủ buồn cười rồi. Lúc giới thiệu tên mình chẳng lẽ lại nói là: Xin chào mọi người, tôi họ Hồ, Hồ

trong “Cà rốt”, Hồ trong “Nói xằng nói bậy”. (*)

(*) Hồ Loạn trong tiếng Trung viết là /húluàn/, “Cà rốt” là /húluóbo/, “Nói xằng nói bậy” là /húshuōbādào/. Tất cả cụm từ này đều có chữ (hồ).

Trịnh Thế Bân nhàn nhạt liếc trợ lý một cái, sau đó không thèm để ý tới nữa.

Buổi chiều Trịnh Thế Bân còn phải quay phim, diễn viên nữ thì không chăm chỉ, suốt ngày chỉ đặt câu hỏi. Số câu hỏi của cô ta nhiều đến nỗi tới anh cũng cảm thấy phiền toái. Mắt anh đảo về phía đạo diễn đang ầm ầm lên với nữ diễn viên chính, đạo diễn cuối cùng đành nghiến răng nghiến lợi cho cảnh này thông qua.

“Anh Trịnh, uống nước này.”

Trịnh Thế Bân nhận cốc nước, đang định uống thì ánh mắt chạm phải ánh mắt của một cậu thanh niên. Đối phương thấy anh nhìn mình liền bật người cúi đầu, trên miệng là nụ cười có chút xấu hổ. Chuyện bị fan nhìn trộm anh cũng gặp không ít. Trong lòng Trịnh Thế Bân chợt hiện ra hình ảnh người nào đó cầm túi hoa quả và hộp canh cá, dè dặt đứng trước cửa nhà mình. Anh khẽ hỏi trợ lý, “Cậu ta là Hồ Loạn?”

Trợ lý liếc mắt nhìn Hồ Loạn rồi cười, “Chính là cậu ta. Lúc trước cậu ta bảo mình là fan của anh, em còn tưởng cậu ta thích anh đến mức muốn chạy ra ôm chân anh luôn rồi chứ. Không ngờ cậu ta chỉ đứng yên không chớp mắt mà nhìn anh diễn.” Trong giọng của trợ lý lộ ra một chút vẻ kỳ quái cùng tự hào.

“Cậu cũng để ý quá đấy nhỉ.” Ảnh đế nhìn lại thì không thấy bóng dáng của Hồ Loạn đâu cả, liền quay đầu lại nói với trợ lý một câu.

Giọng nói không có vẻ gì là vui vẻ cả mà giống như dấu hiệu rồng sắp nổi giận. Trợ lý che miệng, nhớ lại xem vừa rồi mình có nói câu nào không đúng không. Mỗi lần ảnh đế mất hứng sẽ liếc ánh mắt như có như không lên người hắn, ánh mắt kia lạnh thấu lòng người.

Ảnh đế nói, “Quản kỹ mồm miệng của cậu đi. Họa là từ miệng mà ra.” Anh không muốn sau này lại nghe thấy mấy câu xem thường người mới như vậy.

Lại nói tới Hồ Loạn. Sau khi bị thần tượng phát hiện cậu nhìn lén, liền thừa lúc anh đang mãi nói chuyện với trợ lý mà lẩn đi. Điện thoại gọi tới, bảo cậu tới thử diễn trước mặt đạo diễn. Đạo diễn thấy tướng mạo cậu thành thành thật thật, vừa nhìn đã định luôn, “Đi đọc kịch bản đi.”

“Dạ vâng, cảm ơn đạo diễn.” Cậu cầm một trang giấy, thấy nhân vật lần này không phải chỉ có một câu thoại ngắn hay một câu không đến 20 chữ, cũng rất có hình tượng, nói chung đây là chuyện tốt đối với cậu.

Thợ trang điểm chấm chấm vài cái là xong, vì vai diễn của Hồ Loạn không yêu cầu cao về vẻ bề ngoài, “Nếu vẻ ngoài của ai cũng như em thì có phải là đã tiết kiệm được biết bao nhiêu thời gian của chế rồi không.”

Tay thợ trang điểm sờ tới sờ lui trên mặt cậu. Trong mỹ thuật tạo hình, khuôn mặt hình bầu dục là đẹp nhất.

Đa số những người không được tỷ lệ “tam đình ngũ nhãn” (*) đều phải đi phẫu thuật thẩm mỹ. Các nghệ sĩ dưới tay cô, mười người thì có đến tám người đều đi “đụng dao kéo” để có được tỷ lệ này. “Tỷ lệ gương mặt cậu không tồi đâu. Nói cho chế biết cưng đi tới bệnh viện nào làm thế?” Câu này chỉ mang ý trêu đùa.

(*) : Đây là quan niệm tỷ lệ khuôn mặt chuẩn đối với người trưởng thành ở TQ. (xem ảnh để hình dung rõ hơn)

Hồ Loạn nhìn người đang trêu đùa mình trong gương, “Em chỉ là diễn viên quần chúng nho nhỏ, nào có tiền để đi chỉnh sửa nhan sắc đâu.”

Vai diễn nhỏ nên diễn hơn nửa ngày là đã xong. Một nhân viên bình thường vẫn hay nói chuyện với Hồ Loạn ném cho cậu một chai nước khoáng mát lạnh. Hồ Loạn vui vẻ đón lấy, “Cảm ơn nhé.”

Cầm chai nước trên tay nhưng cậu lại không có tâm tình uống. Cảm nhận hơi lạnh trong tay, nhưng toàn bộ lực chú ý của cậu lại dồn hết lên giường diễn. Hồ Loạn hơi ngượng ngùng, ho nhẹ vài cái. Ánh mắt vẫn không rời khỏi chiếc giường gỗ.

Cảnh này chắc là Trịnh Thế Bân phải diễn cảnh tình cảm của nam chính với nữ chính. Sau khi mọi chuyện tới giai đoạn "nước chảy thành sông" (ý là đã hoàn thành), kết thúc phim dựa theo đúng nguyên tác, có cảnh giường chiếu ngọt ngào.

Nhưng cảnh ngọt ngào này cậu không muốn, cũng không thích một chút nào.

Mấy chục nhân viên ở đây đều đang nhìn chằm chằm vào hai người mặc hỉ phục diễn cảnh động phòng. Ánh mắt của Trịnh Thế Bân thâm tình nhìn nữ chính. Hồ Loạn đứng sau đạo diễn, mắt dán lên hình ảnh quay nửa người trên trong camera, "ực", cậu nuốt một ngụm nước miếng xuống bụng.

Trong máy quay, Trịnh Thế Bân cười tà mị, ánh mắt mờ mịt che dấu chút ngang tàng. Mũ được gỡ ra, mái tóc đen tung bay trước mày kiếm, cuồng dã đến không chịu được. Giá y thêu hoa tịnh đế liên đã sớm bị cởi ra, lơ lửng trên người, lộ ra cơ ngực màu mật ong, bàn tay to của anh hất khăn voan của nữ chính lên.

Kinh nghiệm nhiều năm đóng phim giúp Trịnh Thế Bân không cảm thấy ngại ngùng khi diễn cảnh thân mật trước mặt nhiều người như vậy. Nhưng cũng không biết phía thân dưới của nữ diễn viên chính Lí Băng Nghi bị làm sao, hai chân cô ta rất tự nhiên mà quặp vào eo của anh, còn cọ cọ vào "chỗ kia".

Dưới bụng căng lại, Trịnh Thế Bân nheo mắt nhìn Lý Băng Nghi. Người phụ nữ này…

Lý Băng Nghi năm nay 33 tuổi, vì da dẻ được chăm sóc cẩn thận nên trông vẫn rất trẻ trung, gương mặt do được cung cấp đầy đủ protein nên nhẵn như lòng trắng trứng. Trịnh Thế Bân không chơi mạng xã hội nhưng không có nghĩa là anh không biết gì. Lý Băng Nghi vốn theo dòng chính kịch, năm nay không hiểu điên điên làm sao mà dính scandal tình cảm suốt, hình tượng bị tuột dốc không phanh.

Nghĩ vậy, để tránh những tin tức linh tinh không đáng có, Trịnh Thế Bân liền nâng người Lý Băng Nghi lên, tạo một khoảng cách nhất định.

"Hôm nay chàng say rồi…Để hôm khác nhé?" Lý Băng Nghi thẹn thùng nói.

Câu tiếp theo đáng ra là "Nương tử không nên hoài nghi tửu lượng của vi phu", nhưng Trịnh Thế Bân lại hé miệng quay lưng về máy quay, thầm nghĩ, đồ diễn của hai người rất rộng, ở phần tiếp xúc cơ thể mà mọi người không nhìn thấy, Lý Băng Nghi lại vẫn "hăng hái" mà cọ lấy cọ để, khiến người khác nhìn không ra đây là diễn hay thật.

Âm thanh bóp chai nhựa "răng rắc" truyền tới, Hồ Loạn cố gắng thả lỏng tinh thần, nắn chai nước về hình dạng ban đầu.

Thần tượng cũng đã diễn không biết bao nhiêu cảnh để trần rồi cơ mà, năm nào đó còn có phim diễn cả cảnh tắm nữa. Nghĩ thế, tâm trạng của cậu lại ngay lập tức được an ủi.

Nhưng chứng kiến tận mắt trên phim trường và xem qua tivi thật sự rất khác nhau.

Cậu bỗng hơi hiểu được cảm giác của một số fan gào khóc khi thần tượng của mình kết hôn.

Cảnh hôn lễ là cảnh đạo diễn cho "thả phanh" nhiều nhất. Muốn "diễn" quá một chút cũng không sao. Về sau có thể cắt nối, biên tập lại sao cho không vi phạm vào cảnh 18+ là được.

Lý Băng Nghi cười không ra tiếng, không khí trên phim trường trở nên cực kỳ ngượng ngùng. Lúc cô ta cười đến cứng cả miệng, đột nhiên đụng phải ánh nhìn sắc bén của Trịnh Thế Bân, tâm trí liền tỉnh táo lại. Hai chân của cô ta bị ghìm lại, không thể động đậy. Tức khắc liền cảm thấy xấu hổ, đầu óc trở nên mù mịt.

Cái cô ta muốn là có được quan hệ với Trịnh Thế Bân, như vậy khẳng định cô ta lại có thể ngóc đầu lên được. Vì Trịnh Thế Bân có bối cảnh hùng hậu, nhất định có thể giúp cô ta "trong sạch" lại một lần nữa. Người xưa nói, "anh hùng khó qua ải mỹ nhân", có không ít gã đàn ông cũng đã từng chui dưới váy của cô ta đấy thôi, cho nên cô ta cực kỳ có lòng tin mà "làm tới" với Trịnh Thế Bân. Nhưng thái độ hiện giờ của anh có khác nào đang vả bôm bốp vào mặt của cô ta không cơ chứ!

Lời thoại sau đó gần như là cố rặn mãi mới nói xong.

"Cắt! Kết thúc!"

Trịnh Thế Bân lập tức xuống giường. Mặt anh lạnh như băng. Lý Băng Nghi vội kéo anh lại, "Thật xin lỗi. Tôi chỉ cố gắng diễn theo như kịch bản thôi." Cô ta lôi quyển kịch bản ra, giở đến trang gần cuối.

Trịnh Thế Bân nhàn nhạt đáp, "Không sao."

Một tiếng "không sao" này, chính là không cho người ta có cơ hội giải thích, cũng là tỏ ý "anh đây đếch thèm quan tâm".

Có vài người ngồi xem lại đoạn diễn vừa rồi trong máy quay phim, hình ảnh thật sự kỳ quặc. Lý Băng Nghi diễn mà như thật vậy.

Diễn chân thực cũng tốt, nhưng cảnh này sao mà chả thấy chất ngọt ngào đáng yêu ở đâu.

"Đạo diễn, có cần diễn lại không?"

"Thế này là được rồi. Dù sao cũng không phải chiếu toàn bộ cảnh này lên. Kết thúc quay phim!"

Hồ Loạn đứng đằng sau vội vội vàng vàng tránh đường cho thần tượng đi. Sắc mặt Trịnh Thế Bân cực kém. Đột nhiên điện thoại của cậu rung lên, là số lạ gọi đến.

Ấy, không đúng, hình như số này hơi quen mắt.

"Alô, tôi là Hồ Loạn."

"Tôi là nhà sản xuất của phim "Chiến thiên hạ", xin hỏi gần đây cậu có bận quay phim nào không? Chúng tôi cực kỳ hài lòng với buổi phỏng vấn lần trước của cậu. Không biết cậu có muốn tham gia vào bộ phim của chúng tôi không?"

Hồ Loạn mới đầu vẫn còn đang trong trạng thái ù ù cạc cạc, nghe xong xuôi liền cười rộ lên, "Có chứ. Dạo này tôi đang rất rảnh rỗi."

"Được. Vậy chiều cậu tới tổ phim gặp mặt nhé. Nói chuyện trên điện thoại không tiện lắm."

"Được!" Hồ Loạn có phần hơi kích động. Vào phòng thay quần áo, thuận tiện soi gương, cậu nhéo mặt mình. Cuối cùng cũng tới ngày này.

Lăn lộn đi diễn hơn một năm, lần đầu tiên nhận được một cuộc điện thoại có thái độ thành khẩn như vậy, không phải là cái giọng điệu "tiện tay nên cho cậu vai diễn này". Hồ Loạn là người dễ dàng thỏa mãn và cũng là người có dã tâm rất lớn. Cậu biết năng lực của mình đến đâu và cậu muốn đi theo hướng nào. Cứ cố gắng rồi thành công cũng sẽ tới.

Vai diễn vẫn như cũ, là nhân vật có sẹo ở đầu. Hồ Loạn ngạc nhiên xem kịch bản, ngập ngừng hỏi biên kịch, "Nhân vật này không phải trước đó đã bị chém rồi sao?"

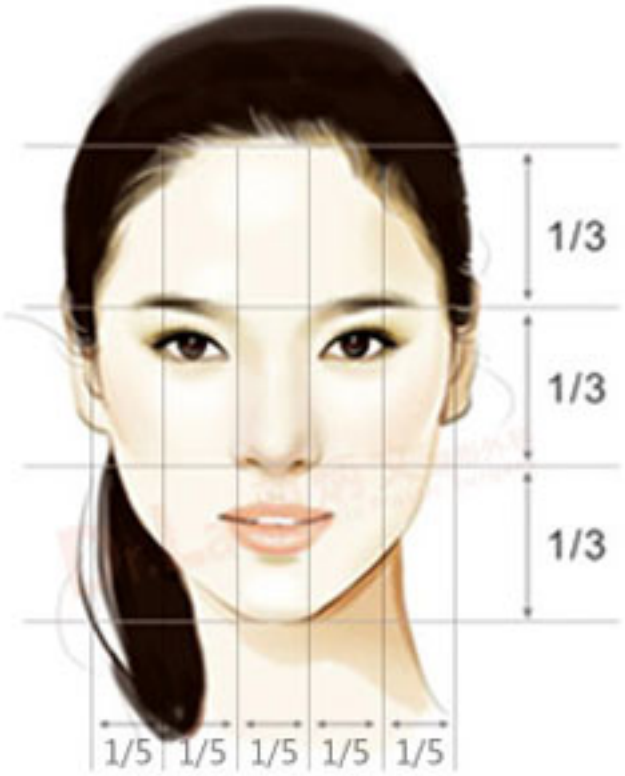

10. Chương 10: Hợp Tác

Hồ Loạn xem kịch bản, thấy ngoại trừ nhân vật Đao Ba ra thì các nhân vật khác đều không có gì thay đổi.

"Sao cậu biết?" Nhân vật này vốn đã bị chém chết rồi, nhưng "thân thích" của Phiến Phương diễn quá chán, vì không muốn chất lượng phim bị ảnh hưởng nên đạo diễn nghĩ tới nghĩ lui, cuối cùng quyết định để nhân vật này trở lại.

Cuối cùng biên kịch đành há hốc mồm sửa lại y theo ý muốn của đạo diễn.

"Tôi không thấy có tin tức gì nhắc đến nhân vật này cả nên đoán vậy." Cậu không định nói ra là có người nói cho mình biết.

Có quỷ mới tin là cậu đoán được. Nhưng biên kịch cũng lười so đo với cậu, chỉ ghé vào bên tai Hồ Loạn thì thầm, "Đạo diễn không muốn xảy ra tình trạng *một con sâu làm rầu nồi canh* ý mà."

Hồ Loạn nhìn kịch bản, cảnh diễn của nhân vật này cũng tăng lên rất nhiều. Biên kịch thấy bộ dạng không thể tin được của cậu thì lại lắm miệng, "Nhớ diễn cho tử tế. Tôi thấy đạo diễn rất ấn tượng với diễn xuất của cậu nên mới bảo tôi thêm mấy cảnh vào, còn bảo cậu diễn vai phản diện rất hợp nữa chứ."

"Hợp?" Hồ Loạn đóng quyển kịch bản, trong mắt tràn đầy ý cười, "Tôi nhất định sẽ diễn thật tốt."

Vai trò của biên kịch chỉ có lớn chứ không có nhỏ, kịch bản mà anh ta viết ảnh hưởng trực tiếp đến các nhân vật. Vậy nên tốt nhất là có thể tạo được mối quan hệ tốt với biên kịch.

Trong phim này Tô Vi diễn vai nữ thứ, chia tay với vai diễn hiện đại hoạt bát hiếu động trước đây, lần này cô diễn vai một nữ hiệp khách. Cũng không có nhiều cơ hội đụng mặt với vai diễn của Hồ Loạn, các cảnh quay phim, chụp ảnh cũng không giống nhau.

Hồ Loạn cuối cùng cũng không tránh được việc đụng mặt với Tô Vi. Vì thế hôm sau khi Tô Vi vô tình nhìn thấy cậu ở phim trường đã bị hoảng hốt không nhỏ, "Hồ Loạn, sao cậu lại ở đây?"

Là vì tớ nhặt được một cơ hội tốt từ trên trời rơi xuống đấy. Cậu sửa sang lại diễn phục rồi bước về phía cô, "Người trong tổ sản xuất tìm tớ, bảo là muốn tớ quay lại diễn vai này. Lần này đúng là đại vận của tớ mà."

Tô Vi hết nhìn kịch bản rồi lại nhìn quần áo trên người cậu. Phim vừa quay chưa được bao lâu mà kịch bản đã phải sửa đổi đến lần thứ ba rồi. Quả nhiên nhân vật Ba Đầu trở lại, nhưng Ba Đầu này không phải là Ba Đầu nguyên bản. Cô giật mình nói, "Thay đổi hình tượng rồi này."

Gương mặt trước kia của Ba Đầu có sẹo, nhưng lần này trang phục của Hồ Loạn sạch sẽ thoải mái, nào có vết sẹo nào đâu.

"Đẹp hơn rồi." Hồ Loạn tiếp lời.

"Tô Vi, đây là…"

Một giọng đàn ông vang lên. Tô Vi tinh nghịch liền ôm cánh tay của cậu, nói với người đàn ông kia, "Đây là bạn thân của em. Hồ Loạn, đây là người đại diện của tớ, tên là Vương Văn."

Sắc mặt Vương Văn không tốt lắm, nhìn nghệ sĩ nhà mình ôm tay Hồ Loạn, liền tỉnh bơ bước lên tách hai người ra, "Xin chào. Để lần sau lại nói chuyện tiếp với Tô Vi nhé."

Hồ Loạn không để ý đến ánh mắt của đối phương nên vẫn thản nhiên đáp lại, "Quấy rầy rồi."

Cảnh quay hôm nay là nhân vật Ba Đầu giết phụ thân của nữ thứ, ép ông đưa ra lệnh bài võ lâm. Hồ Loạn diễn cảnh này đúng một lần là được thông qua. Trước đây đạo diễn vốn vẫn chưa tin tưởng Hồ Loạn lắm, không ngờ hôm nay diễn xuất của cậu lại đột phá đến mức này.

Đạo diễn gật nhẹ đầu với cậu. Cậu nắm bắt được hình tượng nhân vật này rất tốt.

"Đạo diễn, đoạn này không yêu cầu Ba Đầu phải làm động tác đó mà."

Hồ Loạn tới bên cạnh đạo diễn, cậu biết có rất nhiều người khó chịu với hành động tự tiện sửa động tác diễn vừa rồi của cậu. Không để ý đến chuyện mồ hôi đầm đìa đầy mặt, cậu vội nói, "Cháu thấy nếu diễn như thế có thể khiến tâm lý của nhân vật trở nên vặn vẹo hơn một chút. Xin lỗi đạo diễn vì đã không bàn trước chuyện này."

Thời tiết quá nóng, ngay cả tóc giả cũng bết mồ hôi. Người thanh niên trước mặt rất đúng mực, không nịnh nọt lấy lòng mình giống những diễn viên mới khác, trong lòng đạo diễn cũng cảm thấy rất kinh ngạc, thật muốn biết cậu nhóc này còn có thể khiến mình ngạc nhiên đến mức nào nữa đây. "Không cần giải thích. Thay đổi cách diễn một chút cũng không sao, chỉ cần phù hợp và không ảnh hưởng đến những phần diễn khác là được. Nhưng về sau nhớ tìm tôi bàn trước đấy, nếu không sẽ bị người khác nói ra nói vào." Nói xong liền liếc mắt lườm mấy người đang đi phía xa.

Đạo diễn nói những lời này thật sự khiến cậu bất ngờ. Cậu thở phào, đưa tay lên lau mồ hôi, "Cảm ơn đạo diễn."

"Tên cậu thật sự là Hồ Loạn à?"

Cậu gật đầu, "Vâng."

"Nghĩ một nghệ danh khác đi. Cái tên này không chừng sẽ gây khó khăn cho cậu đấy." Hồ Loạn, "làm bậy làm bạ", thà không nói tên ra còn hơn.

"Cháu sẽ cân nhắc ạ." Đột nhiên bị đạo diễn chỉ đích danh, cậu có chút lo lắng.

Mặt cậu phiếm hồng, chóp mũi dính mồ hôi, ánh mắt kiên định lại năng nổ. Tiêu Hà quay đầu nhìn cảnh quay ngắn trong máy quay, người khác diễn chắc cũng phải mấy lần mới được, thế mà cậu lại một phát ăn ngay. Phải biết rằng vai phản diện diễn không hề dễ, Ba Đầu lại là nhân vật phản diện thứ chính nên lại càng phải thể hiện được sự xấu xa.

Nói lại thấy kỳ, trước khi quay Hồ Loạn lúc nào cũng nhắm mắt, chờ nghe xong tiếng đếm "Một, hai, ba, bắt đầu!" thì cậu sẽ mở mắt, Tiêu Hà ngồi cách máy quay phim mà vẫn có thể cảm nhận được sự biến hóa kinh thiên của cậu. Lúc đó cậu hoàn toàn biến thành một Ba Đầu thật sự.

"Cậu có cảm nhận gì về nhân vật Ba Đầu này?" Tiêu Hà nghịch bím tóc của mình, người làm nghệ thuật thường để tóc dài rồi buộc lên như thế này.

Hóa ra là muốn nói về vai diễn. Hồ Loạn kéo một chiếc ghế nhỏ ngồi xuống bên cạnh đạo diễn, "Nhân vật này không có bối cảnh xuất thân khiến người ta phải thương xót, hoàn toàn là xấu xa từ bản chất. Mà xấu xa thì không thể có dáng vẻ yếu ớt vô lực được, thế nên cháu nghĩ phải thể hiện được sự vặn vẹo trong suy nghĩ nội tâm của hắn, khiến người xem phải chú ý đến phần biểu cảm ánh mắt. Cho dù chỉ nhìn bóng dáng hắn thôi cũng khiến người ta cảm thấy chán ghét."

Tiêu Hà nhìn cậu, "Không tồi. Cậu nắm bắt rất tốt. Thầy cậu là ai? Nói không chừng là người tôi quen

cũng nên." Hiện có rất nhiều diễn viên thuộc thế hệ trước làm giảng viên ở các trường học. Ông cũng là người đi ra từ thế hệ trước, cho nên ông rất muốn biết là ai đã dạy dỗ ra được người học trò khiến người khác phải kinh ngạc như thế này.

Không ngờ Hồ Loạn chỉ lắc đầu cười, "Cháu chỉ là xem phim ảnh rồi bắt chước theo thôi. Chứ cũng không theo học thầy cô nào ạ."

"Vậy cậu xem phim của ai?" Đúng là bất ngờ thật! Tiêu Hà dừng động tác vò tóc lại, hứng thú nói chuyện với Hồ Loạn nổi lên.

"À...Là phim của đạo diễn Lý Khắc và một số bộ phim cũ nữa." Cậu gãi đầu, tóc giả đầy mồ hôi làm da đầu rất ngứa, "Cháu còn thích mấy phim của Trịnh Thế Bân nữa. Mấy năm gần đây phim chiếu rạp nào có anh ấy đóng vai nam chính đều rất nổi và thành công. Cháu cũng là học theo anh ấy về mặt miêu tả nhân vật đấy."

"Bây giờ hiếm có người nào học diễn kiểu đấy lắm. Trịnh Thế Bân là một diễn viên giỏi. Cậu cứ tiếp tục diễn tốt là sẽ sớm trở nên nổi bật thôi." Mấy năm trước Tiêu Hà cũng từng hợp tác với Trịnh Thế Bân. Anh quả thật là một diễn viên có thực lực.

Hai người nói chuyện gần hết buổi sáng, chăm chú đến nỗi không biết những người khác đang chỉ chỉ trỏ trỏ về phía mình.

"Bạn em đến đây làm gì?" Vương Văn quan sát động tĩnh bên phía đạo diễn, hoài nghi hỏi.

Tô Vi cầm quạt điện nhỏ hứng gió. Cô hiểu ý người đại diện của mình, bèn nói thẳng, "Không có địa vị, không có bối cảnh, chỉ là một diễn viên quần chúng thích diễn xuất thôi."

"Bây giờ vẫn là diễn viên quần chúng à?" Vương Văn không dám tin. Tuy tướng mạo của Hồ Loạn chưa đến mức tuấn mỹ xuất chúng, nhưng diễn xuất lại rất được. Thế mà cậu chỉ là một diễn viên quần chúng thôi sao?

"Đúng thế. Lúc em quay phim ở Hoành Điếm, có một vai diễn chưa chọn được người. Em bảo cậu ấy tới thử vai, nhưng lại bị từ chối. Không hiểu tại sao bây giờ đạo diễn Tiêu lại gọi cậu ấy quay lại nhận vai."

Vương Văn vẫn nghi ngờ lời nói của nghệ sĩ nhà mình, bèn nghiêm túc nói với cô, "Em còn nhớ em nổi lên bằng con đường nào không hả? Dù sao anh cứ cảm thấy Hồ Loạn không đơn giản đâu. Làm gì có người mới nào hôm trước mới tới quay phim, hôm sau đã nói chuyện vui vẻ được với đạo diễn như vậy chứ."

Tô Vi cảm thấy hơi buồn cười, có gì mà không đơn giản. Cô chính là người đã lớn lên cùng Hồ Loạn đó. "Anh suy nghĩ nhiều rồi. Bối cảnh của cậu ấy em biết hết mà." Cô nhìn Hồ Loạn qua cánh quạt đang quay. Trước giờ cậu chính là người điềm đạm, không màng danh lợi, gặp ai cũng có thể cười.

Làm gì có chuyện nào của cậu mà cô không biết chứ?!

Nhưng rất nhanh sau đó cô lại bắt đầu hoài nghi...

"Cắt!" Đạo diễn nổi giận khiến ai cũng phải nín thở.

Hồ Loạn nhìn chằm chằm Tô Vi đang nắm hai tay đứng giữa phim trường.

Đạo diễn Tiêu khó chịu nhìn máy quay, suýt chút nữa còn muốn đập tan máy quay, "Không thể diễn tử tế được hả!? Đây là cái chết của phụ thân cô đấy! Phải nhớ rõ đây là người phụ thân mà cô yêu thương nhất. Chứ không phải là con chuột chết trên đường mà cô dùng ánh mắt giả dối đó liếc phát rồi xong chuyện như thế!"

Hồ Loạn không nhịn được cau mày lại. Hôm nay đã quay phim cả ngày nên mọi người rất dễ cáu gắt. Đặc biệt là diễn xuất của các diễn viên dần dần mất tập trung. Tô Vi bị mắc lỗi ở phần biểu cảm ánh mắt. Những phân đoạn tình cảm phải quay cận cảnh rất không hợp với Tô Vi. Đang quen diễn vai hồn nhiên nhí nhảnh nên bây giờ quay sang thể loại chính kịch khiến cô gặp chút khó khăn.

"Lại lần nữa!"

Vài giây sau.

"Cắt! Cô xem đi, các diễn viên khác đều diễn tốt hơn cô đấy. Đã theo phim được một thời gian rồi mà vẫn xuất hiện tình trạng này là thế nào?"

Cậu biết lòng tự trọng của Tô Vi rất lớn. Giờ nhìn cô đứng giữa trường quay cắn môi, cậu thấy rất khó chịu.

"Cô xem Hồ Loạn kia kìa. Hôm nay là cảnh quay đầu tiên của cậu ấy, thế mà quay một lần là qua. Tiếng tăm của cô có chỗ nào không hơn cậu ấy đâu cơ chứ, thế mà diễn xuất thì không bằng một người mới!" Tiêu Hà tức đến thở gấp, mắt vừa thấy bóng dáng Hồ Loạn trong đám đông liền lôi tên cậu ra.

Tô Vi đột nhiên ngẩng đầu, móng tay cắm vào da thịt, bị mắng bị phê bình đến mức này, đã thế lại còn ở trước mặt rất nhiều người bị so sánh với người mới, mà người này lại là Hồ Loạn.

"Đạo diễn Tiêu, cháu nghỉ ngơi một chút rồi nhất định sẽ diễn được ạ."

Hồ Loạn nghe mấy lời đạo diễn Tiêu nói cũng rất cả kinh, nhất thời người xung quanh đều nhìn về phía

cậu. Cậu lập tức hạ mắt xuống, không muốn gây rắc rối gì thêm nữa. Cậu cũng không phải thật sự là "người mới", không ngu cũng không ngốc.

Cuối cùng đạo diễn Tiêu xua tay bảo Tô Vi nghỉ ngơi một chút để lấy lại cảm xúc. Hồ Loạn thấy Tô Vi lảo đảo quay về phòng nghỉ, cậu liền ra ngoài mua đồ uống cô thích nhất.

"Em làm sao thế? Mới vào tổ quay được mấy ngày mà đã để đạo diễn nói thế rồi."

"Em không diễn được vai này đâu."

"Cốc! Cốc!"

Tô Vi cố nhịn khóc. Nói cho cùng cô cũng chỉ là con gái, thế mà bị mắng trước mặt người khác những lời khó nghe như thế, đương nhiên sẽ xấu hổ.

Vương Văn đi ra mở cửa, là Hồ Loạn tới.

"Tôi muốn tìm Tô Vi."

Trán Vương Văn nổi gân xanh lên. Đạo diễn vừa rồi lôi tên cậu ra, lại càng khiến hoài nghi trong lòng hắn tăng lên. Sống trong giới này lâu rồi nên hắn không tin nổi có người lại không bị vấy bẩn. Hắn chỉ nói một câu "Vào đi!" rồi đi ra ngoài.

"Hồ Loạn." Tô Vi lau nước mắt, cảm thấy có chút không được tự nhiên.

Hồ Loạn đặt chai nước vào tay cô, nhẹ nói, "Gần đây gặp chuyện gì à?"

"Không có." Cô cầm chai nước nhưng không mở ra uống. Bỗng ngẩng đầu lên cười nói, "Chắc là do thật sự không hợp với vai này. Bây giờ thì hay rồi…" Cô cười trừ.

Nụ cười rất miễn cưỡng, Hồ Loạn cũng không vạch trần. Cậu muốn nói gì đó nhưng nhận ra mình không nói nên lời, vì những gì vừa rồi đạo diễn Tiêu nói khiến cậu không biết nên nói gì cho phải bây giờ.

Vương Văn nhìn bóng Hồ Loạn rời đi, đợi đến lúc cậu quay phim thì lại kéo Tô Vi ra xem. Tô Vi vốn cũng không muốn xem, nhưng người đại diện cứ lảm nhảm nên cô đành đi ra. Vừa nhìn thấy Hồ Loạn, chân của cô liền khựng lại.

Diễn xuất của Hồ Loạn rất lưu loát sinh động, không mắc một lỗi sai nào. Cậu cũng sẽ bị đạo diễn hô "Cắt!" nhưng không phải để mắng mỏ, mà Tiêu đạo diễn còn chỉ cho cậu nên thêm động tác gì, sửa động tác gì, vân vân…

Vì thế các nhân viên ở đây đều biết đạo diễn rất lưu tâm đến nhân vật Ba Đầu, mỗi lần quay đều đích thân đứng ra chỉ dẫn.

"Anh đã để ý rất kỹ rồi. Hồ Loạn này không phải là **vật trong ao (*)** đâu."

(*) (Giao long đắc vân vũ, chung phi trì trung vật) – điển tích lấy từ "Tam Quốc Chí". Giao long trong truyền thuyết là một loại thần long. Giao long bay lên tận cùng trời đất, cuối cùng cũng không chịu nằm yên trong hồ. Điển cố này thường được dùng để nói đến người khi gặp cơ hội sẽ phát huy được hết tài hoa của bản thân.

Trong lòng Tô Vi nổi lên cảnh giác.

"Cậu ta diễn tốt hơn em, cũng phóng khoáng hơn em. Sớm muộn gì em cũng sẽ bị người này đè xuống thôi, chắc chắn đấy." Vương Văn đứng trên phương diện lợi ích mà nói ra cảm nhận của bản thân.

"Cậu ấy vốn thích diễn xuất, thiên phú trời cho." Cô cố gắng áp chế nỗi bất an và sợ hãi khó hiểu trong lòng mình.

Vương Văn nhìn Tô Vi, hừ cười một cái, "Em cần phải cố gắng nhiều đấy."

Không biết Tô Vi có đang nghe lời mình nói hay không, nhưng nhìn qua thấy hai tay cô đang nắm chặt, ánh mắt cũng trở nên sắc bén, Vương Văn nhạy bén rút xuống sắp xếp công việc khác.

Đạo diễn Tiêu bây giờ nhìn ai cũng thấy không vừa mắt. Vừa thấy điện thoại kêu liền nhận máy rồi gào lên, "Ai đấy?"

"Tiêu lão nhân, Tưởng Dịch tôi có gây sự gì với ông đâu."

Cơn bực tức của đạo diễn Tiêu lập tức xẹp xuống. Ông đi ra ngoài phim trường hóng gió, bực mình nói, "Về sau tôi sẽ đi theo ông học cách tự mua kịch bản. Hừ, bây giờ mấy tên thương nhân đi tài trợ phim không còn được đơn thuần như hồi chúng ta còn trẻ nữa rồi."

"Ấy, không cần học nữa đâu. Giờ đang có một cơ hội đây này."

Đạo diễn Tiêu vội hỏi, "Lão Tương, ý ông là sao?"

11. Chương 11: Kinh Hãi

Hồ Loạn diễn được nửa tháng, đạo diễn Tiêu tựa hồ càng lúc càng vừa lòng với cậu. Mọi người ở trường quay đều nhìn ra được đạo diễn rất thích Hồ Loạn.

Hôm nay là cảnh diễn cuối cùng của Hồ Loạn. Đạo diễn Tiêu tỏ ý tiếc nuối vỗ vai cậu, "Biết thế ngay từ đầu tôi đã cho cậu vào vai diễn chính phái rồi."

Tiền lương quay phim gần một tháng rất nhiều. Hồ Loạn lau máu giả đang dính trên miệng, tiện tay thu dọn đồ đạc. Được đạo diễn vừa mắt, cậu cũng không tỏ vẻ đắc chí, "Nếu sau này đạo diễn Tiêu thiếu diễn viên thì có thể gọi cháu."

Cậu lấy danh thiếp ra đưa cho Tiêu Hà. Đối phương là một đạo diễn nổi tiếng, nếu là trước kia có thể sẽ không nhận danh thiếp của cậu, nhưng bây giờ cũng chưa chắc.

Trong thời gian quay phim, Tiêu Hà quan sát Hồ Loạn rất kỹ. Cậu nhóc **kì ba (*)** này, ai trêu cũng chỉ cười một tiếng, hay đứng ở một góc tập đọc lời thoại ít ỏi của mình thật nhiều lần, không tìm người diễn tập cùng mà tự mình suy nghĩ, cũng rất biết lựa lời mà nói, tóm lại là một cậu nhóc ngoan ngoãn, "Sau này nếu có hợp tác, tôi sẽ cho cậu một vai diễn tốt hơn một chút."

(*) "Kì ba" ý chỉ đóa hoa xinh đẹp mà kỳ lạ, từ này thường dùng để nói người có tướng mạo xuất chúng.

Hồ Loạn cúi đầu cười mỉm, vươn tay ra, "Cảm ơn đạo diễn Tiêu."

Tiêu Hà đang nắm bím tóc, thấy vậy liền đưa tay ra bắt tay với cậu. Máu giả vẫn còn dính bên khóe miệng của cậu, da cậu trắng nõn, lúc cười liền trở nên ấm áp đến chói mắt, ánh mắt đào hoa của cậu lơ đãng toát ra tình ý.

Cậu cũng biết lấy lòng người khác, nhưng cách lấy lòng của cậu lại rất lặng lẽ, khiến người ta không phát hiện ra được.

Trong đầu Tiêu Hà thoáng hiện ra một nhân vật trong kịch bản của mình. Ông thu lại thần sắc trên mặt, nhìn bóng Hồ Loạn đang rời đi chưa được vài giây, chợt nói, "Hồ Loạn, tôi có vai diễn này, không biết cậu có hứng thú không?"

Tháng 9, không khí vẫn nóng bức như cũ.

Hồ Loạn ngồi trên ghế dài, điềm tĩnh đọc kịch bản. Cậu thoáng nhìn những người đi ra từ phòng bên cạnh, hầu hết đều là những gương mặt quen thuộc thường xuất hiện trên tivi hoặc trong quảng cáo, có đủ các

diễn viên từ hạng một đến hạng hai.

Mà nguyên nhân khiến nhiều nhân vật như vậy xuất hiện ở nơi này chính là: Phim điện ảnh của Tưởng Dịch.

Cậu thầm thở hắt một tiếng. Thấy trước mắt vẫn còn rất nhiều người, tạm thời chưa đến lượt mình, cậu yên lặng lấy điện thoại lướt weibo. Sau nhiều lần **"đánh tương du"(*)** rốt cuộc cậu cũng có thêm được một ít fan. Phần lớn các fan đều là từ vai phản diện thứ chính trong phim "Chiến thiên hạ" của cậu mà ra. Vì nhân vật đó rất bỉ ổi và đáng ghét, không ít người lần ra weibo của cậu, lên đó bình luận chửi bới đủ kiểu. Hơn nữa nam nữ chính vì bị "cậu" hại mà nếm không ít đau khổ, ngay cả fan chân chính của cậu cũng có một thời gian mắng mỏ rất nhiều. Tuy giờ "Chiến thiên hạ" đã kết thúc nhưng lượng người chửi bới cậu vẫn không hề thuyên giảm chút nào.

(*) (Đánh tương du) là ngôn ngữ phổ biến trên mạng xã hội TQ, có 2 tác dụng.

1. ***Khi nói chuyện trên mạng mà muốn lảng tránh một chủ đề nhạy cảm/mẫn cảm nào đó thì có thể dùng từ này.***
2. ***Có thể hiểu là "người qua đường". Áp dụng vào ngữ cảnh trong truyện, "Đánh tương du" được hiểu là "nhân vật quần chúng", ám chỉ sau bao nhiêu lần Hồ Loạn đóng vai quần chúng và vai phụ, cuối cùng cũng đã thu về được một lượng fan cho mình.***

Tuy nhiên số lượng fan nhờ đó cũng tăng lên đáng kể. Lúc trước weibo của cậu chỉ có 19 người theo dõi, giờ đã lên đến hơn 4000 người. Tuy cũng có một số người là **zoombie fans (*)**, nhưng nhìn chung lượng bình luận của các fan cũng khá sôi nổi.

(*) Zoombie fan = fake follower = người theo dõi ảo.

Hôm qua Hồ Loạn có share tin tức từ weibo studio của Trịnh Thế Bân, hôm nay vào xem thì thấy có vài bình luận dưới bài chia sẻ.

[Cà Rốt *(Xem chú thích đầu chương 9)* cũng là fan của chồng em hở?]

[Hóa ra Cà Rốt cũng thích Trịnh Thế Bân!!!]

Cà Rốt là biệt danh mà fan dùng để gọi cậu, vì theo như lời đạo diễn Tiêu Hà nói, cái tên "Hồ Loạn" không thể dùng được.

[Ừa, tôi là fan của Trịnh Thế Bân. Vẫn luôn học hỏi diễn xuất từ những bộ phim của anh ấy.]

Viết xong, Hồ Loạn thoát ra đăng ký một tài khoản mới, một tài khoản dùng cho cá nhân, một tài khoản dùng với tư cách là thần tượng.

Cậu ý thức rất rõ chuyện phải tách biệt hoàn toàn giữa việc tư và việc công.

Các ngôi sao cậu để ý cũng không nhiều lắm, chỉ khoảng hai mươi người. Cậu load lại weibo, tin tức hiện lên đầu tiên là [Phim điện ảnh "Mê Thành": Ảnh đế cùng Ảnh hậu liên thủ]

"Ai là Hồ Loạn? Có thể vào được rồi."

Hồ Loạn bỏ điện thoại vào túi, "Là tôi." Lập tức cậu cảm nhận được đủ loại ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang dồn lên trên người mình.

Cậu lẩm bẩm lại lời thoại trong đầu rồi đi vào. Tưởng Dịch có một cái đầu trọc, do được ánh đèn chiếu lên mà trở nên bóng loáng, thân mình đẫy đà nhưng tổng thể cũng không khác Tiêu Hà lắm. Đúng là "không có duyên không kết được bằng hữu".

"Thay quần áo trước đã rồi tôi hóa trang cho cậu sau."

Hồ Loạn quay đầu nhìn xung quanh, thấy có điểm không đúng liền nói, "Không phải là tôi tới đây để…diễn thử trước mặt đạo diễn Tưởng à?"

"Không phải. Đạo diễn Tưởng muốn chụp ảnh cậu lúc mặc đồ diễn. Nếu ảnh chụp được thông qua thì không cần phải diễn thử nữa."

Oắt dờ heo???

Trong mắt Hồ Loạn lộ rõ vẻ kinh ngạc không hề che dấu. Cậu thất thần mặc bạch trường sam có hình **nguyệt nha (*),** ngồi yên trên ghế để thợ trang điểm nhanh chóng làm việc, chưa đầy hai mươi phút thì hoàn tất khâu hóa trang.

(*) Nguyệt nha: Ở dưới móng tay có phần khuyết trắng nhỏ, đấy chính là "nguyệt nha".

Cậu thực sự bị dọa sợ, tư thế chụp cũng hoàn toàn là y theo tạo hình trong phim mà ra. Cậu không nhịn được bèn kéo thợ chụp ảnh lại, nhỏ giọng hỏi, "Ê, rốt cuộc là có ý gì thế?"

Thợ chụp ảnh chỉnh ống kính, "Tôi cũng chả biết. Tôi chỉ làm theo chỉ đạo của đạo diễn Tưởng thôi." Xem xong một lượt các ảnh, thợ chụp ảnh bĩu môi ngồi xổm xuống nói chuyện với Hồ Loạn, "Còn nhớ rõ hình tượng nhân vật y giả mà cậu phải diễn không? Cứ theo cảm thụ về nhân vật mà tạo dáng nhé. Tôi cũng không hiểu nên không chỉnh tư thế chụp cho cậu được."

Không còn cách nào khác, phải chụp xong nốt đã. Hồ Loạn bật người dậy, hình dung lại thân phận và bối cảnh của nhân vật y giả này. Ngày đó Tiêu Hà cho cậu một vai diễn, là vai diễn cậu tha thiết ước mong có được trong phim của đạo diễn Tưởng Dịch – vai diễn nam thứ y giả.

Không tồi chút nào. Lần này trực tiếp được đóng vai nam thứ. Tiêu Hà nói qua cho cậu về tính cách của

nhân vật y giả. Cậu cảm thấy có hứng thú nên đã đồng ý. Sau đó Tiêu Hà bảo cậu tham gia ngày thử vai công khai phim của đạo diễn Tưởng. Cho nên hôm nay cậu mới tới đây.

Nhân vật y giả là người có vẻ ngoài tà mị, nội tâm lại nóng như lửa, là điển hình của hình tượng **"đao tử chủy đậu hủ tâm" (*)**, mai danh ẩn tích trong một trấn nhỏ làm nghề hát hí khúc sống qua ngày. Nhân vật này chỉ cần biểu hiện ra được nét tà mị bề ngoài là được.

Hồ Loạn suy tính một chút rồi tạo mấy dáng mà mình thường dùng. Tạo dáng cho những vai diễn kiểu này gần như lúc nào cũng đều phải trong tư thái nghiêm túc, vì thế Hồ Loạn nín hơi, ổn định lại cơ mặt để tránh bị căng thẳng. Cậu thấy vai diễn lần này có chút gì đó giống với vai diễn phản diện của cậu trong "Chiến thiên hạ". Nâng cằm lên, hơi nhếch khóe miệng, ánh mắt nhìn về phía ống kính, tận lực diễn ra biểu tình thoải mái. Cậu nhớ kỹ thân phận của vai diễn lần này là một con hát.

(*) (đao tử chủy, đậu hủ tâm) ăn nói chua ngoa mạnh mồm nhưng nội tâm lại yếu đuối (gần tương tự như câu "Khẩu xà tâm Phật")

Tưởng Dịch cứng nhắc xem từng tấm ảnh một, có vẻ không hài lòng lắm với mấy tấm đầu tiên. Hồ Loạn thầm nghĩ trước mấy câu để ứng đối.

"Tấm này không tồi. Có điều biểu cảm gương mặt có hơi mất tự nhiên." Tưởng Dịch chỉ vào tấm được nhất của Hồ Loạn, cuối cùng cảm thấy cậu cũng có điểm thuận mắt.

"Lão Tiêu khen cậu với tôi suốt thôi, bảo tôi giữ lại vai này cho cậu. Có thể khiến ông ấy mở miệng, tôi tin tưởng bản lĩnh của cậu."

Chỉ là không biết tiểu tử mới bước chân ra đời này có nắm chắc được vai diễn không.

Tưởng Dịch ngả lưng vào ghế, ngón tay mập mạp không ngừng lật các tấm ảnh ra xem lại, "Y giả có chút nữ tính hóa, nhưng không phải thuộc dạng ẻo lả. Cậu thử nói vài câu cho tôi xem." Dù sao cũng là nam thứ, phân cảnh chỉ dưới một người nhưng trên vạn người, không qua loa được.

Hồ Loạn thầm cảm tạ tám đời tổ tông nhà Tiêu Hà. Cậu thở ra một hơi, gật đầu, "Vâng."

Nhìn xung quanh, thấy có hai cái ghế trống, dưới ánh nhìn khó hiểu của đạo diễn, Hồ Loạn chuyển ghế ra giữa phòng. Trong đầu thoáng hình dung lại một vài động tác. Cậu ngồi xuống một chiếc ghế, đột nhiên đặt chân lên ghế còn lại. Trên người mặc trường sam giao lĩnh màu trắng, thoắt chốc khí chất biến đổi.

Tóc buộc cao, trường sam kết hợp với mũ đội có tua rua trải quấn quanh đuôi tóc. Ngũ quan tuấn mỹ, dưới ánh đèn làn da càng thêm trắng nõn. Đôi mắt như cười như không, vừa ôn nhu lại chứa đựng tà khí mà phái nữ yêu thích nhất. Cậu vươn ngón tay ra, quấn lấy đuôi tóc, ánh mắt vô tội, đôi môi đỏ mọng nhẹ mở ra.

"Tư Âm ta chưa bao giờ cứu người của Thục Sơn. Sư môn ta và Thục Sơn có huyết hải thâm cừu. Ta không muốn làm trái tổ huấn của sư môn, cũng không muốn hí viện này tắm máu, cho nên mời các người mau trở về đi." Cậu cúi đầu cười khẽ, ánh mắt dần dần hướng lên nhìn về phía "đối thủ" Tưởng Dịch.

"Biểu tình cần yêu mị thêm một chút. Tôi hi vọng đến khi diễn thật cậu có thể điều chỉnh biểu tình gương mặt cho thật tự nhiên." Tưởng Dịch mở miệng chỉ điểm vài câu, lơ đãng để lộ ra định hướng vai diễn mà mình mong muốn.

Hồ Loạn đứng lên, cảm thấy thụ sủng nhược kinh, bốn mặt nhìn nhau. Cậu hơi cười, cúi thắt lưng thẳng tắp xuống, "Cảm ơn đạo diễn Tưởng."

Hạnh phúc đột nhiên tới làm Hồ Loạn tận đến khi cởi phục trang vẫn còn đờ đẫn vì sung sướng quá mức. Tiếng ầm ĩ bất chợt vang lên ngoài phòng kéo cậu về với thực tại. Vừa định lấy điện thoại gọi cho đạo diễn Tiêu Hà nói lời cảm ơn thì phía sau truyền ra âm thanh kinh ngạc của Tô Vi.

"Hồ Loạn, cậu cũng đến đây thử vai à?" Trong mắt Tô Vi, Hồ Loạn vẫn là cậu bạn thanh mai trúc mã không biết chớp thời cơ, chỉ biết **xuân thu đại mộng(*)** trông chờ cơ hội tự đến với mình. Nhưng không nhớ từ lúc nào, Hồ Loạn đã vượt ra ngoài tầm tưởng tượng của cô, lần trước là Tiêu Hà, lần này có phải là…

(*) (Xuân thu đại mộng): ý nói mơ mộng hão huyền.

Ngoài cô ra, còn ai có thể nói cho cậu tin tức trong giới này chứ?

Hồ Loạn đi lại gần phía cô, "Ừ. Vừa mới kết thúc xong."

Tô Vi cười có chút cứng nhắc.

"Sao cậu không nói cho tớ biết chuyện này? Chúng ta là bạn tốt cơ mà."

"Tớ định đợi có kết quả rồi mới báo cho cậu." Hồ Loạn xoa mũi, mỉm cười đáp.

Tô Vi nhìn người xung quanh, lại gần hỏi, "Cậu thử vai nào thế?"

"Y giả Tư Âm."

Vương Văn vốn đang ngồi một bên nhắm mắt nghỉ ngơi, vội lôi quyển kịch bản ra xem. Đợi Hồ Loạn đi rồi, hắn vội kéo Tô Vi lại, ánh mắt nhìn theo bóng dáng Hồ Loạn, tỏ vẻ "quả nhiên là thế".

"Em có biết ai đầu tư bộ phim của Tưởng Dịch không hả?"

Tô Vi vội lắc đầu, "Không biết."

"Vậy em còn nhớ nam – nữ diễn viên chính là ai không?"

"Nam – nữ diễn viên chính không phải đã xác định xong rồi sao. Chính là Trịnh thế Bân và Triệu Dĩ Văn."

"Hừ." Vương Văn lôi quyển kịch bản ra, mở trang đầu tiên cho cô nhìn, "Chủ đầu tư là Hầu thị đấy, là độc quyền. Phim làm xong người ta cũng chỉ quan tâm đến cái tên Hầu thị thôi. Bạn của em sắp phất lên rồi."

Lúc này, Tô Vi mới nhìn kỹ trang đầu tiên – danh sách tên của toàn bộ diễn viên tham gia phim. Miệng khẽ nhếch, nặng nề ngồi lên ghế.

Không có tên diễn viên đóng vai y giả Tư Âm!

12. Chương 12: Thăm Nhà

Tô Vi cắn răng ngồi trên ghế. Đáy lòng kích động dần biến thành cảm xúc khó nói thành lời.

"Đội hình diễn viên trong phim lần này của Tưởng Dịch rất đáng gờm. Hầu thị tuy là đối thủ cạnh tranh của công ty chúng ta, nhưng không thể không thừa nhận thế lực của bên đó. Có tin đồn đây sẽ là vai diễn cuối cùng của Triệu Dĩ Văn, nhưng đây cũng chỉ là mánh khóe để kéo fan mua vé xem phim mà thôi. Vốn Triệu Dĩ Văn vẫn luôn là nữ minh tinh nổi bật của Hầu thị, tuy rằng năm đó bị tung ảnh nóng, còn bị công chúng chửi bới không ít. Anh nghĩ, nếu em muốn được như Triệu Dĩ Văn thì hiện giờ phải biết nắm chắc cơ hội thử vai lần này. Chỉ có thể thành công, không được thất bại."

"Anh yên tâm. Diễn xuất của em cũng không tệ mà." Tô Vi ngẩng đầu, trong mắt xuất hiện sự tự tin bị mất đi dạo gần đây. Cô nghiêng đầu cười quyến rũ, nâng tay vén tóc dài, nhét kịch bản vào trong tay người đại diện, "Sau này đừng nhận cho em mấy vai tiểu bạch ngọt ngào nữa."

Vương Văn nhìn nghệ sĩ nhà mình như vậy, chợt cảm thấy như được an ủi phần nào. Hắn nhận quyển kịch bản rồi đưa quạt máy cho Tô Vi, "Anh sẽ bảo cấp trên chuyện này."

Thật lòng mà nói, Vương Văn có thể coi là người có thâm niên trong công ty. Mới đầu lúc tiếp nhận Tô Vi, hắn cực kỳ không tình nguyện. Vì tiểu cô nương này dựa vào quy tắc ngầm mà đi lên. Nghệ sĩ bình hoa không chịu được thách thức, hơn nữa nổi cũng không được lâu, chỉ dựa vào nhan sắc, căn bản không qua được mấy năm, nhất là trong thời đại không thiếu mỹ nhân như ngày nay. Nhưng diễn xuất của cô lại khiến hắn phải thay đổi suy nghĩ. Cô đang dần mạnh mẽ hơn, cho nên hắn cũng phải tự xốc lại tinh thần.

Tô Vi cảnh giác nhìn bốn phía, hơi thở trầm xuống. Hơn người đã quen, đột nhiên bị người hơn lại, trong lòng cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

Buổi thử quay hôm nay làm giới **paparazzi(*)** dậy sóng không nhỏ, đứng chen chúc ngoài cửa muốn lấy tin tức, cuối cùng biết được tên 3 diễn viên đã nhận vai chính thức từ một nhân viên trong đoàn phim.

(*) Nguyên văn là (cẩu tử đội) Đội chó (săn), ám chỉ cánh săn ảnh, săn tin, paparazzi.

Vì thế cánh nhà báo bắt đầu sững sờ. *Hồ Loạn rốt cuộc là nhân vật thế nào mà lại được ấn định vai diễn cùng thời điểm với Trịnh Thế Bân và Triệu Dĩ Văn?*

———

Muốn làm nghệ sĩ phải chuẩn bị sẵn tinh thần bất cứ lúc nào cũng có thể bị nhắc đến tên.

Hồ Loạn phấn khởi đi siêu thị mua một đống đồ ăn tự khao chính mình. Trên đường về, bỗng di động rung lên liên tục. Cậu vẫn còn đang nghĩ *thời tiết quá nóng, làm hỏng hết cả tâm trạng vui vẻ rồi.* Đến khi xem điện thoại, Hồ Loạn lập tức mắt chữ A miệng chữ O.

Lượng người theo dõi không tăng nhưng người tag tên cậu thì nhiều vô kể.

[Bối cảnh của người mới vô danh đã nhận vai diễn cùng thời điểm với ảnh đế]

Hồ Loạn xem bình luận dưới bài viết mới nhất trên weibo, nhận ra có hai phe, một phe là fan của cậu, phe còn lại là fan của nguyên tác truyện.

Cũng đúng. [Mê thành] là phim cải biên từ tiểu thuyết, tác giả hành văn lão luyện, tình tiết bất ngờ gay cấn. Tưởng Dịch là muốn thử sức với thể loại phim võ hiệp nên mới mua bản quyền. Y giả Tử Âm lại là vai diễn rất đặc biệt.

Y là một người xinh đẹp, thích hát hí khúc, thích làm nghề y, nhưng luôn nhớ lời sư môn dạy bảo, cả đời tuyệt đối không được chữa bệnh cho người Thục Sơn.

Có điều chiếu theo thông lệ quốc tế, đoạn kết của phim nhất định sẽ bị sửa đổi. Nam-nữ chính sau cùng hoặc là sẽ có tình cảm thắm thiết, hoặc là sẽ lưu lạc chốn giang hồ không hẹn ngày gặp lại. Cậu nhớ hồi mình còn học sơ trung, khi ấy bố cậu vẫn còn sống, điện thoại cũng không được đầy đủ chức năng như bây giờ, cậu mượn điện thoại của bố tải từng trang truyện, hơn hai nghìn chương cậu đọc xong trong vòng gần một tháng.

Vài năm trở lại đây xuất hiện game [Mê thành]. Cậu cũng là fan của game này. Trên trang chủ weibo chính thức thường phát mấy phần cosplay của người chơi. Vậy nên cậu biết, trong lòng độc giả và người chơi, hình tượng Tư Âm chính là phiêu nhiên dục tiên, đa số những người chơi chọn nhân vật này đều là giới nữ và gay.

[Ảnh trên weibo ít quá. Không thể tưởng tượng ra Tư Âm nhà mị rốt cuộc có tạo hình như thế nào.]

Hầu hết mọi người đều hoài nghi Hồ Loạn, vì cậu là diễn viên mới, không biết có diễn nổi vai này không.

Biết trước trên mạng sẽ xuất hiện phản ứng này nên Hồ Loạn cũng không bất ngờ. Đọc một lượt các bình luận, Hồ Loạn thấy không ít fan không ngừng nói đỡ cho mình, bèn gửi tin nhắn "Xin cảm ơn!" vào hòm thư riêng cho họ. Buổi tối trở về, cậu tự làm một đống thức ăn, chụp ảnh rồi up lên weibo với caption: "Ngủ ngon~"

Còn hai tháng nữa là khai máy.

Trong hai tháng này, vì Hồ Loạn đã nhận vai nên cậu không nhận diễn những vai phụ khác nữa mà ở nhà chuyên tâm nghiên cứu kịch bản, thậm chí còn lôi cả tiểu thuyết [Mê thành] cẩn thận đọc lại lần hai. Trên trang blog đăng thông báo, đồng thời cũng công bố tạo hình dàn diễn viên. Của Hồ Loạn chính là tấm ảnh hôm đó Tưởng Dịch có chút vừa lòng nhưng vẫn ngại lực tác động không đủ. Không ít người trước kia từng xin đạo diễn đổi diễn viên đóng vai Tư Âm giờ đều im bặt.

Còn nói được gì nữa nào?! Nhìn người trong ảnh mỉm cười, chân ngang nhiên đặt lên trên ghế, ánh mắt hờ hững. Dưới sức mạnh của quạt gió, vạt áo bay bay, tóc lất phất, vô tình lại tạo ra mỹ cảm, còn cả nụ cười tà nghịch ngợm chạm được vào trái tim các fan nữa.

Vì thế weibo của Hồ Loạn bùng nổ.

Một số fan lúc trước vẫn luôn bảo cậu là *[Nhân sinh như mộng]*, giờ chỉ hận không thể chiếm đóng toàn bộ phần bình luận trên weibo của cậu: *[Cmn, đứa nào dám nói Cà Rốt nhà bà diễn không tốt vai Tư Âm thì biết tay với bà!]*

Cậu không quan tâm lắm đến tranh luận trên mạng. Tắm rửa, thay quần áo ngủ, đứng trước gương, bàn tay thon dài trắng nõn hết sờ trán rồi sờ cằm. Nhìn một lúc liền bật cười. Thật vi diệu, tựa như người vợ sau nhiều năm cuối cùng đã được lên chức "mẹ", tiếng cười vang dài trong phòng tắm nhỏ hẹp.

Trước khi ngủ, cậu mở lịch ra xem, tính toán về nhà một chuyến. Trong nhà chắc cũng chẳng ai nghênh đón, nhưng ở đó lại có người mẹ đã qua đời của cậu…

Hồ Loạn không nhớ từ lúc nào Trương Thục trở thành mẹ kế của mình. Nghe mấy bà hàng xóm kể, lúc mẹ cậu chết vì khó sinh thì bố và bà ta đã ở bên nhau rồi. Trương Thục đặt bừa cho cậu cái tên "Hồ Loạn".

Hồ ngôn loạn ngữ, loạn thất bát tao.

Ngày 18 tháng 9, Hồ Loạn bắt xe về Thẩm Quyến, cậu đeo khẩu trang để phòng có người nhận ra mình. Đám phóng viên thật quá khủng bố. Ngay đến cái hôm cậu bí mật đi siêu thị mua thức ăn mà cũng chụp ảnh được. Trước kia bọn họ cũng phát tán ảnh chụp phòng làm việc của Trịnh Thế Bân lên weibo, may mà không đăng ảnh gì linh tinh, nếu không hậu quả sẽ khôn lường.

Sau khi xuống nhà ga cậu về thẳng nhà. Cậu mang theo rất nhiều mỹ phẩm. Còn chưa đẩy cửa vào nhà đã nghe thấy tiếng đánh mạt chược ồn ào nhốn nháo từ trong truyền ra.

"Phát tài rồi!"

"Ầy, cái này của tôi đấy nhé!"

Từ sau khi bố mất, hành động của Trương Thục càng lúc càng nghiêm trọng. Hồ Loạn ổn định tâm trạng rồi đẩy cửa bước vào, "Mẹ, con về rồi."

Phòng khách nồng nặc khói thuốc, bốn người đang ngồi bàn đánh mạt chược thất thần. Vẫn là Trương Thục phản ứng lại nhanh nhất, bà ta đẩy bàn, the thé giọng, "Con trai về rồi. Không chơi nữa, không chơi nữa."

Ba người khác cười cười, cất tiền vào trong túi, "Bà lại chuẩn bị được hưởng phúc rồi."

Đợi ba người đi về, Trương Thục đóng cửa lại, "Sao đã về rồi? Ở bên ngoài kiếm được bao nhiêu tiền?"

"Ngày mai là ngày giỗ của mẹ con. Con về tảo mộ." Hồ Loạn bình tĩnh, vươn tay gạt toàn bộ rác trên bàn xuống, đặt túi mỹ phẩm lên bàn.

Trương Thục nhìn người đang đứng thẳng lưng ở giữa nhà, tức đến nỗi vung mạt chược lên. Bà ta tiến lên, nâng bàn tay sơn móng đỏ, định như trước kia mà dí vào trán cậu. Có điều bây giờ cậu đã trưởng thành, vóc dáng cao lớn hơn bà ta hẳn một cái đầu, "Mày muốn làm tang cho người sống đấy hả?"

Hồ Loạn quay đầu, bắt được bàn tay đã không còn được trẻ trung, thong thả nói, "Con biết bây giờ mẹ là mẹ con, nhưng con vẫn luôn nhớ rõ ai mới là người sinh ra con."

Trương Thục nghẹn họng. Bà ta xoa xoa miệng lầm bầm mấy câu. Mắt chuyển sang đống đồ đang để trên bàn, "Tao thấy mày trên tivi rồi. Mày diễn cũng không tồi, lại còn kiếm được tiền mua mấy thứ này cho tao nữa cơ đấy."

"Đều là đồ nên mua." Hồ Loạn xắn tay áo, bắt đầu quét dọn nhà.

Cơm tối đương nhiên cũng là cậu làm. "Đồ còn sót lại của con mẹ đều để trong phòng chứa đồ đúng không?"

Trương Thục hiếm khi lại tự mình gắp thịt cho đứa con riêng. Bà ta hừ lạnh chỉ chỉ đũa lên vị trí phòng chứa đồ trên tầng, "Đều cất trong đấy cả. Nhanh dọn dẹp đi. Đúng là thứ xui xẻo!"

Hồ Loạn ăn qua loa rồi buông đũa đi lên tầng. Lên đến nơi mà vẫn nghe thấy tiếng ăn cơm ngấu nghiến của người dưới tầng. Cậu mở cửa phòng chứa đồ, bên trong tối om. Bật đèn nhỏ lên, tìm trong góc một chiếc hộp bằng bìa các tông phủ đầy bụi, trong đó đều là đồ của mẹ cậu. Cậu nhớ bố từng kể, hồi mẹ cậu còn đang mang thai rất thích viết nhật ký. Tất cả mọi chuyện xảy ra trong thời gian mười tháng có bầu đều được ghi lại trong nhật ký.

Trước đây cậu từng đọc một lần, bị Trương Thục phát hiện rồi ném quyển sổ vào phòng chứa đồ.

Tùy tiện phủi qua sàn rồi ngồi xuống. Phần đầu nhật ký cũng không có gì đặc biệt, hầu như ngày nào mẹ cũng viết vài chữ.

[Hi vọng con đầu lòng là con trai. Sau này lớn lên sẽ có bộ dáng khôi ngô tuấn tú, được nhiều bạn nữ thích.]

Cậu nhìn ra được, lúc viết những dòng trẻ con này mẹ cậu còn đang rất trẻ. Dần dần ngữ điệu trở nên âu lo hơn, mẹ sợ con có vấn đề gì. Hồ Loạn hơi nhíu mày, đang định giở sang trang thứ hai thì tay dừng lại.

[Hồ Lăng]

Mẹ đã sớm nghĩ xong tên cho cậu rồi chăng?

Hồ Loạn cẩn thận đọc lại mới biết vốn dĩ tên cậu còn có thêm chữ "Đức", nhưng vì mẹ lo thêm chữ "Đức" thì tên sẽ mang nghĩa xấu. Chỉ là mọi chuyện đều vô dụng. Hai chữ "Hồ Lăng" còn chưa kịp nói cho chồng biết thì chuyện ngoài ý muốn đã xảy ra. Xung quanh trang nhật ký là mấy chữ viết tên nháp của mẹ. Hồ Loạn dừng một chút, thấp giọng lặp lại hai chữ: *Hồ Lăng.*

"Về sau con bận rồi sẽ không thường xuyên về nhà nữa. Đồ của mẹ con, con đã dọn hết để mang đi. Ở nhà có chuyện gì thì mẹ cứ gọi điện cho con."

Trương Thục lúc này đang hung hăng nhìn vào màn hình tivi. Hồ Loạn liếc qua tivi, quả nhiên là đang chiếu phần phỏng vấn của một thương nhân. Mỗi lần Trương Thục nhìn thấy người đó, ánh mắt sẽ trở nên dữ tợn.

Hồ Loạn nhìn người đang chìm đắm trong thế giới của mình, không nhịn được bèn đi qua ngồi xổm xuống,

"Có việc nhớ gọi điện cho con nhé."

Trương Thục thốt lên, "Vô lại!" Dứt lời liền ném chén nước trong tay xuống đất.

13. Chương 13: Giúp Đỡ

Ở chính giữa màn hình tivi hiện ra một vết nứt. Hồ Loạn sớm đã quen với chuyện này. Cứ mỗi khi Trương Thục thấy thương nhân kia ở trên tivi là lại bày ra đủ loại biểu tình vừa yêu vừa hận. Mới đầu còn khống chế được tâm trạng, sau này thì hoàn toàn chuyển thành căm ghét.

Cậu tắt tivi, quét dọn đống vụn thủy tinh rơi trên mặt đất. Cậu nhớ rõ Trương Thục từng nói, người kia là kẻ hèn nhát, là **kẻ sợ vợ (*)**.

(*) Nguyên văn là : Thê quản nghiêm, tức là bị vợ quản thúc chặt chẽ mọi việc.

"Về sau mỗi tháng con sẽ gửi tiền về. Mẹ nhớ ít chơi mạt chược đi nhé." Hồ Loạn cầm chổi quét nhà.

"Lượn luôn đi. Bà đây một chút cũng không muốn nhìn thấy mặt mày nữa." Trương Thục vứt toàn bộ rác trên bàn xuống đất. Sàn nhà vừa mới được quét sạch lại bị bẩn. Có thể là do cảm thấy thống khoái hơn một chút, bà ta liền chỉ thẳng vào di ảnh của chồng, xa xả mắng, "Ông có biết, hồi trước lúc vợ cũ của ông vẫn còn cướp giường tranh chăn với tôi mỗi đêm, cái người phụ nữ kia nói muốn con trai cô ta khôn lớn không cần vu lợi gì hết, bây giờ nó đang muốn đuổi tôi ra đường kia kìa. Đấy ông xem."

Mấy lời sau Hồ Loạn không nghe nữa. Cậu không tức giận. Đôi mắt hơi rủ xuống. Những lời này nghe nhiều đến mức cũng sắp thuộc đến nơi rồi, "Về sau con sẽ không làm chướng mắt mẹ nữa đâu."

Dọn xong nhà vệ sinh, Hồ Loạn ôm thùng đựng đồ của mẹ mình nhẹ bước ra ngoài. Tùy tiện kiếm một khách sạn ở tạm một ngày. Phòng của cậu ở trong nhà đã sớm bị Trương Thục đổi thành phòng chứa đồ rồi.

Tin tức trên mạng dồn dập không ngừng. Ảnh tạo hình giúp cậu thu hút được không ít fan. Hồ Loạn nhấp vào bài viết được nhiều người quan tâm nhất, phát hiện ra không biết "vị thiên sứ" nào đào lại các vai diễn mà cậu từng đóng. Thực ra cậu từng đóng vai quần chúng của rất nhiều phim nên cũng không thể nhớ hết được các vai diễn đó. Cho nên khi xem video tổng hợp các vai diễn của mình, Hồ Loạn không dám tin vào mắt mình. Chủ video là fan đã theo dõi cậu từ hồi cậu tham gia phim *[Nhân sinh như mộng]*. Cậu có hơi giật mình. Đọc bình luận thì thấy mọi người thích nhất tạo hình thái giám của cậu, còn nói cái gì mà *[Đẹp quớ!!!! Mị mà là hoàng đế thì mị sẽ nạp anh ý vào dàn hậu cung…]*

Có không ít người đặt câu hỏi ở dưới video, trong đó có người nhắc đến công ty giải trí Ưu Thượng, đại khái hỏi cậu có muốn ký hợp đồng với công ty này không. Hồ Loạn lẩm nhẩm thấy có chút quen tai. Ưu Thượng hình như là công ty quản lý của Tô Vi?

Vài năm gần đây, Ưu Thượng không có nữ minh tinh nào nổi bật, đào tạo được một đống tiểu thịt tươi để mở rộng thị trường nhưng vẫn chưa đâu vào đâu. Ưu Thượng cũng là công ty đối thủ của Hầu thị, có điều mấy năm nay có phần tụt dốc, thật sự đã bị Hồ thị bỏ xa phía sau.

Bối cảnh kiểu này…Hồ Loạn đang định trả lời tin nhắn thì đã có mấy người vào phản đối, ngay đến chủ video cũng bình luận vài lời, ý là không muốn cậu hợp tác với Ưu Thượng.

Cậu không muốn đào hố chôn tiền đồ của mình, thà cứ làm một mình mà thoải mái là được.

Hồ Loạn không có quá nhiều cảm xúc trong ngày tảo mộ. Dù sao cậu cũng chưa từng được tiếp xúc với mẹ đẻ, hàng năm đi tảo mộ cũng chỉ là thói quen. Đứng trước mộ nhìn tiền vàng hóa tro tàn bay trong gió, cậu phức tạp nhìn lên bia mộ vài lần rồi ngồi xổm xuống dọn đồ cúng.

"Con mới biết được tên mẹ muốn đặt cho con. Tên hay lắm."

"Hiện giờ con sống rất tốt. Trước khi bố mất, ông khóc lóc bảo con chăm sóc mẹ kế, con đã đồng ý rồi."

"Hàng năm con sẽ đi tảo mộ hóa vàng cho mẹ. Mẹ không phải tranh giường tranh gối cùng người kia nữa. Giường kia bẩn lắm, mẹ ngủ sẽ không được thoải mái đâu."

Đây là lời nói thật lòng, giường Trương Thục cực kỳ…bẩn.

Đến chiều không còn việc gì nữa, Hồ Loạn ngồi xe về thẳng phòng trọ, lại tiếp tục nghiền ngẫm kịch bản. Đây không phải là bản kịch bản chốt lại cuối cùng nhưng chắc cũng sẽ không có quá nhiều thay đổi.

Một tuần sau, tài khoản weibo của [Mê Thành] công bố danh sách toàn bộ diễn viên, Hồ Loạn làm ổ trên giường, nhìn qua một lượt, thấy Tô Vi đảm nhận vai nữ phụ thứ ba. Kỳ thật nội dung chính của [Mê Thành] không xoay quanh chủ đề tình yêu mà là võ hiệp. Tình cảm của nam nữ chính là là tích lũy dần trong quá trình hành tẩu giang hồ, không rực rỡ hay ngượng ngùng mà rất tự nhiên.

Giới truyền thông cực kỳ chú ý tới dàn nam diễn viên trong phim.

Cứ nghĩ đến ngày được quay phim với Tô Vi, Hồ Loạn lại cảm thấy rất phấn khởi. Vì từ sau lần cuối đóng chung với nhau, đây là lần hợp tác đầu tiên của cả hai, hơn nữa lại còn là trong một bộ phim điện ảnh. Cậu chưa kịp gọi điện cho Tô Vi thì đối phương đã nhắn tin tới cho cậu.

[Đi nào, anh em ta ra ngoài dạo phố đê!]

Cậu nhìn qua đồng hồ, xuống giường mặc quần áo, cân nhắc một chút rồi quyết định đeo khẩu trang vào.

Tô Vi nhìn cậu như thế liền nói tiểu tử ngốc giờ đã biến thành thông minh rồi. Cô tiến lên khoác cánh tay cậu, "Để chúc mừng chuyện chúng ta có thể xuất hiện trong phim của đạo diễn Tưởng Dịch, tớ muốn đi mua quần áo mới!"

Quả nhiên phụ nữ khi vui sẽ thích đi mua sắm. Hồ Loạn bị Tô Vi kéo tới các cửa hàng chuyên doanh, thay hết váy này đến váy khác. Cậu thường chêm vài câu nhận xét, "Cái này không tôn được màu da của cậu, đổi cái kia xem sao."

Tô Vi trộm hé khẩu trang ra thở một hơi rồi lại thay cái khác.

Cả hai đi dạo hết cả buổi chiều. Đến tối Tô Vi không có hoạt động hay phỏng vấn gì cần tham gia, bèn dẫn Hồ Loạn tới một nhà hàng gia đình, "Nghe nói đây là nhà hàng do một minh tinh mở đấy. Rất nhiều người trong giới thích đến đây ăn."

"Ồ." Hồ Loạn liếc mắt sang bên cạnh, người vừa bước ra từ cửa nhà hàng không phải là nhà biên kịch giỏi nhất năm nay đấy sao.

"Tớ nhớ mục tiêu ngày trước của bọn mình là được diễn chung với Trịnh Thế Bân. Bây giờ chúc mừng cậu đã hoàn thành trước nhé."

"Cậu cũng thế còn gì." Hồ Loạn cười nói, thực ra cậu vẫn chưa thể tin nổi là chuyện này lại xảy đến nhanh như thế.

"Tớ với ảnh đế có rất ít cảnh chung. Nhưng cậu thì khác, cậu là nam thứ cơ mà." Ngữ điệu câu cuối trở nên lạ lùng, "Hồ Loạn. Lúc cậu thử vai Tư Âm suôn sẻ lắm à?"

"Là đạo diễn Tiêu Hà giới thiệu đấy. Ông ấy cho tớ cơ hội thử vai, sau đó đạo diễn Tưởng giữ tớ lại." Không có gì khuất tất thì không cần giấu diếm, vì thế Hồ Loạn nói thật ra.

"Là thế à." Vẻ mặt Tô Vi hơi miễn cưỡng, vội uống ngụm trà, "Tớ vào WC trang điểm lại đây."

"Đi đi." Hồ Loạn thầm cảm thán, may mà mình là đàn ông, không phải lúc nào cũng chú ý tới vẻ ngoài. Trong lúc Tô Vi đi trang điểm, nhân viên mang đồ ăn lên. Cậu đứng lên giúp dọn món lên bàn, trước mắt chợt lóe sáng.

Di động của Tô Vi đang để trên ghế. Màn hình di động hiện lên một dòng tin dài. Cậu vốn không có hứng thú với chuyện riêng tư của Tô Vi, nhưng khi nhìn được hai chữ [**Biểu tử (*)**] hiện lên, cậu liền quyết định làm tiểu nhân một lần.

(*) /biăozi/ kỹ nữ, gái mại d*m

Cậu ngẩng đầu nhìn cửa, chạm ngón tay vào màn hình để giữ ánh sáng, ánh mắt cậu chăm chú nhìn màn hình.

Lúc này, tiếng giày cao gót ngoài cửa truyền đến. Hai lỗ tai Hồ Loạn động đậy hai cái. Cậu bật người ngồi xuống, trấn định tâm trạng, làm bộ như không có việc gì.

"Hêhê, cậu có biết tớ gặp ai trong WC không?" Tô Vi không kiềm được sự kinh ngạc trên mặt, vừa tiến vào liền mở lời.

Hồ Loạn nghĩ, *tớmà biết thì tớ đã là sắc lang nhìn thấu được mọi thứ rồi.* "Ai thế?"

"Sư tỷ Lý-Băng-Nghi." Tô Vi vừa nhìn màn hình di động đang sáng vừa lộ vẻ vui sướng khi thấy người gặp họa, "Gần đây cô ta đúng là không may mắn…" Khi cô đọc xong tin nhắn liền ngừng nói.

"Sao đấy?" Hồ Loạn nhìn lên, gắp rau vào bát cho cô.

Tô Vi không cười nổi nữa. Cô đặt đũa xuống bàn, vớ lấy túi xách rồi vội vàng đứng lên, "Tớ có việc gấp cần giải quyết. Bữa cơm này cho tớ nợ nhé. Lần sau nhất định sẽ đãi cậu." Chạy tới cửa mới nhớ ra mình còn đống quần áo mới mua, liền quay đầu lại lưỡng lự nói, "Địa chỉ của tớ ở chỗ tớ bảo cậu lần trước ấy. Cách chỗ này cũng không xa. Phiền cậu đưa giúp tớ cho bảo vệ cổng nhé. Bao giờ về nhà tớ sẽ lấy."

"Ok, đi đi."

Hồ Loạn ngồi ăn hơn một giờ mới giải quyết xong phần cơm dành cho hai người. Ăn đến no căng bụng, ngay đến uống một chút nước cũng không chịu nổi. Lúc ra thanh toán thì gặp được một fan, lần đầu được trải nghiệm cảm giác ký tên tặng người hâm mộ. "Chữ anh xấu lắm, đừng chê nhé."

"Không đâu không đâu. Anh diễn vai nam thần Tư Âm của em, nhất định em sẽ ra rạp xem."

Hồ Loạn cười ngượng, lộ hai cái nanh nhỏ, "Cảm ơn em."

Nhà hàng này cách nhà Tô Vi không xa. Hồ Loạn nghỉ một chút cho xuôi bụng rồi xách túi to túi nhỏ chuẩn bị rời đi.

Mới bước ra cửa chưa được hai bước thì đụng phải một người đàn ông cao hơn mình một cái đầu. Mùi hương có phần quen thuộc đột nhiên xộc vào mũi. Mắt kính của người đàn ông kia vì va chạm mà rơi xuống đất, lộ ra đôi mắt đang đỏ ngầu.

"Rất xin lỗi." Giọng nói lạnh lùng vang lên.

Trịnh Thế Bân!

Hồ Loạn ngửi được mùi rượu bèn chạy phía sau ảnh đế. Có một đám người đang chạy đuổi về hướng này. Cậu vừa mới cúi đầu kiểm tra lại túi đồ thì quay lại đã không thấy bóng dáng ảnh đế đâu nữa. Nhìn xung quanh thì bắt gặp ảnh đế đang đứng ở ven đường lấy xe. Cậu do dự vài giây rồi quyết định đuổi theo.

Lúc đuổi được tới bên cạnh ảnh đế thì cả người đã mệt lừ. Nếu danh tiếng của cậu cũng như ảnh đế thì vừa rồi mọi người sẽ được chứng kiến cảnh tượng chạy điên cuồng đến mức thở không ra hơi của cậu.

Hồ Loạn thề, tất cả đều tại đống đồ này, vốn thành tích mấy môn thể dục của cậu trước nay vẫn luôn rất khá.

Trịnh Thế Bân mở cửa xe, rồi lại ngồi xổm xuống đất. Hồ Loạn nhìn đám fan đang nhìn đông nhìn tây, hiển nhiên là vẫn chưa phát hiện ra ảnh đế ở đâu.

Cậu há mồm thở dốc, liếm môi cho đỡ khô. Đỡ ảnh đế ngồi ở vị trí phó lái, "Anh Trịnh, để em lái cho."

Trịnh Thế Bân đang ngồi xổm, đột nhiên bị người ta lôi đi, đầu choáng váng, đến khi ngồi yên vị thì đã thấy mình ở vị trí phó lái, anh bật cả người lên bắt lấy cánh tay đang đỡ mình, lực rất mạnh.

Hồ Loạn chợt nhớ ra trong bài phỏng vấn nào đó, Trịnh Thế Bân từng nói anh từng học Taekwondo, lúc này cậu đã được kiểm nghiệm rồi…

Lực tay mạnh đến nỗi Hồ Loạn phải kêu lên một tiếng. Cậu quay mặt lại cho Trịnh Thế Bân nhìn, cắn răng giải thích, "Anh Trịnh, là em này. Gần đây cảnh sát giao thông kiểm tra rất gắt gao. Anh như thế này không lái xe được đâu, để em lái giúp cho."

Kỳ thật Trịnh Thế Bân cũng không uống nhiều lắm, vẫn chưa đến mức không thể tự lái xe. Nhưng lời Hồ Loạn nói là thật. Dạo này cảnh sát giao thông rất hay cắm chốt ở các ngã tư. Chỗ này lại khá sầm uất, phải đi qua rất nhiều cột đèn giao thông. Nếu anh vẫn cố chấp lái xe thì biết đâu tiêu đề tin tức ngày mai sẽ là: *[Ảnh đế say rượu đâm xe, phá hủy hình tượng nhân vật của công chúng]*, rồi có thể còn bị thêm một câu *[đời tư không lành mạnh]* cũng nên.

Nâng mắt đỏ nhìn lên, Trịnh Thế Bân bịt miệng che đi mùi rượu, trầm giọng nói, "Lái xe đi."

Đồng chí Hồ Loạn đáp lời rồi chạy ra sau mở cửa xe. Trịnh Thế Bân xoa huyệt thái dương, bực mình nghĩ, không phải bảo là lái xe sao, chạy ra ghế sau làm gì không biết.

Liếc nhìn ghế phía sau, hóa ra là…một đống túi đồ quần áo.

14. Chương 14: Tới Gần

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồi Trịnh Thế Bân đóng phim [Chiến thiên hạ] từng gặp tai nạn khi cưỡi ngựa, phải ăn uống đạm bạc trong một khoảng thời gian dài, sau đó không uống được rượu nữa, dù chỉ là nếm một chút cũng không được. Tuy không đến mức lưỡi vừa động rượu đã phun ra ngay lập tức, nhưng vẫn khiến mọi người hết sức ngạc nhiên.

Hồ Loạn quay đầu nhìn thì thấy đám fan nữ đang chạy về phía này. Cảm giác đây không phải là những fan có hành xử đúng mực nên liền leo nhanh lên xe, nhấn ga phóng đi luôn. Qua gương chiếu hậu lại thấy đám người phía sau cũng lên xe bánh mì đuổi theo, cậu nhíu mày lại.

"Là cơm tư sinh." Trịnh Thế Bân phun ra bốn chữ, một tay vỗ đầu. (Xem chú thích chương 2)

Hồ Loạn nhẹ liếc ảnh đế, mở cửa sổ xe xuống để không khí trong xe thoáng hơn một chút, "Anh Trịnh, nhà anh ở đâu?"

"Tòa nhà số 8 ở Phú Giang Uyển."

Hồ Loạn bật chế độ dẫn đường. Phú Giang Uyển là khu nhà nổi tiếng đắt đỏ trong giới, rất nhiều minh tinh đều mua nhà ở đó.

Nhìn ảnh đế có vẻ thật sự khó chịu, cậu duỗi tay ra định thử kiểm tra nhiệt độ trên trán của anh, đột nhiên đối phương mở to mắt, lạnh giọng nói, "Làm gì đấy?"

Tay như bị bỏng, "Nhìn anh có vẻ rất khó chịu, nên em nghĩ…anh bị ốm."

"Không ốm." Trịnh Thế Bân co quắp trên ghế ngồi.

Hồ Loạn lại nhìn đằng sau, vẫn bị đám người kia bám đuôi. Đúng là càng nổi thì "cơm tư sinh" lại càng lắm. Thật giống mấy ngôi sao bên Hàn Quốc, paparazzi tuy không nhiều nhưng "cơm tư sinh" thì không bao giờ thiếu. Ngôi sao ăn uống hay làm gì fan đều biết hết, không có lấy một chút riêng tư nào.

Bị bám đuôi rất bất tiện. Hồ Loạn nhìn ảnh đế đang nhắm nghiền hai mắt, mày nhíu chặt, tay ôm bụng, nhất định là đang khó chịu lắm đây. Phía trước có một cột đèn giao thông, cậu bỗng nảy ra một ý.

Xe bánh mì vẫn luôn giữ khoảng cách hai mươi mét với xe của cậu. Cậu ước chừng thời gian, giảm tốc lại, đến khi thấy đèn xanh còn 6 giây thì đạp ga phóng nhanh lên trước. Cuối cùng cũng vượt được đèn giao thông trước một giây cuối cùng. Xe bánh mì bị bỏ lại đằng sau, Hồ Loạn cười khẩy.

Không ngờ đi chưa được bao xa thì bị cảnh sát giao thông cản lại, nguyên nhân: chạy xe quá tốc độ.

Lúc này Hồ Loạn mới nhớ ra có luật phạt tiền đối với chuyện này. Cảnh sát giao thông ngửi được mùi rượu bèn gọi Hồ Loạn xuống kiểm tra.

"Tôi xuống ngay đây." Nói là vậy, nhưng tay Hồ Loạn lại nhanh chóng sờ ra phía sau xe, tóm được một cái áo khoác mới mua của Tô Vi chùm đầu ảnh đế. Xuống xe, cậu thành thành thật thật thở vào dụng cụ hà hơi, tiện thể liếc mắt về phía sau, thấy không có xe nào đuổi theo bèn thở phào một hơi.

Kết quả kiểm tra bình thường, Hồ Loạn nghe xong vài câu quở mắng, nhanh chóng cầm hóa đơn phạt tiền nhìn qua một lượt.

Tiếp đó chầm chậm lái xe tới tòa nhà số 8 ở Phú Giang Uyển. Bảo vệ vừa thấy xe liền cho đi qua luôn.

Hồ Loạn đoán ảnh đế không nói cho cậu biết số nhà là vì muốn tự mình đi lên.

"Anh Trịnh." Cậu mở cửa xe, vỗ nhẹ lên má ảnh đế, không dám xuống tay quá nặng.

Trịnh Thế Bân che mắt lại, thở hắt, "Tôi đang ở đâu đây?"

"Đã ở dưới nhà anh rồi." Hồ Loạn nhẹ đáp, định đỡ người đi ra.

"A...Tránh ra đã." Đẩy người trước mặt qua một bên, cúi người xuống nôn ra. Nôn xong cảm thấy ổn hơn nhiều, đến khi ngẩng đầu thì thấy quần áo Hồ Loạn bị dính ít chưởng rồi. Người kia vẫn ngơ ngác đứng đó, Trịnh Thế Bân thầm nghĩ đúng là uống rượu vào là làm loạn, bèn xoa xoa mi tâm nói, "Lên nhà tôi thay quần áo đã."

Hồ Loạn không nói gì, chỉ đi sau ảnh đế, đề phòng ảnh đế đột nhiên ngã xuống.

Nhà ảnh đế rốt cuộc có bộ dạng như thế nào?

Cậu mở to mắt nhìn căn nhà không nhiễm một hạt bụi, tự trả lời thắc mắc của mình: nhà của ảnh đế cực-kỳ-sạch-sẽ. Sạch đến mức độ nào ấy hả? Chính là ngay lúc này đây, đứng trước cửa nhà mà cậu cũng không dám bước vào trong, chỉ sợ sẽ làm bẩn sàn nhà trắng tinh.

"Vào thay quần áo đã." Trịnh Thế Bân ôm đầu đi vào phòng ngủ, mang ra một bộ quần áo ngắn cho cậu. Hồ Loạn nhận lấy, ngơ ngác gật đầu. Ảnh đế cầm áo tắm, có vẻ đang muốn đi tắm. Cậu cũng không biết dây thần kinh nào của mình có vấn đề nữa, bất chợt mở mồm hỏi một câu, "Anh Trịnh, bụng của anh khó chịu đúng không?"

"Vẫn ổn." Trịnh Thế Bân vừa bước vào phòng tắm vừa xoa bụng. Bụng đã rỗng lại còn uống rượu, ổn thế nào được. Nhưng anh vẫn cố giữ đầu óc tỉnh táo, quay lại nhẹ nói, "Hôm nay cảm ơn cậu nhé."

Gặp chuyện bất bình, rút đao tương trợ là truyền thống từ xưa nay của người Trung Hoa, nào cần hai chữ "cảm ơn".

"Không có gì. Em cũng là vừa khéo gặp được thôi." Hồ Loạn liếm hai cái răng nanh nhỏ, trung thực trả lời. Vò đầu thấy phòng bếp nhà ảnh đế quá sạch sẽ, không biết có từng nấu nướng gì hay không.

Trịnh Thế Bân cảm thấy nếu bây giờ mình mà không lập tức đi vệ sinh thì nhất định sẽ giải quyết ngay tại chỗ mất. Trịnh Thế Bân mặt xanh mét đóng cửa lại. Ngâm mình trong phòng tắm một lúc lâu mới chịu đi ra.

Vừa mới mở cửa phòng tắm liền ngửi thấy mùi thơm.

Trên bàn là hộp cháo mua ở trước cửa tòa nhà. Dưới hộp cháo còn kẹp một tờ giấy, không giống giấy viết lời nhắn lắm.

Trịnh Thế Bân đi qua, nước vương trên cổ chảy xuống, biến mất ở bên trong áo tắm. Cầm tờ giấy lên mới nhận ra đây là hóa đơn phạt tiền, thời gian là vào lúc mình đang say rượu.

Lúc này Hồ Loạn đã sớm chạy ra khỏi tòa nhà. Quần áo ảnh đế có hơi to hơn so với cậu, còn tỏa ra mùi nước giặt thanh nhẹ tươi mát.

Trộm nâng tay áo lên ngửi ngửi. Cậu bỗng cảm thấy mình có chút biến thái, bèn lắc lắc đầu, trở về trạng thái người bình thường.

"Xin chào. Đây là túi đồ của chủ nhà số 405 tòa nhà số 3, cô ấy bảo tôi gửi đồ ở đây. Phiền anh cầm giúp."

Bảo vệ gật đầu bảo, "Tôi vẫn chưa thấy cô ấy về."

Hồ Loạn nhìn đồng hồ, đã 11 giờ rồi. Thử nhắn tin nhưng cũng không thấy Tô Vi trả lời, Hồ Loạn mím môi rồi chào tạm biệt bảo vệ.

Hôm sau, tin tức động trời liên quan đến Tô Vi bị đưa lên làm tiêu đề bài báo. Ai cũng hiểu quy tắc ngầm là như thế nào. Chỉ cần bị lộ ra thì bất luận là sự nghiệp hay hình tượng của minh tinh đều chịu ảnh hưởng không hề nhỏ, chưa kể Tô Vi chỉ mới là minh tinh vừa mới khởi nghiệp.

"Không ngờ lại là loại người như thế. Trước đây tớ cũng thích cô ấy. Mẹ tớ ở nhà cũng khen cô ấy diễn tốt." Người đang nói là một em gái đang ngồi phía trước Hồ Loạn.

Hồ Loạn chỉ trong vòng một phút nhìn điện thoại không dưới mười lần. Vẫn chưa thấy Tô Vi nhắn tin lại. Lần này ngay cả người đại diện của cô cũng không lên tiếng. Ảnh chụp đã quá rõ ràng, giải thích cũng chỉ là biện bạch vô ích.

Buổi tối trời lạnh dần. Hồ Loạn ngồi theo dõi weibo của Tô Vi, lượng fan chỉ trong vòng nửa ngày đã giảm mất mười vạn người, lượt bình luận lên đến 500,000. Trước đây Tô Vi đi lên cũng là dựa vào một người đã có vợ trong tổ sản xuất phim. Cánh săn ảnh còn chụp được ảnh cô đang bí mật sống chung với một Phú Nhị Đại (*).

(*) /fu'er dai/: nghĩa là thế hệ giàu có thứ hai, ý chỉ con cái của các quan chức chính phủ cao cấp hoặc doanh nhân giàu có.

Phú Nhị Đại này là trùm dầu mỏ, có vẻ cũng chỉ là người thích chơi bời với các tiểu minh tinh mà thôi. Mới buổi chiều còn xuất hiện ảnh gã đó cặp kè với một cô em khác, điều này vô hình trung phủi sạch quan hệ của gã với Tô Vi, trong nháy mắt cô biến thành đối tượng bị mọi người chỉ trích.

Vẻ mặt của Hồ Loạn mờ mịt. Cậu và Tô Vi…sao lại càng lúc càng xa lạ như thế này.

Chuyện vẫn chưa dừng lại ở đây. Ngày hôm sau giới báo chí lại tung một tin gây sốt, Tưởng Dịch và nhà sản xuất phim [Mê Thành] đã xác nhận sẽ tuyển lại diễn viên cho nhân vật nữ phụ thứ ba. Diễn viên Tô Vi bị xóa tên, đạo diễn không hi vọng sẽ bị hỏi thêm bất cứ chuyện gì về quan hệ của các nghệ sĩ trong các bài phỏng vấn sắp tới.

Chỉ sau vài ngày, cái tên "Tô Vi" như bị bốc hơi khỏi trái đất.

Hồ Loạn thu thập quần áo, vội vàng chạy ra sân bay. Tổ phim đã tìm thầy dạy hí kịch cho cậu, đồng thời cũng bảo cậu không cần nghĩ ngợi những chuyện khác.

Ngày đầu lên lớp, thầy giáo dạy cậu tập luyện Lan Hoa Chỉ (*). Từ xưa Lan Hoa Chỉ chính là động tác tay của các nam nghệ sĩ, chẳng qua theo năm tháng, đến nay cả nữ giới cũng dùng được động tác này.

(*) (Lan Hoa Chỉ)

Lan Hoa Chỉ dùng để luyện chỉ pháp. Hồ Loạn là người trưởng thành nên xương khớp ngón tay rất cứng nhắc, khi cong ngón tay lên nhìn không đẹp một chút nào. Lúc tập luyện gặp rất nhiều khó khăn. Phim điện ảnh của Tưởng Dịch có thể nổi tiếng cũng là do ông có nghệ thuật thị giác đặc biệt, lại là người cực kỳ chi tiết.

"Tút…tút…Xin lỗi quý khách, thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được…"

Đến lần thứ tư nghe được giọng nói máy móc vang lên, Hồ Loạn chỉ sợ Tô Vi không vượt qua được vụ lần này. Trong ấn tượng của cậu, Tô Vi vốn luôn là người mạnh mẽ, khát vọng của cô là trở nên thật nổi bật.

"Cậu ấy à, về nhà mà không có việc gì làm thì tập bẻ ngón tay đi." Thầy giáo làm mẫu động tác cho cậu xem.

"Bẻ ấy ạ?" Hồ Loạn khiếp sợ, từ này thật đúng là dọa người.

"Ở nhà, cậu tập bẻ ngón tay về đằng trước, sau đó tự uốn cong ra phía sau. Mới đầu sẽ thấy hơi khó khăn, dù sao cậu cũng lớn rồi mà." Thầy giáo nắm một ngón tay của Hồ Loạn, híp mắt lại, ngón cái dùng sức ấn khớp ngón tay của cậu, "Ngón tay cậu thon dài, xương khớp cũng không cứng đến độ không chữa được, cứ tập dần là khắc được."

Chưa nói tới mức độ chuyên nghiệp hay nghiệp dư, trong phim điện ảnh thì độ chân thật và mỹ cảm mới là điều quan trọng hơn cả.

Hồ Loạn thu tay về, chú ý thật kỹ ngón tay cứng ngắc của mình.

Thầy giáo phất tay áo lên, ánh mắt đầy thâm tình lại có chút ngượng ngùng hiện ra phía sau tay áo màu trong suốt. Động tác Nhan Hoa Chỉ phong tình, thầy giáo nhập vào vai diễn của Hồ Loạn, xướng vài câu trong Tây Sương Ký , Hồ Loạn nhìn đến ngây cả người.

Thực ra ý của Tưởng Dịch là nếu Hồ Loạn vẫn không tự mình làm được động tác này, đến khi quay thật có thể tìm người đóng thế cũng được.

Thế nhưng một thầy giáo đã qua 60 tuổi lại có thể làm ra một cái nhăn mày, một nụ cười mỉm một cách mềm mại và tinh tế đến thế, làm cậu cảm thấy rất hiếu kỳ với hí khúc.

"Thầy ơi, ánh mắt thầy đẹp quá." Hồ Loạn mỉm cười.

"Bí ẩn về sự uyên thâm của hí khúc có rất nhiều, trong đó bao gồm biểu cảm đôi mắt: nhìn, soi, liếc, quyến rũ, và tám loại thần thái khác nữa." Giọng thầy khe khẽ vang lên, "Cậu chỉ cần học qua những cái cơ bản là có thể làm được, nhưng thầy vẫn mong cậu có thể nghiêm túc học." Nói xong lại cảm thấy mình có phần xa rời hiện thực quá, ông bèn tự chọc mình, "Hồi còn trẻ thầy cũng không thích hát hí khúc cho lắm."

Đúng là "Thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân". (*)

Giờ phút này Hồ Loạn cảm thấy thật sự bội phục đạo diễn Tưởng Dịch và người thầy đang đứng trước mặt cậu đây.

(*) , : trên trời còn có trời, trên người còn có người, tương đương với câu "Núi cao còn có núi cao hơn".

Trải qua đợt huấn luyện cô động súc tích, lịch học dày đặc, và hơn một tháng luyện tập vất vả, cuối cùng Hồ Loạn đã có thể làm được động tác Lan Hoa Chỉ, ngón tay thon dài, móng tay sạch sẽ sáng sủa, dưới ánh đèn, hình tượng đã thêm phần chau chuốt.

Dáng người cậu thướt tha, nếu không nghe giọng nói thì người ngoài nhìn vào còn tưởng cậu là nam đán (*).

(*) /nándàn/ nam đán, là người phụ trách hát giọng nam trong hí khúc.

"Lúc ống kính dừng ở đây, cậu phải ngay lập tức đi ra. Trịnh Bân đứng ở cửa nhìn cậu. Sau đó cậu phải biểu hiện được ánh mắt mị hoặc pha lẫn một chút phớt lờ. Cậu là Tư Âm, cậu đã biết rõ đám người Trịnh Bân tới đây là có mục đích gì." Tưởng Dịch cuộn quyển kịch bản lại, tự mình giảng giải cho Hồ Loạn, thực lòng mà nói thì ông vẫn lo lắng về diễn xuất của người mới.

Phải nói là Tưởng Dịch rất yêu mến ảnh đế, ngay đến tên diễn viên cũng gọi tắt.

Hồ Loạn ổn định dây tua trên đầu, đáp lại, "Vâng, cháu biết rồi."

Lan khuê thâm tịch mịch, vô kế độ phương xuân.

Liêu đắc hành ngâm đạo, ứng lân trường thán nhân. (*)

Sắc mặt Trịnh Bân tái nhợt, dựa người vào khung cửa, hé môi nỉ non hai chữ, "Thần y…"

Hồ Loạn xoay người, đồng thời nâng tay áo lên, đầu ngón tay cái áp lên đầu ngón giữa, ngón trỏ hữu lực tạo thành hình giống hoa lan.

Nhai nhất khắc, tự nhất hạ. Nhất kiến hồng nương, tâm loạn như ma.(*)

Giờ khắc này, Hồ Loạn thật ra đúng là tâm loạn như ma.

(*) Giải thích một chút về nghĩa của câu thơ (mọi người có thể không đọc, đây chỉ là chú thích ngoài lề thôi).

1.

, .

, .

Lan khuê là khuê phòng nữ nhân, ý chỉ người con gái.

Phương xuân: ý chỉ tuổi xuân của người con gái.

Đại khái câu này chính là: người con gái trẻ tuổi ngồi trong khuê phòng, cảm thấy tịch mịch cô đơn. Cảm thấy ngày trôi qua thật khó khăn, cô bèn hát vang lên vài câu, có người thương tiếc (hay đồng cảm với) cô nên cũng liền thở dài đáp lại.

(Tham khảo giải thích theo zhidao.baidu)

,

, .

Đại ý câu này là: Qua một khắc như qua một mùa hè, một lần gặp gỡ, tâm loạn như ma. (hồng nương là chỉ những người mai mối, đầy đủ là một lần gặp mặt hồng nương, tim đập thình thịch như bị ma làm ấy =w=)

15. Chương 15: Đối Mặt

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồ Loạn cố giữ bĩnh tĩnh, tự nhủ không được mất tự chủ trước mặt ảnh đế.

Mắt liếc quanh, nâng tay áo lên, nhớ lại động tác mà thầy đã dạy mình, dựa theo yêu cầu của kịch bản, vung thủy tụ lên (*) rồi kéo trở về trước ngực, ngón tay khẽ cong lên, phớt lờ Trịnh Thế Bân đang chăm chú nhìn về bên này.

(*) /shuǐxiù/ thủy tụ là kiểu áo tay áo dài như trong hình:

"Giải linh hoàn tu hệ linh nhân, nguyệt thượng liễu sáo tiện thị xuân. (đây là câu hát) Tư Nhất, tiễn khách." Giọng nói trong trẻo nhưng thanh lãnh vang lên. Lúc này mọi người mới ngớ người nhận ra đó là người kia đã xướng xong. Diễn viên đóng vai tiểu nhị vẻ mặt thương hại nâng tay lên định đuổi người đi.

"Đệ tử Thục Sơn nếu tiến thêm một bước liền đánh gãy một chân." Từng chữ từng chữ như có thâm cừu đại hận.

Trịnh Thế Bân cao giọng, "Y giả có tâm như phụ mẫu, ân oán trăm năm đến khi nào mới có thể tiêu tan."

"Cái đồ thần y vô dụng, người bệnh ở trước mặt cũng không cứu!" Triệu Dĩ Văn đóng vai nữ chính, một thân hiệp nghĩa dõng dạc to tiếng.

Tư Âm sắp bước qua mành che nghe vậy liền xoay người, nâng tay vuốt tóc mai, nhìn ánh mắt quyết liệt của nữ chính, khóe miệng không khỏi cong lên, cười lạnh, "Thục Sơn trước nay luôn đuổi cùng giết tận Tư Môn của ta, vậy thì dựa vào cái gì mà ta phải cứu các ngươi. Cho dù trước mặt ta bây giờ có là nhi tử của lão tử Thiên Hoàng, chỉ cần có nửa điểm liên quan đến Thục Sơn thì nhất định phải cách xa ta ra."

"Cắt! Nghỉ một chút đã." Tưởng Dịch xoa xoa đầu, diễn xuất của ba người cũng không có gì phải bàn, chỉ là Hồ Loạn…

"Hồ Loạn, cậu qua đây."

Hồ Loạn mờ mịt, thật cẩn thận nâng vạt áo diễn phục lên, nghiêm túc đi về phía Tưởng Dịch. Cậu nhớ thầy dạy cậu có bảo, trang phục đều là do Tưởng Dịch tìm thợ riêng về làm, giá phải lên đến sáu số "0", "Đạo diễn Tưởng, làm sao vậy ạ?"

"Hồ Loạn này, kỳ thật cũng không có chuyện gì lớn, chỉ là…Thế này đi, để tôi cho cậu xem lại đoạn diễn vừa rồi." Trong máy quay, hai diễn viên chính không mắc lỗi diễn nào, tất cả đều rất tốt.

Nhưng khi máy quay muốn quay cận cảnh ánh mắt của Hồ Loạn thì cậu lại đảo mắt nhìn chỗ khác.

"Tôi cho cậu xem diễn xuất của Trịnh Thế Bân." Tưởng Dịch lại mở mấy tấm ảnh chụp lại cảnh đánh nhau của ảnh đế. Hồ Loạn vừa nhìn liền không thể không bội phục tài quay phim của Tưởng Dịch, tuy ảnh chụp chưa qua chỉnh màu nhưng nhìn qua vẫn rất có cảm giác của phim võ hiệp, tất cả đều rất can hóa (*).

(*) /gānhuò/ can hóa, từ lưu hành trên mạng, ý chỉ "trọng điểm" => Câu trên nghĩa là "tất cả đều rất đúng trọng điểm".

"Ánh mắt Trịnh Thế Bân rất có thần, lúc cần dữ tợn liền dữ tợn, cả ánh mắt bi thương hay tức giận cũng rất tốt, cho nên tôi mới tập trung quay ánh mắt của cậu ấy. Nhưng khi quay đến cậu thì chỉ bắt được ánh mắt của cậu ngắn ngủn có vài giây. Không phải nói cậu diễn không tốt, nhưng mấy tiểu tiết này cậu rất hay mắc phải." Tưởng Dịch ngồi yên trên ghế, để Hồ Loạn tự xem lại. Có một số chuyện không thể dạy được, phải tự mình nghiền ngẫm mới ra.

"Hay là cậu đi tìm Trịnh Thế Bân tập diễn đi. Tôi cảm thấy hễ cậu cứ đối mặt với cậu ấy là lại bị căng thẳng." Tưởng Dịch muốn để hai người ngủ chung một phòng để tăng tình cảm, ông chỉ vào phòng nghỉ của ảnh đế nói, "Nếu rảnh thì cậu đi học hỏi diễn xuất của Trịnh Thế Bân đi. Khi diễn cậu phải nhập được vào vai diễn, đừng để bị tình cảm cá nhân ảnh hưởng."

Nhưng cháu đúng là bị căng thẳng đấy ạ…

Hồ Loạn thầm thở dài một hơi, đứng dậy đáp, "Cháu biết rồi ạ."

Đi được nửa đường thì cậu xoay người, lấy một cái áo ngắn tay được gấp chỉnh tề trong túi đồ của mình rồi mới tiến đến gõ cửa phòng nghỉ, bên trong là tiếng cười hi hi ha ha của Triệu Dĩ Văn.

Vừa mở cửa ra thì cậu thấy ngay một người đàn ông trung niên.

"Xin chào, em muốn tìm anh Trịnh."

"Tìm Thế Bân hả." Phía sau người đàn ông trung niên là diễn phục của Triệu Dĩ Văn. Người đó vỗ vỗ vai cậu, lộ ra nụ cười tinh nghịch không hề phù hợp với tuổi thật của mình, "Hồ Loạn tìm cậu này. Tôi với lão A đi trước đây. Lần tới hẹn nhau làm một bữa nhé."

"Ừm, nhất định." Trịnh Thế Bân cười đáp lại.

Sức trang trên mũ sắt đung đưa bên khóe mắt Hồ Loạn. Mắt hạ thấp, qua khóe mắt Hồ Loạn thấy ảnh đế đang sờ lỗ tai. Sáng nay ảnh đế mặc võ trang, mũi cao thẳng, mày kiếm, mắt sâu thẳm, tuấn mỹ phi phàm, cả người thoải mái ngồi yên mà vẫn toát lên vị đàn ông nồng đậm, khí vũ hiên ngang.

Cậu dè dặt đi qua, đem áo đặt lên bàn, "Anh Trịnh, cảm ơn đã cho em mượn áo."

"Không cần cảm ơn. Ngày đó là tôi phải cảm ơn cậu mới đúng." Trịnh Thế Bân nhìn người thanh niên đứng trước mặt mình, chỉ vào ghế bên cạnh, "Ngồi đi."

"Anh Trịnh, bây giờ anh có đang rảnh không?" Hồ Loạn nhỏ giọng hỏi.

Trịnh Thế Bân nhìn cậu, mở miệng nói. "Không có việc gì. Sao thế?"

"Em muốn...tập diễn với anh."

"Tưởng Dịch bảo cậu tới?" Anh nhẹ giọng nói.

Hồ Loạn gật gật cái đầu, "Đạo diễn Tưởng bảo em tới đây học anh."

"Vậy diễn lại đoạn chiều nay vừa quay đi. Động tác võ thuật cậu còn nhớ rõ chứ?" Trịnh Thế Bân đứng dậy xoa cổ tay. Cảnh quay hôm nay anh bị trói cổ tay trong một thời gian dài nên bây giờ cảm thấy hơi đau rát.

Hồ Loạn đứng lên theo ảnh đế, âm thầm thề, ngàn vạn lần cũng không được mắc lỗi nào trước mặt ảnh đế.

Đúng là ảnh đế có khác, nói diễn là diễn luôn. Chỉ nháy mắt đã biến thành người khác.

Nhớ lại những lời dạy của thầy, Hồ Loạn nhắm mắt, nâng tay che mắt, tay hơi cong lại, làm ra động tác "tích lộ" (tên của động tác, nghĩa là "giọt sương"), không có sự hỗ trợ về âm thanh nên tất cả đều phải tự dựa vào sức mình. Thủy tụ dài bay lên chắn trước mặt, lui về phía sau một bước nhỏ, hai mắt thấp thoáng hiện ra, bộ dáng như câu mị lại như thẹn thùng.

Trịnh Thế Bân đột nhiên thất thần, nín thở dấu đi sự kinh diễm của mình.

Biểu tình như con gái chỉ trong một giây liền bị phá tan. Cậu vung thủy tụ về phía Trịnh Thế Bân, hung tợn nói. "Đám người Thục Sơn thối tha đều là lũ không biết xấu hổ."

"Chuyện của các sư tổ ta đã điều tra rõ, chỉ là hiểu lầm mà thôi. Vốn định tìm chưởng môn của Tư Môn để giải thích nhưng lại không tìm được. Chuyện lần này là đột nhiên phát sinh." Trịnh Thế Bân trầm giọng, vươn tay túm chặt thủy tụ vừa được vung tới.

"Bớt nói nhảm đi." Tư Âm cười nhạo pha chút xem thường, đuôi mắt khẽ nhấc lên, biểu tình càng thêm âm hiểm, "Hiện giờ ta chính là chưởng môn. Nói một câu hiểu nhầm là có thể tiêu tan mối hận diệt môn đối với Tư Môn chúng ta chắc?! Nếu muốn sống được thêm vài ngày thì nhanh chóng cút đi."

Hai người giằng co thủy tụ, theo kịch bản thì thủy tụ sẽ bị kéo rách, nhưng đó là khi nào quay thật thì mới làm thế thôi.

Thực tế khi quay đến cảnh này thì máy quay sẽ tập trung vào ánh mắt, trên kịch bản của cả hai cũng có ghi rất rõ, "hai người đứng đối diện với nhau, một bên là ánh mắt hung ác, một bên là mang vẻ áy náy."

Nhưng vừa đối mặt mới được hai giây thì Hồ Loạn đã bại trận trước, hận ý chỉ trong nháy mắt liền tiêu tan, cậu né tránh nhìn đi chỗ khác.

Trịnh Thế Bân suýt nữa còn tưởng người đang diễn trước mặt mình là một diễn viên có thâm niên trong nghề, vì Hồ Loạn nhập vai rất nhanh. Anh nhớ lại lúc quay phim, Tưởng Dịch vốn muốn để thầy giáo ở trường quay vài ngày hướng dẫn trực tiếp cho Hồ Loạn. Nhưng ông lão lại phất tay bảo đã dạy xong hết rồi, ông tin Hồ Loạn diễn được. Lúc quay thật, Tưởng Dịch lại thật sự không lộ ra một chút bất mãn nào về diễn xuất của Hồ Loạn, mà ngược lại có vẻ kinh ngạc với diễn xuất của cậu.

"Cậu rất sợ tôi." Trịnh Thế Bân dùng lực nắm cằm Hồ Loạn nâng lên.

"Không phải là sợ. Tại em hay ngại khi phải đối mặt với người khác thôi." Hồ Loạn muốn đẩy cái tay đang nắm cằm mình ra, ảnh đế dùng lực thật mạnh.

Trịnh Thế Bân đoán ra đây chính là điểm mà Tưởng Dịch đang không hài lòng. Anh buông tay ra, kéo Hồ Loạn ngồi xuống. Vắt hai chân, tay chống đầu, bộ dáng cực kỳ khí phách, anh nói, "Bây giờ hai chúng ta sẽ đối mặt trong vòng 5 phút."

Đùa gì vậy TT~TT Người bình thường bất kể là nam hay nữ, nếu phải đối mặt với ai quá một phút đều sẽ ngại cả thôi. Hồ Loạn ngẩng đầu lên, thấy ảnh đế đang nhìn mình liền lập tức ngưng thở.

"…Anh Trịnh, sau này nhất định em sẽ không ngại ngùng nữa đâu." Không quá mấy giây, Hồ Loạn lại cúi đầu xuống thở hổn hển, tụ thủy dài che lấp nửa bàn tay, cậu nâng tay lên che lỗ tai.

"Chưa hết 5 phút thì không ai được dừng lại." Trịnh Thế Bân nghiêng người về phía trước, một tay dùng sức nắm cằm Hồ Loạn, mặt đối mặt. "Giờ mới được một nửa thời gian."

Thế mà cậu lại cảm tưởng như đã quá 10 phút rồi….Hồ Loạn vẫn không nhúc nhích, cắn răng trừng mắt nhìn thẳng ảnh đế.

Anh xem đi, em trừng mắt cho anh xem.

"Tôi bảo cậu NHÌN tôi cơ mà."

"Thì em đang NHÌN anh đây." Hồ Loạn lại tiếp tục trừng mắt.

"À." Trong giọng nói của Trịnh Thế Bân có chút ý cười, dư quang liếc xuống hai cánh môi đỏ trước mặt. Tuy Hồ Loạn trừng mắt nhưng lại không hề có một chút đáng sợ nào. Anh vừa định cười ra tiếng thì mới nhớ ra người vẫn đang ở trước mặt mình. Nhìn cậu căng thẳng, hai lỗ tai đỏ bừng, mười đầu ngón tay co lại đến trắng bệch.

"Chúng ta đã từng gặp nhau đúng không?" Anh trầm giọng hỏi.

Hồ Loạn hoảng sợ, mắt hết liếc trái rồi lại liếc phải tránh ánh nhìn của ảnh đế, cười nói, "Anh Trịnh, anh quên rồi à. Một năm trước lúc em vẫn chỉ là diễn viên quần chúng, anh với em có gặp nhau trong WC, anh còn bảo em là ngốc, người ta bảo gì cũng nghe theo."

Ảnh đế nghĩ mãi mà không nhớ ra chuyện mà Hồ Loạn kể. Nhưng dù sao cái anh hỏi cũng không phải là chuyện này. "Tôi muốn nói tới thời gian trước đó nữa cơ." Ánh mắt Trịnh Thế Bân tràn ngập nghi vấn, "Cậu bao nhiêu tuổi rồi?"

"24 tuổi."

Có thể là mình đã suy nghĩ nhiều rồi…Trịnh Thế Bân buông cằm Hồ Loạn ra, vươn tay búng tai cậu, "Dễ xấu hổ như thế hả?"

Hồ Loạn bảo vệ hai tai của mình, nuốt một ngụm nước miếng, trộm liếc nhìn đồng hồ, thấy thời gian mới trôi qua ba phút, "Anh Trịnh, em…"

Nói chưa dứt thì Trịnh Thế Bân đã ngắt lời, "Lại nhìn thêm 5 phút nữa, một lần không đủ được."

"…."

Cửa phòng nghỉ không đóng. Triệu Dĩ Văn đang ngồi ghế sấy tóc, vô tình nhìn được cảnh trong phòng nghỉ của bạn tốt, bèn vỗ cánh tay người đại diện chỉ chỉ, "Lão A, anh xem bọn họ đang làm gì kìa, nhìn nhau đến là thâm tình." Sao cô lại thấy diễn viên mới kia có bộ dạng giống người vợ nhỏ thế không biết.

"Chả biết nữa." Lão A nhận được tin nhắn của ông chủ bèn cười xòa, đưa cho Triệu Dĩ Văn xem để nắm được tình hình buổi chiều nay.

"Chiều nay fan nhỏ của cô muốn tới tham ban (*) đấy."

(*) /tànbān/ chỉ những người không thuộc tổ phim, nhưng thuộc nhóm đi thăm hỏi tổ phim, tham quan công đoạn chế tác hoặc xem công đoạn diễn xuất.

(Xét theo quan hệ thân thiết lâu năm của hai người, hơn nữa cũng để tránh bị nhàm chán trong cách xưng hô, mình đã để lão A xưng hô với Dĩ Văn là Anh – Cô, Còn Dĩ Văn với lão A là Em – Anh)

Nhìn theo ngón tay đang chỉ của Triệu Dĩ Văn, là diễn viên mới, sáng nay lúc quay phim mắc rất ít lỗi diễn. Theo thói quen của người đại diện có thâm niên trong giới, lão A tiến lại gần hỏi, "Cậu ta thuộc công ty nào?"

Triệu Dĩ Văn suy nghĩ một chút rồi nói, "Hình như vẫn chưa ký với công ty nào đâu. Là mối tốt đấy, anh có muốn cân nhắc không, em cũng sắp rút rồi, anh tìm người kế nghiệp đi." Nhiều năm làm việc ăn ý đã giúp cô gần như ngay lập tức đoán ra được suy nghĩ của người đại diện.

Kỳ thật y cũng đang có suy nghĩ này, "Đợi Hầu Hạo đến rồi nói sau. Anh không phải là người tùy tiện ký hợp đồng đâu."

Đến chiều Tưởng Dịch ngồi xem lại đoạn diễn sáng nay của Hồ Loạn, càng xem càng thấy vẫn chưa ổn, bèn kêu phải diễn lại thêm lần nữa, ông còn đích thân xắn tay áo đi ra cẩn thận hướng dẫn cho cậu.

Kết quả là cảnh quay lần này được thông qua, ánh mắt có thần, toàn bộ cảnh quay cận mắt đều đạt.

Triệu Dĩ Văn thấy đạo diễn không còn vẻ mặt không hài lòng nữa, lại nghĩ đến cảnh tượng trưa nay mình nhìn thấy, bèn trêu chọc nói, "Anh làm cách nào mà khiến người ta không bị thẹn thùng nữa thế?"

Trịnh Thế Bân hơi cong khóe môi, chú ý tới lỗ tai của người đang đứng cách đó không xa, quả quyết nói, "5 phút là được."

16. Chương 16: Hầu Hạo

Đứng cách đó không xa là Hồ Loạn đang vừa xoa tai vừa nghe đạo diễn giảng giải. Cảnh quay lần này tuy được thông qua nhưng cũng không tính là gì cả. Cái đạo diễn muốn chính là toàn bộ quá trình đều phải được suôn sẻ, vì thế mỗi ngày Hồ Loạn đều nghe giảng giải của đạo diễn để rút kinh nghiệm.

Cởi bộ bạch sam ra, lúc này cả người cậu mới thấy thoải mái hơn một chút. Đây là cảnh cuối cùng cậu phải mặc bộ diễn phục này. Cơm trưa của cả tổ kịch bị đưa đến trễ, nghe nói là do sai sót bên phía quán ăn. Hồ Loạn không có trợ lý cũng không có người đại diện, muốn ăn cơm phải tự mình đi lấy. Đi được nửa đường chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của mấy người.

"Nghe đâu còn mang cả con trai về rồi, một lớn một nhỏ cơ."

"Trời ạ, đã kết hôn rồi cơ á. Thế mà tôi cứ tưởng là **toản thạch vương lão ngũ nữa cơ (*)**."

"Ai mà biết, dù sao thì bây giờ cũng có con rồi đấy, mà vẫn chưa thấy tin gì về cô vợ đâu."

(*) /zuàn shí wàng lǎo wǔ/ Thường dùng để chỉ những nghệ sĩ đã qua 35 tuổi giàu có nhưng vẫn còn độc thân.

Mấy tin tức vỉa hè này đâu đâu cũng có. Hồ Loạn cũng từng bắt gặp cái tên "Hầu Hạo" ở trên báo, người này hiện đang là chủ Hầu thị, mấy năm trước không biết ông cụ Hầu gia gặp chuyện gì mà từ bỏ tất cả cổ phần công ty. Khi ấy Hầu thị và Ưu Thượng vẫn là "kẻ tám lạng, người nửa cân", dù sao hiện giờ ở trong giới Hầu thị vẫn rất có quyền lực.

Cậu không hay xem tin tức về mấy phú hào nên đương nhiên không biết hai người con trai mà người ta nhắc tới kia bao nhiêu tuổi rồi.

Bỗng một cậu nhóc con đáng yêu mặc quần áo xanh trắng đứng trước mặt cậu quệt nước mũi, cậu không khỏi kinh ngạc, bèn nhìn quanh rồi hỏi, "Nhà nhóc ở đâu?"

"Phù ~ lưỡng ~" Nhóc con vươn ngón tay nhỏ chỉ vào mái tóc dài của cậu, miệng khẽ nhếch lên, vẻ mặc vừa kinh ngạc vừa tò mò.

(*) Câu gốc là " "/fúliǎng/ từ này không có nghĩa, vốn dĩ nhóc con muốn khen Hồ Loạn /piàoliang/ xinh đẹp, nhưng vì nói ngọng nên phát âm không rõ ràng.

Lúc ăn cơm Hồ Loạn không hay nói nhiều, bèn tìm chỗ vắng người ngồi. Nhóc con này rất đáng yêu, gương mặt mềm mại khiến người ta yêu thích. Hồ Loạn đặt hộp cơm qua một bên rồi ngồi xổm song song với nhóc con, véo nhẹ bên má thằng bé, "Nói cho anh biết nhà em ở đâu nào."

Thế nhưng răng cửa của nhóc con chưa mọc hết, vừa mở miệng là gió đã lùa vào, hơn nữa có vẻ nhóc con mới học nói chưa được bao lâu, mấy chữ nói ra đều không rõ ràng.

Hồ Loạn cứ ngồi xổm vậy, cũng không ăn cơm nữa. Tóc giả bị nhóc con nắm lấy, cậu bảo thế nào cũng không chịu bỏ ra. Cậu còn đang nghĩ hay là cứ ôm nhóc con đi cùng mình trước rồi tính sau thì nhoáng cái trước mặt đã xuất hiện một cậu bé khoảng mười tuổi.

"Tiểu Vũ, đừng chạy loạn nữa, dọa chết anh rồi." Cậu bé vừa định kéo em trai về phía mình thì phát hiện ánh mắt nhóc con đang tập trung hết lên người anh trai ngồi bên cạnh.

"Phù ~ lưỡng ~" Nhóc con một tay nắm tóc dài, một tay vươn ra nắm áo anh mình đắc chí nói.

Vừa nhìn là biết được anh trai đây là diễn viên. Tiếu Nhất Minh cũng muốn "giải cứu" lọn tóc đang bị nắm trong tay em mình nhưng không được, "Xin lỗi anh. Để em bảo em em bỏ tay ra."

"Không cần đâu." Nhóc con có vẻ rất hiếu kỳ với mái tóc dài của Hồ Loạn. Cậu trực tiếp bế nhóc con đứng lên, nhìn cậu bé trước mặt rồi hỏi, "Sao bọn em lại ở đây? Bố mẹ đâu rồi?"

“Bố em tên là Hầu Hạo. Bố đưa bọn em tới đây thăm chị gái xinh đẹp.”

Trong đầu như có tia chớp xẹt qua, Hồ Loạn kinh hãi nhìn nhóc con trong tay. Vậy ra đây là…”thái tử gia” trong truyền thuyết đấy hở.

“Anh ơi, anh có phải là đồng nghiệp của chị gái xinh đẹp không ạ?” Tiểu Nhất Minh nắm chặt quần, sắc mặt khẩn trương, cậu bé nhớ rõ bố từng nói là bên ngoài có rất nhiều người xấu.

“Chị gái xinh đẹp là ai?” Hồ Loạn hỏi.

“Tên là Triệu Dĩ Văn ạ.”

“Thế thì đúng rồi, bọn anh là bạn diễn với nhau.” Đã biết hai nhóc này quen với Triệu Dĩ Văn, Hồ Loạn một tay ôm nhóc con, một tay dẫn Tiểu Nhất Minh đi ra ngoài. Trên đường đi mới biết được, hóa ra vừa nãy Tiểu Nhất Minh dẫn em trai đi vệ sinh. Hai anh em đi xong thì dắt tay nhau đi ra. Nào ngờ nhóc con đảo mắt thì bắt gặp Hồ Loạn trong trang phục cổ trang, tò mò quá nên gạt tay anh trai chạy tới phía Hồ Loạn.

Hôm nay ông chủ Hầu thị tới trường quay nói chuyện phiếm với Tưởng Dịch, Triệu Dĩ Văn thấy fan nhỏ chạy lại đây, bèn xoa xoa khuôn mặt nhỏ nhắn, cười nói, “Sao đi WC lâu thế hửm?”

“Tiểu Vũ chạy tới chỗ anh kia, nắm tóc anh ý mãi không buông.”

Hồ Loạn rất phối hợp để cô thấy được bàn tay đang nắm chặt tóc giả của mình, mặt lộ vẻ khó xử, chắc là không quen bế trẻ em nên ở cổ của cậu bị dính rất nhiều nước dãi.

Hầu Hạo vừa thấy con trai liền cười rồi bước qua bế con. Nhóc con đang được ôm trong lòng Hồ Loạn lập tức cuống lên, nắm chặt tóc Hồ Loạn, “Tóc.”

“Tóc tóc, phù ~ lưỡng ~” Nhóc con lần thứ ba lặp lại câu nói.

Hầu Hạo hôn trán con trai, dỗ nhóc buông tay, sau đó tốt bụng giải thích cho Hồ Loạn, “Thằng bé là đang khen cậu đẹp đấy.”

Hồ Loạn biết ý liền vội lui qua đứng một bên nói lại đầu đuôi câu chuyện. Hầu Hạo nghe xong, nhướng mày, bàn tay to vỗ nhẹ vào mông con trai, “Cho chừa cái tội chạy loạn này.” Nhóc con miệng đầy nước dãi, cười ngọt nhìn bố mình.

"Đây chính là Hồ Loạn mà tôi nhắc tới." Lão A nhìn hai người chạm mặt, "khà khà" hai tiếng rồi mới chậm rãi lên tiếng giới thiệu hai bên với nhau.

Ấn tượng đầu tiên của Hầu Hạo đối với Hồ Loạn rất tốt, vừa dỗ con trai vừa nói, "Triệu Dĩ Văn sắp rút lui rồi, tôi còn tưởng anh cũng muốn về ở ẩn nốt chứ. Thôi được rồi, ký đi." Nước dãi của con chảy lên áo nhưng hắn một chút cũng không thấy phiền.

Lão A độc thân lâu ngày cũng muốn lấy vợ sinh con lắm rồi, cười cười với nhóc con rồi nói, "Sao anh lại mang cả mấy nhóc này đến đây thế này."

"Không lẽ bỏ bọn trẻ một mình ở khách sạn?!" Hầu Hạo dùng ánh mắt trêu chọc nhìn Lão A, "Độc thân như anh thì biết cái gì."

Triệu Dĩ Văn ôm fan nhỏ, lại đá thêm một câu, "**Lão quang côn (*)**"

(*) /lǎo guāng gùn/ Dùng để gọi những người đã lớn tuổi mà chưa có vợ.

Lão A tức đến nghiến răng nghiến lợi, chạy tới trước mặt nghệ sĩ tương lai sắp ký hợp đồng với mình, "Ký hợp đồng với Hầu thị chúng tôi đi. Lợi nhuận chia hợp lý, còn có nguồn tài nguyên khổng lồ cho cậu thỏa sức chọn, quan trọng là nếu tôi nhận cậu thì tôi sẽ chỉ quản lý duy nhất một mình cậu thôi."

"Thật sự?" Hồ Loạn kinh ngạc mất mấy giây rồi lập tức có cảm giác muốn bung lụa, nếu thật sự có thể dựa vào ngọn núi lớn là Hầu thị thì tiền đồ vô lượng, hơn nữa lão A còn là một trong số ít những người đại diện nổi danh trong giới. Lấy Triệu Dĩ Văn ra làm ví dụ, từ một cô gái nhỏ bé giờ đã trở thành đại minh tinh nổi tiếng, vậy nên danh tiếng của y không phải tự nhiên mà có.

"Tôi nói được làm được, cậu có thể yên tâm." Lão A chắc chắn mình sẽ có được Hồ Loạn.

"Được, tôi đồng ý. Chỉ là hy vọng anh có thể giải thích rõ ràng hơn nữa." Hồ Loạn không nói lời thừa thãi, **cơ bất khả thất, thất bất tái lai (*)**, cậu là người mới, nếu có thể ký hợp đồng với lão A, không phải cơ hội được sánh vai cùng ảnh đế sẽ càng gần hơn sao.

(*) /jī bù kě shī, shī bù zài lái/ Có cơ hội thì phải nắm chắc, bỏ qua rồi thì sẽ không có lại được nữa.

Nghĩ thế, cậu liếc mắt nhìn ảnh đế đang nói chuyện với Hầu Hạo, thật đẹp trai quá đi…

Trịnh Thế Bân đang nói chuyện, cảm thấy ánh mắt của Hồ Loạn đang nhìn mình bèn ngẩng đầu lên thì lại không thấy cậu có gì khác thường.

Hiệu suất làm việc của lão A rất nhanh. Chỉ trong ba ngày đã giải quyết xong mọi chuyện. Vì tổ phim

phải di chuyển tới địa điểm khác để quay phim, không có nhiều thời gian nên lão A liền đưa luôn cho cậu hợp đồng để cậu ký, "Đây là bản hợp đồng cuối cùng, cậu xem xem có vấn đề gì không?"

Mục nào cũng đều rất hợp lý, Hồ Loạn không chút do dự ký tên mình vào. Khi ký đến chữ "Loạn" thì cậu dừng bút, ngẩng đầu lên hỏi, "Em có thể đổi tên được không?"

Lão A liền bảo, "Cậu không nói thì tôi cũng đang nghĩ nghệ danh cho cậu đây, cái tên sẽ ảnh hưởng đến ấn tượng đầu tiên của mọi người đối với cậu."

Vì thế Hồ Loạn dùng tên mà mẹ đặt cho mình: *Hồ Lăng.*

Việc ký hợp đồng được tiến hành trong phòng nghỉ của Triệu Dĩ Văn. Sau khi kết thúc ký kết, nữ diễn viên quốc tế vươn tay tới trước mặt cậu, "Sư đệ."

"Sư tỷ." Hồ Loạn thuận theo đáp lại. Tương lai sáng lạn như đang vẫy gọi cậu, giấc mộng được sánh vai cùng thần tượng đã không còn quá xa vời hiện thực nữa.

(Mấy xưng hô "sư đệ" "sư tỷ" này là cách gọi thân thiết mà người TQ hay dùng, không Việt hóa được)

——-

Ngày cuối cùng của tuần, vì cảnh trong nhà đã quay xong nên mọi người muốn tới An Cát – Chiết Giang để quay ngoại cảnh.

"Xuyên nguyên ngũ thập lý, tu trúc bán ký gian." Đây là An Cát – Trúc Hương dưới ngòi bút của Cam Nguyên Đỉnh thời Minh Triều.

Khung cảnh mênh mông này chủ yếu dùng để quay cảnh võ thuật trên không, lúc đó diễn viên sẽ được treo mình trên dây cáp để quay phim. Tưởng Dịch hỏi Hồ Loạn có cần người đóng thế hay không.

Người đại diện của cậu là lão A đang líu ríu đọc kịch bản cũng bảo, "Đây là lần đầu tiên cậu quay phim kiểu này, hay là cứ dùng người đóng thế đi."

Không ngờ Hồ Loạn xua xua tay cự tuyệt, trên gương mặt là vẻ tự tin khó hiểu, "Em tự làm được, trước đây em cũng từng luyện võ thuật, cũng có chút nền tảng."

Nhưng rồi rất nhanh cậu lại bị mất mặt…

17. Chương 17: Đau Thắt Lưng

Phía weibo chính thức của [Mê Thành] đăng tải một số ảnh trong giai đoạn quay phim đầu tiên. Ảnh từ phía tổ phim đăng lên đương nhiên sẽ gây phấn khích hơn ảnh do cánh báo chí đăng. Tưởng Dịch cũng là muốn ngăn chặn cánh phóng viên tới đây quay phim chụp ảnh linh tinh, toàn bộ quá trình quay phim sẽ được khép kín, ông không cần bên ngoài đưa tin hộ.

Ảnh được tung ra là ảnh diễn phục và cảnh đấu võ trong phim, nhân vật chính thì đăng mỗi người hai bức, cộng thêm một số clip ngắn. Dưới ảnh và clip là vô số bình luận cảm ơn đã đăng tải, một số nhà bình luận phim cũng đưa ra những lời khen ngợi.

Ảnh của Triệu Dĩ Văn và Trịnh Thế Bân vừa được tung ra, lượng fan của hai người đã tăng thêm hơn 6000 vạn người, số lượng càng lúc càng tăng. Hồ Loạn tuy không có công ty PR cho *(Public relations)* nhưng vẫn chễm chệ nằm đầu danh sách top search *(danh sách "được tìm kiếm nhiều nhất trên mạng")*. Lượng fan của cậu cũng tăng lên không ngừng, đã sắp lên tới 50 vạn người rồi.

[Trời ơi đất hỡi. Cà Rốt nhà mị lên phim đẹp trai voãiiiiii!]

Bên dưới liền có người phản đối: [Linh tinh. Chồng chị đây lúc nào mà chả đẹp!]

Dưới nữa lại có người tiếp tục phản đối: [Có cái rắm! Rõ ràng đây là vợ anh, "chồng chị đây" cái con khỉ ấy. Ngày nào anh đây với vợ anh cũng ngủ cùng nhau đấy nhé.]

Hồ Loạn đọc mà bật cười. Người bình luận càng lúc càng sôi nổi. Cậu cũng chuyển sang tài khoản phụ, tự bình luận dưới ảnh của ảnh đế: [Tạo hình của ảnh đế thật đẹp!]

Nghĩ lại thì thấy mình cũng phải tự động viên mình nữa chứ, thế là cậu ghi thêm một câu: [Tạo hình của Hồ Loạn cũng rất đẹp.]

Lộ trình đi mất hai ngày. Tưởng Dịch cho các diễn viên rất nhiều thời gian nghỉ ngơi trước khi lên đường. Trao đổi vài câu với thầy chỉ đạo võ thuật xong, ông liền xem dự báo thời tiết trong vài ngày tới rồi hỏi, "Hồ Loạn, sức khỏe cậu thế nào? Có ốm yếu hay bị sao không?"

Hồ Loạn trầm tĩnh đáp, "Cháu cũng không phải là loại người yếu ớt như vậy…"

"À~" Tưởng Dịch cười, "Vì có cảnh phải quay dưới nước, hơn nữa mấy ngày tới ở Cát An mưa khá nhiều, nhớ chú ý thân thể đấy."

"Vâng, cháu biết rồi." Không ngờ đạo diễn lại quan tâm đến diễn viên như thế.

Lão A rất bận, không thể ngày nào cũng có mặt ở phim trường, tạm thời sắp xếp cho Hồ Loạn một trợ lý. Lão A đưa cho cậu vé máy bay xong là chạy đi luôn, còn nhét cho cậu mấy quyển kịch bản phim của các công ty khác, bảo cậu thích cái nào thì chọn lấy.

Hồ Loạn trước giờ vẫn luôn tưởng nghệ sĩ thì phải nghe theo sự sắp xếp của công ty, nhưng lại thấy cách làm việc của lão A không như vậy, bèn hỏi, "Chị Dĩ Văn, nếu tất cả chỗ kịch bản này em không ưng cái nào thì có sao không?"

Triệu Dĩ Văn đang đeo kính râm nghỉ ngơi bên cạnh, che miệng cười, "Chắc là sẽ không có chuyện đấy đâu. Mấy kịch bản em đang xem đều chất lượng cả, lão A chưa bao giờ đưa cho nghệ sĩ của mình kịch bản vớ vẩn đâu."

"Thật khác so với những gì em tưởng tượng." Hồ Loạn còn nhớ, sau khi Tô Vi ký hợp đồng xong, gần như là không có một chút thời gian rảnh, ngày nào cũng bay tới bay lui.

"Sau này nổi tiếng hơn là lại vào guồng hết ấy mà. Hồ Loạn, em nói cho chị xem hình tượng em muốn hướng tới là gì?" Triệu Dĩ Văn tháo kính râm ra, ghé lại gần hỏi Hồ Loạn.

Khoảng cách của hai người gần đến mức cậu còn nhìn được cả mấy vết chân chim ở chỗ khóe mắt của Triệu Dĩ Văn, đó là dấu vết của thời gian, nhưng do cô bảo dưỡng da dẻ tốt nên nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện ra, "Em vẫn chưa tính đến chuyện sau này."

Triệu Dĩ Văn đang định nói thêm thì điện thoại của Hồ Loạn sáng đèn, cô thoáng nhìn qua tên của người gọi đến.

"Mấy ngày nay cậu đi đâu đấy hả? Tớ gọi cho cậu suốt mà không thấy bắt máy." Hồ Loạn nghiêng đầu nói nhỏ.

Bên kia điện thoại trầm mặc một chút rồi mới cứng nhắc lên tiếng, "Hồ Loạn, tớ muốn vay tiền cậu."

Hồ Loạn có hơi giật mình. Nhưng với giao tình suốt bao nhiêu năm của hai người, cậu biết, nếu không phải là đã đến bước đường cùng thì Tô Vi tuyệt đối sẽ không mở miệng vay tiền cậu đâu. Cho nên cậu bèn thấp giọng hỏi, "Cậu cần bao nhiêu?"

"Cậu có bao nhiêu?"

Hồ Loạn nhớ lại số tiền trong tài khoản ngân hàng của mình, hé miệng nói, "Khoảng hơn ba vạn." Chả trách tiền trên người cậu lúc nào cũng ít, tiền thù lao của diễn viên quần chúng cũng có được bao nhiêu đâu.

"Cậu cứ chuyển cho tớ trước đi."

"Rốt cuộc có chuyện gì thế?" Hồ Loạn cười lịch sự với Triệu Dĩ Văn rồi đứng dậy vào WC nói chuyện điện thoại, không hề chú ý thấy ánh mắt khác thường phía sau lưng mình.

"Để sau tớ sẽ giải thích cho cậu, tớ đang cần dùng gấp, cứ chuyển cho tớ đi." Dứt lời Tô Vi liền tắt máy.

Hồ Loạn đứng trong WC áp chế tâm tình, mở tài khoản ngân hàng trên mạng rồi gửi tiền cho Tô Vi. Lúc gọi điện lại thì không thấy cô nghe máy. Cậu lên mạng tìm xem mấy tin tức viết không tốt về Tô Vi, trong đó có một nguồn tin đáng tin cậy nói là gần đây Tô Vi không nhận được bất kỳ một vai diễn nào, thậm chí còn có thể sẽ phải đối mặt với việc vi phạm hợp đồng. Người đại diện Vương Văn lên tiếng cũng bị dân mạng chửi bới, weibo của Tô Vi cũng phải đóng phần bình luận. Liếc qua một lượt chả có được tin nào tốt cả, có điều vụ này chỉ qua một thời gian nữa là lại lắng xuống thôi.

Hơn ba vạn là toàn bộ số tiền mà cậu tích lũy được suốt mấy năm nay. Hồ Loạn không phải loại người câu nệ vụ tiền nong. Với cậu, tiền không còn thì có thể kiếm lại, bạn bè vẫn là quan trọng hơn. Cho nên cậu chuyển hết cho Tô Vi, chỉ chừa lại cho mình 2000 tệ. Lúc quay lại ghế ngồi thì thấy Triệu Dĩ Văn đang nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh mặt trời chiếu lên mặt cô, gương mặt cô không phải thuộc kiểu xinh đẹp tươi trẻ, mà là thuộc kiểu nữ tính chín chắn, càng thêm phần dụ người.

(*) Theo tỷ giá mình tra thì 3 vạn tệ = khoảng 98,5 triệu VNĐ. Thế mà Hồ Loạn chuyển hết cho Tô Vi, đã thế còn không biết rõ mục đích dùng tiền của Tô Vi là gì nữa chứ TT.TT Xót ruột.

"Là Tô Vi à?"

Hồ Loạn thành thật gật đầu, "Vâng, bọn em là bạn thân."

"Dù sao em cũng nên chú ý giữ khoảng cách." Triệu Dĩ Văn đưa ra lời khuyên. Hình tượng bây giờ của Tô Vi đã sụp đổ rồi, nhưng của Hồ Loạn thì chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

"Em biết rồi." Hồ Loạn cúi đầu làm cô không nhìn rõ được nét mặt, nhưng dù sao cũng là bộ dáng ngoan ngoãn nghe lời. Triệu Dĩ Văn thở dài, không biết có phải cô đang lo nhiều chuyện bao đồng quá không, đây là tật chung của những người lớn tuổi. Cô chống cằm than thở, "Tiếc là Thế Bân không ở đây. Nếu không đã rủ cả đạo diễn Tưởng chơi bài rồi."

Mấy ngày nay ảnh đế chính là **"thần long kiến thủ bất kiến vĩ"(*)**, Hồ Loạn chần chừ hỏi, "Em nhớ không nhầm thì trong tháng 5 này các diễn viên không được nhận công việc khác?"

(*) /shén lóng jiàn shǒu bù jiàn wěi/ Rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, ý chỉ những người có hành tung bí ẩn, mới vừa lộ diện đã lại không thấy đâu.

"Quay quảng cáo chỉ cần một ngày là xong. Đúng lúc đây lại là thời gian nghỉ ngơi, chỉ cần nói với đạo diễn Tưởng một tiếng là được."

Tưởng Dịch đúng là ưu ái ảnh đế, còn cho ảnh đế đặc quyền này nữa.

Ngày hôm sau ảnh đế mới tới khách sạn ở Cát An tụ họp với tổ phim. Do thời tiết không tốt nên chứng đau đầu của Tưởng Dịch lại tái phát. Không dễ gì lượng mưa mới giảm bớt, tổ phim liền nhanh chóng ra ngoài quay phim.

Mưa tầm mưa tã, Hồ Loạn một thân ngấm bùn đứng trước mặt một đống hắc y nhân, thở hổn hển bày ra tư thế một đấu với một trăm, bên hông cùng bả vai đều đeo dây cáp, chỉ vài giây sau sẽ diễn luôn, động tác không đẹp và lưu loát thì sẽ phải quay lại. Cứ thế quay mấy lần mà mãi vẫn chưa được thông qua. Phần eo đã đau nhức đến sắp không chịu nổi, may mà có lớp trang điểm che đi được phần nào biểu tình thất thố của cậu trong máy quay.

"Anh Loạn, anh không sao chứ?" Trợ lý Tiểu Chu cẩn thận đưa khăn mặt cho cậu. Hồ Loạn đỡ thắt lưng nhăn mày, "Không sao, cũng sắp quay xong rồi." Treo người trên dây cáp không phải là chuyện đơn giản.

Cậu vẫn cố gắng coi như không có việc gì, tiêu sái đến bên cạnh đạo diễn Tưởng xem lại đoạn quay vừa rồi thì phát hiện vẻ mặt của mình trông rất dữ tợn, "Đạo diễn Tưởng, lại một lần nữa nhé?" Tốt nhất là không phải quay lại nữa, không thì thắt lưng cậu gãy mất.

Tưởng Dịch lắc đầu, hài lòng nhìn máy quay, "Không cần quay lại nữa đâu. Vẻ mặt này của cậu rất tốt. Cứ lấy cái này đi."

Đây chính là cảm giác nhận được thánh chỉ đây mà. Hồ Loạn nói lời cảm ơn rồi chạy nhanh đi thay quần áo. Đỡ thắt lưng quay về khách sạn. Vừa mới vào phòng chưa được bao lâu thì ngoài trời đã đổ mưa to. Cậu nhịn không được lẩm bẩm, "Chắc lại phải nghỉ quay một thời gian dài nữa rồi."

Đến tối Tưởng Dịch tổ chức liên hoan, địa điểm là ngay tại chòi nghỉ mát bên ngoài do khách sạn cung cấp. Muốn ăn đồ nướng thì có thể thoải mái tự nướng, không muốn ăn thì có thể vào trong ăn cơm. Không khí rất náo nhiệt, Triệu Dĩ Văn cũng không giữ kiểu cách, rất thân thiện kéo Trịnh Thế Bân và Hồ Loạn chụp chung một tấm để đăng lên weibo, sau đó còn rủ mọi người chơi bài.

"Hồ Loạn, em lại thua rồi. Mau dán giấy lên mặt đi." Triệu Dĩ Văn cầm tờ giấy ở ngay bên cạnh dán lên mặt Hồ Loạn.

Trên mặt cậu hiện đang dán 6 tờ giấy, trong đó có một tờ của ảnh đế, hai tờ của Triệu Dĩ Văn, bị mọi người trêu chọc không ít.

"Hồ Loạn, kỹ thuật chơi bài của cậu thật sự không ổn đâu." Trịnh Thế Bân vốn ngồi im đánh bài, nhịn không được cũng chọc cậu một câu.

Hồ Loạn khẽ di chuyển phần mông để đỡ mỏi, nhìn những lá bài trên tay mình, đáp, "Là do tay em 'thối' quá."

Trịnh Thế Bân nhẹ liếc mắt về phía thắt lưng của Hồ Loạn, thấy suốt mấy phút mà lưng cậu vẫn cứng đờ. Chỉ là anh không có thói quen lo chuyện linh tinh của người khác, vậy nên tự giác tập trung chuyên tâm đánh bài, "Một đôi J."

Hồ Loạn, "Không lấy."

"Một đôi Q."

"Không lấy."

"Một đôi K."

"…."

"Một đôi 2. Mọi người thua rồi."

"…."

Thấy trên mặt Hồ Loạn đã không còn chỗ để dán giấy, rốt cuộc Triệu Dĩ Văn cũng bỏ bài xuống không chơi nữa, tỏ ý chơi nữa cũng không thắng được ảnh đế.

———-

Hồ Loạn không nói gì, lặng lẽ xoa thắt lưng, chỉ hận ngay bây giờ không thể lập tức nằm sấp trên giường. Thân thể mỏi nhừ khiến cậu không có tâm tình ăn cơm, nhìn cái gì cũng thấy mơ hồ. Trợ lý cẩn tuân theo lời của lão A, lúc nào cũng phải chú ý tới sức khỏe của nghệ sĩ, thấy vậy bèn hỏi nhỏ Hồ Loạn, "Anh Loạn. Để em đi mua thuốc cho anh. Sau này vẫn phải treo mình trên dây cáp nhiều lắm."

"Ngoài trời mưa lớn như thế, cậu đi đâu mà mua. Không cần phiền đâu, nghỉ ngơi đủ là khỏi thôi. Dù sao mấy ngày tới mưa nhiều cũng không phải quay phim." Cậu day trán, *không phải là bị cảm rồi đấy chứ?*

Trịnh Thế Bân đứng trước hai người, trong thang máy rất yên tĩnh, dù đã cố hạ thấp giọng xuống nhưng vẫn có thể nghe thấy được. Anh thản nhiên quay đầu lại nói, "Lần đầu treo trên dây cáp ai cũng bị đau lưng."

Hồ Loạn cứ đỡ thắt lưng suốt, người nào không biết mà nhìn vào chắc còn tưởng cậu vừa bị *thượng* mất. Thật ra ngay đến chính cậu nhìn hình ảnh phản chiếu của mình trong thang máy cũng thấy bộ dáng bây giờ rất giống như vừa bị người ta *thượng*. Vội vàng lắc lắc đầu, tự cảm thấy suy nghĩ của mình thật không thuần khiết, "Vâng, về sau em sẽ quen dần thôi."

Rất nhanh đã tới tầng 6. Phòng của hai người đối diện nhau. Trịnh Thế Bân đi trước mở cửa phòng, lúc sắp đóng cửa thì thấy Hồ Loạn đang đỡ thắt lưng cười ngượng chào mình rồi mới cẩn thận đi vào.

"Nghỉ ngơi cho tốt." Nói xong anh đóng cửa phòng lại.

Hồ Loạn chớp chớp mắt, nhìn chằm chằm vào cửa phòng đã đóng chặt của ảnh đế. Được ở đối diện với phòng của ảnh đế, chỉ nghĩ thôi cũng thấy kích động rồi.

"Mình điên thật rồi." Hồ Loạn tự giễu một câu rồi mới xoay người đi vào phòng. Cậu tự viết trong đầu mấy câu: *Đối diện phòng mình là phòng của ảnh đế, có chút bấn loạn.* Cậu nằm lên giường, nghĩ tới mấy ngày nay ở chung với nhau liền cúi đầu cười thỏa mãn, kéo chăn chùm lên lỗ tai, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Hôm sau tỉnh lại, Hồ Loạn bị sổ mũi, thắt lưng thậm chí đau nhức hơn hôm qua.

Hồ Loạn nằm trên giường thở dài, không muốn nhúc nhích, vô thức nhìn mưa đang táp lên cửa sổ phòng. Lưỡi cậu không còn cảm giác nữa, miệng cũng trở nên khô khan.

18. Chương 18: Mờ Ám

Đang mê man nghỉ ngơi thì ngoài cửa vang lên tiếng "cốc cốc", cậu bèn đứng lên mở cửa.

"Anh Loạn, đạo diễn nói trong kịch bản có cảnh đánh nhau trong mưa, chiều nay có thể quay cảnh đó luôn." Tiểu Chu lo lắng nhìn nghệ sĩ nhà mình, "Anh Loạn, anh đi được không đấy?"

"Không được cũng phải được." Hồ Loạn xoay người vào thay quần áo. Không thể để tổ phim chậm tiến độ chỉ vì một mình cậu được.

Nửa tháng nay trời mưa suốt, quần áo phơi ra còn chẳng khô nổi. Trong lòng đạo diễn nhất định là đang sốt ruột lắm đây.

Lúc thay quần áo cậu xem lại phần thắt lưng, do bị cọ xát nên toàn bộ eo cậu nổi mảng xanh tím. Hồ Loạn xuýt xoa, cẩn thận mặc quần áo vào. Thợ trang điểm chạm vào thì thấy nhiệt độ da mặt cậu không được bình thường, quan tâm hỏi, "Không phải cậu bị sốt đấy chứ?!"

Hồ Loạn mở một mắt, "Em có chút cảm mạo thôi, không phải sốt."

Trịnh Thế Bân ngồi ngay cạnh, thấy thế hơi nâng mí mắt lên nhìn cậu một chút.

Lúc quay phim thì trời mưa nhỏ. Tưởng Dịch rất muốn tận dụng thời gian để tốc chiến tốc thắng, cảnh đấu võ của Trịnh Thế Bân và Hồ Loạn cũng không nhiều lắm.

Nước rất nông, có thể tranh thủ dựng cảnh để tạo được cảm giác thật hơn. Lúc dựng xong lều thì trời đã gần tối, vừa khéo thích hợp với khung cảnh được miêu tả trong kịch bản. Hồ Loạn đứng đối diện với ảnh đế, âm thanh yếu ớt.

Trịnh Thế Bân trầm mặt, đưa tay qua.

Động tác tiếp xúc đột ngột khiến Hồ Loạn giật mình vội lùi ra phía sau mấy bước, "Anh Trịnh…"

"Bị bệnh thì cứ nói với đạo diễn Tưởng." Sờ trán cậu thấy có dấu hiệu phát sốt, Trịnh Thế Bân nhàn nhạt nói.

Hồ Loạn xụt xịt mũi, đáp, "Em đã đỡ cảm rồi."

"Tôi chỉ lo cậu bị bắt diễn lại, làm tôi cũng bị liên lụy theo."

"Sẽ không có chuyện đấy đâu ạ." Tâm trạng Hồ Loạn hơi trùng xuống, cúi đầu cam đoan.

Bị cảm tất sẽ sợ lạnh. Mới bước vào nước thôi đã khiến toàn thân cậu run lên. Quần áo ướt dần, phần eo chạm nước khiến cậu đau đến phát khóc. Đã thế đúng lúc này trời lại nổi mưa to, động tác võ thuật trong đầu đã quên gần hết. Hồ Loạn vẫn kiên trì ra trận, đây là cảnh đấu võ, dù sao cũng sẽ không chú trọng quá nhiều đến vẻ bề ngoài.

Dựa theo kịch bản, Trịnh Thế Bân hua kiếm chém ngang cánh tay của Hồ Loạn. Nào ngờ Hồ Loạn quên động tác nên lập tức né tránh theo phản xạ, đường kiếm kia cứ thế đánh vào thắt lưng cậu, ngay đến những người xung quanh cũng không nhịn được mà hốt hoảng kêu lên.

Ngay tức khắc, Hồ Loạn tê dại khụy người xuống.

Trịnh Thế Bân vội chạy lên ôm thắt lưng Hồ Loạn, cậu đau đớn kêu ra tiếng, "A…"

Cứ thế không hề phòng bị ngã vào lòng ảnh đế, Hồ Loạn cuống quít chống tay đỡ người, nhưng toàn thân thật sự đang quá đau nhức nên không còn sức lực đâu mà chống đỡ nữa, không thể không đè vào ảnh đế. Cậu run môi ngẩng đầu lên, nhỏ giọng nói, "Thật xin lỗi."

Môi nóng cọ vào má Trịnh Thế Bân, trong đầu vẫn còn quanh quẩn tiếng nức nở kêu đau vừa rồi, anh rủ mắt xuống nhìn người thiếu niên trước mặt mình. Gương mặt tuy hơi nhợt nhạt vì bị ốm nhưng vẫn rất đẹp, lông mi thanh tú khẽ chớp, trong đôi mắt tràn ngập vẻ ẩn nhẫn chịu đau, phấn trắng trên mặt cũng không che giấu được da mặt trắng nõn đang ửng đỏ, nước mưa dính trên mặt cậu toát lên vẻ đáng yêu.

Anh nhớ trong kịch bản có ghi, Tư Âm có gương mặt đẹp đến mức làm khuynh đảo cả phú thương lẫn nữ quyến trong thành.

Sau khi trang điểm, Hồ Loạn quả thật có điểm như thế, đặc biệt là lúc này đây, ánh mắt rưng rưng khiến Trịnh Thế Bân không khỏi xao động.

"Bộp…" một tiếng, tim anh như lỡ mất một nhịp.

Dưới cánh mũi đang thở là đôi môi đỏ tươi, anh nhìn đến ngẩn người. Thất thần vài giây anh mới lấy lại được bình tĩnh đỡ cậu lên trên bờ. Tưởng Dịch hoảng sợ bảo trợ lý xuống đón người.

Mưa trút xuống hai má, cả người Hồ Loạn gần như dựa hết lên người anh. Vì tư thế không tự nhiên nên không dùng sức thuận lợi được, Trịnh Thế Bân quả quyết nâng tay cậu vòng qua cổ mình. Động tác này không thể tránh khỏi đả động đến phần eo, Hồ Loạn sống hơn hai mươi năm, lần đầu tiên thấy đau đến như vậy, cậu cắn răng gần như là bật khóc đến nơi, "Anh Trịnh, đau quá…" Đến bả vai cậu cũng đau ê ẩm.

Không có tiếng báo động cảnh báo trước, âm thanh mềm mại nức nở như con mèo nhỏ gãi nhẹ lên tim anh, khiến anh không chịu nổi. Trịnh Thế Bân bối rối nhanh chóng nghiêng đầu tránh đi, tay đang ôm eo cậu cứng đờ, chân mạnh mẽ đạp lên nước mà đi.

"Mẹ nó, mấy người này còn không mau xuống đỡ người đi!"

"Mau mau mau!"

Thắt lưng đau, bả vai đau, mưa lại lớn, Hồ Loạn còn chưa kịp mở mắt nhìn đường thì cả người đã ngã đổ sang một bên. Bên dưới cậu là thân thể của một người, cậu biết đó là của ảnh đế, bèn vội vã muốn ngồi dậy nhưng không được.

Trịnh Thế Bân không biết có phải tay bị xướt lên đá không, đến khi nâng lên nhìn thì tay đã bị rạch một vết máu. Hồ Loạn lại đang đè lên người anh nữa.

Vài người nhanh chóng chạy tới nâng hai người đứng dậy. Tưởng Dịch đưa tay ra sờ trán Hồ Loạn, sờ xong thì không khỏi tức giận, trợ lý Tiểu Chu cũng chỉ là người mới vào giới chưa được bao lâu nên xử lý những chuyện này vẫn chưa được linh hoạt.

Tiểu Chu sợ hãi báo cáo, "Anh Loạn trước đó đã bị cảm."

Đạo diễn Tưởng vỗ gáy thở dài, đây là trời không muốn giúp đây mà, "Tiếp tục nghỉ ngơi đi. Thời tiết không tốt thì không quay nữa." Lại nhìn vết thương khá sâu trên tay Trịnh Thế Bân, máu me nhuộm thành một mảng đỏ lớn, ông quyết định lúc trở về sẽ xem lại hoàng lịch, gần đây mọi chuyện không suôn sẻ một chút nào.

Ảnh đế bị thương, nguyên nhân sâu xa là do mình, đồng chí Hồ Loạn thấy rất áy náy, túm chặt khăn lông đang đắp trên người, xấu hổ nhìn ảnh đế ngồi ngay gần đó, "Anh Trịnh, thật xin lỗi."

Cả người Trịnh Thế Bân run lên, trên mặt lộ vẻ khác thường, "Không sao, tự chăm sóc tốt bản thân mình đi là được." Không nhịn được bèn gãi gãi tai, tự suy nghĩ không biết có phải do mình đã lớn tuổi lại "nhịn" lâu năm nên bây giờ mới "khát" đến như vậy không.

Hồ Loạn không ngừng liếc nhìn về phía bàn tay bị thương của ảnh đế, càng nhìn lại càng thấy có lỗi.

Trời vẫn tiếp tục đổ mưa không dứt. Mấy ngày nay Hồ Loạn uống thuốc nghỉ ngơi mà vẫn không đỡ. Hôm đấy Triệu Dĩ Văn không phải quay nên cô không có mặt ở trường quay. Sau khi biết hai người gặp chuyện liền đến thăm, còn mang cả thuốc hạ sốt cho cậu. Cậu không khỏi cảm thán, quả nhiên vẫn là phụ nữ cẩn thận nhất, cả đám toàn đàn ông chả ai nghĩ đến việc phải mang thuốc theo người cả.

Trời mưa nên không tiện ra ngoài, Triệu Dĩ Văn không có việc gì nên thường tới phòng của hai người chơi. Tầng một là phòng của các diễn viên khác, nhưng cô không thân quen lắm nên không xuống được.

Trong sọt rác của phòng Hồ Loạn chất đầy giấy xì mũi. Triệu Dĩ Văn thấy cậu mãi chưa khỏi bèn xem hạn sử dụng trên thuốc của mình, nhưng lại thấy thuốc vẫn còn hạn sử dụng, "Sao bệnh của em lại lâu khỏi như vậy nhỉ?"

Hồ Loạn xì mũi xong lại chui vào trong chăn, giọng bị biến âm hoàn toàn, "Qua vài ngày nữa là ổn thôi chị." Nhìn bàn tay đang quấn vải băng của ảnh đế, cậu hé chăn ra hỏi, "Anh Trịnh, tay anh thế nào rồi?"

"Không có gì." Tay vẫn cử động được. Trịnh Thế Bân làm như không có việc gì. Lần trước nghe được Tưởng Dịch và cậu nói chuyện với nhau, anh có chút ngạc nhiên hỏi, "Cậu từng luyện võ hả?"

Triệu Dĩ Văn cũng gật đầu nói theo, "Chị thấy thân thể của người luyện võ không giống như em đâu." Nói xong còn chọc chọc vào cánh tay Hồ Loạn.

"Em…Hồi nhỏ bác hàng xóm từng dạy em một, hai chiêu…" Mặt Hồ Loạn dần đỏ lên vì xấu hổ.

"À…" Triệu Dĩ Văn buồn cười nói, "Bảo sao em vừa tới đây là cả người liền không khỏe."

Con người ta luôn có những lúc mồm nhanh hơn não…Hồ Loạn cảm thấy xấu hổ không chịu được, cậu cảm nhận được ánh mắt thần tượng đang nhìn mình, đành cúi đầu coi như không biết gì.

Có lẽ là vì bị cảm nên chóp mũi và hai má của cậu đều đỏ ửng. Hôm nọ quay phim cũng là bộ dáng như vậy, cả người yếu ớt, ánh mắt mờ mịt. Trịnh Thế Bân không lên tiếng, dời mắt nhìn sang chỗ khác, cau

mày lại.

"Thế Bân, cậu vẫn còn một quảng cáo nữa nhỉ."

"Ừ, quảng cáo điện thoại di động." Ảnh đế trả lời.

Hồ Loạn lấy điện thoại ra xem giờ. Vừa mở máy đã thấy có mấy cuộc gọi nhỡ. Cậu đột nhiên ngồi dậy. Triệu Dĩ Văn hoảng quá bèn hỏi, "Sao thế?"

"Em…Em đi gọi điện thoại, khụ khụ." Hồ Loạn đi dép lê ra đứng chỗ cửa sổ, bấm gọi lại.

Triệu Dĩ Văn thấy cậu có việc, cũng không quấy rầy nữa. Cô bảo Trịnh Thế Bân một câu rồi về phòng trước.

Ảnh đế đi qua vỗ bả vai Hồ Loạn, mặt không biến sắc nghiêm túc bảo, "Tôi đi về phòng đây. Chú ý nghỉ ngơi đấy."

"Vâng." Hồ Loạn áy náy cười đáp lại. Sắc mặt cậu vẫn đỏ ửng, cậu quay đầu nhỏ giọng nói với di động, "Ừ, là anh Trịnh. Tớ đang ở An Cát quay phim."

Lúc đóng cửa phòng Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân nghe được vài từ.

"Tớ lập tức về Thẩm Quyến ngay đây. Cậu đừng căng thẳng quá."

Đêm đó, Hồ Loạn xin phép Tưởng Dịch quay về, quần áo chỉnh tề, túi cũng đeo sẵn trên vai, bày ra tư thế không đồng ý thì cũng nhất quyết phải về bằng được, "Đạo diễn Tưởng, trong nhà cháu có chút việc, cháu muốn quay về vài ngày."

Trong nhà có chuyện thì đương nhiên phải về. Tưởng Dịch nhìn thời tiết bên ngoài, nghĩ, tạm thời cũng không quay phim được, "Về đi. Có gì tôi sẽ thông báo cho cậu. Nhưng ngoài trời như thế cậu đi kiểu gì? Cũng khó bắt xe nữa."

"Cháu…" Đây đúng là vấn đề nghiêm trọng.

Trịnh Thế Bân đi ra thì thấy chỉ có vài người mặt mày cau có đang đứng trong đại sảnh. Nghe trợ lý kể mới biết là có chuyện gì.

Ai quen với ảnh đế đều biết anh là người thân thiện, đương nhiên là chỉ thân thiện với người quen. Gần hai tháng nay làm việc chung với nhau cũng vậy, mỗi ngày đều gặp Hồ Loạn, đã thế hôm nọ quay phim còn nảy sinh một vài suy nghĩ không đứng đắn với cậu, cảm thấy có lỗi với Hồ Loạn nên anh bèn hòa nhã chủ

động ra bắt chuyện.

"Cậu muốn đi đâu?"

"Thẩm Quyến ạ." Hồ Loạn đáp, hai tay chà vào nhau.

Đây đúng là cơ hội trời cho, Trịnh Thế Bân bèn nói, "Tôi cũng phải đi Thẩm Quyến, chuyến bay vào lúc 2h10 , cậu đi cùng tôi luôn đi."

Tưởng Dịch hút thuốc lo lắng nhìn ra ngoài trời, phụ họa theo, "Hồ Loạn, giờ cậu đang bị ốm, đi cùng Thế Bân luôn đi, trên đường cũng có người chăm sóc."

Đúng là khéo quá đi. Hồ Loạn nở nụ cười yếu ớt, khàn khàn đáp lời, "Cảm ơn anh Trịnh."

Quái thật, Trịnh Thế Bân phát hiện mình không thể nhìn bộ dáng hiện giờ của Hồ Loạn, bởi vì mỗi lần nhìn là lại nhớ tới âm thanh như mèo con kia của cậu, khiến anh ngứa ngáy khắp người.

Càng lúc bệnh của cậu càng nặng. Chiều nay xe của ảnh đế tới đón, Hồ Loạn cũng không còn giữ được tỉnh táo nữa, cậu nhìn lờ mờ, hình như đây là xe sang trọng vì có biểu tượng chữ "BM" (BM này chắc là BMW đấy). Vừa lên xe cậu liền bất chấp tất cả mà lăn ra ngủ. Trịnh Thế Bân lên xe thấy vậy bèn suy nghĩ vài giây rồi bảo với tài xế, "Lái chậm một chút."

"Vâng, cậu chủ."

"Tôi đã bảo đừng gọi tôi là cậu chủ rồi mà." Tìm ra một chiếc áo gió nhẹ phủ lên người Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân cau mày không hài lòng với cách xưng hô của tài xế. Đã lớn thế này rồi mà còn "cậu chủ" gì nữa, gọi "đại gia" luôn cho rồi! *(cách gọi với người lớn tuổi)*

Ài, mà cho dù gọi anh là "đại gia" anh cũng không chấp nhận.

Đồng chí trợ lý vừa nghe tài xế gọi anh như thế liền dè dặt hỏi, "Anh Trịnh, cậu chủ?"

19. Chương 19: Sinh Bệnh

Ảnh đế bỗng cảm thấy thật hối hận khi đã dùng xe riêng của nhà mình. Day day trán nhìn sang Hồ Loạn đang ngủ say bên cạnh, nếu không phải vì lo cho người đang bị bệnh này thì anh đã không đổi xe rồi.

"Cậu nghe lầm đấy." Trịnh Thế Bân lạnh lùng đáp lại lời trợ lý.

Trợ lý biết điều quay lên, trong lòng vẫn tràn ngập nghi vấn nhưng không dám hỏi thêm gì nữa.

Từ khách sạn ra sân bay, nhanh thì cũng phải mất hơn một giờ. Bây giờ trời lại còn đang mưa, đường rất khó đi nên chắc còn phải mất nhiều thời gian hơn nữa. Trịnh Thế Bân thong thả lấy một cuốn tạp chí đặt lên đùi để đọc. Là cuốn tạp chí Độc giả mới nhất của tháng này.

Tình hình giao thông như vậy, khó tránh khỏi xe bị xóc nảy. Lúc đi trên một đoạn đường dốc cao, đầu Hồ Loạn bị ngoẹo hẳn sang một bên nên cậu tỉnh lại luôn. Không để ý tới chiếc áo khoác màu xám ấm áp đang khoác lên người, cậu chỉ ngẩng đầu mờ mịt hỏi, "Động đất ạ?"

Ảnh đế nghĩ, hỏi về động đất mà trông mặt cậu vẫn cứng quá nhỉ.

"Không phải động đất. Cậu ngủ tiếp đi, tới nơi tôi sẽ gọi."

"À. Em cảm ơn." Hồ Loạn kéo áo gió vào sát người, ngửi được mùi xà phòng quen thuộc liền lầm bầm, "Hóa ra mình còn lấy áo ra khoác lên người nữa." Nói xong chớp mắt mặc áo vào. Ảnh đế đang chuyên tâm đọc nên không chú ý đến cảnh này. Ài, người sinh bệnh thường có những hành động ngây ngô hơn người bình thường.

Mất hai giờ đi xe mới tới nơi. Trịnh Thế Bân bước xuống, đi qua mở cửa xe cho người bệnh đi xuống thì thấy cậu đang trong bộ dáng đầu tóc bù xù, hai mắt nhắm tịt, chóp mũi đỏ ửng, bọc kín áo khoác trên người, cứ như chỉ hận không thể bọc cả người thành một quả bóng mà lăn luôn ra ngoài.

Vé máy bay đương nhiên là ảnh đế mua. Hồ Loạn ngủ hết nửa ngày, ý thức đã có phần thanh tỉnh, xụt xịt cái mũi, cảm thấy có tinh thần hơn một chút. Cậu mò trong túi lấy điện thoại ra. Đỡ bệnh nên tâm trạng cũng tốt lên hẳn, cậu hỏi ảnh đế, "Anh Trịnh, tài khoản **Alipay (*)** của anh là bao nhiêu?"

(*) /zhīfùbǎo/ Alipay là một nền tảng thanh toán trực tuyến của bên thứ ba không có phí giao dịch được tập đoàn alibaba sáng lập vào năm 2004 tại Trung Quốc, có vai trò như một kênh trung gian để thanh toán.

Ảnh đế sửng sốt, "Hỏi tài khoản Alipay của tôi để làm gì?"

"Để anh mua vé cho em, em ngại lắm. Em muốn chuyển lại tiền cho anh." Cậu lắc lắc điện thoại trong tay.

"Không đáng bao nhiêu tiền. Không sao." Anh lạnh lùng nói.

Không-đáng-bao-nhiêu-tiền, năm chữ này như giúp tảng đá đè nặng trong lòng cậu được hạ xuống, nhưng cậu vẫn kiên trì nói, "Hay thôi, cứ để em trả anh đi."

Ảnh đế không muốn nói cho Hồ Loạn chuyện tiền vé máy bay. Mọi người ở chung một thời gian cũng coi

như bạn bè. Thấy Hồ Loạn tốt tính, còn đang bị bệnh nên anh mua luôn vé máy bay cho cậu. Bây giờ cậu lại lôi chuyện tiền nong ra nói, có khác gì đánh vào mặt anh không cơ chứ.

Hừm, anh coi cậu như bạn, cậu lại đối xử với anh như người xa lạ.

Cho nên ảnh đế "soạt" một tiếng, cầm lấy điện thoại từ tay người vẫn đang ngơ ngác mà chưa nhận ra được tâm tình không tốt của mình, bấm một dãy số.

Lúc này trong lòng Hồ Loạn mới xoắn xuýt cả lên, thế là phải trả tiền thật rồi. Lúc nhận lại điện thoại cậu mới nhận ra số mà ảnh đế vừa bấm vào không phải là số tài khoản, "Anh Trịnh, đây là…số điện thoại của anh?" Cậu xác nhận lại.

Hiện giờ ảnh đế thật sự không muốn nói chuyện với cậu. Người trong giới khi nhắc tới anh sẽ nói anh là người bình dị dễ gần, nhưng họ nào có biết đó chỉ là diện mạo vốn có của anh mà thôi.

"Ừm, là của tôi." Trịnh Thế Bân thật muốn mau chóng lên máy bay.

Rất tốt, đây là số điện thoại của thần tượng, không phải số tài khoản.

Lúc bay tới Thẩm Quyến thì trời đã gần tối, nghĩ tới đại minh tinh bên cạnh, cậu sờ sờ áo gió của ảnh đế đang ở trên người mình, do dự không biết có nên cởi ra hay không.

Trịnh Thế Bân nhìn ra ý định của cậu, bèn tùy ý bảo, "Không cần đưa cho tôi. Không lạnh."

Nếu người ta đã nói vậy rồi, Hồ Loạn cũng chỉ biết nghe lời mà thôi. Túm chặt áo rồi lại tiếp tục định ngủ, nhất thời không chú ý phát ra tiếng xụt xịt mũi rất lớn, ngẩng đầu thấy ảnh đế đang nhìn mình, cậu chột dạ bèn bảo, "Em…đang thử xem mũi còn cảm giác gì không ấy mà." Sau đó lại tỏ vẻ **chính nhân bát kinh (*)** nói tiếp, "Chắc là phải uống thêm mấy đợt thuốc nữa mới khỏi đây."

(*) /zhēngérbājīng/ Đây là cách nói của người Tứ Xuyên, ý chỉ thái độ "nghiêm chỉnh, nghiêm túc".

Chưa được bao lâu, vai Trịnh Thế Bân bỗng có sức nặng. Hóa ra Hồ Loạn ngủ gà ngủ gật, đầu ngoẹo sang bên đây. Vai ảnh đế ấm áp, cậu không hay biết gì mà tựa vào, còn cọ cọ một chút rồi thở dài mãn nguyện.

Từ góc nhìn của ảnh đế có thể thấy được toàn bộ cái mũi đang đỏ ửng của Hồ Loạn, còn có hai má hồng hồng. Chắc thời gian gần đây lão A chưa ổn định công việc của cậu được nên vẫn chưa nhắc cậu việc chú ý đến hình tượng nghệ sĩ. Sợi tóc không dài không ngắn lòa xòa trước trán cậu, anh không nhịn được bèn cúi xuống nhìn vào hai mắt đang nhắm của cậu. Bọn họ dựa vào nhau rất gần.

Chợt ý thức được hành động ngắm đàn ông của mình, Trịnh Thế Bân liền buộc mình phải tỉnh táo lại.

Đồng thời vươn tay trái lên, nhẹ đẩy đầu Hồ Loạn, "Tỉnh lại đi."

"Ưm…khó chịu quá…" Cậu cảm thấy rất nhức đầu, mở mắt lờ mờ, không thấy cái gì liền nhắm lại, tiếp tục tựa vào "cái gì đó" rất ấm áp, một tay còn vươn ra bao chặt "nó".

Một lúc sau, Trịnh Thế Bân đần mặt ngồi yên trên ghế, cơ thể không cử động được một tí gì.

Anh – độc thân suốt 35 năm – chưa bao giờ quá coi trọng vẻ bề ngoài, thế mà mấy ngày nay lại cứ ngẩn người đi nhìn chằm chằm vào một người đàn ông khác.

Đàn ông…Đàn ông…

Tâm tình ảnh đế trở nên phức tạp. Kỳ thật đây không phải là lần đầu tiên anh ngẩn người vì một người đàn ông. Nhưng do bận bịu quay phim rồi thì tham gia các hoạt động khác nên anh cũng không còn nhớ rõ được khuôn mặt của người đó nữa. Anh chỉ biết rằng ký ức đó nhất định là rất đẹp, nếu không anh sẽ không nhớ kỹ, hơn nữa còn cảm thấy có chút hoài niệm như vậy.

Rốt cuộc đã có chuyện gì, và đó là ai?

Chỉ trong nháy mắt, Hồ Loạn đang ngủ say lại hòa vào làm một với người trong ký ức của anh. Trịnh Thế Bân cố gắng hồi tưởng lại, tay không kiềm chế được liền duỗi ra sờ lên mái tóc như tổ chim của người đang ngủ.

Ảnh đế nghĩ mãi mà không nhớ ra được cái gì, bèn thu tay lại. Bây giờ nhìn Hồ Loạn lại có chút thuận mắt hơn trước, anh thoáng thả lỏng vai.

Hai người đàn ông lại có động tác thân thiết như thế này, thật ngại quá. Anh quyết định không đọc nữa, mở một quyển tạp chí chụp lên đầu Hồ Loạn, một quyển thì giơ ra chắn trước mặt mình.

———-

Ra tới sân bay, Hồ Loạn hấp háy cái mũi, rốt cuộc cũng đỡ xụt xịt rồi. Chắc do ngủ được hai giấc dài nên bệnh cũng đỡ hơn.

"Anh Trịnh, cảm ơn anh. Em bắt xe đi gặp bạn em đây." Cậu gấp lại áo khoác chỉnh chu rồi đưa lại cho trợ lý của ảnh đế.

Ánh mắt Trịnh Thế Bân đảo qua mái tóc tổ chim của cậu vài lần, chuyển động vai một chút rồi không đổi

sắc mặt "Ừ" một tiếng. Nói xong nhấc chân tiến vào xe bánh mì.

Đồng chí Hồ Loạn nhìn ảnh đế rời đi, thầm kêu, thật cao lãnh, tư thế đi cũng thật ngầu quá đi, bảo sao lại có nhiều người thích anh ấy đến vậy.

Cậu vươn tay ra bắt taxi tới thẳng bệnh viện, sắc mặt dần trở nên trầm trọng.

Trong điện thoại, Tô Vi khóc lên khóc xuống, nói chuyện cũng không rõ ràng, Hồ Loạn chỉ nghe được cô nói bác trai tức giận quá nên bị ngất.

Hồ Loạn ngồi sau xe nghĩ, sức khỏe của bố Tô Vi vẫn ở mức ổn định, mặc dù bị cao huyết áp nhưng luôn khống chế được tâm tình rất tốt. Lần này đột nhiên ngã bệnh, có lẽ là do biết được chuyện kia của Tô Vi. Hàng xóm ở quê đều biết con gái của ông đóng phim, lại còn lên được hàng đại minh tinh. Giờ tin xấu ùn ùn kéo đến, đừng nói tới một người đã có tuổi, ngay đến Hồ Loạn cũng cảm thấy có chút không chịu nổi, huống gì đây lại là bố của Tô Vi.

Không tức giận mới là lạ.

"Khụ khụ." Hồ Loạn vừa đi vừa ho, tới phòng bệnh thì phát hiện không có người, đợi một lúc vẫn không thấy người đâu, cậu liền giữ một y tá lại hỏi, "Xin hỏi bệnh nhân Tô Thiên Quốc nằm phòng này đâu rồi?"

"À, đang cấp cứu. Chiều nay hơn 6h đã được đưa đi rồi."

Lúc chạy được đến phòng cấp cứu, cậu có hơi chóng mặt vì bị say xe. Vừa tới cửa thì thấy Tô Vi đang ôm đầu ngồi trên ghế, cậu thở hổn hển hỏi, "Bác trai thế nào rồi?"

"Hồ Loạn…" Tô Vi ngẩng đầu lên, ánh mắt né tránh cậu, dường như không muốn để cậu nhìn thấy mặt.

Không muốn nhìn thì cũng đã nhìn mất rồi. Hồ Loạn còn chưa kịp khép mồm vào, thấy được mặt Tô Vi liền không thể thở nổi nữa, miệng cậu bây giờ đã mở to đến mức có thể nuốt luôn được cả quả trứng gà.

"Cậu phẫu thuật thẩm mỹ?!" Hồ Loạn nổi giận đùng đùng cao giọng lên. Mặt Tô Vi sưng phù, mắt hai mí giống người nước ngoài, trên trán cũng rất kỳ quái, rõ ràng nhất chính là cái mũi đang quấn vải băng kia. Hồ Loạn không ngốc đến mức chẳng biết gì, đây không phải là chỉnh dung thì là cái gì?!

"Tớ bị vợ của nhà sản xuất kia đánh, mũi xảy ra vấn đề nên phải đi chữa. Vương Văn nói hiện giờ không còn cách nào khác nữa, với lại có nữ minh tinh nào mà chưa từng đi chỉnh dung đâu, thế là tớ đi chỉnh lại mặt. Tớ về nhà, bố thấy thế tức quá ngất luôn." Nói xong câu cuối Tô Vi liền bưng mặt khóc, nhưng mặt cứng đến nỗi căn bản không khóc được.

"Tô Vi, tớ sắp không nhận ra cậu nữa rồi." Hồ Loạn đứng thẳng người nói.

"Hồ Loạn, tớ biết cậu muốn nói tớ không còn như trước nữa. Nhưng tớ cũng chỉ là phụ nữ, thanh xuân đẹp nhất của tớ đều dồn hết vào quãng thời gian làm diễn viên quần chúng rồi. Tớ không phục! Cậu xem thường cách tớ dùng để đi lên, tớ không trách cậu, vì ngay chính tớ cũng xem thường mình. Nhưng nữ minh tinh nhiều như thế, cậu có dám đảm bảo là tất cả đều là đơn thuần trong sáng không?! Trong cái vòng luẩn quẩn này không thể thuần túy được đâu. Cậu đừng ngu ngốc mà nghĩ mọi chuyện đều đơn giản nữa được không hả!?"

"Tớ không có ý xem thường cậu. Tớ mà nghĩ thế thì tớ sẽ không đến đây đâu!" Hồ Loạn thở dài, trong ấn tượng của cậu, Tô Vi hoàn toàn không phải là người thực dụng, nhất định là do cô đã bị dồn ép quá mức đây mà.

"Có chuyện gì khó mà chúng ta không thể bàn bạc tìm ra cách giải quyết, không thể cùng nhau gánh vác chứ?!" Cậu ngồi xổm xuống, cố chịu đựng cơn chóng mặt thình lình ập tới, chậm rãi nói với Tô Vi.

Tô Vi cười giễu cợt, ánh mắt rưng rưng vô tội nhìn Hồ Loạn, "Cậu nghĩ cậu là ai mà có thể giúp được tớ chứ?! Cậu có địa vị không? Có người chống lưng không? Mới đóng được một bộ phim là đã cảm thấy có thể giúp tớ rồi à?"

Hồ Loạn tay nắm thành quyền, "Nghề diễn không phải là con đường duy nhất của cậu."

"Đó chính là con đường duy nhất của tớ!!!" Tô Vi giãy ra khỏi Hồ Loạn hét lên. Hiện giờ cô cảm thấy chịu không nổi khi phải nhìn thấy dáng vẻ thoải mái của Hồ Loạn. Đều là khởi đầu từ diễn viên quần chúng, tại sao cô thì phải dùng thân thể mới có được cơ hội, còn cậu thì lại có thể sạch sẽ thoát được. Không công bằng một chút nào. "Ngoài nghề diễn ra thì tớ còn có thể làm gì chứ, tớ chỉ muốn làm diễn viên thôi!"

"Tô Vi, tớ không đến đây để cãi nhau với cậu." Hồ Loạn nhắm mắt, mở miệng nói một câu.

20. Chương 20: Lạnh Nhạt

Tô Vi nghe xong liền bưng mặt khóc, ba chữ "thật xin lỗi" mắc nghẹn ở trong cổ họng, đã không thể thoải mái nói ra như trước kia nữa.

Biết hiện giờ Tô Vi đang bị kích động, Hồ Loạn đành chờ y tá ra, sốt ruột hỏi, "Tình hình bệnh nhân thế nào rồi ạ?"

Y tá nhìn bệnh án trong tay, "Ông cụ thường có dấu hiệu đau bụng, trước mắt chúng tôi đã phát hiện trong khoang bụng có một khối u. Cách duy nhất bây giờ là phải làm phẫu thuật, làm xong thì sức khỏe mới tốt lên được, thậm chí có thể bình phục hoàn toàn. Nhưng ông cụ lại không đồng ý làm phẫu thuật. Người nhà bệnh nhân thấy sao?"

"Khối u?" Hồ Loạn không dám tin, lặp lại hai chữ này. Bác trai có bệnh thì đương nhiên phải tiếp tục điều

trị rồi, “Chúng tôi đồng ý phẫu thuật.”

Tô Vi đang đứng im một bên, lúc này lạnh nhạt lên tiếng, “Tiền phẫu thuật hết bao nhiêu?”

“6 vạn 3.”

Không kiềm được hít sâu một hơi, Hồ Loạn hơi lúng túng. Tiền Tô Vi mượn cậu chắc là dùng hết vào việc phẫu thuật thẩm mỹ rồi. Bây giờ hai người có gom hết tiền vào có khi cũng chưa nổi 1 vạn, huống gì là tận 6 vạn 3.

Nhưng bệnh viện lại chính là nơi có tiền mới chữa bệnh, chẳng khác nào dụng cụ giải phẫu lạnh như băng không chút tình người.

“Không phẫu thuật có khỏe được không?” Tô Vi tiếp tục hỏi.

Giống như đã từng nghe qua rất nhiều câu hỏi như vậy, y tá bình thản trả lời, “Nếu thế thì ông cụ sẽ phải chịu đau đớn đấy, bình thường cũng phải chú ý thân thể hơn nữa. Bệnh của bố cô thật sự nghiêm trọng, tôi vẫn khuyến cáo nên để ông cụ được điều trị.” Nhớ không nhầm thì người có khuôn mặt lợn đang đứng trước mặt chính là minh tinh Tô Vi đang có scandal dạo gần đây.

Hồ Loạn đứng yên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tô Vi như thể đang nhìn người xa lạ.

Tô Vi cố gắng không để ý đến ánh mắt của cậu, vẫn nhất quyết không ký tên, “Chúng tôi không làm phẫu thuật.”

“Chúng tôi làm!” Không thể nhịn nổi nữa. Từ nhỏ Hồ Loạn đã không có mẹ, bố cũng mất sớm. Những chuyện trước kia, cậu không thể không cảm tạ bố Tô. Bố Tô ngày trước là thầy giáo trung học, vì vấn đề sức khỏe nên mới xin về hưu, cho dù là lúc chưa về hưu bác trai ít nhiều cũng luôn quan tâm tới cậu. Trương Phân khi đó vẫn còn trẻ, đương nhiên sẽ không để ý nhiều đến con trước của chồng, có lúc còn đi bạt mạng mấy ngày cũng chưa về nhà, vì thế bố Tô thường gọi cậu qua cho cậu ăn cơm cùng. Cậu và Tô Vi chơi thân được với nhau cũng là nhờ có bố Tô.

Ân tình này không thể đong đếm bằng tiền. Ở trong hoàn cảnh gia đình như thế, nếu không nhờ có bố Tô thì Hồ Loạn đã hỏng từ lâu rồi.

Cậu nghiêm túc đến trước mặt Tô Vi, cô không dám đối mặt với cậu. Cậu nâng tay lên làm bộ muốn đánh, muốn đánh để cô tỉnh ra.

Tô Vi thấy vậy ngẩng phắt mặt lên, vẫn ngang ngược mà nói, “Cậu có tiền chắc?! Cậu là gì của bố tớ nào? Chuyện của ông từ bao giờ lại đến lượt cậu quản hả? Tớ nói không làm là không làm.”

Hồ Loạn vốn đã nhịn ý muốn muốn động thủ, nghe xong lời Tô Vi nói liền không khống chế được nữa, một cái tát rơi vào ót sau đầu của Tô Vi, cậu dùng lực không mạnh vì cậu vẫn nhớ mặt cô đang bị sưng phù.

"Đó là bố cậu đấy, năm nay bác còn chưa đến 60 tuổi đâu!!!" Cậu lúc nào cũng hâm mộ bố của Tô Vi, thế mà sao cô lại không biết quý trọng chứ?!

Tô Vi lau nước mắt, nghẹn ngào nói, "Xã hội này rất thực tế, cậu kiếm đâu ra 6 vạn hả? Không thể kiếm được mà lại còn dám ở trước mặt tớ ra vẻ. Tớ không muốn bố tớ được chữa trị chắc?! Nhưng tớ thật sự không có tiền! Giờ ngay đến công việc cũng không có. Cậu dựa vào đâu mà chỉ trích tớ hả?!"

Không khí trầm xuống.

Y tá thấy hai người mãi mà chưa thống nhất ý kiến bèn bảo, "Hai người bàn bạc nhanh lên nhé."

Hồ Loạn cảm thấy rất bất lực. Cậu không quen ai có tiền, bạn bè học chung ngày xưa cũng không còn giữ liên lạc nữa. Đúng là cậu không có cách nào xoay sở được số tiền kia, không có tư cách xen vào chuyện này.

Đột nhiên một cái tên hiện ra trong đầu.

"Giờ tớ sẽ đi xoay tiền."

"Hồ Loạn!"

"Cậu im miệng đi!" Hồ Loạn ho khan hai tiếng, bảo y tá đừng vội, nhất định sẽ có tiền phẫu thuật. Cậu tựa người vào một góc, tay run run bắt đầu ấn lên màn hình, không chắc là có được không nữa…

Chắc là 90% sẽ không được đâu, cậu cười nhạo bản thân.

———-

Cùng lúc đó, ở khách sạn…

Cơ thể cường tráng tràn đầy sức sống vùi trong nước, như ẩn như hiện, hô hấp cực nhẹ, ánh mắt sâu thẳm được người ta xưng là "sát thủ" đang nhắm lại, cơ thể được thả lỏng thư giãn trong bể tắm. Điện thoại ngay cạnh bể vang lên, người đàn ông không nhìn điện thoại liền bắt máy luôn, "Alô."

Hồ Loạn nuốt nước bọt, "Anh Trịnh, em là Hồ Loạn đây."

"Có việc gì?"

Hồ Loạn do dự một hồi, khụt khịt mũi nói, "Anh Trịnh, bây giờ anh có đang rảnh không? Em muốn vay anh ít tiền."

Trịnh Thế Bân thay đổi sắc mặt, "Làm sao thế?" Nghe cậu nói sơ lược cũng hiểu được phần nào. "Rào" một tiếng, anh đứng lên khỏi bể tắm, "Tôi tới ngay đây." Giọng mũi của cậu vẫn rất nặng, không biết bệnh tình thế nào rồi.

Chỉ trong nháy mắt, Trịnh Thế Bân sững người đứng trước gương, động tác đang mặc quần áo cũng dừng lại.

Hai người vốn không có quen thân gì, vì sao anh lại không cự tuyệt, ngược lại còn đồng ý đến đó ngay lập tức?

Tại sao tự dưng anh lại lo lắng tới thân thể của người khác như vậy?

Trên mặt thoáng hiện ra vẻ khó hiểu, nhưng đã đáp ứng rồi thì nhất định phải đi. Trịnh Thế Bân trang bị kín đáo rồi mới ra ngoài.

Xe chạy vào ban đêm nên không gặp trở ngại gì. Anh chỉ mất hai mươi phút là tới được bệnh viện. Hồ Loạn đã ở sẵn cửa bệnh viện chờ, thấy người tới liền sáng mắt chạy lại nắm chặt ống tay áo của anh, "Anh Trịnh."

Nếu đây không phải là bệnh viện thì Trịnh Thế Bân đã muốn ôm người này đi ngủ cùng mình luôn rồi, ánh mắt đáng thương kia không phải rõ ràng là đang câu dẫn anh sao?!

Ý nghĩ này thật xấu xa. Anh đoán Hồ Loạn là trai thẳng, có thể chắc chắn như thế là bởi vì anh nhìn thấy Tô Vi.

Trong lòng có chút hụt hẫng, anh sửa sang lại quần áo, trầm giọng nói, "Trước tiên đi nộp tiền đã."

Tô Vi không ngờ cứu binh mà Hồ Loạn gọi tới lại chính là Trịnh Thế Bân!

Hồ Loạn không ngờ ảnh đế vừa tới nơi, cũng không hỏi câu gì mà đã trực tiếp muốn đi nộp tiền rồi. Cậu lau mũi, cúi người thành một góc 90 độ, "Cảm ơn anh Trịnh."

Trịnh Thế Bân đáp lại, "Cũng có phải cho cậu luôn đâu. Tôi đã tới đây rồi chẳng lẽ lại không giúp." Biết cậu vay tiền mình vì Tô Vi, anh bèn tỏ vẻ cao lãnh xoay người đi luôn. Cho dù anh không hay quan tâm đến tin linh tinh trong giới thì cũng biết chút ít, thấy Hồ Loạn thích mẫu phụ nữ như thế này, nón xanh cao đến tận trời mà vẫn còn chưa chịu từ bỏ, không biết có phải do quá yêu nên mới không bỏ được không nữa.

Hồ Loạn vẫn đang trong tình trạng tóc tổ quạ như cũ. Cậu không phải là người xấu, qua một thời gian tiếp xúc với nhau anh có thể thấy rõ, thậm chí cậu còn có điểm đơn thuần. Không biết có phải giả vờ hay không nhưng hễ cứ ở trước mặt anh là cậu lại có những hành động rất trẻ con, thật kỳ quái.

Hơn 6 vạn chỉ trong chớp mắt cứ thế mà xuất ra, Hồ Loạn lặng lẽ mượn y tá giấy bút, nghiêm chỉnh viết xuống ba chữ "Giấy Vay Nợ".

Trịnh Thế Bân không hé răng, khoanh tay để trước ngực, dựa người vào tường hỏi, "Cậu sẽ trả viện phí của bố Tô Vi à?"

"Là em vay anh số tiền này." Cậu nghiêm túc nói rồi lại khụt khịt cái mũi.

Nói một câu thôi mà không dưới năm lần khụt khịt mũi, Trịnh Thế Bân còn tưởng nước mũi của cậu đã bắn hết lên người anh rồi. Anh lãnh đạm nhìn cậu ký tên lên giấy.

"Cậu quả là có trách nhiệm với bạn gái." Còn chưa kết hôn đã quan tâm đến bố mẹ người ta đến mức này rồi. Kỳ thật ảnh đế còn muốn hỏi, Tô Vi ra ngoài ngoại tình như thế mà cậu vẫn khăng khăng một lòng một dạ với cô ta à. Nhưng hỏi thế thì có vẻ không ổn lắm. Nhỡ người ta đúng là thật lòng thật dạ thì sao, đã yêu thật thì cái gì mà chả làm được.

Biết ảnh đế đang hiểu lầm, Hồ Loạn bèn xua tay giải thích, "Không phải bạn gái em. Chúng em là bạn thân từ nhỏ, chỉ làm bạn bè chứ không làm người yêu được đâu."

Trịnh Thế Bân im lặng, thế thì cậu cũng thật rộng rãi quá mức rồi. Hồ Loạn đưa giấy để anh ký tên, nhưng anh chỉ cầm trong tay chứ không định ký.

Hồ Loạn ngồi trên ghế mà lòng không yên. Trịnh Thế Bân nhìn Tô Vi đang đứng ở một góc, bèn hỏi Hồ Loạn, "Cậu vay tôi hơn 6 vạn, thế cô ta có trả lại tiền cho cậu không?"

Hồ Loạn bị hỏi thế liền sững người. Cậu thật sự không nghĩ tới chuyện này. Nhưng có giấy chứng minh này rồi, Hồ Loạn cũng không quá lo lắng.

Tay Tô Vi giấu trong tay áo nắm thành quyền, nhanh chóng đi lên lấy bút trong tay Hồ Loạn viết một tờ giấy nợ khác, viết xong liền đưa cho Hồ Loạn, "Đây là giấy vay của tớ với cậu, tổng cộng 9 vạn."

Lúc này Trịnh Thế Bân mới lôi bút trong túi quần mình ra, tao nhã ký tên vào giấy vay nợ mà Hồ Loạn đưa cho mình.

Hồ Loạn ngữ khí không bình thường nói, "Tô Vi, chuyện này không liên quan đến cậu."

"Sao lại không liên quan, ông ấy là bố tớ chứ không phải bố cậu!" Cô run môi nói, mặt lộ vẻ hung dữ, vì

gương mặt vẫn chưa được chữa trị tốt nên trông càng thêm đáng sợ.

Hồ Loạn chậm rãi nhận bút, ký tên lên trên giấy. Rất nhiều chuyện đều không còn được như trước nữa, cổ họng trở nên đắng chát. Cậu đột nhiên cúi người ho khan liên tục, vì động tác quá nhanh mà đả động đến vết thương cũ ở thắt lưng, suýt thì ngã khụy xuống mặt đất.

Trịnh Thế Bân nhanh tay đỡ Hồ Loạn. Tô Vi vẫn đen mặt đứng đó, nhất cử nhất động của cô đều bị anh đặt vào mắt.

"Đau quá." Hồ Loạn muốn né cánh tay đang ôm thắt lưng của Trịnh Thế Bân.

"Đang ở viện thì tiện thể xin bác sĩ thuốc mỡ để bôi luôn đi." Trịnh Thế Bân bình tĩnh nói.

"Vài ngày nữa sẽ khỏi thôi." Hồ Loạn xoa xoa mũi, từ từ ngồi thẳng dậy. Dây cáp chết tiệt, nhưng mà sau này cậu sẽ vẫn phải tiếp tục dùng nó để diễn…

Tô Vi nhìn Trịnh Thế Bân đang đỡ Hồ Loạn, cả người tức đến phát run.

Từ khi nào mà quan hệ của hai người lại tốt đến vậy chứ. Nói một câu đã chạy ngay tới bệnh viện, đã thế lại còn lo lắng cho thắt lưng của Hồ Loạn…

Hóa ra cậu ta cũng chả khác gì mình, chẳng qua là khác đối tượng ở trên giường mà thôi!

"Ghê tởm!" Ném bút xuống đất, Tô Vi xoay gót rời đi.

Hồ Loạn nghi hoặc nhìn cô, định đuổi theo nhưng lại bị ảnh đế kéo giữ lại, "Đừng đuổi, bây giờ cô ta không muốn gặp cậu đâu."

Người con gái này ngay từ đầu đã không phải là người tốt, đã sớm rơi vào vũng bùn không đứng dậy nổi nữa rồi. Câu nói "Ghê tởm!" kia thật ra là có thâm ý khác đây mà.

21. Chương 21: Thẹn Thùng

Hồ Loạn im lặng một hồi, động động cánh tay muốn nhắc ảnh đế về cái tay đang giữ người cậu thật chặt, "Anh Trịnh?"

Trịnh Thế Bân bấy giờ mới nhận thấy mình có chút thất lễ. Lúc buông ra thì phát hiện đằng sau có một y tá hình như đã nhận ra mình là ai, anh bèn vội kéo thấp mũ xuống rồi bước lên, vừa đi vừa hỏi, "Đã có

chỗ nghỉ ngơi chưa?"

Hồ Loạn lắc đầu, "Em vẫn chưa kịp đặt phòng."

"Về cùng tôi luôn đi."

"Dạ?" Hồ Loạn có chút căng thẳng, che miệng ho khù khụ.

Sao cứ có cảm giác như phụ huynh đang dẫn con về nhà ấy nhỉ…

Trịnh Thế Bân dẫn cậu đi đăng ký số khám, "Ngày mai cùng nhau quay lại Cát An." Đẩy người vào phòng khám xong, anh đứng ở cửa nói tiếp, "Cơ thể chính là vốn liếng cơ bản."

Chẳng lẽ cậu vốn luôn có bộ dáng ngốc nghếch như thế này? Sống được đến bây giờ quả là một kỳ tích.

Hồ Loạn không dám làm càn nữa, thầm than một tiếng rồi ngồi yên để bác sĩ khám, cuối cùng cậu phải truyền hai chai nước và uống một đống thuốc.

Trịnh Thế Bân nhận mệnh chăm sóc cho Hồ Loạn đang bị bệnh. Lúc đứng dậy thay túi truyền và đưa thuốc cho cậu uống, tự anh cũng không rõ là mình vô tình hay cố ý mà ngón tay lại sượt nhẹ qua lòng bàn tay cậu, sau đó tâm trạng cảm thấy rất ngứa ngáy.

Hồ Loạn cúi đầu uống thuốc, trong lòng thầm cầu nguyện thuốc mau mau phát huy tác dụng đi, cả người cậu như bị thiêu đốt, lòng bàn tay cũng nóng không chịu nổi.

Cậu không thể tới khách sạn mà ảnh đế đang ở được, đùa chắc, hiện giờ cậu đã nghèo lắm rồi, làm gì còn đủ điều kiện để chi 1 nghìn cho một đêm ở khách sạn đó chứ?! Chẳng thà bảo cậu chết luôn cho rồi! Cuối cùng Hồ Loạn đành tùy tiện tìm một khách sạn nhỏ để qua đêm.

Theo kế hoạch, ảnh đế sẽ quay quảng cáo trong một ngày, nhưng thực tế lại kéo dài tới tận ba ngày mới xong.

Trong ba ngày này, Hồ Loạn thường lặng lẽ tới thăm bố Tô. Thỉnh thoảng đụng mặt Tô Vi có hơi lúng túng, nhưng Tô Vi lại làm như không quen biết cậu, ngay cả mắt cũng chẳng thèm liếc cậu lấy một lần.

Nếu thật sự tình bạn của hai người đã hết, vậy cứ coi như cậu không có bạn đi.

Hồ Loạn nhíu mày có chút buồn bã.

Mấy ngày sau, Hồ Loạn xuất hiện ở sân bay theo giờ đã hẹn trước. Lúc lên máy bay cậu vẫn rầu rĩ không thôi, "Anh Trịnh, anh thấy bây giờ Tô Vi phải làm sao thì mới cứu vãn được hình tượng?"

Trịnh Thế Bân lạnh mặt liếc cậu một cái, anh cũng không muốn biến mình thành *thùng rác* để cho cậu xả đâu,

"Không liên quan đến tôi." Nói xong lại tiếp tục vùi đầu đọc tạp chí.

Rốt cuộc An Cát cũng dứt mưa. [Mê Thành] lại tiếp tục giai đoạn quay phim. Hồ Loạn vì khoản nợ mà càng cố gắng làm việc tích cực hơn nữa. Cậu không biết khi nào thì Tô Vi mới có thể trả lại tiền cho cậu, nhưng cậu nhất định sẽ không nợ ảnh đế lâu đâu. Đợi đến thời điểm sát thanh của [Mê Thành], có được tiền lương rồi nhất định sẽ trả lại được tiền cho ảnh đế. Với lại lúc nhận bộ phim này cậu vẫn chưa ký hợp đồng với Hầu thị, nên đương nhiên cậu sẽ không phải trích phần trăm cho Hầu thị.

Thật không ngờ ảnh đế lại cho mình vay tiền, thậm chí lúc xuất tiền ra còn không thèm chớp mắt lấy một lần. Hồ Loạn vừa ngạc nhiên vừa áy náy, mượn ai không mượn lại đi mượn ảnh đế.

Trong giai đoạn cuối cùng, toàn bộ nhân viên của đoàn phim đều đẩy nhanh tốc độ làm việc, vậy nên [Mê Thành] sát thanh sớm hơn hẳn nửa tháng. Lúc này trời đã vào đông, chỉ còn vài ngày nữa thôi là sang năm mới.

Nghệ danh của Hồ Loạn là Hồ Lăng, trên weibo cũng để thông tin: Diễn viên Hồ Lăng.

Nhân lúc phim điện ảnh vẫn đang gây sốt, lão A lại nhận cho cậu mấy hợp đồng khác, đều là những hợp đồng có sức ảnh hưởng lớn, tỉ suất cao, trong đó có một cái có liên quan đến [Mê Thành].

"Lão A, em vẫn muốn tiếp tục nhận phim điện ảnh." Hồ Loạn ngồi im, tùy ý để thợ cắt tóc chỉnh tóc cho mình, mắt nhìn người đại diện qua gương. Mấy năm nay Trịnh Thế Bân toàn đóng phim điện ảnh, nếu cậu nhận phim điện ảnh thì biết đâu lại có cơ hội đụng mặt với ảnh đế thì sao?

Đây là lần đầu tiên lão A tiếp nhận nghệ sĩ nam, trong lòng đang cân nhắc kế hoạch, nghe Hồ Loạn nói xong liền lắc đầu nói, "Trước cứ nhận mấy phim truyền hình đã. Tuy phim điện ảnh hơn phim truyền hình một chút, nhưng cũng phải tùy thuộc vào chất lượng nội dung và đạo diễn nữa. Giờ trong tay chúng ta đang có một bộ phim đề tài gia đình, rất gần gũi với công chúng. Đạo diễn phim này trước kia cũng là diễn viên. Phim mới ra năm kia cũng gây được khá nhiều tiếng vang. Cho nên trước mắt cứ nhận bộ phim này đi."

Hồ Loạn liền nói, “Vâng.”

Thấy nghệ sĩ nhà mình trả lời như thế, lão A liền quay đầu lại nhìn, phát hiện cậu quả thật nghe lời, trên mặt không có một chút bất mãn nào. Y bèn vuốt cằm tiếp tục lên kế hoạch tương lai.

Diễn viên tham gia chương trình giải trí là điều đương nhiên. Trước lúc ghi hình Hồ Loạn có dành thời gian đi bắt chuyện chào hỏi với mọi người, mãi đến lúc có thông báo gọi quay thì cậu mới đi ra cùng mọi người.

Cậu mặc một chiếc áo len đơn giản nhưng vẫn toát lên được tinh thần của tuổi trẻ. Lão A ngồi dưới đài, bộ dáng rất hài lòng với cách ăn mặc của nghệ sĩ nhà mình. Bờ vai của Hồ Loạn không hợp với âu phục, nếu cần mặc thì cũng phải lấy số đo để may riêng, nếu không mặc đồ nhất định sẽ không được thoải mái. Cậu là diễn viên mới, không cần quá nghiêm túc, nhiệm vụ hàng đầu hiện giờ chính là: *Thu hút fan.*

Trên màn hình là ảnh tuyên truyền cho phim. Mọi người đang nhắc tới cảnh đánh nhau mới chiếu gần đây nhất của phim. Hồ Loạn vừa nhìn ảnh đã bị hết hồn. Không nghĩ cậu lên ảnh lại đẹp trai đến thế. Không biết đạo diễn có phải cố ý hay không, bức ảnh được chọn để chiếu chính là cảnh đạo giả Tư Âm một chân đứng thẳng trên lá trúc, tà mị nhìn xuống phía dưới, người đứng phía dưới không phải ai khác chính là Trịnh Thế Bân.

Thời điểm bức ảnh này vừa mới được tung ra, trên weibo cũng nổi lên một trận tranh luận, giờ thì lại đến Tưởng Dịch cũng bị **“mại hủ” (*)** mất rồi.

(*) /màifǔ/ hiểu đại loại là bị “hủ hóa”, dần trở thành “hủ” – những người thích tình yêu nam-nam.

Dưới bình luận của Hồ Loạn cũng có rất nhiều người ghép đôi hai người, còn hỏi Tư Âm là ở trên hay Trịnh Thế Bân ở trên.

[Ôi dào, đương nhiên người nằm trên là Tư m ngạo kiều nhà chúng ta rồi!]

[Trịnh Thế Bân mới nằm trên ấy, Tư m rõ ràng là ngạo kiều THỤ!]

Sau đó mọi người bình luận thêm gì nữa thì Hồ Loạn không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ lúc đọc xong cậu đỏ hết cả tai, sau đó cũng bắt đầu nghĩ đến vấn đề ai trên ai dưới. Nghĩ một tí liền vội vàng lắc lắc đầu để tỉnh táo lại. Hồ Loạn ôm mặt ảo não. *Nghĩ vớ va vớ vẩn gì thế này, phi phi phi.*

Thực ra biệt hiệu “Sát thủ nam-nữ” của ảnh đế không phải cậu chưa từng nghe thấy, cái tên Trịnh Thế Bân còn nổi cả trong cộng đồng mạng nước ngoài, chứng tỏ mị lực của anh rất lớn.

Trịnh Thế Bân nhìn ảnh liền cười, nụ cười còn mang theo phong vị của thời gian. Anh khẽ liếc về phía Hồ Loạn. Mắt hai người vừa chạm nhau là Hồ Loạn liền cúi đầu xuống trước, cậu hết sờ mũi rồi lại sờ tai, muốn che đi cái tai đang đỏ ửng một cách không bình thường của mình.

Trịnh Thế Bân mỉm cười không dấu vết đánh giá đối phương, áo trắng, mũ hồng nhạt, tóc lòa xòa ở trước trán, lông mày như ẩn như hiện, nhìn qua rất giống học sinh. Trịnh Thế Bân hơi sững người, hình ảnh của Tư Âm trong phim hòa vào hình ảnh Hồ Loạn hiện tại, trong đầu thoáng hiện ra diễn phục sặc sỡ mà quyến rũ, trường sam sạch sẽ, và lúc này đây là quần áo trẻ trung tràn đầy sức sống. Tim bỗng nhiên đập rất nhanh…Chẳng lẽ do lớn tuổi rồi nên anh bắt đầu không nhịn được nữa rồi sao. Không xong rồi…

Lại nhìn lỗ tai của Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân kéo khóe miệng lên lộ ra ý cười.

"Ấy, Trịnh Thế Bân đang cười cái gì thế? Tôi vừa mới thấy anh nhìn chằm chằm Hồ Lăng, ánh mắt rất chi là có ẩn tình đấy nhé!" Nữ MC giữ tay anh *lên án.*

"Tôi đâu có ngẩn người đâu." Ảnh đế định bỏ qua chủ đề này.

"Ồ. Thế anh nói xem vừa rồi chúng tôi đang nói cái gì?"

"…." Nói cái gì? Trịnh Thế Bân ho khan hai tiếng không nói nên lời, bèn quay đầu sang bạn diễn Triệu Dĩ Văn cầu cứu.

Fan ở phía dưới lập tức rầm rộ lên, hai mắt sáng bừng, chỉ hận không thể đặt hai người ngồi sát nhau ngay lập tức, đến cả khán giả nam cũng bắt đầu xôn xao. Câu hỏi của nữ MC làm cả trường quay bùng nổ, tiếng hú hét dội vào lỗ tai người ngồi trên đài.

Nam MC hùa theo khán giả, cũng trêu chọc, "Ngắm người ta cũng thật là lâu." Ý tứ rất rõ ràng. Triệu Dĩ Văn ngồi bên cạnh không nhịn được cũng che miệng cười to, ngay đến Tưởng Dịch cũng vuốt cái đầu bóng loáng, cảm thán mình già rồi nên không theo kịp thời đại nữa rồi.

Trịnh Thế Bân nhận micro nói, "Ai mà chả thích nhìn cái đẹp, đúng không? Tôi cũng không ngoại lệ." Hồ Loạn nghe vậy liền ngớ người, không biết nói gì bèn cười ngượng rồi rất nhanh tỏ vẻ bình thường trở lại.

"Đúng thế. Hồ Lăng lúc ở trường quay rất hay thẹn thùng, đặc biệt là lúc ở cùng với Trịnh Thế Bân." Như sợ lửa cháy vẫn chưa đủ to, Triệu Dĩ Văn lại đổ thêm một câu. Cả hội trường liền rộ lên tiếng hò hét kích động của các khán giả nữ, trong đầu đã chế ra được hàng vạn chữ, chỉ muốn ngay lập tức viết lên trên mạng để giải tỏa tiếng gào thét trong lòng mình.

"Anh Trịnh là thần tượng của tôi. Lúc đối mặt với thần tượng đương nhiên sẽ khó tránh khỏi có chút…ngại ngùng." Câu trả lời như vậy hẳn là có thể qua cửa rồi nhỉ?

Triệu Dĩ Văn không vui hỏi, "Nói thế tức là em không thích chị à?"

Đây chính là không muốn cho cậu thoát đây mà. Hồ Loạn ậm ờ nửa ngày, không biết phải trả lời thế nào cho phải, đành cắn môi dưới đáp, "Từ nhỏ em đã theo dõi các tác phẩm của chị Dĩ Văn rồi, không thể nói là thích, mà phải là yêu ấy ạ." Mức độ cũng không giống nhau. Hồ Loạn nắm chặt micro cười ngượng.

MC cũng không làm khó người mới nữa, bèn quay ra đặt câu hỏi cho đạo diễn, "Đạo diễn Tưởng, ông có dự đoán gì về số lượng phòng bán vé của phim [Mê Thành] không?"

Tưởng Dịch trả lời đầy tự tin, "Có lẽ là mười triệu vé, tôi cũng không hi vọng quá cao."

Thế này mà còn nói không cao, có điều đối với Tưởng Dịch mà nói thì chuyện này đúng là rất có tính khả thi.

Lúc nói đến những chuyện vui trong quá trình quay phim, Triệu Dĩ Văn có nhắc tới mỗi người. Sau đó còn sôi nổi kể, "Tôi nhớ lúc mới quay phim, Hồ Lăng còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt Trịnh Thế Bân. Kết quả vào một buổi trưa Thế Bân liền chữa giúp cậu ấy tật xấu này ha ha!"

Nữ MC là điển hình của kiểu người hóng hớt, ngay lập tức bật người ngồi sang bên cạnh Triệu Dĩ Văn hỏi, "Chữa kiểu gì thế?"

Trịnh Thế Bân đưa tay xoa xoa mặt, bất đắc dĩ nói, "Hay là đừng nói đến chuyện này nữa nhé!"

"Mọi người có muốn nghe không?" Nam MC giơ micro về phía khán giả, một tiếng "Muốn!" vang dội truyền lên.

Tưởng Dịch ngồi trên ghế cười không khép được miệng. Triệu Dĩ Văn thần bí nói, "Chính là đối mặt nhau đó. Thế Bân bảo hai người ngồi nhìn nhau 5 phút, một lần không được thì lại tiếp tục, cứ nhìn đến bao giờ không còn thẹn thùng nữa thì thôi."

"Vậy Hồ Lăng còn nhớ lúc ấy hai người nhìn nhau bao lâu không?"

Hồ Loạn mơ hồ đáp, "20 phút...Chắc là chưa đến nửa giờ đâu." Thật muốn qua nhanh cái đề tài này đi. Lại thấy ảnh đế đang mỉm cười nhìn mình, cậu liền cuống quít né tránh.

Thú vị thật... (Đây là suy nghĩ của anh Bân)

22. Chương 22: Trêu Chọc

"35 phút." Trịnh Thế Bân bình thản tiếp lời, "5 phút cuối cùng mới qua được cửa."

Hồ Loạn trộm liếc ảnh đế, anh cũng nhớ rõ quá nhỉ…

Liếm liếm khóe môi, cậu gật đầu, làm như mình vừa mới nhớ ra, "Hình như là 35 phút, trước đó là tôi nhớ nhầm đấy."

Phần tiếp theo là chơi trò chơi, có lẽ là do không khí ban đầu của chương trình nên tinh thần của mọi người đều rất thả lỏng, chơi trò chơi cực kỳ sung. Sau khi kết thúc chương trình, trán Hồ Loạn đầy mồ hôi. Nếu như không có gì nữa thì cậu có thể về nhà được rồi.

"Anh Loạn, điện thoại anh rung suốt này." Trợ lý Tiểu Chu cầm điện thoại chạy tới trước mặt cậu.

Hồ Loạn nhận điện thoại đang không ngừng rung lên, là thông báo của weibo. Vừa mới quay xong chương trình giải trí là lượng fan của cậu đã tăng vọt lên, sắp vượt mốc 1 triệu rồi.

Đây là một khởi đầu mới tinh, báo hiệu cho cậu biết là cậu thật sự đã xuất đầu thành công rồi, tuy rằng chương trình vừa rồi có chút "mại hủ". Hồ Loạn chưa kịp xem phần bình luận thì đã thấy Tưởng Dịch đi ra, cậu vội cất điện thoại đi, "Tạm biệt đạo diễn Tưởng."

Tưởng Dịch rất hài lòng đối với diễn viên mà ông bạn nhà mình giới thiệu cho, bèn tiến lên vỗ vỗ vai cậu, "Tiếp tục cố gắng. Bộ phim sau tôi sẽ giữ cho cậu một vai."

Lão A mừng ra mặt, đây quả là cơ hội rất tốt.

Hồ Loạn không nhịn được thầm nghĩ, về nhà phải thắp hương cảm tạ Giời Phật mới được, hạnh phúc đến sao mà bất ngờ vậy trời.

"Cháu sẽ cố gắng ạ!" Cậu gật đầu nói lời cảm ơn với Tưởng Dịch. Mặc kệ là thật hay giả, một câu này của Tưởng Dịch cũng khiến cậu như bay lên mây, đây chính là thừa nhận năng lực của cậu đó.

Xe bánh mì của công ty phái tới vẫn chưa đến. Lão A đành đi về trước với Triệu Dĩ Văn để xử lý nốt công việc. Hồ Loạn và trợ lý tạm thời ở trong phòng nghỉ mà tổ chương trình đã sắp xếp. Hai MC đi ra thấy cậu vẫn còn đó liền chạy lại chụp ảnh chung để đăng lên weibo.

Hai mươi phút sau xe vẫn chưa tới. Bỗng trợ lý của Trịnh Thế Bân đi vào bảo, "Mọi người đi đâu? Anh Trịnh bảo muốn chở hai người đi một đoạn."

"Không cần đâu. Xe chúng tôi cũng sắp tới rồi." Hồ Loạn đỏ mặt, không thể làm phiền ảnh đế quá nhiều lần như vậy được.

Đúng lúc này Trịnh Thế Bân lại xuất hiện. Anh dựa người lên tường, trên mặt mang theo nụ cười nhạt, "Tiện đường mà. Đi thôi." Nói xong còn ra hiệu cho trợ lý đi lên xách giúp đồ đạc.

Hồ Loạn mất mấy giây ngẩn người vì ý kiến của mình bị phớt lờ, chốc lát sau mới đi theo sau ảnh đế, "Cảm ơn anh Trịnh."

"Không cần khách khí." Trịnh Thế Bân đưa cho cậu một cốc trà sữa, bên ngoài còn bọc túi ni lông.

Trời đã vào đông, Hồ Loạn chỉ khoác một chiếc áo lông bên ngoài, tóc vẫn chưa kịp chỉnh trang lại, mấy sợi còn lòa xòa trước trán, sắc mặt hồng hồng. Trịnh Thế Bân híp mắt lại cố che dấu cảm xúc. Lúc đưa cốc trà sữa cho Hồ Loạn, ngón tay như vô tình chạm vào lòng bàn tay cậu mấy cái, anh còn ghé sát vào lỗ tai Hồ Loạn thì thầm, "25 phút."

Da đầu cậu run lên. Ảnh đế đang nói cái gì thế? Cậu nghe không hiểu.

Hồ Loạn cầm chặt cốc trà sữa ấm, muốn tiêu tan phần nào cảm giác ngưa ngứa ở lòng bàn tay, miễn cưỡng ngẩng đầu hỏi, "25 phút cái gì cơ ạ?"

Thấy phản ứng Hồ Loạn như vậy, Trịnh Thế Bân hơi ngẩn người. Ở phía trước không xa có giăng đèn điện, có lẽ là để trang trí đường nên vẫn chưa thu đèn vào.

Trịnh Thế Bân nhấc bàn tay to lên, nhẹ áp xuống đầu Hồ Loạn, tiếp đó lại chuyển xuống xoa xoa tai cậu, cười, "Ngày đó ngồi đối mặt nhau hết 25 phút."

Thanh âm khàn khàn dụ người như xuyên thẳng vào tim cậu.

"Vậy sao anh lại nói là 35 phút?" Cậu nghiêng đầu muốn tránh né hành động không bình thường của ảnh đế,

Hồ Loạn ngồi lùi ra một chút, tay che lỗ tai lại. Không nhìn cũng biết, tai cậu nhất định là đã đỏ bừng lên rồi.

Không khí bỗng nhiên trở nên thật ngượng ngùng, đồng chí Hồ Loạn khụ khụ vài tiếng, sao lúc nào cậu cũng bị xấu hổ trước mặt ảnh đế thế này…

"Tôi thích thế." Ảnh đế cong khóe miệng, có vẻ đang rất vui.

Anh thích là được rồi. Hồ Loạn yên lặng tiến vào trong xe bánh mì. Vừa vào xe liền muốn co người lại đóng ổ trong này luôn. Trong xe với bên ngoài quả là hai thế giới khác nhau mà. Ngón tay lạnh cóng của cậu dần ấm trở lại.

"Cách đây cũng không xa lắm đâu ạ." Cậu nói địa chỉ nhà cho lái xe biết.

Thế thì nhà Hồ Loạn cách nhà mình cũng không xa lắm. Trịnh Thế Bân nhìn ra ngoài cửa sổ, hỏi, "Cậu đã nhận đóng phim nào chưa?"

Hồ Loạn hút một ngụm trà sữa, thoải mái gật đầu, "Có rồi. Lão A nhận cho em một bộ truyền hình, cũng khá hay." Mấy ngày trước cậu đã nhận được kịch bản, cũng có cơ hội để trao đổi ý kiến với bên kia rồi. Cậu liền lôi quyển kịch bản ra đưa cho ảnh đế,

Đúng là người thành thật, Trịnh Thế Bân cười khẽ, nhận lấy rồi giở ra xem qua. Hình tượng nhân vật rất giống với Hồ Loạn, vai diễn này chắc hẳn sẽ không quá khó đối với cậu, "Đề tài rất dễ tiếp cận được với người xem. Lão A đang muốn cậu đi bước nào chắc bước đấy đây mà."

"Thế còn anh Trịnh thì sao? Thời gian tới anh có nhận phim nào không?"

Trịnh Thế Bân đáp, "Cũng là phim truyền hình. Thể loại tình cảm-trinh thám."

Trợ lý ngồi ghế trước thêm lời vào, "Vai diễn lần này của anh Trịnh cực chất luôn."

"Trật tự." Trịnh Thế Bân giương mắt lên ra hiệu.

Hồ Loạn nhìn trợ lý, tỏ vẻ thông cảm. Cậu cũng thích xem phim trinh thám, nhưng mấy năm nay chưa thấy có phim nào có chất lượng cả. Ảnh đế thường không nhận kịch bản vớ vẩn, nhất định phim sắp tới rất đáng mong chờ đây.

Cậu cầm cốc trà sữa ở bên cạnh nhấp một ngụm, chợt phát hiện vị của cốc này lại là cà phê. Cốc của cậu và ảnh đế để ở gần nhau, hơn nữa vỏ ngoài cũng khá giống nhau. Khóe miệng cậu hơi run lên, mặt thoắt trắng thoắt đỏ hỏi, "Anh Trịnh, cốc của anh là…cà phê đúng không?"

"Ừ." Trịnh Thế Bân thuận tay cầm cái cốc còn lại, tự thắc mắc sao cậu lại có biểu tình kỳ lạ như thế.

"Anh Trịnh…Em nhỡ tay lấy nhầm cốc của anh." Nói xong câu đó thì đã muộn, ảnh đế đã uống được một ngụm từ cốc của cậu mất rồi.

Hồ Loạn chợt nhớ đến căn nhà không dính một chút bụi bẩn của ảnh đế. Không phải anh ấy là người khiết phích đấy chứ?! Nghe nói người khiết phích tuyệt đối sẽ không muốn chung đụng đồ với người khác, phải làm sao bây giờ?

Có phải bây giờ anh ấy sẽ đứng lên nhổ ra ngay lập tức???

Trịnh Thế Bân đúng là có hơi sửng sốt, nhưng không hề làm ra hành động mà Hồ Loạn đã tưởng tượng, trái lại chỉ bình thản nuốt xuống rồi bảo cậu, "Đổi lại đi."

Hồ Loạn ngoan ngoãn cầm lại cốc trà sữa, thầm tự trách chính mình, miệng còn không quên nói, "Thật xin lỗi."

Trịnh Thế Bân bày ra bộ dáng không để ý, đáp lại, "Không có việc gì."

"..." Hồ Loạn cứ thế ngồi yên, khi nhìn thấy khu nhà mình thì như được cứu, vội bỏ vỏ cốc trà sữa vào chỗ để rác, chuẩn bị xuống xe.

"Chờ một chút." Trịnh Thế Bân nhíu mày.

"Dạ?" Hồ Loạn quay đầu lại hỏi, một chân vẫn còn đang đặt bên ngoài xe.

Trịnh Thế Bân chỉ chỉ vào bên khóe miệng Hồ Loạn. Thấy cậu vẫn còn đang lơ ngơ nhìn, anh bèn kéo cậu vào rồi đóng cửa, ngăn lại những ánh mắt tò mò bên ngoài xe. Anh đưa tay ra nhẹ lau một chút trà sữa vẫn còn lưu lại trên khóe miệng cậu.

Hồ Loạn ngồi đực ra, vẻ mặt vô tội, miệng khẽ nhếch lên.

Khoảng cách thật gần, có thể nhìn thấy được cả lông tơ trên mặt cậu nữa. Cảm xúc trên da cũng rất mịn màng vì cậu không để râu, "Bị dính trên miệng."

Lão hoàng đế ơiiii, anh nói nhiều thêm mấy chữ cũng không được hả trời? Hồ Loạn đành ngượng ngùng cười, đồng thời kéo cái tay đang ở trên mặt mình xuống.

"Em mải uống quá nên quên mất phải lau miệng." Cảm giác môi bị sờ vào hơi kỳ lạ, cậu theo bản năng vươn đầu lưỡi ra liếm môi.

Trịnh Thế Bân bình thản nhìn cậu, ngón tay vừa chạm vào môi cậu vô thức chà chà vào nhau, "Đi đi."

"Vâng, tạm biệt anh Trịnh." Hồ Loạn xoa hai tay vào nhau rồi hà hơi, vì trời quá lạnh nên da mặt bị ửng đỏ lên.

Thực ra Trịnh Thế Bân từ rất sớm đã biết bản thân thích đàn ông, vừa khéo lại chính là kiểu người như Hồ Loạn. Đối phương ở trước mặt mình lại thường vô tình làm ra những hành động khiến anh hít thở không thông.

Anh không kiên nhẫn kéo kéo cổ áo mình, lạnh mặt đáp lời, "Ừ, tạm biệt."

Ngây thơ như một chú thỏ. Mà thỏ thì ai mà chả thích.

Nhất định là do gần đây công việc quá nhiều nên mới bị áp lực đây mà.

Nhưng gần 5 tháng nay cũng chỉ quay có đúng một bộ phim điện ảnh, lượng công việc như vậy hẳn là "rất lớn"?

Càng nghĩ càng quẫn, Trịnh Thế Bân vội đóng cửa xe vào.

Tiếng đóng cửa xe ầm ầm khiến trợ lý và lái xe ngồi ghế trước không nhịn được liếc mắt nhìn nhau. Lái xe hiểu chuyện bèn lái chậm lại, tận lực biến mình thành một người vô hình trước mặt ảnh đế.

23. Chương 23: Nồi Lẩu

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Hồ Loạn đứng yên một lúc rồi mới cầm kịch bản đi vào khu nhà ở mà công ty đã sắp xếp cho mình.

Khắp phòng đều tỏa ra mùi mới tinh, cậu chỉ mới ở đây được vài ngày. Chỗ này so với phòng trọ cũ tốt hơn rất nhiều lần, lúc mới chuyển đến cậu không khỏi có chút kinh ngạc. Sau lại nghĩ tới căn nhà vừa to vừa sạch sẽ của ảnh đế, cậu mới thấy đỡ hốt hoảng phần nào, có lẽ phí quản lý tài sản ở đây cũng không hề ít. Hồ Loạn lại đặt bút viết mục tiêu mới cho mình: Cố gắng kiếm được thật nhiều tiền, sau đó mua thêm một đống nhà ở giống như của ảnh đế.

Nhưng mà việc trước tiên cần làm là phải thanh toán cho xong đống nợ trước mắt đã.

Hồ Loạn nằm lên trên giường, dưới người là tấm đệm giường mềm mại, trên đỉnh đầu là đèn để bàn, trong lòng thầm tính toán.

[Mê thành] là phim điện ảnh phát sóng vào dịp hè. Mà bây giờ mới chỉ sắp đến năm mới, vẫn còn khoảng 5 tháng nữa. Nếu không thường xuyên tuyên truyền phim thì cậu sẽ lại chìm xuống ngay. Đa số fan hiện tại cậu có được đều là nhờ vào đoạn trailer vài giây ngắn ngủn, cộng thêm poster tạo hình nhân vật trong phim, như vậy họ sẽ thích cậu được bao lâu?

Có lẽ [Mê Thành] là tác phẩm tiêu biểu nhất của Hồ Loạn trong mấy năm nay, chưa ra rạp đã nổi như cồn.

"Hình như sang năm mới còn được thưởng tiền nữa." Hồ Loạn úp người xuống lẩm nhẩm trong miệng. Cầm điện thoại trong tay, lại nghĩ, lâu lắm rồi không liên lạc với Tô Vi, không viết thân thể bố Tô thế nào rồi, đã khỏe nhiều chưa. Lão A vẫn tiếp tục nhận cho cậu một số chương trình để cậu lộ mặt nhiều hơn, thậm chí còn sắp xếp cho cậu một vai diễn nhỏ trong tiệc liên hoan Tết của đài Hương Tiêu nữa. Mấy ngày nay cậu đều tới đó tập diễn. Chắc Tết năm nay không về nhà được rồi.

Mà "ngôi nhà" kia dù có về thì cũng...Hồ Loạn cảm thấy có chút nực cười, liền dập tắt ý tưởng này ngay lập tức.

Cậu từ từ mở mắt, tay sờ lên chỗ miệng vừa nãy Trịnh Thế Bân đụng vào, thì thào lên tiếng, "Không biết anh Trịnh có tới tiệc liên hoan Tết không nhỉ?"

Tùy ý giở lịch chiếu của đài Hương Tiêu, cậu giật mình khi nhìn thấy ba chữ quen thuộc.

Cũng là đài Hương Tiêu? Vậy sao lúc tập diễn cậu không thấy ảnh đế đâu cả?

Cẩn thận nhìn lại tờ lịch chiếu, Hồ Loạn chợt bừng tỉnh ra, bèn vỗ đầu mình mấy cái. Đây là lần đầu tiên cậu tham gia tiểu phẩm nên mới cần luyện tập nhiều, còn ảnh đế thì lại khác.

Nghĩ đến đây cậu lại bừng bừng nhiệt huyết. Cậu đứng trước gương, ngước nhìn gương mặt tươi cười của ảnh đế trong bức ảnh lớn trên tường, thử chỉnh lại tóc cho giống với Trịnh Thế Bân nhưng lại không được. Tóc cậu rất mềm, cho dù có xịt keo thì trông vẫn rất nữ tính. Không phải nói bộ dạng nữ tính, mà là khí chất vẫn kém hơn rất nhiều lần so với ảnh đế.

Dáng người ảnh đế cường tráng, thắt lưng nhỏ, bờ vai rắn chắc, tóm lại là tuyệt đẹp.

Ngày hôm sau có một tin vui ngoài ý muốn, chính là tin thông báo tiền thưởng cuối năm. Tiền thưởng cuối năm của Hầu thị không giống như những công ty khác, số tiền mà cậu nhận vừa vặn đủ để trả lại số tiền cậu nợ ảnh đế, thậm chí còn dư ra một ít để cậu dùng.

Vốn tưởng trước Tết một, hai ngày sẽ gặp được ảnh đế, không ngờ phải đến tận ngày diễn tập cuối cùng mới thấy anh xuất hiện ở trường quay. Mọi người ở đây đều là ca sĩ hoặc là người có thâm niên trong giới nghệ thuật. Sự xuất hiện của Trịnh Thế Bân gây ra sự chú ý cực lớn, đi cùng anh là Lí Băng Nghi, hai người sẽ song ca bài hát nhạc phim của [Chiến thiên hạ]. Lí Băng Nghi và Trịnh Thế Bân được người ta đồn là "người tình màn ảnh", phim của hai người đã kết thúc rồi mà khán giả vẫn còn rất nhiệt tình ghép đôi.

Đài Hương Tiêu bỏ một số tiền lớn để mời hai người tiếp tục phối hợp với nhau trong tiệc liên hoan.

"Nghe nói đài XXTV mời Trịnh Thế Bân trước rồi cơ."

Hồ Loạn lập tức vểnh tai lên nghe ngóng.

Phía sau cậu là hai nữ ca sĩ đang thì thầm với nhau, "Nhà đài kia toàn là mời những minh tinh hàng đầu thôi. Thế lực gia đình ảnh đế rất lớn, các thế hệ cha chú đều là sĩ quan, cho nên năm nào cũng mời ảnh đế tới. Năm nay không hiểu ảnh đế bị làm sao mà lại quyết định tới dự tiệc ở đài Hương Tiêu nữa."

"Mấy năm nay tỉ suất người xem của đài Hương Tiêu tăng rất mạnh, có lẽ người ta thấy vậy nên mới tham gia đấy."

"Cũng đúng."

Hồ Loạn lau trán đang dính đầy mồ hôi vì vừa rồi phải tập diễn. Đám người này đúng là bị bệnh "đỏ mắt" (a.k.a bệnh GATO). Thật ra thì bây giờ ở đâu mà chả phải dựa vào quan hệ. Cậu cũng từng nghĩ chỉ cần có thực lực là được rồi, nhưng sự thật chứng minh cực ít nghệ sĩ làm được điều này. Đến ngay cả việc cậu có vai diễn trong tiểu phẩm của đài Hương Tiêu cũng là nể mặt Hầu thị. Triệu Dĩ Văn rút lui, Hồ Loạn thế chỗ, hơn nữa lại có lão A hậu thuận phía sau cậu, mọi người cũng biết điều mà ít lời bàn tán.

Muốn nổi không hề đơn giản một chút nào.

Hai nữ minh tinh tám chuyện càng lúc càng hăng say, Hồ Loạn thở dài một hơi rồi lại tiếp tục tập diễn. Công việc vẫn là quan trọng hơn.

Trịnh Thế Bân hát xong thì xuống dưới sân khấu. Sau đó tham gia vào diễn tập lần cuối cùng với mọi người. Trong tiểu phẩm Hồ Loạn đóng vai đứa con trai nhỏ giản dị.

Trịnh Thế Bân đứng một bên nhìn Hồ Loạn trên sân khấu, nhìn qua thì thấy cậu rất bình tĩnh, nhưng bàn tay đang nắm chặt kia thì lại tiết lộ cậu đang bị căng thẳng.

Lúc Hồ Loạn xoay người lại thì nhìn thấy ảnh đế đang đứng trong góc sáng. Cậu cố gắng trấn định lại để tập trung diễn sao cho thật tự nhiên. Khoảng 5 phút sau, bốn người phụ trách chương trình cuối cùng cũng cho mọi người thông qua.

Hồ Loạn thở phào một hơi, đi đến trước mặt ảnh đế, mỉm cười nói, "Anh Trịnh."

Trong trường quay có đầy đủ điều hòa. Trịnh Thế Bân vươn tay ra chạm vào huyệt thái dương của cậu. Hồ Loạn vội che mặt hoảng hốt kêu lên, "Anh Trịnh?"

Trịnh Thế Bân rút tay lại, thản nhiên cười đáp, "Là mồ hôi."

Gấu nhỏ sợ anh như thế sao? Là sợ bị anh ăn thịt chăng? Mà nói thật thì đúng là hiện giờ anh rất muốn "ăn" Hồ Loạn. Nghĩ thế, mắt ảnh đế liền híp vào.

Cả người Hồ Loạn run lên. Cảm giác ánh mắt của ảnh đế như đang muốn nhìn xuyên qua quần áo cậu vậy. Cậu huơ tay trước mặt ảnh đế, "Anh Trịnh, tối nay tập xong anh có rảnh không?"

"Sao thế? Muốn mời tôi đi ăn cơm à?" Trịnh Thế Bân kéo khóe miệng lên, thoạt nhìn trông rất tà mị, khiến nhân viên đứng ngay gần đó không nhịn được liền chảy cả nước miếng.

Đoán quá chuẩn. Anh không làm thầy bói quả là uổng phí. Hồ Loạn lau mồ hôi trên trán, nhưng do mạnh tay quá nên vô tình lau luôn cả lớp trang điểm.

"Em có đủ tiền rồi. Em muốn trả lại cho anh, sau đó mời anh bữa cơm. Lúc đóng phim cùng nhau anh Trịnh vẫn luôn chiếu cố em rất nhiều." Mặc kệ có thế nào, cậu nhất định phải mời bữa cơm này.

Ảnh đế hừ lạnh, "Tô Vi trả tiền cậu rồi?"

"Vẫn chưa. Bây giờ cô ấy không có nhiều tiền như thế. Em trả tiền cho anh trước, dù sao sau này cô ấy cũng trả lại cho em mà."

Hình như hai người chưa từng ăn cùng nhau bao giờ. Trịnh Thế Bân không tỏ vẻ lạnh nhạt nữa, bèn nói, "8 rưỡi tôi xong việc, đến lúc đó chờ tôi một chút."

"Dạ được." Hồ Loạn ngơ ngác nhìn ảnh đế rời đi. Cậu xiết chặt tay. Lúc nào đối diện với ảnh đế cậu cũng ở trong trạng thái hồi hộp, cảm giác còn đáng sợ hơn khi nhìn ảnh đế trên tivi.

——-

Tiền nợ ảnh đế cậu đã trả xong. Kiểm tra điện thoại, thấy mình vẫn còn lại ít tiền, cậu cảm thấy thật thoải mái. Cậu quay đầu nhìn ảnh đế đang chuyên tâm lái xe, nói, "Anh Trịnh, trời lạnh thế này thì ăn lẩu nhé?"

Lúc này đèn giao thông vừa chuyển sang màu xanh, Trịnh Thế Bân nhìn cậu một cái rồi đạp ga khởi động xe, "Cứ theo ý cậu đi."

Cậu cầm điện thoại trong tay, cảm thấy khó xử. Nghe theo cậu là có ý gì, có người ăn cay được, có người lại không, "Anh Trịnh, anh ăn cay được không?"

"Được."

Hồ Loạn xoa xoa lỗ tai, nhỏ giọng hỏi ảnh đế, "Anh Trịnh, anh không thích nói chuyện có phải không?"

Anh có chút buồn cười, "Sao thế?"

"Anh nói ít quá, còn em từ nãy giờ cứ líu ra líu ríu như cái máy nói ấy."

Trịnh Thế Bân cười, vươn một tay ra xoa đầu cậu, "Tôi lái xe không giỏi đâu. Cậu có muốn lại bị phạt 200 đồng không?"

Nhắc đến cảnh sát giao thông, nhắc đến 200 đồng, cậu lại nhớ lại cái đêm cậu chở ảnh đế về nhà, vì đi quá tốc độ mà bị phạt tiền…

Hồ Loạn bèn vuốt vuốt tóc, không dám lên tiếng nữa.

Hồ Loạn quên mất không đặt chỗ trước. Cũng may có hai vị khách cũng chuẩn bị đứng lên, Trịnh Thế Bân tặng cho họ hai bức ảnh có chữ ký của mình, sau đó hai người mới có chỗ ngồi. Quán lẩu này rất đông khách cho nên cũng rất ồn. Bên mũi toàn là mùi lẩu cay mà Hồ Loạn yêu thích. Cậu không phải là người thường xuyên ăn cay, nhưng một khi đã ăn thì sẽ ăn cực kỳ nhiều.

Trưa nay có hai nhân viên bàn nhau xem tối nay ăn gì, cậu vừa nghe họ nhắc đến từ "lẩu" là bắt đầu chảy nước miếng, càng nghĩ càng thèm.

Quán lẩu này nổi tiếng với hương vị vùng Xuyên Du, độ cay ở đây thuộc loại người thường không thể tiếp nhận nổi. Trịnh Thế Bân đã từng ăn ở đây, thấy cậu chắc chắn là quán này, anh không khỏi kinh ngạc hỏi, "Ăn chỗ này?" Không ngờ khẩu vị của Hồ Loạn lại nặng như thế.

Hồ Loạn nuốt nước miếng, "Trên mạng đều nói chỗ này ăn rất ngon."

Ừ, rất-ngon. Ảnh đế thầm trả lời.

Chỉ chốc lát nhân viên đã bưng một nồi lẩu đỏ lòm đang sôi sùng sục đến bàn hai người. Trong nồi là mì sợi bị ngập trong nước lẩu đầy hạt tiêu và ớt, chỉ nhìn thôi đã thấy cay đầu lưỡi. Trong giới có rất ít người ăn cay được như thế này vì ai cũng sợ bị nổi mụn, nhất là các nữ minh tinh.

Anh nhìn Hồ Loạn, nghĩ, nếu cậu mà bị nổi mụn thì sẽ ảnh hưởng đến công việc mất.

"Ăn ít thôi." Anh chân thành khuyên nhủ.

Tiếc là hiện giờ Hồ Loạn không còn tâm tư để lo mấy chuyện đó nữa, "Không sao đâu. Em chỉ ăn một lần này thôi."

Đồ ăn còn có rất nhiều thịt bò nữa. Người bán hàng cũng bưng lên cho họ hai phần băng phấn (*). Trịnh Thế Bân không nhúc nhích nhìn một bàn đầy thức ăn. Ẩm thực Xuyên Du rất nổi tiếng, xem ra hôm nay Hồ Loạn đừng nghĩ tới chuyện đứng dậy đi về được.

(*) /bīngfěn/ Băng phấn là đồ ăn vặt truyền thống nổi tiếng ở khu Quý Châu – Tứ Xuyên, thường được ăn vào mùa hè. Hương vị vừa ngọt vừa thơm vừa mát, dùng để giải nhiệt.

Mới ăn được mấy miếng nhưng Hồ Loạn cảm thấy rất dễ chịu. Cậu chu đáo gắp cho ảnh đế thịt bò, không hề nhận ra ánh mắt do dự của ảnh đế.

Mười phút sau, nhiệt nóng tỏa khắp miệng.

Hai mươi phút sau, càng lúc càng nóng.

Ba mươi phút sau…

"Chắc em không ăn được nữa rồi." Cậu đặt đũa lên bàn, tỏ ý đã ăn no rồi. Cậu ngồi co chân lại trên ghế, không hề giữ hình tượng. Ăn cơm cùng nhau giúp tăng tình cảm đôi bên, quả nhiên không sai. Bây giờ cậu cũng không thấy quá căng thẳng khi đối diện với ảnh đế nữa.

Trịnh Thế Bân không đáp lời, yên lặng nhìn Hồ Loạn đã không còn giống như lúc trước nữa.

Mắt cay đến chảy cả nước mắt, hai má trắng nõn giờ đỏ như lửa, uống nước cũng không làm giảm được nhiệt cay trong miệng, tóc lòa xòa trên trán, miệng hà hơi, môi đỏ hồng bóng loáng.

Có lẽ do cảm thấy nóng quá nên Hồ Loạn liền cởi áo lông để sang một bên, còn cởi mấy cúc áo để thoáng mát phần cổ, đầu lưỡi hết đưa ra rồi lại rụt vào.

Trịnh Thế Bân hoàn hồn, đưa cho cậu một cốc trà ngân hạnh, "Uống đi."

Mắt mờ mờ vì ngấn nước, Hồ Loạn đưa tay đón lấy rồi uống một ngụm lớn. Nhiệt cay cũng từ từ giảm xuống.

"Cay, quá." Không có cách nào nói liền một câu, cậu cau mày như trẻ con.

Trịnh Thế Bân ngồi xuống bên cạnh Hồ Loạn, vỗ vỗ lưng cậu, nhịn cười nói, "Còn thích nữa không?"

Đương nhiên là thích! Nhưng cậu không nói nên lời, nghe ra tiếng cười nhỏ của ảnh đế, dũng khí lại tăng lên.

Cậu đưa tay vỗ lên người Trịnh Thế Bân một cái, nhỏ giọng nói. "Anh, không được cười." Cậu đỡ đầu, tiếp tục hà hơi để đỡ cay mồm.

Trịnh Thế Bân có chút sửng sốt, rất nhanh liền cười, ngón cái vuốt lên khóe môi cậu, thì thầm, "Được, tôi không cười nữa."

24. Chương 24: Tai Họa

Nhỏ giọng "Vâng" một tiếng, Hồ Loạn muốn đứng lên xin ít đá từ chỗ người bán hàng, cậu hết đứng lên rồi lại ngồi xuống. Cảm giác cay đã khiến cậu mất hết ý thức, càng đừng nói đến việc phải chú ý giữ hình tượng trước mặt thần tượng.

Trịnh Thế Bân luôn tay đưa nước cho Hồ Loạn uống.

Ngồi gần hai mươi phút Hồ Loạn mới mơ mơ màng màng thấy rõ mọi thứ trước mặt mình. Vì bị cay mà mắt cậu không ngừng tiết lệ, "Anh Trịnh, anh ăn no chưa?"

"No rồi." Thấy cậu như thế anh cũng không dám ăn nhiều.

"Vậy…" Hồ Loạn quệt nước mũi, mặc áo lông vào, giọng mũi dày đặc, "Chúng ta đi thôi."

Trịnh Thế Bân đi đằng sau, hơi đỡ lấy người đang bị cay đến váng đầu ở đằng trước. Thân hình Hồ Loạn cao ráo, một tay ôm đầu đi từng bước từng bước. Anh đưa tay ra muốn đỡ vai cậu, cuối cùng lại yên lặng rút tay về.

Mọi chuyện bây giờ vẫn còn quá sớm…

Trong biệt thự.

Đám phú gia tụ tập một chỗ. **Hách công quán (*)** là một nơi có bối cảnh rất lớn mạnh trong giới. Dân không có ý kiến, quan cũng chẳng kiểm tra, là chỗ trao đổi mua bán gì cũng có thể diễn ra được.

(*) Nguyên văn là , trong đó (công quán) có nghĩa là biệt thự, dinh thự.

Ánh đèn mờ chiếu xuống một người đàn ông cùng một nữ minh tinh ăn mặc thiếu vải. m thanh nỉ non của người phụ nữ khiến mọi người xung quanh đều cười vang.

"Chu thiếu, hay là hai người vào trong phòng đi." Người thanh niên nói xong, bàn tay liền sờ mó eo của tiểu minh tinh hạng ba bên cạnh.

Người gọi là "Chu thiếu" ở trong góc không trả lời, thở hổn hển mạnh mẽ xoay người phụ nữ đặt ở trên sofa, cắn xé bộ ngực trắng như tuyết của cô, "Thoải mái không?"

Hạ thân như bị đóng cọc, thô ráp không chịu nổi, nhưng trong đó lại nổi lên từng đợt tê dại lan tràn ra khắp cơ thể, người phụ nữ cắn môi dưới, hai chân quấn quanh thắt lưng Chu thiếu, dán thân lên người gã, ánh mắt yêu mị cực xinh đẹp, "Chu thiếu, anh có thấy thoải mái không?"

"A…Đương nhiên rồi. Em muốn diễn bộ phim nào cứ nói, anh chiều hết." Tay tàn nhẫn mạnh mẽ vo vê khối thịt trắng tuyết, vừa lòng nhìn hình dạng của nó biến đổi trong tay mình. Chu thiếu hung hăng làm cho tới khi người phụ nữ phát ra tiếng thét chói tai mất hồn. Có phải hồ ly tinh đều có bộ dạng như thế này đúng không?

Đàn ông chính là loài động vật nửa thân dưới, đàn bà hầu hạ mình đến khoan khoái như thế này, đương nhiên người ta đòi gì đều sẽ đồng ý hết.

Chu thiếu thay đổi tư thế, để người phụ nữ ngồi ngay ngắn trên người mình. Răng nanh cắn xé quần áo ít vải trên người đối phương, một chút cự tuyệt kia trong mắt gã chẳng khác nào **dục cự còn nghênh (*)**, tay uốn lượn sờ soạng toàn thân trắng nõn, dường như vẫn cảm thấy chưa được thỏa mãn, gã tách hai chân người phụ nữ ra, dùng sức đâm lên, một tay thì đưa lên che miệng cô.

(*) Thôi thì cứ hiểu nó na ná như kiểu đã thích mà cứ tỏ vẻ không muốn.

"A…" Không phải là tiếng kêu đau đớn mà là sảng khoái, cả tinh thần lẫn thể xác Chu thiếu đều rất sung sướng.

Người xung quanh thấy gã chơi đùa như vậy, nhất thời cũng nổi hứng vuốt ve người phụ nữ bên cạnh mình.

"Về sau còn mong Chu thiếu để mắt đến em nhiều hơn. Không biết Chu thiếu cảm thấy biểu hiện hôm nay của em thế nào?" Người phụ nữ mồ hôi đầm đìa ngồi trên người Chu thiếu, chủ động ngồi thẳng người, cởi áo lót màu đen lộ ra toàn bộ ngực, chỉ chừa lại quần lót, cúi người hôn lên cổ lên ngực gã.

Tiếng cười xấu xa vang lên, Chu thiếu dùng một chút lực xoa nắn vị trí no đủ kia, "Tô Vi, sao chúng ta lại không biết đến nhau sớm hơn nhỉ?" Cần cởi liền cởi, muốn sờ thì sờ, muốn thượng liền cho thượng, đàn bà nghe lời như thế nên sớm vào tay gã mới phải.

Gã rất thích kiểu đàn bà rõ ràng như vậy.

Chu Gia Thành, là con trai của nhà tài phiệt danh giá, nổi tiếng là người vừa mê tiền vừa mê gái, hơn nữa loại đàn bà nào cũng chơi được. Tiền của Chu gia dù có tiêu cả đời cũng không hết được. Gã có một người chị có tiếng chiều em trai. Chu gia cũng không có con riêng bên ngoài.

Tóm lại, Chu Gia Thành chính là phú nhị đại hàng thật giá thật.

Đã nắm rõ thông tin về nguồn tài sản cực giá trị của Chu gia, Tô Vi ngẩng đầu cử động thân, khiến người dưới thân phát ra âm thanh khàn khàn, cô có thể cảm nhận được mình đang bị bao chặt, nhắm mắt lại tận hưởng thứ tình cảm nam nữ nguyên thủy nhất. Cô hơi mở mắt chán ghét liếc Chu thiếu một cái, chậm rãi đong đưa eo nhỏ, "Bây giờ biết nhau cũng chưa phải là muộn mà." Hôn môi gã có chút ghê tởm, nhưng tất cả cũng vì tiền đồ của mình…

"Cảm ơn Chu thiếu đã tiến cử, em nhất định sẽ diễn thật tốt."

Mắt Chu thiếu đỏ rực, đẩy đối phương xuống dưới thân, miệt mài làm, như muốn xé rách Tô Vi, nuốt cô vào bụng, "Hầu hạ…Hầu hạ cho tốt vào…Cái gì cũng cho em hết…"

Tô Vi ngửa đầu chịu đựng sự xâm chiếm của gã, trong lòng cười lạnh, bày ra một bộ dáng như không thể chịu nổi, kẹp chặt khiến gã chỉ trong nháy mắt như được lên tiên.

Người ta bảo kỹ thuật của con trai nhà Chu gia cao lắm, xem ra cũng không phải như vậy.

Người phục vụ bưng rượu do dự không biết có nên tiến vào hay không? Nhìn qua khe cửa sổ, thấy vẫn là không nên đi vào thì hơn…

"Đồ ngốc, nhanh chạy đi. Bên trong đó chỉ cần một người thôi cũng có thể chơi chết cậu đấy." Người phục vụ đồng nghiệp đi cùng cậu vừa tới cửa thì thấy cảnh tượng bên trong, chỉ liếc một cái thôi là đã phải thông minh biết điều mà tránh đi. Bên trong này toàn là lũ nam nữ đều không tha, lúc này chính là lúc sung sức nhất, bây giờ mà vào đấy không chừng sẽ bị 'ăn' mất.

"Mấy ngày trước có một cậu trai diện mạo ưa nhìn, mới tới nên không hiểu chuyện, thời điểm cao trào lại đi vào, thế là bị tóm. Bây giờ vẫn còn đang nằm viện kia kìa, hậu môn thì bị rách toạc ra hết."

"Đờ mờ."

Người vừa nói có diện mạo không tồi, ngũ quan cân đối, dáng vẻ hao hao giống sinh viên, nhưng cũng rất đàn ông, mặt mũi đẹp trai, lúc cười lên khiến người khác rất có cảm tình.

Người phục vụ đồng nghiệp cũng biết có không ít sinh viên đến biệt thự này làm việc, cũng có không ít người gặp chuyện, nhưng cũng là do họ không chịu được cám dỗ nên không trách được ai.

Bình tĩnh liếc về phía người mới tới làm, nói, "Khang Lỗi, nói không chừng mấy tên phú hào này thích kiểu người như cậu đấy." Còn phải nói, thân thể thanh niên trẻ rất có lực, lại dễ khiến người ta nổi hứng thú.

"Cmn, anh đây chỉ muốn kiếm tiền bình thường chứ không muốn bán mông cũng chẳng muốn bán 'tiểu đệ' đâu." Che miệng, vội vàng tránh xa cửa. May mà cậu không mở cửa vào đó.

"Hừ." Người đồng nghiệp chán ghét nhìn về phía ghế lô xa hoa, bên trong người nào người nấy đều đang làm những chuyện không tiện nói ra miệng, "Có tiền thì chính là đại gia. Cậu mới tới nên tôi chân thành khuyên cậu một cậu, nhớ chú ý đừng nhìn ngó lung tung trong khi làm việc đấy."

"Vâng vâng vâng, em biết rồi." Khang Lỗi cảm thấy thật ghê tởm, liền bưng chai rượu quay lui xuống.

Tiếng bước chân ở hành lang càng lúc càng xa, chỉ cách một cánh cửa, nhưng bên trong và bên ngoài lại chính là hai thế giới khác nhau.

Tô Vi cùng Chu thiếu chơi đùa vui vẻ xong xuôi liền thoải mái nằm xem tivi. Tay Chu thiếu vẫn đặt lên ngực cô vuốt ve, cô thẹn thùng mặc quần áo bị xé rách, nói, "Đừng đùa nữa." Lại nhìn sang những người bên cạnh cũng đã "xong việc", cô thở ra một tiếng, cuộc sống về đêm mới chỉ bắt đầu thôi.

Mặt Chu Gia Thành hơi hồng lên, mang theo vẻ thỏa mãn, mặc quần áo vào, ném cho đám bạn thuốc lá rồi hung hăng hôn môi Tô Vi một cái, "Muốn gì thì cứ nói, chỉ cần nằm trong khả năng của anh thì nhất định sẽ cho em tất."

"Chu thiếu nổi tiếng là đối xử rất tốt với bạn gái. Tô Vi, cô đã tìm được một người tốt rồi đấy." Một tiểu minh tinh nữ cũng đang mặc quần áo cất tiếng.

Cô không biết đó là ai, nhưng có lẽ địa vị còn kém hơn cả mình. Cô thuận theo nói, "Cảm ơn Chu thiếu."

Hồ bằng cẩu hữu đều đã xong xuôi. Tất cả đám người này đều lệ thuộc vào người có thế lực lớn nhất là Chu Gia Thành. Một người nói, "Hay là chúng ta hát đi." rồi cầm micro lên định chọn bài hát.

Chu Gia Thành vừa chơi xong, sức lực vẫn chưa hồi phục, khoát tay bảo, "Xem tivi đi, xem xem trong giới giải trí còn có em gái nào nữa không." Một tay gã vỗ vỗ lên người Tô Vi.

Tô Vi sắc mặt không đổi, loại người 'ăn trong bát nhìn trong nồi' này cô cũng không hiếm lạ. Cô cũng

không phải là loại đàn bà ngu ngốc, phải biểu hiện thái độ rộng lượng hùa theo gã, không bám được vào Chu Gia Thành thì sau này mình cũng chẳng mong có được địa vị gì, "Gần đây người mới vào giới có rất nhiều." Cô nghiễm nhiên cũng quên mất chính mình cũng chỉ là người mới.

"Ừm." Chu Gia Thành cười, bật một kênh để xem.

"Nửa cuối năm nay người xem đều biết đến cậu. Hồ Lăng, danh tiếng của cậu càng lúc càng nổi. Vào dịp Tết này ở đài Hương Tiêu sẽ tổ chức tiệc mừng, Hồ Lăng có thể tiết lộ một chút về tiểu phẩm trong tiệc mừng được không? Tôi tin fan của cậu đều đang rất mong đợi đấy." Màn hình chuyển đến một fan đang hô lớn "Hồ Lăng em yêu anh".

"Nếu mà để lộ ra thì đạo diễn sẽ đánh chết tôi mất. Mọi người cũng không muốn thấy tôi bị đạo diễn đánh cho mặt mũi bầm dập đúng không nào." Hồ Lăng vẫn đang mặc diễn phục lỗi thời, ngại ngùng cười cười, thần thái tỏa ra từ đáy mắt không thể che dấu được, "Thời tiết đang rất lạnh, mọi người nhớ mặc nhiều quần áo vào để tránh bị cảm lạnh nhé."

Máy quay không ngừng chuyển hướng, chỉ nghe được những tiếng thét chói tai, những tiếng gọi tên 'Hồ Lăng', ngay cả MC cũng không biết làm thế nào để kiểm soát được tâm tình của các fan đang kích động.

"Nghe nói cậu đã mua bánh ngọt cho tất cả các fan ở đây đúng không?"

"Vâng, tôi thấy mọi người đứng đây lâu như vậy, nhất định là đói bụng rồi. Nên tôi mua bánh dâu cho mọi người, không biết các bạn có thích không?"

"Thích! Thích!"

Tô Vi nhìn màn hình tivi, tay nắm chặt lại, thân mình cứng ngắc. Chu thiếu ôm lấy cô, ra vẻ vô tâm nói, "Hồ Lăng là bạn học của em nhỉ?"

"...Vâng, là bạn đại học." Sao gã lại biết, chẳng lẽ là cho người điều tra mình sao?

Tô Vi bên ngoài không biến sắc nhưng bên trong đã bắt đầu khẩn trương. Xem ra Chu Gia Thành cũng không ngờ nghệch như cô tưởng.

"Nếu rảnh..." Chu Gia Thành vươn đầu lưỡi liếm môi, gã đã gần 30 tuổi nhưng vì bình thường có luyện tập nên thân thể rất có lực, híp mắt nói, "Giới thiệu bạn của em cho anh, thế nào?" Tay dịu dàng xoa cổ Tô Vi.

"Cậu ta..." Trong đầu Tô Vi rối tung lên, theo bản năng muốn tìm lý do từ chối. Ai mà chả biết tên Chu Gia Thành này nam nữ đều ăn.

"Triệu Dĩ Văn lui rồi, người đại diện vương bài của cô ta lại ký tiếp với cậu Hồ Lăng này, có lẽ Hầu thị

muốn cậu ta đi theo bước chân của ảnh đế đây. Ha ha."

"Éo mẹ, mẹ tôi ở nhà cũng thích cậu ta đấy. Nếu cậu ta không phải là người của Hầu thị thì tôi đã sớm động thủ với cậu ta rồi."

Hầu thị, Triệu Dĩ Văn, người đại diện vương bài, Trịnh Thế Bân!

Tại sao mọi chuyện tốt đẹp đều đến với Hồ Loạn? Mình thì phải dùng thân thể để đổi lấy cơ hội đóng phim, còn cậu ta thì chẳng làm cái gì cả mà vẫn được hưởng thụ chuyện tốt.

Lão A là người đại diện có tiếng trong giới, sao đột nhiên lại ký hợp đồng với diễn viên mới là Hồ Loạn? Tô Vi trăm triệu lần không ngờ được Hồ Loạn lại có thể lên như diều gặp gió, tiền đồ vô lượng nhanh như thế.

Lại nhìn bản thân mình, cả người đều dính nước bọt của đám đàn ông. Nghĩ đến ngày đó gặp Trịnh Thế Bân ở bệnh viện, Tô Vi lại cảm thấy ghê tởm, bèn xoay người mềm nhũn dựa vào Chu Gia Thành, "Không biết cậu ta có nghe em không nữa. Em vẫn còn nợ tiền của cậu ta."

Người đàn bà của mình lại nợ nần bên ngoài?

Đám cẩu hữu nhìn nhau cười, đoán chắc Chu thiếu đang phát hỏa. Tô Vi cũng thật lớn mật, mới ngủ có một lần đã bắt tay vào moi tiền gã.

Không ngờ Chu Gia Thành không phản ứng gì, chỉ tựa đầu vào cổ Tô Vi nói, "Nợ bao nhiêu, anh đưa em trả."

Tô Vi chỉ chờ những lời này, quét mắt nhìn tiểu minh tinh vừa mới vui sướng khi thấy người gặp họa kia, tỏ vẻ thị uy, thầm nhớ kỹ tên và bộ dạng của cô ta, "20 vạn, trước đây cha em sinh bệnh, phải làm phẫu thuật. Không có cách nào khác phải mượn tiền cậu ta."

"20 vạn?" Chu Gia Thành mở mắt ra, hiển nhiên không nghĩ Tô Vi lại hiếu thuận như thế, "Tiểu minh tinh mà cũng lắm tiền phết nhỉ."

"Nhà cậu ta cũng không phải là giàu có. Đào đâu ra lắm tiền như thế. Cậu ta ấy à..." Cô để Chu thiếu gối lên đùi mình, cúi xuống, bộ bực áp vào tai Chu thiếu, nhỏ giọng nói vài câu.

Người xung quanh đều tò mò không biết Tô Vi nói gì, chỉ thấy Chu Gia Thành bật cười, vung bút viết xuống chi phiếu 50 vạn.

"Chuyện này mà thành, anh cho em thêm 50 vạn nữa."

(#VL: Đôi phụ đã xuất hiện rồi ~~~ <3)

25. Chương 25: Cái Bẫy

Hồ Loạn vì ăn cay nên cả người nóng bừng, nằm trên giường muốn ngủ mà cũng không yên. Cậu hắt xì mấy cái, xoa xoa cái mũi, "Không biết là người nào đang mắng mình đây."

Cậu mở chăn ra, lấy điện thoại đọc tin tức. Thấy đâu đâu cũng là tin vui, giờ khắc này cậu mới cảm nhận được một chút tư vị của năm mới. Ngày kia chính là ngày phát sóng trực tiếp…

[Lẩu thật cay, làm mồm bị sưng lên rồi], viết xong ấn vào nút đăng.

Mới đăng được vài giây, bên dưới đã có một loạt bình luận. Đều là cách giải nhiệt, hoặc là bình luận nói thương cậu quá, những fan ngày trước luôn miệng kêu 'Nhân sinh như mộng' bây giờ cũng bình luận rất tích cực trong bài đăng của cậu. Cậu vẫn chưa thích ứng được với sự quan tâm thái quá của các fan, vì thế đành đăng bài cảm ơn sự quan tâm của các fan. Lúc này điện thoại đột nhiên vang lên một tiếng chuông đặc biệt.

Tài khoản weibo studio của Trịnh Thế Bân hiện lên một hình ảnh, là một chiếc khăn trắng, trong khăn là một cục đá lạnh, bên cạnh là một chén nước, kèm theo caption là ***[Đi ngủ sớm một chút].***

Hồ Loạn nhìn thật lâu rồi mới đi ra tủ lạnh lấy một cục đá ngậm vào mồm, đột nhiên nghĩ, có phải bài đăng kia của thần tượng là dành cho mình không?

Ầy, đó cũng chỉ là một bài đăng ngắn bình thường thôi. Đừng tự kỷ nữa!

Cậu lắc lắc đầu. Nhưng trong lòng vẫn khẩn trương như cũ. Sau khi tỉnh táo, lại nghĩ đến động tác đầu dựa đầu rất thân mật của ảnh đế và mình trong quán cơm, dựa vào nhau gần đến nỗi còn ngửi được cả mùi hương thanh lạnh của đối phương, đó là mùi không khí sạch sẽ nhất vào lúc sáng sớm thức dậy, thấm vào tận ruột gan, Hồ Loạn nhịn không được cảm thấy thật bất lực. Tại sao cậu lại có ý nghĩ đói khát như thế cơ chứ? Sau này không có dự án nào hợp tác với ảnh đế nữa, không biết hai người sẽ gặp nhau trong tình cảnh gì đây.

Ảnh đế không thích mấy chuyện xã giao, lập weibo cũng để đấy không hoạt động gì cả, người ta bình luận thì đến tận một tuần sau mới thấy ảnh đế "Ừ" một chữ, có thể thấy ảnh đế cực ít sử dụng mạng xã hội.

Mà lúc này Trịnh Thế Bân đang ngồi ngắm nhìn cảnh đêm đẹp nhất của thành phố, một tay cầm một ly rượu vang đỏ, một tay giở tờ thông báo về lịch phát sóng chính thức tập đặc biệt của [Mê Thành] trước Tết.

Tỷ suất người xem Hồ Loạn ngày càng tăng lên, thời gian chiếu poster giới thiệu của cậu cũng tăng lên đến tận gần một phút, không khác gì đãi ngộ cho diễn viên chính. Trịnh Thế Bân đưa tay lên sờ trán, *có lẽ đã nếm mùi vị độc thân lâu quá nên bây giờ không muốn nếm thêm nữa đây mà.*

——-

Hồ Loạn sau khi chườm lạnh các kiểu, cuối cùng môi cũng trở về trạng thái bình thường, chỉ là nhìn vẫn hơi sưng đỏ một chút. Thợ trang điểm còn phải do dự không biết có cần bôi son môi cho cậu không, còn dặn cậu, "Lần sau đừng ăn cay nữa đấy."

"Nhất định sẽ không." Hồ Loạn đáp. Trong gương là đứa con trai ngốc nghếch của gia đình địa chủ, chỉ là môi của đứa con ngốc này cứ như vừa bị người ta "phi lễ" vậy, trông mơ màng đến dụ người.

Mấy năm nay đài Hương Tiêu rất phát triển, tỷ suất người xem ngày càng tăng cao, còn chưa phát sóng trực tiếp mà đã khiến người xem sôi nổi hết cả lên.

Tiểu phẩm mà Hồ Loạn tham gia là bản mà đài XXTV đã từ chối. Bên đó không cần thì đương nhiên tiểu phẩm này sẽ vào tay đài khác. Đài Hương Tiêu hoặc là không làm, mà đã làm thì kiểu gì cũng sẽ làm cho thật hoành tráng, đây cũng là cơ hội cho Hồ Loạn có dịp nở mày nở mặt trước mấy trăm vạn người xem.

"Tiếp theo đây, nhóm đồ đệ núi Tỉnh Cương sẽ khiến mọi người kinh hỉ qua tiểu phẩm [Bính Từ]."

——

Rột roạt —

Tô Vi im lặng, tức giận nhìn người ở trên tivi, vò nát tờ giấy trong tay. Cô cảm thấy cực kỳ nôn nóng, cuống quýt nghĩ ra những người có thể giúp mình thoát khỏi cảnh túng quẫn hiện tại.

Bố vẫn còn đang nằm viện, thế nhưng cô lại chạy tới công quán để 'phục vụ' cho Chu Gia Thành. Khói thuốc tỏa mù mịt khắp nơi.

"Tô Vi, ngày xuân năm mới mà em không về nhà à?" Cẩu hữu nào đó đã uống say khướt của Chu thiếu không rõ là vô tình hay cố ý chạm tay lên vai cô.

Tô Vi chán ghét, hơi né người, nhắc nhở, "Chu thiếu sắp tới rồi đấy." Tiếng tăm của cô tuy không tốt đẹp gì, nhưng cũng chưa phải đến mức 'nay phục vụ người này mai phục vụ người khác' đâu.

Nhắc tới tào tháo là tào tháo đến ngay.

“Đến muộn, xin lỗi nhé. Mọi người cũng biết tính tình chị tôi rồi đấy.”

“Ai chả biết chị lớn Chu gia cưng chiều em trai như thế nào.”

Chu Gia Thành cũng đã nghe không ít mấy lời như vậy. Đi về phía Tô Vi rồi ngồi xuống bên cạnh, tay vuốt ve eo của cô, mồm miệng cũng không chịu để yên mà ghé vào tai cô thì thầm, “Anh vừa mới đặt một phòng rồi.”

Không cần phải nhiều lời, Tô Vi lập tức hiểu rõ ý tứ, liền dựa sát người vào. Khóe miệng lộ ý cười lạnh, liếc mắt nhìn Hồ Loạn đang diễn trên màn hình tivi, nói, “Hôm nay là năm mới, em gọi bạn của em ra ngoài chơi nhé, được không?”

“Em đang nói đến cậu ta ấy hả?” Chu Gia Thành ngửa đầu uống rượu, chỉ vào tivi, “Vẫn còn đang trên tivi kia kìa, hay là em định làm ảo thuật cho anh xem?” Tay sờ soạng cơ thể xinh đẹp của Tô Vi, cả người nóng hết cả lên, gã trực tiếp hôn môi Tô Vi.

Còn chưa nói được mấy câu đã muốn xông vào “đánh trận” luôn rồi. Đám cẩu hữu vẫn đang hát karaoke, đèn ngũ sắc liên tục chuyển màu, che giấu tất cả hành động trong bóng tối.

Tô Vi ngửi thấy mùi rượu nồng nặc, cô biết nhất định là Chu thiếu nốc nhiều rồi đến đây muốn nổi điên đây mà. Nhưng hôm nay cô không có hứng muốn nổi điên cùng gã, bèn giả vờ thẹn thùng đẩy đối phương ra, hứa hẹn, “Đợi chương trình kết thúc, em sẽ gọi cậu ấy đến đây với anh.”

Thấy cô có vẻ nói thật, Chu thiếu cũng tỉnh táo một chút, “Được, vậy anh chờ em.” Gã ngồi thẳng dậy nhìn đám cẩu hữu đang điên cuồng hát hò, trong tay xoay xoay chiếc chìa khóa phòng rồi đặt trở lại vào trong túi, đợi chờ vở kịch hay ho tối nay.

Phải biết rằng, đã lâu lắm rồi gã chưa có chạm vào đàn ông.

Gã không biết mình có phải là gay hay không, nhưng trong giới chuyện ‘chơi’ đàn ông là chuyện thường. Gã mà không tham gia trò này thì có vẻ tụt hậu quá. Hơn nữa mấy người đồng tính gã từng quan hệ đều thích ‘làm’ với gã, đây cũng chỉ là chuyện gây kích thích mà thôi.

Tô Vi lôi điện thoại ra xem tin tức. Tiết mục của Hồ Loạn đã xong, bây giờ cậu đang được phỏng vấn. Cô nhìn đồng hồ một chút rồi đứng lên đi ra ngoài, gọi đến số điện thoại mà lâu lắm rồi cô chưa liên lạc.

“Alô, Tô Vi.” Giọng của người trong điện thoại lộ rõ vẻ vui mừng, cô xoay thuốc lá, nhìn chằm chằm vào móng tay sơn màu đỏ tươi, “Hồ Loạn.”

Xung quanh quá ồn ào, Hồ Loạn bịt loa điện thoại, quay lại nói to với người đại diện, “Lão A, tiếp theo em không có gì phải làm nữa đúng không?”

Lão A nhìn xem điện thoại rồi vỗ vai cậu, "Không còn gì nữa. Nhưng tôi vẫn sẽ ở đây để ý giúp cậu một số chuyện."

Không có việc gì là được rồi. Cậu di chuyển ra một chỗ trống, nhìn pháo hoa đầy trời, vui vẻ nói, "Tô Vi, năm mới vui vẻ."

Tiết mục của Trịnh Thế Bân diễn ra trước khi pháo hoa được bắn ra. Sau khi diễn xong anh nhanh chóng xuống dưới sân khấu, lại thấy Hồ Loạn đang hớn hở chạy ra bên ngoài, anh đang định đi theo để tán gẫu với cậu vài câu thì lại bị người phụ nữ mặc lễ phục giữ chân, "Thế Bân, em muốn nói với anh mấy câu."

"Nói đi." Anh rút tay ra khỏi tay cô ta, lùi lại giữ một khoảng cách nhất định.

Lí Băng Nghi không tin rằng Trịnh Thế Bân một chút cũng không có hứng thú với mình, xấu hổ nhìn mọi người ở xung quanh, thấp giọng thân mật bảo, "Ra ngoài đi."

Vừa khéo Hồ Loạn cũng đang ở bên ngoài, vì thế anh đồng ý, "Được, đi thôi." Nhất cử nhất động của cô ta đều nằm gọn trong mắt anh, người phụ nữ này là người thế nào, anh biết rất rõ ràng.

Bên kia điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc trong nhiều năm qua, Tô Vi hút một hơi thuốc rồi nhả khói ra, nhìn phong cảnh trước mặt, "Hiện tại tớ có đủ 9 vạn để trả cho cậu rồi. Gặp mặt đi."

"Để sau lễ mừng năm mới đi."

"Bây giờ gặp luôn." Cô không để cho cậu có cơ hội kì kèo.

"Bây giờ?" Hồ Loạn khó hiểu, trong lòng quýnh lên, "Chuyện chỉ mới xảy ra chưa được bao lâu, cậu lấy đâu ra chỗ tiền đấy?"

"Đừng lảm nhảm nữa. Mai tớ lên máy bay rồi, có thể sẽ không thể gặp cậu trong một khoảng thời gian dài, cho nên bây giờ tớ phải đưa tiền cho cậu luôn. Tớ đang ở Hách công quán, tầng 3, phòng C503."

Hồ Loạn càng lúc càng mịt mù, nhưng cũng hiểu Tô Vi không phải là kiểu người thích thiếu nợ người khác. Có thể số tiền kia chính là cục gạch trong lòng cô, ngày nào chưa lấy ra được liền khó chịu không thôi. Cậu thở dài bảo, "Tớ không biết Hách công quán ở đâu. Có thể sẽ tốn chút thời gian đấy."

Cô chậm rãi bước vào trong cửa, ra hiệu bảo nhân viên lấy cho mình một chén rượu, cười quyến rũ nói,

"Lúc này ngoài đường cũng không đông lắm. Cậu xem bản đồ một chút là sẽ ra thôi. Cậu đến nhanh lên, tớ có quen mấy người có địa vị cao vừa nhìn thấy cậu là đã muốn đầu tư cho cậu rồi. Cơ hội không đợi người đâu đấy."

"…Được rồi." Hồ Loạn do dự đáp lời. Tiếng pháo nổ vẫn vang lên, cậu không hề chú ý có hai người đã xuất hiện phía sau mình từ bao giờ.

"Hách công quán không phải là…" Lí Băng Nghi đương nhiên rất quen thuộc với nơi đó, liếc mắt nhìn người bên cạnh, muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Trịnh Thế Bân cau mày, Hách công quán không phải là nơi sạch sẽ gì cho cam. "Cậu tới Hách công quán làm gì?"

Lí Băng Nghi buồn bực nhìn hai người. Chẳng lẽ Trịnh Thế Bân không nhận ra câu hỏi này hơi riêng tư quá rồi sao?

Hồ Loạn vừa ngắt điện thoại xong thì nghe thấy giọng nói quen thuộc phía sau, cậu giật mình, suýt chút nữa đánh rơi điện thoại xuống đất. Sau đó cười cười đáp, "Là…" Lại thấy còn có cả Lí Băng Nghi nữa, cậu liền nuốt tên Tô Vi vào trong bụng, quan hệ của mấy người phụ nữ rất phức tạp, "Là một người bạn muốn đưa tiền cho em. Cô ấy đang ở chỗ đó."

Người bạn này là ai, Trịnh Thế Bân vừa nghe đã biết.

"Cô ấy đang giục em qua đó. Anh Trịnh, chị Băng Nghi, hai người tiếp tục nói chuyện đi, em đi trước đây."

Trịnh Thế Bân đứng im, nhìn người đang rời đi. Lí Băng Nghi hỏi, "Thế Bân, hai người là bạn bè à?"

Trịnh Thế Bân thu hồi tầm mắt, lạnh mặt hỏi, "Cô tìm tôi có việc gì?" Giọng nói lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

Lí Băng Nghi vẫn đang ảo tưởng về tình yêu của hai người nên không nhận ra điều này, bèn nắm lấy tay anh, tim đập thình thịch, thổ lộ, "Thế Bân, em…thật sự thích anh. Chúng ta cũng quen biết nhau lâu rồi, có thể thử không?"

Tim Lí Băng Nghi như ngừng đập, hai mắt tuy nhìn chằm chằm vào mắt Trịnh Thế Bân, nhưng khóe mắt lại liếc về phía camera đang quay lén đằng sau, miệng nở nụ cười, tiến lên từ từ, làm ra tư thế muốn ôm.

Đáng tiếc Trịnh Thế Bân không có mặt dày được như vậy, chuẩn xác lùi lại từng bước, rút tay ra, "Tôi không có ý gì với cô. Hơn nữa cũng không thân với cô đến vậy." Anh xoay người, trong lòng vẫn tràn đầy nghi vấn. Trợ lý từ chối các cuộc phỏng vấn, yểm hộ cho anh ra ngoài. Anh vừa đi vừa gọi điện thoại.

Cứ nghĩ đến chuyện Hồ Loạn sẽ bị dẫn dắt vào con đường không tốt, anh lại có cảm giác như mình đúng là

một người thầy thất bại. Mặc kệ Tô Vi có ý đồ gì, tóm lại chỗ kia chắc chắn không phải là một nơi thích hợp để trả tiền.

"Cậu chủ, có cần gọi điện cho ông chủ không?"

"Không cần." Mắt anh tóe lửa, "Giúp tôi tra xem, trong số những người khách tối nay của Hách công quán có ai tên là Tô Vi không? Nếu không có thì giúp tôi xem xem cô ta đang ngồi cùng hội nào?"

26. Chương 26

3

Hồ Loạn đi thay quần áo rồi ra chào lão A để đi về, thấy cũng không còn chuyện gì quan trọng nữa, lão A cũng đã từ chối các cuộc phỏng vấn, chỉ nói, "Mấy ngày Tết không có chuyện gì, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi. Có gì tôi sẽ thông báo cho cậu. Có điều cứ chuẩn bị giữ sức cho đầu tháng ba đi. Tài liệu tôi đã gửi vào mail cho cậu rồi, về nhà nhớ mở ra xem."

"Vâng, em biết rồi." Cậu bắt tay lão A rồi rời đi. Đeo khẩu trang đi ra từ cổng nhỏ. Xe đi lúc trời tối không hề dễ dàng, cậu phải xem bản đồ rồi lò mò nửa ngày mới đến nơi.

Biển số nhà cực lớn, Hồ Loạn ngơ ngác nhìn một dãy xe đỗ ở cổng vào, toàn là xe hàng hiệu.

"Tiên sinh, ngài không thể vào đây." Người phục vụ lịch sự ngăn cậu lại, vừa nhìn là biết cậu không phải là người hay tới đây.

Hồ Loạn hơi sửng người, "Xin chào, bạn tôi hẹn tôi lên tầng 3 phòng C503." Vừa bước vào cửa đã bị lớp mạ vàng xa xỉ khắp đại sảnh làm cho choáng váng, lần đầu tiên cậu tới một nơi vừa xa xỉ vừa bí hiểm như thế này nên không khỏi ngây người.

"Hồ Loạn, ở đây." Tô Vi bỏ thuốc lá trong miệng ra, bước về phía cậu, cười với người phục vụ, "Là khách của Chu thiếu."

Chu thiếu chính là hội viên có thẻ VIP vàng trong công quán, nếu là khách của Chu thiếu thì không cần chặn lại. Khang Lỗi còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị đồng nghiệp giữ lấy từ phía sau, đối phương cúi đầu khom lưng làm động tác giải thích.

Tô Vi không thèm nhìn tới, ngạo mạn đến cực độ. Một tay bắt lấy tay Hồ Loạn, một tay châm điếu thuốc vào bật lửa mà người phục vụ đang bật lên, "Chu thiếu ở trên, để tớ mang cậu đi gặp." Lực đạo ở tay cô rất lớn, căn bản không để người ta có cơ hội phản kháng.

Mà Hồ Loạn cũng không định phản kháng, tùy ý để cô dẫn đi. Trong thang máy bao trùm không khí tĩnh mịch. Nhìn lớp trang điểm dày đặc trên gương mặt xinh đẹp của Tô Vi, cậu cảm thấy cô cực kì xa lạ. Mới mấy ngày không gặp mà tựa như đã qua mấy tháng, cô thay đổi nhiều quá. Hồ Loạn nhớ rõ lúc mới debut, Tô Vi có tiếng là người hoạt bát trẻ trung, giờ đã thành thục nữ rồi, "Tô Vi, tình hình hiện nay của bác thế nào rồi?" Có lẽ đề tài an toàn nhất lúc này chính là nói về bố Tô Vi.

"Đỡ hơn nhiều rồi. Vẫn đang dưỡng bệnh trong bệnh viện." Khóe miệng nhếch lên, môi đánh son đỏ bóng loáng, Tô Vi nhả khói thuốc ra, nhìn Hồ Loạn đang nín thở bên cạnh, chậm rãi nói, "Quên mất cậu không hút thuốc. Cảm ơn cậu về chuyện của bố tớ. Ngày hôm đấy là tớ không đúng, nói năng quá đáng, cậu đừng để ý."

Hoàn toàn không ngờ cô sẽ giải thích chuyện này, Hồ Loạn ngượng ngùng nở nụ cười, "Không có gì. Chuyện nên làm mà. À, Chu thiếu mà cậu vừa nhắc tới…là ai thế?"

"Cậu gặp rồi sẽ biết." Tô Vi không muốn nói, dẫn cậu tới trước cửa phòng 503 rồi dừng lại, ngoài cười nhưng trong không cười, mở miệng nói, "Chu thiếu tên là Chu Gia Thành, mọi người đang hát hò ở bên trong rất vui vẻ, cậu đừng làm cụt hứng đấy."

Kỳ thật Hồ Loạn không muốn gặp người gọi là "Chu thiếu" kia. Cậu không biết có phải do mình quá mức nhạy cảm hay không, nhưng cậu có cảm giác ở đây rất kì lạ, đặc biệt là khi đứng trước cửa lúc này, có thể nghe được cả mấy âm thanh khiến người ta không thể giả ngốc làm như không biết gì phát ra từ bên trong.

Cửa vừa mở ra liền thấy hai người đang nằm trên ghế sofa hôn hít vuốt ve nhau, cảnh tượng cực kỳ nóng mắt.

Hồ Loạn lập tức thu ý cười, đứng ở cửa, hoài nghi không biết có phải Tô Vi đã đưa mình tới nhầm phòng rồi hay không.

"Chu thiếu, Hồ Lăng đến rồi đây." Tô Vi kéo người đàn ông đang híp mắt ngồi trên ghế sofa, cúi thắt lưng dựa vào người gã, chỉ chỉ ra hướng cửa.

Chu Gia Thành ngay từ ánh nhìn đầu tiên đã muốn lôi ngay cậu lên giường mà thượng.

Vì sao ư? Vì nhìn cậu rất sạch sẽ. Trong giới này, có biết bao nhiêu người đã bị nhuốm bẩn, ví dụ như tiểu minh tinh đang ở trong lòng gã đây, lúc đầu thì giới thiệu mình là người thanh thuần, thế mà mới ngày đầu tiên gặp nhau đã leo ngay lên giường gã, lá gan lớn đến không tưởng, có điều 'ăn' cũng rất thoải mái.

Gã hôn nhẹ Tô Vi tỏ ý rất hài lòng, một cước đạp người đang làm bậy bên cạnh, "Đứng lên. Có khách tới mà không biết đi rót rượu à?!"

Uống hơi nhiều rượu nên lúc đứng lên có chút choáng váng, Chu Gia Thành định thần lại rồi đi tới gần Hồ Loạn, "Ngại thật, mọi người uống nhiều rượu quá. Cậu nhìn ngoài đời thật còn đẹp hơn ở trên tivi nữa."

Từ "đẹp" dùng để khen đàn ông không phải có ý tốt gì.

Hồ Loạn lúng túng cười, "Chu thiếu, lần đầu gặp mặt, xin chào." Bắt tay qua loa lấy lệ, cậu chỉ hận không thể lôi Tô Vi tới quỳ xuống trước mặt bố Tô. Bây giờ cậu đã biết đây là nơi nào rồi. Thật sự Tô Vi không đả động đến chuyện tiền nong thì cậu cũng sẽ không chủ động nhắc tới làm gì.

Vốn tưởng nhân dịp năm mới sẽ cùng cô tụ tập làm một bữa vui vẻ. Là bạn thanh mai từ nhỏ, đâu thể nói bỏ là bỏ dễ dàng như thế được.

Rút tay thật nhanh. Chu Gia Thành vẫn chưa cảm nhận được hết độ mềm mại của bàn tay kia. Gã kéo người vào rồi "ba" một cái đóng cửa lại. "Tới đúng lúc lắm, hôm nay chúng tôi dẫn theo rất nhiều người đến uống rượu chúc Tết. Cậu cũng lại đây uống cùng đi. Tô Vi, lấy cho bạn em một ly rượu."

"Vâng." Nắm chặt trong lòng bàn tay gói thuốc, bên trong là một lượng thuốc bột, liều lượng vừa đủ để khiến một người đàn ông trưởng thành chỉ cần nếm 1/3 số thuốc liền sinh ra phản ứng…Dưới ánh đèn mờ, Tô Vi quay đầu nhìn Hồ Loạn đang mơ mơ màng màng. Người này đã cùng cô lớn lên, động tác tay hơi có chút dao động, nhưng ngay lập tức trở lại như bình thường. Ánh mắt nguy hiểm nhìn chằm chằm ly rượu.

Cậu cũng giống tôi mà thôi, hơn nữa nhất định sẽ còn đê tiện hơn tôi…

Tô Vi lạnh lùng đổ vào trong ly gần hết gói thuốc, người xung quanh đang cùng Chu thiếu trêu đùa Hồ Loạn nên không ai phát hiện ra cô đang làm cái gì. Số thuốc còn lại cô đổ hết vào ly rượu chuẩn bị cho Chu thiếu.

Ban đầu Chu Gia Thành dặn cô bỏ thuốc vào ly rượu của Hồ Loạn, nhưng cô cũng đổ cho gã một chút để 'hỗ trợ' gã, chắc gã sẽ không trách cô đâu.

Lắc lắc 2 ly rượu, thuốc bột bị hòa tan biến mất không dấu vết. Kẻ có tiền quả nhiên dùng toàn hàng tốt.

Bị một đám người vây quanh, Hồ Loạn không có cách nào đi ra ngoài. Cậu lo là nếu đứng lên bây giờ sẽ gặp phiền toái mất. Đột nhiên có người xoa nhẹ mông cậu, quay đầu lại hóa ra là Chu Gia Thành, thật ghê tởm…

"Chu thiếu, tôi không biết hát, hay là thôi đi." Cậu cười cười, trong lòng thầm nhớ rõ thân phận của gã. Tuy cậu không rõ Chu Gia Thành có gia cảnh như thế nào, nhưng xem ra gã là người không thể chọc vào.

"Nếu không hát thì uống rượu vậy." Khóe mắt liếc nhìn Tô Vi đã làm xong xuôi mọi việc, Chu Gia Thành nhận lấy ly rượu dùng ánh mắt giảo hoạt nhìn Tô Vi, thấy cô gật đầu thì liền cười mỉm, "Hôm nay tôi làm chủ. Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, dù sao cũng phải uống một ly rượu chứ, cậu thấy có đúng không nào?"

Tuy không thấy có gì khác thường, mà rượu này tất cả mọi người ở đây cũng đều uống, với lại uống rượu

vào sẽ nói chuyện thoải mái hơn, lần sau nếu có đụng mặt cũng đỡ gượng gạo, nhưng Hồ Loạn vẫn hơi do dự, khó xử nói, "Tôi không biết uống rượu đâu."

"Không say đâu mà, cậu thử xem."

Nơi này không an toàn, cậu không biết bao giờ mới thoát được khỏi đây nữa, bèn vội vàng bảo, "Người đại diện của tôi vẫn đang chờ bên dưới, tôi muốn gọi điện báo cho anh ấy một tiếng."

Chu Gia Thành nhíu mày. Cái gì vậy? Tới đây mà còn mang theo người đại diện nữa, gã động thủ thế nào đây? Tuy gã không sợ Hầu thị, nhưng nghe nói lão A mà bị chọc giận thì cũng là một nhân vật lợi hại lắm, cũng không nên dây vào.

Trong nháy mắt, Hồ Loạn liền cảm thấy có cơ hội thoát thân, lặng lẽ lôi điện thoại ra cầm trong lòng bàn tay, định đứng lên.

Thấy tình huống thay đổi, ánh mắt Tô Vi tụt xuống âm mười độ, tiến lên cười ôm lấy cánh tay Hồ Loạn, "Vừa nãy ra đón cậu tớ thấy cậu đi xuống từ xe taxi, sao cậu không bảo tớ là lão A cũng đến đây, để tớ chào hỏi một câu."

Câu này của Tô Vi thật giống như cố tình muốn phá tan lời nói dối của cậu. Cậu có cảm giác, Tô Vi không muốn để cậu ra khỏi đây. Nếu cậu ngu ngơ không biết cái gì thì cũng chả đến nỗi lo sợ như vậy. Đằng này cậu lại biết, hơn nữa cũng hiểu được rằng, nam nữ ở đây không có ai an toàn cả. Câu nói vừa rồi của Tô Vi nhất định sẽ khiến cho Chu Gia Thành bị mất hứng.

Quả nhiên.

"Đúng là không biết nặng nhẹ. Chu thiếu đã hạ mình mời cậu uống rượu, phải biết rượu này không phải là loại rượu mà thứ tiểu minh tinh như cậu có thể mua nổi đâu. Còn ra vẻ cái gì chứ."

"Đừng nói linh tinh." Chu Gia Thành đúng là rất mất hứng, nhưng là mất hứng mình có đám bạn ngu như lợn kia. Quả nhiên người trẻ tuổi thiếu đầu óc hơn người có tuổi.

"Là tôi không đúng." Hồ Loạn đặt tay ra sau người, lúng túng nói, "Lão A thật sự là đang chờ tôi ở dưới, Chu thiếu, tôi không lừa anh. Rượu này tôi xin uống cạn để thể hiện sự kính trọng của mình đối với anh. Hi vọng anh đừng tức giận." Nói xong ngửa đầu trực tiếp uống hơn nửa ly, vị rượu cay vừa phải, chỉ là uống xong đầu óc choáng váng, tầm nhìn mờ đi, khiến cậu phải dựa vào tường mới đứng vững được.

Ánh mắt Chu Gia Thành lúc này giống như sư tử đang sắp ăn được con mồi, đói khát khó dằn lại nổi, gã cũng cầm ly của mình lên uống cạn.

Tô Vi mỉm cười, an tâm ra hút thuốc bên cửa sổ, khói thuốc mù mịt quấn quanh thân thể. Cô nhìn đồng hồ, chuẩn bị tìm cớ lẩn đi.

Đầu óc vẫn còn tỉnh táo, Hồ Loạn đặt ly rượu xuống. Điện thoại trong tay rung lên, cậu vội vàng giảm âm lượng xuống, ngại ngùng nói, "Có điện thoại." Màn hình hiện lên số điện thoại của ảnh đế, đây đúng là số điện thoại cứu mạng cậu. Vừa ấn vào nút nghe thì đã bị Chu Gia Thành cướp mất điện thoại.

"Đã đi chơi thì phải chơi thật vui vẻ chứ. Cậu xem, ở đây cũng chưa có ai lôi điện thoại ra dùng cả. Hôm nay là ngày đặc biệt, mọi người đều nghỉ làm rồi mà." Chu Gia Thành đẩy đẩy cái ly đặt ở trên bàn, gã cường thế đã quen rồi, căn bản không thèm để ý đến lời người khác nói.

Hồ Loạn thất thần nhìn màn hình điện thoại, đã kết nối được rồi.

"Đúng đấy, cả năm mới đón năm mới một lần. Với lại, Chu thiếu cũng hiếm khi giữ người khác ở lại lắm đấy."

Hồ Loạn nuốt nước miếng. Đó là ảnh đế gọi tới mà.

Có điều, màn hình sáng lên chưa được mấy giây thì liền tối lại, cuộc gọi đã bị ngắt. Trong lòng có chút cảm giác hụt hẫng. Điện thoại không còn trong tay, ngay cả một chút cảm giác an toàn cuối cùng cũng biến mất, ý đồ đoạt lại điện thoại của Hồ Loạn bị thất bại.

"Được, uống xong rồi đi." Cậu bình tĩnh lại, nhận lấy ly rượu của người nào đó đưa tới. Đang chuẩn bị uống thì lại bị ngăn lại.

"Chúng ta chơi trò chơi đơn giản nhất đi, kéo búa bao, người thua phải uống rượu. Chỉ cần cậu thắng 5 lần liên tiếp thì kết thúc. Thế nào?"

"Được." Hồ Loạn đồng ý, sắc mặt vẫn như thường.

Chu Gia Thành cười cười, gọi người mang rượu vào, dĩ nhiên là rượu trắng. Mặt Hồ Loạn cũng trắng bệch ra, tửu lượng của cậu đối với rượu trắng không được tốt lắm.

Chu Gia Thành tỏ ra mình là một cao thủ trong trò chơi này, mới 3 ván đầu mà gã đã thắng Hồ Loạn 2 ván. Hồ Loạn uống xong hai chén rượu trắng, mặt ửng đỏ. Chu Gia Thành thử nói chuyện với cậu mấy câu, nhưng thấy cậu đáp lời vẫn còn lưu loát lắm. Mẹ nó, chẳng lẽ thuốc mất tác dụng?

Vài phút sau.

"Tôi thắng 1 lần rồi, còn 4 lần nữa."

Chu Gia Thành cởi áo khoác, miệng lưỡi khô ráp nhìn chằm chằm vào Hồ Loạn, "Tiếp tục."

..

“Uống uống uống!”

“Chu thiếu, anh lại thua rồi.”

Chu Gia Thành đưa tay đỡ đầu, không nhớ là hôm nay mình đã uống bao nhiêu rượu nữa. Lại nhìn sang Hồ Loạn sắc mặt vẫn bình tĩnh, uống rượu cứ như uống nước, Chu Gia Thành cứng mặt. Hay là Tô Vi lừa mình?

Đảo mắt nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng người đàn bà kia đâu cả. Ý thức của gã dần trở nên mơ hồ.

Nhất thời tức giận, gã ném chén rượu, đứng lên nói, “Tôi đi WC đã.”

“Chu thiếu, còn một lần nữa.” Hồ Loạn hai má đã đỏ bừng nhưng đầu óc xem ra vẫn rất thanh tỉnh.

Chu Gia Thành đi còn không xong, lảo đảo suýt nữa ngã xuống đất, miệng vẫn đang lầm bầm chửi bới gì đó, đầu cũng không hề quay lại.

Đi được nửa đường, gã chặn một người phục vụ lại, đoạt lấy ly rượu trên khay rồi tiến vào phòng WC. Chỗ cao cấp nên phòng WC được trang trí giống như phòng ngủ, không có một chút mùi gì khác lạ. Chu Gia Thành ôm đầu, sắp không kiểm soát được cơn khô nóng trong cơ thể. Không hiểu hôm nay có chuyện gì nữa, thuốc bị mất tác dụng hay là do con đàn bà Tô Vi kia giở trò.

Gã vừa nghĩ vừa xé một gói thuốc bột mới đổ vào trong rượu.

“Tiên sinh, tiên sinh. Rượu này là của khách phòng 413 gọi tới.” Người phục vụ đuổi theo vào phòng WC, nhưng đã muộn, rượu đã bị mở mất rồi. Nếu bị khách khiếu nại, tiền lương nhất định sẽ bị trừ, chẳng may gặp phải khách hàng ngang ngược thì mọi chuyện sẽ còn tệ hơn thế nữa.

“Cho dù có là của Thiên Hoàng lão tử đặt thì ông đây cũng lấy tuốt. Cậu có biết ông đây là ai không hả? Để ông đây xem cậu là ai nào.” Nheo mắt nhìn hai chữ trong bảng tên, gã đọc lên từng chữ, “Khang, Lỗi, tên kiểu đếch gì vậy, khó nghe chết đi được.” Gã vung tay ném ly rượu xuống đất, hài lòng cười một tiếng, tưởng tượng đến bộ dáng của Hồ Loạn, tâm tình tốt lên, không nổi điên với người phục vụ nữa.

“Đúng là loại tạp chủng chỉ dùng để phục vụ cho người khác.”

Khang Lỗi hít sâu một hơi, dõng dạc nói, “Xin lỗi tôi đi.” Ngữ khí tỏ rõ ý không cho người khác kháng cự.

Chu Gia Thành xoay người, lộ ra ý cười, biểu tình lại tỏ vẻ như rất nghiêm túc. Nước chảy "tí tách", tiếng kéo khóa quần vang lên, gã vỗ vỗ hai tay, mười phần ngạo mạn hỏi, "Xin lỗi?" Gã dựa người vào tường, cả người nóng lên, vừa nãy đi vệ sinh, hạ thân đã bắt đầu rục rịch rồi.

Đối mặt với Khang Lỗi thân phận thấp kém, gã cực kỳ khó nhịn, bốp một cái chụp vào ót cậu, "Bảo ông đây xin lỗi, chi bằng bảo ông đây 'thông' cậu luôn cho rồi." Nhìn kỹ thì bộ dáng tên phục vụ này cũng không tồi, còn khá trẻ, rất có phong thái của một sinh viên. Có không ít nam sinh đến độ tuổi này sẽ bị mọc mụn, da dẻ sẽ trở nên thô ráp, nhưng người trước mặt gã lại hoàn toàn khác, mặt mũi sạch sẽ, dáng người cũng rất được…

Gã cười cười, tiến lên chọc chọc người cậu, không phải là loại nam sinh gầy yếu. Gã dùng ánh mắt kiểm hàng nhìn toàn thân Khang Lỗi, "Cậu xin lỗi tôi, tôi lập tức sẽ tha thứ cho mấy lời muốn tìm chết của cậu." Gã gác cằm lên vai cậu, chậm rãi cọ cọ.

Như gặp phải quỷ, Khang Lỗi đẩy mạnh Chu Gia Thành ra. Kẻ có tiền chia làm hai loại: loại một là kiểu người có chí tiến thủ, loại hai chính là loại phá gia chi tử như Chu Gia Thành, một bên thì tinh anh, có chỉ số IQ cao, một bên thì từ trong ra ngoài đều là phế vật, Khang Lỗi biết đó chính là khối u ác tính của xã hội, chỉ cần bị dính một chút thôi cũng tỏa ra đầy mùi tanh tưởi.

Cho nên cậu bắt đầu hối hận về hành vi của mình, một phút xúc động nhất thời.

Cậu bưng khay rượu, định lách qua Chu Gia Thành, đang thầm nghĩ không biết có nên tìm chỗ làm khác hay không, trong lúc vô tình lại đụng phải cánh tay nóng hầm hập của đối phương.

Chỉ một chút đụng chạm cũng khiến toàn thân Chu Gia Thành trở nên phấn khích. Gã lắc lắc đầu, cảm thấy Khang Lỗi cũng là 'đồ ăn' không tồi, bởi vì gã ngửi được mùi non nớt của cậu, kinh nghiệm trăng gió đã cho gã biết, cậu chính là tiểu bạch.

Gã dùng lực kéo đối phương lại, híp mắt lấy hai ly rượu trên bàn.

"Hai chúng ta uống với nhau một ly đã. Tôi sẽ không bảo quản lý sa thải cậu nữa."

Khang Lỗi xoay người, dù sao tiền lương ở Hách công quán cũng khá cao, "Anh nói thật?"

"Đúng. Là thật đấy." Lời của người say thì có thể tin được bao nhiêu chứ.

Khang Lỗi mở ghi âm ra, hỏi lại một lần nữa. Chu Gia Thành như đứa trẻ, cầm tay cậu hô lớn, "Đúng đúng đúng."

Cậu nhận ly rượu, không mấy tin tưởng mà uống cạn, "Được rồi, nhớ kỹ lời anh nói." Cậu như nhận được đại xá, giọng nói cũng trở nên dõng dạc hơn, không cần lo lắng chuyện bị đuổi việc nữa.

"Từ từ đã, cậu cùng tôi bình rượu đi." Chu Gia Thành dựa vào tường, nhẹ cất lời. Nói xong còn cụng ly với cậu.

Khang Lỗi đứng thẳng lưng, cậu chỉ là người phục vụ, có biết gì về rượu đâu, "Đây là Lafite năm 98, khách phòng 413 đã đặt." Cậu nhắc lại cho con sâu rượu trước mặt nhớ, nếu khách ở phòng 413 mà có tức giận thì đến lúc đó cứ lôi tên của Chu Gia Thành ra là xong.

Chu thiếu lắc đầu, ngây ngô cười, khoát tay bảo, "Mẹ nó, năm 98 đã là gì, nhà tôi còn có loại Lafite lâu đời nhất từ năm 1799 kia kìa, cậu có biết bao nhiêu tiền không hả?" Gã dính sát vào người Khang Lỗi, không để cho cậu đi, cố ý phun một hơi lên mặt cậu, thần bí nói, "10 vạn 4 ngàn bảng Anh." Giơ tay mô tả con số, sau đó lại kéo cậu không cho đi.

Bản tính của con sâu rượu bắt đầu lộ ra rồi. Sắp đến giờ tan tầm, cậu cũng không muốn dây dưa nữa, "Vâng, nhà Chu thiếu rất có tiền." Xoay người muốn rời đi, "Tôi ra ngoài tiếp tục làm việc, anh cứ thong thả." Khang Lỗi kiềm chế cơn bực mình, tổ sư mấy thằng thích khoe tiền.

Nào ngờ vừa mới mở cửa ra đầu đã bị đập xuống đất, cậu mơ hồ đứng lên, cơ thể như lửa nóng ở phía sau khẽ liếm lên lỗ tai cậu, "Bổn thiếu gia đang có chút khó chịu, cậu theo giúp tôi một đêm, tôi sẽ cho cậu 10 vạn." Giọng nói gấp gáp, hiển nhiên là không muốn nói nhiều, tay nhanh chóng sờ soạng bên trong quần cậu, vuốt ve thưởng thức người trong lòng, tinh thần hưng phấn. Chu Gia Thành trong lòng cười to một tiếng, cường thế đè nén sự lạnh lùng của đối phương, nói, "Lần đầu tiên hả?"

Đờ cờ mờ chứ, đây đúng là lần đầu tiên cậu bị đàn ông sờ.

Đầu như nổ tung, Khang Lỗi lúc này mới đoán được trong ly rượu vừa rồi có cái gì. Đàn ông đến tuổi trưởng thành đều làm một số động tác để tự 'giải quyết', cậu cũng không ngoại lệ, nhưng cậu chưa bao giờ lại có ham muốn mãnh liệt như lúc này. Dưới thân như muốn bùng nổ, tình huống xảy ra quá bất ngờ, cậu tức giận quát lên, "Buông tay!" Cậu đẩy người đang ra sức sờ mó kia, định chạy đi.

Nhìn không ra cậu còn có thể nổi giận đến mức này, đây là lần đầu tiên Chu thiếu gặp người như vậy.

Hơi rượu phả lên mặt Chu Gia Thành, gã dùng giọng điệu trêu chọc bảo, "Nếu không phải hiện giờ tên đã lên dây, tôi cũng sẽ không đụng vào loại quả khô như cậu đâu." Dùng sức đè Khang Lỗi lên cửa, gã quát người đang muốn mở cửa từ bên ngoài, "Đi chỗ khác giải quyết!"

Người ngoài cửa nghe vậy liền cuống quít rời đi.

Tay gã không biết từ lúc nào đã thò vào trong quần áo sờ soạng, da tay được chăm sóc đúng cách nên rất mềm mại, không có vết chai như của cậu. Khang Lỗi nhắm mắt chịu đựng cảm giác ghê tởm khi tay gã xoa nắn hai hạt nổi lên ở trước ngực.

Hai thân thể không ngừng cọ vào nhau, tầm mắt Khang Lỗi mơ hồ, lúc bàn tay kia mò xuống đũng quần cậu, cậu không nhịn được bóp chặt thắt lưng của gã. Tuy cậu chưa từng đụng vào đàn bà, nhưng cũng

từng tưởng tượng không ít, lúc này đây cũng không khác so với tưởng tượng của cậu lắm, mà có khi còn tốt hơn gấp trăm lần ấy chứ.

"…A" Tự mình 'làm' và được người khác 'làm' hoàn toàn khác nhau. Cái cảm giác không biết động tác tiếp theo của đối phương là gì khiến não cậu như bị lấp đầy.

Thoải mái quá, lưng Khang Lỗi dựa vào tường hơi nâng lên, lộ ra đường cong cường tráng của cơ thể.

"Cách." Tiếng khóa cửa vang lên.

Chu Gia Thành thấp hơn Khang Lỗi một chút, phải hơi ngẩng đầu mới hôn được cậu, một tay gã thành thục xoa nắn 'tiểu Khang Lỗi", tay kia dùng sức vuốt từ cổ cậu đi xuống dưới. Nghe được âm thanh vừa phát ra của cậu, gã cũng sắp không nhịn được, gấp gáp muốn cởi quần áo.

Lúc này tinh trùng đã thượng não, không kịp nghĩ nhiều nữa, Chu Gia Thành lôi tay cậu xộc vào trong áo sơ mi của mình, áo len sớm đã bị gã cởi ra, áo sơ mi của gã cũng trong trạng thái đã cởi nút ra gần hết, gã thấp giọng ra lệnh, "Sờ tôi." Bất tri bất giác gã thả lỏng bàn tay của Khang Lỗi.

Trăm triệu lần không ngờ, gã vừa mới buông lỏng tay ra, bàn tay Khang Lỗi liền vuốt ve khắp nơi trên người gã. Hai tay cậu hung hăng xoa nắn, sau đó xoay mạnh một cái áp Chu Gia Thành lên cửa, ánh mắt hơi tối giờ đã chuyển đen toàn bộ, "Sờ anh." Dứt lời cậu lại dùng sức tận lực sờ soạng, khiến đối phương sợ hãi, bàn tay thô ráp chặt chẽ chế trụ thắt lưng Chu Gia Thành vào trong lòng, eo gã giống như không xương vậy.

"Á." Chu Gia Thành kêu lên một tiếng, phần eo của gã rất mẫn cảm. Gã mút mạnh môi dưới của Khang Lỗi, tình thế chuyển biến.

Sao gã đàn ông này lại giống yêu tinh đến như vậy chứ, Khang Lỗi sửng sốt, sắc mặt rối rắm nuốt môi của gã, cậu có cảm giác như mình sắp phát điên lên rồi.

Tay từ cổ lướt xuống bụng rồi lại lướt đến chỗ-mà-ai-cũng-biết-là-gì-rồi-đấy. Chỗ này của đàn ông là tốt nhất, cậu biết mà.

Dục vọng trong mắt Khang Lỗi hiện lên rất rõ ràng, cảm thụ thứ mềm mại trong miệng mình, theo bản năng cậu càng dùng sức xâm phạm, xâm chiếm thành trì, tuyên bố chủ quyền. Thấy ánh mắt mơ màng, vẻ mặt hưởng thụ cùng bộ dáng say mê của gã, cậu mút mạnh môi gã, tạo ra tiếng "chụt" lớn.

Thật ngon! Chu Gia Thành đã lâu không 'chơi' đàn ông. Thực ra làm cùng đàn ông và đàn bà rất khác nhau, nhất là so về độ cuồng dã không thể nào sánh được.

"Ưm…" Chu Gia Thành say mê hôn môi, hai đầu lưỡi giao triền.

Cơ thể Khang Lỗi như đang cháy, cần người đến để dập tắt, cậu nắm tay Chu Gia Thành động chạm dưới hạ thân, nhưng căn bản vẫn chưa đủ, cậu muốn nhiều hơn nữa…

"A đau…Mẹ kiếp!" Chu Gia Thành run người, rốt cuộc kìm chế không nổi liền khóc toáng lên, cảm giác tê dại lan ra khắp xương, len lỏi vào trong đầu. Dưới thân va chạm kịch liệt, Khang Lỗi hoàn toàn trầm mê, động tác không có chút dịu dàng.

"A…Anh…không phải…đang bị tôi thao đấy sao…" Trong bóng đêm vang lên tiếng thở dốc, Khang Lỗi nhắm mắt, bịt tai Chu Gia Thành, ngăn chặn âm thanh "ba ba ba" đầy kích thích. Cậu đẩy người vào nơi sâu nhất, đồng thời bịt miệng của gã lại.

"A!!!"

Bật đèn lên, nhìn khuôn mặt đã khóc đến đỏ bừng của Chu Gia Thành, Khang Lỗi quệt khóe miệng, há mồm thở dốc. Cậu cúi thắt lưng, nhặt chìa khóa rơi ra từ trong túi tiền của đối phương, "Phòng 312 à, rất gần đây."

Cậu cúi đầu, đối diện với ánh mắt vừa thỏa mãn vừa thống khổ sau khi phát tiết xong của Chu Gia Thành, thần tình đỏ ửng đã sớm không còn vẻ kiêu căng ương ngạnh lúc đầu, khóe miệng sưng đỏ, cả người nằm trên mặt đất hơi run rẩy, nhìn có chút đáng thương, cậu nhớ lại chỗ ấm nóng kia của gã, miệng lưỡi lại trở nên khô khốc.

Chu thiếu luôn kiêu ngạo giờ đang trần truồng. Khang Lỗi còn trẻ, đây cũng là lần đầu tiên nên thời gian dài đến kinh người, tra tấn khiến gã như sắp chết, dù cả người đang bất động nhưng gã vẫn cảm nhận được có cái gì đó ở phía sau đang từ từ chảy xuống. Lại nhìn cậu thiếu niên đang dùng ánh mắt lưu manh dán lên người mình, gã nhất thời hoảng hốt lùi người lại phía sau, động tác này khiến chất lỏng màu trắng lại chảy ra. Hai mắt gã rưng rưng, mắng to, "Mày chờ đấy cho tao. Không giết chết mày thì bố mày không mang họ Chu nữa!"

Khang Lỗi nuốt một ngụm nước miếng, vò đầu, đứng lên mặc quần áo đã dính đầy mùi. Cậu xoay lại, run rẩy muốn giúp Chu Gia Thành mặc quần áo, nhưng trong đầu như có tiếng nói bảo với cậu chuyện này không nên làm.

"Mày làm cái gì đấy?" Chu Gia Thành vẫn còn nhớ rõ vừa nãy bị Khang Lỗi đánh như thế nào. Sự thật chứng minh, Khang Lỗi chính là đàn ông chuẩn men hàng thật giá thật, chứ không phải là tiểu bạch kiểm. Gã cuống quít lui ra sau.

"Còn nói nữa tôi đánh anh đấy." Bàn tay to vươn ra tóm lấy người đàn ông đang lải nhải. Cậu coi Chu Gia Thành như búp bê mà mặc quần áo vào cho gã.

Giờ mà kêu lên thì gã là người chịu tổn thất nhiều nhất. Tất cả mọi người sẽ biết Chu Gia Thành bị người

ta thượng, đây chính là vết nhơ đeo bám suốt đời gã.

"Muốn giết tôi hả? Vậy trước đó tôi sẽ thượng chết anh." Cậu hừ lạnh một tiếng. Nhìn khắp người gã, cậu "bốp" một phát vào mông gã, khiến gã sợ hãi kêu rên, "Khang Lỗi, con mẹ mày, mày cứ đợi đấy!" Đợi xong chuyện này rồi ông đây sẽ nghĩ ra trăm vạn cách báo thù, nhất định sẽ khiến mày không chịu nổi.

Trên mặt đất lênh láng rượu đỏ cùng chất lỏng màu trắng, vụn thủy tinh của ly rượu đã vỡ cứa vào lưng của Chu Gia Thành. Khang Lỗi nói, "Về phòng." Áo sơ mi của gã đã bị xé rách không dùng được nữa, cậu trực tiếp bế gã ra ngoài, vừa đi vừa thầm lẩm nhẩm số phòng của chiếc chìa khóa kia trong đầu.

Trên đây không có người, nhưng Chu Gia Thành vẫn sợ bị người khác thấy mặt nên vùi đầu thật sâu vào ngực Khang Lỗi, trong mũi ngập tràn mùi vị nam tính của cậu.

Từ nhỏ đến lớn chưa một ai dám đánh gã, Khang Lỗi là người đầu tiên. Lúc này không có ai, cho nên Chu Gia Thành mới thoải mái để lộ ra vẻ yếu thế, dù sao hiện tại gã cũng không còn hơi sức đâu để đánh nhau nữa. Có câu "Quân tử trả thù mười năm chưa muộn".

An toàn tới phòng 312, Khang Lỗi đặt gã lên giường, đồng thời chính mình cũng nằm xuống, không rõ có phải do mệt quá hay không, cả người cậu nóng bừng như phát sốt.

Vừa mới làm xong, ý thức cũng bị đình chỉ, nửa người dưới đau nhức, Chu Gia Thành ngay cả ý nghĩ muốn chết cũng nghĩ tới. Gã tức giận cho Khang Lỗi một cái bạt tai, "Cút ra ngoài cho tao!"

Vừa mới nâng người một chút đã phải lập tức nằm trở lại, bây giờ vẫn chưa bị ngất đã là giỏi lắm rồi. Gã cắn răng ngồi trên giường, kinh hoảng nhìn cơ thể. Vừa nãy tắt điện nên không để ý, giờ mới thấy trên người đầy dấu vết.

Khang Lỗi nhìn dấu hôn trên người gã, trong miệng lại tiết ra nước bọt.

Nếu hôn hít bình thường thì sẽ không có dấu hôn, trừ phi là dùng lực cực lớn thì mới tạo ra vết xanh tím như vậy.

"Câm miệng cho ông." Cậu bắt lấy bàn tay vừa tát mình, lật người đè lên gã, hung tợn vuốt ve mông gã, "Vừa bị thao mà tính tình vẫn còn dữ dội quá nhỉ. Bày ra vẻ mặt xấu hổ này cho ai xem hả." Dục vọng nổi lên, cảm xúc trơn nhẵn dưới tay, cậu đảo tay quanh thắt lưng gã, mũi ghé sát vào mặt Chu Gia Thành ngửi ngửi. Môi gã đỏ như hoa, cậu liếm cổ đối phương, càng lúc càng hăng say, phát ra âm thanh mờ ám không đứng đắn.

Chu Gia Thành chợt nhớ lại, thuốc đã hết tác dụng với gã, nhưng Khang Lỗi thì vẫn còn, bởi vì đó là liều lượng của cả một gói thuốc.

"Thêm lần nữa..." Giọng Khang Lỗi khàn khàn, nhấc chân gã lên, cởi quần lót màu trắng của gã ra, ngón

tay thô ráp tùy ý thọc vào bên trong, đến lần thứ hai này thì động tác đã thành thạo hơn nhiều, trải nghiệm chân thực này thật sảng khoái.

Thật giống như cậu đang chạm vào cơ thể của đàn bà.

Chu Gia Thành vừa định ngăn cản thì dưới thân chợt lạnh, ngay sau đó hạ thân bị lấp đầy bởi thứ đó, "A!" Ngón tay bám chặt lên da thịt của Khang Lỗi, nhưng vẫn không tiêu tan được cảm giác đau đớn, cái gọi là "Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ" chính là thế này đây, hôm nay gã đã thấu triệt rồi.

Nhìn đôi mắt như sắp khóc của Chu Gia Thành, Khang Lỗi thở phì phò đè chặt gã, "Khóc cái gì? Do thích quá à? Hay là do đau quá?"

——-

Âm thanh phát ra trong điện thoại chính là giọng của Chu Gia Thành. Trịnh Thế Bân đạp ga phi thẳng tới Hách công quán, tới cửa thì bị phục vụ ngăn lại, anh lạnh mặt đặt một tấm thẻ lên bàn.

Là thẻ đen, người phục vụ giật mình, thẻ đen so với thẻ VIP còn cao hơn rất nhiều. Vội cúi đầu âm thầm đánh giá người đàn ông trước mặt, nhưng do đeo khẩu trang nên không nhìn rõ được đây là ai.

Tìm được phòng C503, trực tiếp một cước đạp cửa, Trịnh Thế Bân lôi điện thoại đập đám người trong phòng một trận, mấy tên phú nhị đại xông lên muốn đánh lại, nhưng không ngờ động tác của Trịnh Thế Bân còn nhanh hơn rất nhiều.

Còn chưa đi được mấy bước thì hàm dưới đã chịu một trận đau nhức, tất cả đều là một đám được nuông chiều từ bé, chưa từng chịu khổ bao giờ, chịu một chút đau đớn là đã khóc toáng hết cả lên, luôn miệng hét gọi bảo vệ đuổi người.

"Đuổi người? Mày có địa vị đếch gì mà đòi đuổi tao hả?"

Trịnh Thế Bân vung nắm đấm đánh một người để 'giết gà dọa khỉ', cả đám bị dọa sợ, không dám động đậy nữa. Anh xách người nọ ném qua một bên, lại thấy sắc mặt đỏ bừng cùng ánh mắt mê man của Hồ Loạn, cả người cậu như sắp đổ xuống.

"Anh..Trịnh?" Cậu túm áo lau mồ hôi. Cảm tưởng như trên ghế rất nóng. Một tay dụi mắt, khó tin nhìn Trịnh Thế Bân, cho dù đối phương có đeo khẩu trang thì cậu vẫn nhận ra được, thân hình kia, ánh mắt kia, không thể nào sai được.

Phục vụ đứng ở ngoài cửa không dám tiến vào, chờ đám đàn ông trong phòng đánh nhau xong mới đi vào dọn dẹp.

Trịnh Thế Bân buông tảng đá trong lòng xuống, đá văng mấy chai rượu dưới chân, chạy lại bế Hồ Loạn, lạnh lùng nói, "Đi thôi."

27. Chương 27: Thích

Trịnh Thế Bân đỡ lấy Hồ Loạn, cả người cậu vô lực áp lên người anh, "Cậu làm sao vậy?" Đưa tay lên sờ trán Hồ Loạn, bộ dáng cậu không giống như đang bị ốm, lại nói không thể có chuyện bị ốm nhanh như thế được, hai người còn vừa mới gặp nhau mấy chục phút trước cơ mà.

Trán đột nhiên bị sờ, cơ thể Hồ Loạn run lên, vừa dựa người vào ảnh đế vừa thở dốc nói, "Vừa rồi em uống rượu." Cậu kéo cổ áo để thông gió cho bớt nóng, nhưng càng lúc cơn nóng lại càng dữ dội hơn.

Trịnh Thế Bân không nói gì, đưa cậu ra ghế sau ngồi.

Hồ Loạn run cầm cập nằm ở ghế sau, nhìn ảnh đế đang chăm chú lái xe. Ngón tay thon dài, khớp xương cân xứng rắn chắc, đây chính là thành quả của thói quen tập thể thao đều đặn, không hổ là người đứng đầu trong danh sách những người có bàn tay đẹp nhất.

Trịnh Thế Bân từ từ chuyển tay lái, tay anh dưới ánh đèn xe trông như một thứ đồ sứ, chỉ nhìn thôi cũng khiến cho người khác không cưỡng lại được.

Trịnh Thế Bân quay đầu, bắt gặp ánh mắt Hồ Loạn đang nhìn chằm chằm vào mình, "Sao thế?"

Cậu đương nhiên không dám nói là mình đang nhìn tay anh. Nhưng dưới thân đột nhiên lại xuất hiện phản ứng rất kỳ lạ.

"Em…có thể mở cửa sổ không? Nóng quá." Cậu không dám nhìn ảnh đế, chỉ dám nhìn đông liếc tây mà lên tiếng.

Nóng cái rắm ấy. Trịnh Thế Bân cũng là người từng trải, chỉ cần nhìn một chút liền biết cảm giác khó chịu bây giờ của cậu không phải là do nóng bức. Nhưng dù sao bây giờ cũng đang lái xe trên đường, không tiện dừng lại nên anh chỉ có thể gật đầu, dửng dưng đáp lời, "Mở đi."

Kết quả là cậu vừa mới mở được một chút mà khí lạnh đã tràn hết vào trong xe, khiến toàn thân anh rét run.

Hồ Loạn cọ cọ hai chân vào nhau, muốn xoa dịu chỗ đang cương lên. Tay vịn vào cửa sổ xe, đầu đổ đầy mồ hôi, thật khó chịu…Có thể nhào vào ảnh đế luôn được không?

Bị ý nghĩ này dọa sợ, cậu lắc lắc đầu, úp người xuống, thấy ảnh đế đang không chú ý tới, tay run rẩy mò vào trong quần xoa xoa, "Ưm…"

Cậu cuống quít bịt miệng lại, tránh không để ảnh đế nghe thấy.

Thực ra thì Trịnh Thế Bân vẫn luôn quan sát tình hình phía sau xe. Anh thấy Hồ Loạn úp người xuống, tay để trong quần, thực hiện hành động khó nói, mặt đỏ tai đỏ, nhắm mắt cắn môi, hai chân chậm rãi ma sát vào nhau, chỉ là đang ở trên xe, làm chuyện này cũng rất bất tiện.

Trịnh Thế Bân hít một hơi thật sâu, xe đã chạy vào gara khu chung cư của Hồ Loạn, anh dừng xe lại, không động đậy gì mà cứ ngồi yên trên xe.

Hồ Loạn đang bận cọ cọ chân nên không để ý là xe đã về đến nhà rồi. Hồi cậu học trung học cũng từng được bạn gái tỏ tình, nhưng sau đó đối phương lại ghét cậu vì thấy cậu ẻo lả quá, chỉ bởi cô bạn gái đó chưa từng gặp qua cậu con trai nào lại có thể cuồng loạn một minh tinh đến mức ấy.

Cho nên Hồ Loạn trước giờ vẫn không có kinh nghiệm trong chuyện yêu đương, mà cậu cũng không hề cảm thấy chuyện quá hâm mộ ảnh đế là có vấn đề gì. Trong đũng quần nóng đến phát đau, cậu chỉ có thể dùng hành động non nớt chà xát để làm giảm bớt độ khô nóng.

Toi rồi, càng chà càng nóng, mặt cậu đỏ bừng lên, chỉ hận mình không thể tàng hình ngay lập tức.

"A…Đau…Khó chịu…." Hồ Loạn run run, lập tức dừng động tác mình đang làm cùng mấy lời nói nức nở thất thố vừa rồi, cậu chợt nhớ ra thần tượng đang ở cùng xe với mình. Cậu cắn chặt răng nhịn cảm giác khó chịu trong người, vặn vẹo cơ thể kẹp chặt chân lại.

Trịnh Thế Bân thấy cậu thật sự khó chịu, bắt đầu nghĩ đến một khả năng không khả thi cho lắm.

Anh bật người ra khỏi xe, xuống ghế sau nâng cằm Hồ Loạn lên, mặt không chút dao động hỏi, "Vừa rồi ở chỗ kia cậu đã uống thứ gì?"

Đột nhiên đối mặt với ảnh đế, mà khóa quần vẫn còn đang mở, Hồ Loạn vội che hạ bộ, ấp úng nói, "Rượu."

Hai gò má ửng đỏ, cậu không có can đảm đối mặt với Trịnh Thế Bân. Trước mặt người mình cực kỳ sùng bái mà lại làm ra loại chuyện đáng xấu hổ này, cậu cố gắng loại bỏ suy nghĩ không đứng đắn trong đầu. Nếu còn nhìn mặt đối phương thêm lần nữa, chắc quan hệ bạn bè giữa bọn họ sẽ chấm dứt mất.

Trịnh Thế Bân vẫn nâng cằm Hồ Loạn như trước, chẳng qua tay đổi vị trí sang đỡ nửa bên mặt Hồ Loạn, "Hiện giờ cậu muốn thế nào?"

Giọng nói thanh lãnh như vô tình, chỉ có những người thân quen với Trịnh Thế Bân mới biết anh không

phải là người thích xen vào chuyện của người khác. Trong bãi đỗ xe, dưới ánh đèn mờ ám, anh đóng cửa kính xe lại, mở điều hòa, không để ý đến Hồ Loạn đang không ngừng nói "Không."

Cái gì mà muốn thế nào chứ? Hồ Loạn thật muốn an ủi "tiểu bảo bối" của mình, nhưng lại ngại ảnh đế nên xấu hổ không dám mò vào. Thật khó chịu, hai mắt cậu bắt đầu đỏ lên, trên đầu túa mồ hôi lạnh, "Anh Trịnh, em khó chịu." Len lén không để Trịnh Thế Bân nhìn thấy, cậu khẽ chạm qua hạ thân.

Giọng nói thật đáng thương. Trịnh Thế Bân bất giác liên tưởng đến con thỏ nhỏ yếu ớt. Hồ Loạn vì quá nóng nên đã sắp cởi áo đến nơi rồi, vẻ mặt muốn khóc của cậu khiến nửa người dưới của anh căng lại.

Vốn dĩ anh là thích đàn ông.

Trịnh Thế Bân lập tức ôm thắt lưng Hồ Loạn, để cậu dựa vào ngực mình, tay trái chui vào trong quần lót của cậu sờ soạng, môi dán lên trán cậu, giọng nói trầm khàn vang lên, "Để tôi giúp cậu." Thứ trong tay anh run lên. Mẫn cảm đến thế cơ à?

Hồ Loạn cũng từng thấy đám bạn trong ký túc xá tự tuốt súng, nhưng lúc đó cậu không có cảm giác gì cả. Vì đối tượng mà đám bạn nhắm tới đều là mấy em gái mông to-ngực to-ăn mặc thiếu vải. Cho dù cậu có nghe mấy giọng nữ trong AV cũng không sinh ra phản ứng gì, ngược lại còn cảm thấy thật chói tai. Nhưng khi cậu vô tình xem được GV thì tất cả lại thay đổi, thứ trong quần sinh ra phản ứng, từ hôm đó cậu liền biết mình thích đàn ông, sau đó tần suất xem trộm GV tăng lên càng nhiều. Một thời gian sau cậu mới phát hiện hành động này là do cậu thiếu cảm giác an toàn.

Qua bài giảng trên lớp lại biết cảm giác đó là do hoàn cảnh gia đình tạo ra, ví dụ như, người con gái nếu sống trong gia đình đơn thân thường sẽ tìm bạn trai là mấy người lớn tuổi để lấp đầy cảm giác thiếu thốn tình cảm của người cha.

Trong lòng cậu, Trịnh Thế Bân chính là Thần, một vị Thần nhìn không tới, cũng không thể chạm vào, có thể hợp tác và nói chuyện mấy câu như bạn bè với anh cũng đã đủ để khiến cậu hưng phấn. Bây giờ anh còn muốn giúp cậu sao? Thật sự đây là chuyện mà cậu nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Cho nên lúc tay ảnh đế chơi đùa thứ đó của mình, cả người cậu run lên tràn đầy khoái cảm, không nhịn được liền dựa vào anh, nhỏ giọng kêu, "Anh Trịnh..." Cậu vươn tay ra muốn ngăn lại động tác của Trịnh Thế Bân, dù sao chuyện này cũng quá sức tưởng tượng rồi.

Trịnh Thế Bân coi lời cậu giống như mấy câu nói khách sáo, hành động ngăn cản của cậu cũng rất vô lực, anh dùng sức nắm tay cậu, cúi đầu hôn xuống môi cậu, tay lại bắt đầu lên xuống. Những ngón tay kia vốn vẫn luôn được fan khen nức khen nở, giờ đây lại đang cầm thứ đó của cậu. Tim Hồ Loạn đập thình thịch, cậu cúi đầu liếc nhìn bàn tay đang nhích tới nhích lui trong quần mình.

Vải quần cọ sát vào da đùi khiến cậu phát đau. Cậu khó chịu đưa tay xuống xoa xoa.

Trịnh Thế Bân hơi ngớ người, ánh mắt tối lại, nhấc cậu ngồi lên đùi mình.

Hồ Loạn kẹp chặt chân, nuốt nước miếng, tiếng lột quần vang lên trong không gian xe chật hẹp chói tai đến mê người, như vừa dẫn dắt vừa kích thích người ta nên làm gì tiếp theo.

Trịnh Thế Bân ôm chặt người trong lòng, ngón tay đùa nghịch "tiểu bảo bối" đang dựng đứng của Hồ Loạn, chỉ chốc lát giọng Hồ Loạn đã hoàn toàn trở nên nghẹn ngào, tay không tự chủ túm lên quần áo của Trịnh Thế Bân, thân thể không ngừng dán sát vào tay của Trịnh Thế Bân.

Được người mình luôn sùng bái "giúp", Hồ Loạn vừa kích động lại vừa hưng phấn, chôn mặt lên bả vai ảnh đế, mũi cậu tràn ngập mùi thơm của nước giặt quần áo quen thuộc.

Thấy bộ dáng chủ động thân mật như muốn lấy lòng mình của Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân liền vuốt ve lưng Hồ Loạn, dùng giọng điệu mê hoặc hỏi, "Tôi là ai?"

Hồ Loạn khó khăn ngẩng đầu lên nhìn, hai mắt mơ màng, "Trịnh…Thế Bân." Lúc này cậu không muốn gọi anh là "Anh Trịnh" nữa.

Trong tình cảnh này, Trịnh Thế Bân tuyệt đối không phải là Liễu Hạ Huệ, chí ít thì trong lòng anh không phải như vậy. Bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve lưng Hồ Loạn, cảm nhận sự mềm dẻo dưới tay.

Hồ Loạn không dám nhìn ảnh đế, trong lòng rối rắm, chỉ có thể tiếp tục vùi đầu vào bả vai của anh mà giả chết. Hai chân khẽ cọ như thúc giục động tác của anh nhanh hơn một chút.

Tuy đây là hành động vô thức nhưng lại rất lớn mật. Yết hầu của Trịnh Thế Bân càng lúc càng khô khan, môi anh miết lên tai cậu, "Hồ Loạn, em đang cố ý khiêu khích tôi đấy hử?" Động tác tay của anh rất vừa phải, anh nhìn ra được Hồ Loạn không có kinh nghiệm trong chuyện này, bởi vì anh chỉ mới động được mấy cái mà cậu đã hạ vũ khí xuống rồi. Trịnh Thế Bân há miệng thở một hơi lớn, gục lên cổ cậu nghỉ ngơi.

Cảm giác khô nóng trong người đã đỡ hơn một chút, Hồ Loạn tận hưởng mùi nước hoa nam tính của anh, đó là mùi tỏa ra trên khăn quàng cổ, trên quần áo của anh chỉ có mùi nước giặt, nhưng dù là mùi gì thì cậu cũng đều thích, vì nó không giống như mùi nước hoa nồng đậm trên người các minh tinh khác.

Cậu có cảm giác hiện giờ mình thật giống lưu manh.

"Anh Trịnh…" Cậu lấy áo của mình lau tay cho ảnh đế, hai chân nhũn ra như không còn sức lực nữa. Hôm nay không phải chỉ là khai mở vùng đất mới, mà chính là khai mở cả một thế giới mới.

Ảnh đế lại giúp cậu làm chuyện cực kỳ xấu hổ đó, lúc cậu đang nghĩ chắc chắn là trong rượu có cái gì đó thì đột nhiên lại nghe ảnh đế hỏi, "Hồ Loạn, em đang cố ý khiêu khích tôi đấy hử", cậu rất muốn trả lời là do rượu tác động, nhưng có thật sự hoàn toàn là do rượu không?

Trong toàn bộ quá trình, ý thức của cậu vẫn luôn thanh tỉnh.

Trịnh Thế Bân vẫn rất bình tĩnh nhìn Hồ Loạn lau đi chất lỏng trong suốt đang dính trên tay mình, một ngón rồi lại một ngón, động tác vô cùng chăm chú.

Hồ Loạn đang lau thì cảm thấy phía sau mình có thứ gì đó cứng cứng nổi lên, nhất thời không nghĩ ra là cái gì, cậu liền hơi dịch người ra. Càng dịch càng cảm thấy thứ đó như nóng lên, rốt cuộc cũng biết đó là gì. Cậu ngừng thở, ngẩng đầu lên, xấu hổ cười cười, thứ đó đang nổi lên giữa đùi của cậu.

"Để em…giúp anh." Phẩm chất tốt đẹp truyền thống của người dân Trung Quốc chính là "có qua có lại", cậu không thể lợi dụng anh như vậy được.

"Em cố ý." Lần này là câu khẳng định. Kỳ thật chỉ cần anh nhịn là vẫn có thể qua được. Vì không muốn làm ra chuyện "giậu đổ bìm leo" () cho nên anh chỉ muốn đơn thuần giúp cậu mà thôi. Nhưng hành động cọ cọ vừa rồi của Hồ Loạn lại phá hỏng hết kế hoạch của anh.

() Có nghĩa tương đương với câu "Thừa nước đục thả câu".

Anh hít một hơi thật sâu, quay Hồ Loạn lại, để cậu ngồi quỳ lên trên đùi mình, làm thành tư thế mặt đối mặt. Sau lưng Hồ Loạn là khoảng trống không, hai chân cậu mở rộng ra, không còn cảm giác an toàn nữa.

"Được." Anh hôn lên môi Hồ Loạn, khàn giọng lên tiếng, đồng thời ôm chặt cậu để cậu không bị ngã, nhẹ giọng nói, "Em giúp tôi đi."

Cậu không kìm được, hai chân run lên. Ảnh đế như vậy trông rất xa lạ, vị thần luôn cao cao tại thượng đột nhiên lại biến thành một người phàm trần bình thường, hai mắt cậu mơ màng.

Cậu nghe tiếng hôn môi của Trịnh Thế Bân, tê dại mà kích thích.

Đầu nóng lên, không biết có phải là do di chứng mà rượu để lại hay không, khiến cho cậu trở nên lớn mật mà muốn điên cuồng một trận. Cậu cầm thứ đó của ảnh đế, mặt đối mặt, không tránh được phải đối diện với ánh mắt của ảnh đế. Hồ Loạn cảm thấy thứ đang ở trong tay mình cực kỳ nóng, lại thấy ảnh đế mỉm cười nhìn mình, tay cậu bất giác tăng lực.

Âm thanh hít khí vang lên, cằm bị ảnh đế giữ lấy, thứ trong tay cậu lại lớn thêm một chút.

"Không phải em cố ý đâu." Cậu thành thật cúi đầu tranh nói trước. Đầu căng ra rất đau, cậu dựa vào ảnh đế, ngữ khí tội nghiệp.

"Aiz.." Bên lỗ tai truyền đến tiếng thở dài. Tay ảnh đế đi xuống, nắm lấy thứ đó cùng cậu, sau đó ôm chặt cậu hơn nữa.

"Hồ Loạn, em nhớ lấy."

Hồ Loạn hô hấp không thông, cũng không hiểu ý ảnh đế là gì. Mặt cậu ửng hồng, mồ hôi túa ra đầy đầu làm tóc cậu dính bết lên trán, hai mắt như chứa nước, run sợ nhìn ảnh đế.

Hồ Loạn không nhớ rõ ảnh đế nói gì, chỉ nhớ rằng hai người đã trải qua một đêm dài trong xe, chuyện này như khắc sâu vào trong trí nhớ của cậu, sâu đến mức cậu ngủ thiếp đi từ lúc nào cũng không hay biết.

28. Chương 28: Tỉnh Táo

Vào ngày đầu tiên của năm mới, ánh mặt trời chiếu vào phòng ngủ, trên giường hỗn độn là một người đầu tóc bù xù đang lăn lộn uốn éo say trong giấc mộng, một tay xoa xoa đùi, miệng lẩm bẩm, "Sao đau thế nhở?"

Theo bản năng thử động tấm thân mệt mỏi, trong đầu mơ mơ màng màng hiện lên một vài hình ảnh, cậu mở to mắt ngồi dậy khỏi giường, hai tay ôm đầu, cơn buồn ngủ biến mất sạch sẽ.

Hôm qua uống rượu, sau đó ảnh đế xuất hiện, sau đó thì sao nữa?

Sau đó…

Mắt trợn tròn nhìn về phía chăn gối, trời đất ơi rốt cuộc hôm qua cậu đã làm cái gì vậy trời?

Để ảnh đế 'giúp' mình… Hồ Loạn nuốt một ngụm nước miếng, bộ dạng không thể tin được cúi đầu nhìn phía dưới quần, ký ức như thủy triều ào ạt dội về, tối qua cậu cũng 'giúp' ảnh đế nữa, cuối cùng hai người còn hôn môi.

Bị dọa sợ không hề nhẹ, Hồ Loạn vội không ngừng đưa tay giày vò khuôn mặt của mình, "Không phải là nằm mơ đấy chứ? Tối qua chắc chỉ là mộng xuân thôi nhỉ?…Mơ?" Nhưng mọi chuyện đều quá mức chân thực, cậu không thể tự lừa gạt chính mình được, về sau phải đối mặt với ảnh đế thế nào đây? Nếu nhớ không nhầm, chuyện về sau còn là do chính cậu chủ động.

"Tỉnh ngủ chưa?" Giọng nói thanh lãnh nhưng lộ ra một chút ý nhịn cười vang lên từ phía sau, gợi cảm thâm trầm.

Sờ người mình thấy chỉ có mỗi một chiếc quần đùi, cậu ngẩn người rồi leo lại lên giường chui vào trong chăn, "Anh Trịnh, hôm qua làm phiền anh rồi, còn chiếm giường của anh nữa," Lại nhìn quanh phòng ngủ, đây không phải là nhà của cậu đấy sao? Lặng lẽ nhéo đùi mình một cái, nhanh miệng sửa lại lời, "Làm phiền anh phải đưa con sâu rượu là em về nhà rồi."

"Sâu rượu?" Trịnh Thế Bân mặc áo len, mặt lộ ý cười, thân hình 1m85 cao to với đôi chân thon dài nhàn nhã dựa vào tường, ngón tay gõ gõ vào cửa phòng, chỉ nhìn từ khoảng cách xa thế này cũng khiến người ta

phải thốt lên một câu cảm thán. Soái quá đi mất thôi!

"Soái" cũng có rất nhiều loại, có loại là do từ bản chất thật sự mà ra, có loại là do giả vờ mà ra, Hồ Loạn từng gặp qua rất nhiều minh tinh, trước mặt thì ôn hòa lễ phép, nhưng sau lưng thì tính tình lại tệ hại, luôn trong trạng thái hai mắt đặt trên trời. Cậu từng chứng kiến vị 'thiên tử' nào đó trong giới còn bắt trợ lý ăn cơm mốc trong hộp cơm, mọi người xung quanh thì đều tỏ vẻ như không nhìn thấy gì.

Còn Trịnh Thế Bân chính là loại soái từ trong ra ngoài. Điều này làm cậu nhớ đến phần giới thiệu về ảnh đế trên trang Bách khoa toàn thư (): có hai bằng của trường đại học nước ngoài nổi tiếng, là 'cao tài sinh' (), nghe nói từ thời thư hương tổ tông đều là tú tài cả, tuy còn có nhắc một chút đến tính cách lạnh lùng của anh, nhưng thật ra điều này chỉ càng làm nổi bật thêm vẻ khí soái của anh mà thôi. Động tác có điểm hoạt bát hiện giờ khiến anh trông như một thần tiên sống, chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, trong đầu Hồ Loạn đã xuất hiện mấy chục câu dùng để khen người ta soái, nhưng cuối cùng lại chỉ có thể thốt lên một câu, "Anh Trịnh, năm mới vui vẻ!"

() /bǎidùbǎikē/ 'Bách độ bách khoa' là một trang bách khoa toàn thư trên mạng internet.

() /gāocáishēng/ 'Cao tài sinh': ý nói những người đi lên bằng chính nỗ lực của bản thân.

Tiếng pháo "đùng đùng đoàng đoàng" từ bên ngoài vừa khéo lại rất hợp với tình cảnh này.

Trịnh Thế Bân nhìn đồng hồ đang chỉ đến 8 giờ, cậu tỉnh lại sớm hơn rất nhiều so với dự đoán của anh. Anh không để ý đến ánh mắt cậu, hướng thẳng về phía tủ quần áo, lấy cho cậu bộ quần áo mới tinh rồi để lên giường.

"Tối qua phải gọi cậu là sắc quỷ mới đúng, bộ dạng nóng bừng bừng như thế, sao có thể là sâu rượu được." Ngữ khí cực kỳ bình tĩnh, không hề có ý đùa giỡn, nhưng đồng chí Hồ Loạn khi nghe xong thì tai lại đỏ bừng bừng lên.

Hồ Loạn ngơ ngác ngồi trên giường nhìn động tác lấy quần áo từ trong tủ quần áo rất lưu loát của ảnh đế, cứ như đây chính là nhà của anh vậy.

"Anh Trịnh, sao anh biết đây là bộ quần áo mới của em?" Cậu ho khan hai tiếng rồi hỏi, không lẽ chỉ là trùng hợp thôi?

Trịnh Thế Bân nghe xong câu hỏi thì suýt tưởng cậu bị váng đầu. Anh chỉ vào mác áo, "Cậu xem này." Anh mân mê môi mình rồi tiến lên sờ vào trán Hồ Loạn, "Ừm, không bị sốt."

Tay Hồ Loạn run lên, chân không nhịn được kẹp chặt lại, có cảm giác, hình như…thận hư mất rồi…

Lạnh lùng liếc mắt nhìn cậu một cái, Trịnh Thế Bân giữ đầu Hồ Loạn, hôn một cái vào trán cậu, lực hôn rất nhẹ nhưng cũng đủ để khiến cậu như bay lên tận chín tầng mây. Hồ Loạn nín thở, sầu não bảo, "Anh

Trịnh, sao anh lại…chiếm tiệm nghi () của em?" Mới sáng ra mà đã hôn người ta…

() /zhàn piányi/ chiếm tiện nghi, gần giống với nghĩa 'ăn đậu hũ' = chọc ghẹo ai đó, 'dê' ai đó =]]]

"Rốt cuộc là ai chiếm tiện nghi của ai, hửm?" Trịnh Thế Bân cười khẩy ngồi lên giường, "Em có biết bàn tay xuất hiện trong quảng cáo mỹ phẩm mùa này là của ai không? Là của tôi. Tối qua em cầm tay của tôi làm cái gì, còn nhớ rõ không, hửm?"

Hồ Loạn trợn tròn mắt, rồi lại trợn tròn mắt.

Thấy cậu bị dọa sợ rồi, Trịnh Thế Bân đứng dậy ra bên ngoài, vừa đi vừa nói, "Rửa mặt xong thì ra ngoài nhanh đi, đồ ăn đã làm xong rồi."

Hồ Loạn ôm chăn, bộ dạng thật giống như cô vợ nhỏ bị bắt nạt. Nhìn đi, tối qua quả không phải là nằm mơ mà. Hôm nay người ta còn 'khởi binh hỏi tội' kia kìa. Kỳ thật trong lòng cậu rất cảm ơn Trịnh Thế Bân. Cậu không phải là đứa ngốc, chỉ cần nhớ lại bộ dạng thúc giục cậu uống rượu của Chu Gia Thành là biết ngay nhất định trong rượu có vấn đề. Nếu không có ảnh đế xuất hiện, cậu không tưởng tượng nổi ngày đầu năm mới hôm nay mình sẽ đang nằm trên giường của ai nữa, và trên tivi biết đâu sẽ nổi lên scandal về cậu.

Mặc quần áo vào, cậu len lén đụng vào phía sau của mình, không bị đau, thầm thở nhẹ trong lòng, hai người vẫn còn trong sáng.

Trong sáng cái con khỉ, giây tiếp theo cậu lập tức phản bác lại chính mình, vội che mặt đi ra ngoài.

Thức ăn trên bàn vừa mới được làm xong đang tỏa ra làn khói nóng hổi. Bước tới gần ngửi được mùi thức ăn, bụng Hồ Loạn cũng rất phối hợp mà phát ra tiếng "òng ọc". Lúc này cậu mới nhớ ra tối qua mình cũng chưa cơm nước gì cả, còn phải chịu đói đến choáng váng.

Trịnh Thế Bân đeo tạp dề trông rất ra dáng mẫu người của gia đình. Hồ Loạn an tĩnh đứng bên cạnh, không dám hé miệng nói câu nào. Đây rõ ràng là nhà của cậu, nhưng nhìn cậu không khác gì người ngoài, cực kỳ không được tự nhiên.

Khi đứng trước mặt ảnh đế, cậu biết mình chẳng khác nào một hạt cát trong sa mạc. Người ta chỉ cần ngồi thôi cũng tỏa ra khí thế áp bức khiến người khác phải quỳ gối.

"Đi ăn đi." Không quen nhìn người khác có bộ dạng như con thỏ đứng trước mặt mình, Trịnh Thế Bân mở miệng bảo cậu đi ra ngoài, còn mình thì múc một bát canh xương sườn thật lớn để lên trên bàn cho Hồ Loạn, "Đã lâu rồi không nấu canh xương sườn. Em nếm thử xem."

Hồ Loạn đỏ mặt. Chậm rãi nhai cơm, chuyện hôm qua thật sự khiến cậu xấu hổ.

"Em sợ tôi đến thế à?" Trịnh Thế Bân nhíu mày. Tối qua thái độ của Hồ Loạn cực kỳ nghe lời, nhu thuận mà lại lớn mật, không giống như bây giờ, khiến anh có cảm giác mình đã dọa cậu sợ đến nỗi ăn cơm cũng không dám mở miệng nói chuyện.

"Không, em không sợ anh." Hồ Loạn bưng bát cơm, cả người lạnh toát, lại trở về bộ dạng khẩn trương của trước đây.

Có lẽ Trịnh Thế Bân đã đoán được vì sao Hồ Loạn lại như thế, anh gắp thịt kho tàu vào bát Hồ Loạn, tự nhiên nói, "Ăn no rồi chúng ta sẽ nói chuyện."

Nói chuyện gì cơ?

Hồ Loạn đưa tay lau mồ hôi trán, "vâng" một tiếng rồi vùi đầu vào ăn cơm.

Cơn đói khiến cậu nhất thời quên đi cảm giác lúng túng. Ngưng đũa một chút, cậu nói, "Anh Trịnh, tay nghề của anh thật tốt." Nói xong lại tiếp tục ăn.

Trịnh Thế Bân giấu ý cười bên khóe miệng, lãnh đạm nói một từ "Ừm".

Cơm nước xong xuôi mà vẫn không thấy ảnh đế có hành động gì kế tiếp, Hồ Loạn bèn mở tivi ra xem, toàn mấy chương trình mừng xuân, cậu không có hứng xem lắm nên liền lôi điện thoại ra, định chụp lén thần tượng một tấm, không ngờ lại quên phải tắt âm, cho nên tiếng "tách" liền lọt vào lỗ tai người đối diện.

Trịnh Thế Bân ngẩng đầu, "Em chụp cái gì thế?"

"Không, em có chụp gì đâu." Điện thoại reng lên một tiếng, Hồ Loạn yên lặng mở ra xem, là tin tức trên weibo, bởi vì có quá nhiều người quan tâm nên tin tức nhảy lên đầu trang. Vừa nhìn một cái Hồ Loạn lập tức rơi vào trầm mặc.

Không phải tin gì khác, chính là trò khôi hài xảy ra ở Hách công quán vào đêm qua.

Tin tức không rõ ràng, cũng không nhắc đến Hách công quán, chỉ nói đêm qua có 8 phú nhị đại tổ chức tiệc tùng, còn có cả ảnh chụp hiện trường rất hỗn loạn. Nhưng nếu chỉ có thế thôi thì cộng đồng mạng cũng sẽ không bùng nổ như vậy, trọng điểm là trong ảnh xuất hiện 5 minh tinh ăn mặc nóng bỏng, tuy chỉ là minh tinh hạng ba nhưng cũng rất quen mặt với công chúng. Fan có muốn bênh cũng không bênh nổi, nghe nói có 3 minh tinh đã phải xóa tài khoản weibo rồi.

Tô Vi.

Gần như trong nháy mắt, Hồ Loạn nhanh chóng soát bài để xem có tên của Tô Vi trong danh sách tên không, sau khi thấy không có tên của cô thì liền thở phào một hơi, "Không có là tốt rồi."

"Hôm qua là Tô Vi gọi em tới đó đúng không? Lúc em tới cô ta có còn ở đó hay không?" Trịnh Thế Bân đưa hai ngón tay lên xoa thái dương, lúc nói chuyện mắt không mở ra nhưng vẫn rất có khí thế, đôi chân thon dài tùy ý duỗi thẳng.

Hồ Loạn gật gật đầu, thành thật trả lời, "Là cô ấy bảo em tới."

"À." Trên tivi đang phát sóng chương trình tối qua của đài Hương Tiêu, vừa hay lại chiếu đúng đến phần diễn tiểu phẩm có cậu tham gia.

Hồ Loạn ở bên cạnh nhẹ giọng đề nghị, "Anh Trịnh, hay là đổi sang xem chương trình khác đi."

"Không cần, cứ xem cái này đi."

Tình cảnh bây giờ thật giống như địa chủ đang áp bức nô lệ. Hồ Loạn thở dài, bình tĩnh nói, "Anh Trịnh, đêm qua…thật xin lỗi."

"Em có biết đêm qua em đã nói gì không?" Trịnh Thế Bân bày ra vẻ mặt tươi cười hiếm có.

Cậu nói gì cơ? Hồ Loạn căng thẳng nhìn Trịnh Thế Bân.

"Không nhớ thì thôi vậy." Trịnh Thế Bân bất đắc dĩ lại nói tiếp, "Tô Vi là nhờ có Chu Gia Thành nên mới không bị lộ danh tính. Cho nên em không cần phải lo cho cô ta đâu."

Vừa tò mò vừa xấu hổ, Hồ Loạn gãi đầu hỏi, "Anh Trịnh, vừa rồi anh bảo chúng ta nói chuyện. Anh muốn nói chuyện gì thế?"

"Chuyện này." Trịnh Thế Bân chỉ ngón tay lên tấm poster dán trên tường, giọng nói lười biếng lại rất có từ tính vang lên, "Tôi vừa bước vào đã cảm thấy choáng váng. Trên tường, trên bàn đều là ảnh của tôi. Trên tủ sách nhỏ trong phòng ngủ cũng có mấy bức chân dung thời trẻ của tôi."

Hồ Loạn trầm mặc vài giây, đột nhiên giọng nói như có chút mất mát, "Vì em là fan của anh mà."

"Tôi có thể xem cái này không?" Anh chỉ vào cuốn album ảnh, ngoài bìa là ảnh chụp thời nhỏ của Hồ Loạn, trông bộ dáng rất ngây ngô. Hồ Loạn không cự tuyệt, thất thần gật đầu.

Chủ nhân đã cho phép, Trịnh Thế Bân buông điều khiển xuống, lật xem cuốn album. Ảnh hồi bé có một, hai tấm, ảnh thời tiểu học có nhiều hơn một chút, không ngờ hồi bé Hồ Loạn lại có dáng vẻ khá mập mạp. "Ảnh sau thời học trung học của em đâu hết rồi?" Ở giữa cuốn album có rất nhiều chỗ trống.

Hồ Loạn thầm thở dài trong lòng, uể oải co người ôm đầu gối, chỉ để lộ hai mắt ra ngoài, ngữ khí hơi lạnh

nhạt.

"Không có, em không chụp." Mấy năm đó đã xảy ra rất nhiều chuyện, nhiều đến nỗi cậu không muốn nghĩ đến nữa.

Hồ Loạn không hé răng, ngẩn ngơ nhìn điện thoại, trên màn hình là danh sách tên những người tối qua, chỉ thiếu tên của hai người: Tô Vi và Chu Gia Thành.

—

Chu Gia Thành – chủ mưu của chuyện tối qua bị đánh thức bởi tiếng kêu inh ỏi của điện thoại. Đám cẩu hữu vì e ngại địa vị của Chu thị nên không dám khai ra tên gã.

"Con đàn bà này…" Chu Gia Thành nằm úp sấp xuống giường, xoa xoa mông, sắc mặt âm trầm, chỉ cần nghĩ đến chuyện hôm qua là lửa giận lại bùng lên.

Chơi vui? Chơi vui là cái mẹ gì?

"Đờ mờ!" Chiếc điện thoại 6p mới nhất bị ném vào tường, màn hình vỡ tan. Vì dùng sức quá mạnh nên không tránh khỏi đụng đến phần mông đằng sau, Chu Gia Thành mặt nổi đầy gân xanh, lập tức chui vào trong chăn. Phía sau vẫn chưa được rửa sạch sẽ, tối qua thật bừa bãi, thật thô bạo, thật kinh tởm!

Càng đáng xấu hổ hơn chính là gã…gã thế mà lại sinh ra khoái cảm.

Gã bị M sao???

"Cmn đi chết đi!"

Hơi lạnh từ điều hòa tỏa ra khắp phòng, Chu Gia Thành nằm đến tối muộn mới ra ngoài, nổi giận đùng đùng túm quần áo người quản lý lôi ra ngoài đại sảnh, rống lên, "Gọi cái thằng tên là Khang Lỗi ra đây! Bảo nó lăn ra đây, tao sẽ lột da nó!" Bộ dạng của gã trông rất giống có xu thế sẵn sàng đánh nhau, có điều ai cũng nhìn ra được, hôm nay dáng đi của Chu thiếu cực kỳ, cực kỳ không bình thường.

"Chu, Chu thiếu…" Quản lý giữ quần áo, người run bần bật đứng lên từ mặt đất, "Khang Lỗi, cậu ta…Sáng nay cậu ta đã từ chức rồi, nói là việc học ở trường rất bận rộn, phải ra ngoài thực tập."

Chu Gia Thành hừ lạnh, từ chức…có mà trốn đi thì có. Gã vung tay đẩy người quản lý xuống đất, áp chế lửa giận trong lòng, cố gắng đi ra ngoài một cách bình thường.

"Cái trường học quái quỷ kia ở chỗ nào?"

Quản lý đại sảnh quần áo xộc xệch quỳ gối xuống, “Là đại học Hoa Định.” Lúc trước cũng là nhìn trúng bằng cấp của Khang Lỗi nên mới nhận cậu ta, nào biết cậu ta lại đi chọc vào tổ tông Chu Gia Thành không thể chọc vào này, cha mẹ ơi, may mà cậu ta khôn ngoan tự mình từ chức, nếu không sớm muộn rồi cũng sẽ “ương cập trì ngư”() cho coi.

() Đầy đủ là / chéng mén shī huǒ yāng jí chí yú / Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư, ý nói 1 người gây họa nhưng lại làm liên lụy tới cả một tập thể.

Đại học Hoa Định, tầng 7 phòng 211 ký túc xá nam.

“Khang Lỗi, 8 giờ đêm nay trên X-Tam () có bán vật phẩm số lượng có hạn nhân dịp tròn 7 năm đấy. Nhớ lên sớm để tranh đồ nhé!”

() X- : đại loại là game võng du gì bên Tung Của ấy.

“Éo, không lên.”

“Là số lượng có hạn đấy. Mày không định mua tặng cho con gái mày à? Có vật phẩm tóc hồng đẹp nhất trong 3 năm gần đây, sau này nó tăng giá cao chót vót thì cũng đừng có mà hối hận!”

Khang Lỗi nghe xong bật người ngồi dậy, sau đó lại lập tức ngã xuống giường, “Bố nó sắp chết đến nơi rồi đây này.”

Hơn nữa còn là suýt chết ở trên giường nữa chứ…

29. Chương 29: Đáng Yêu

“Được chết dưới hoa mẫu đơn, thành quỷ cũng vẫn phong lưu”(), hai câu tinh túy này Khang Lỗi tuyệt đối không thể nào lĩnh hội nổi.

() (Mẫu đơn hoa hạ tử, tố quỷ dã phong lưu): 2 câu này ám chỉ những người ham mê nữ sắc, cho dù phải chết dưới váy đàn bà, thành ma thành quỷ cũng vẫn vui vẻ.

Hậu quả của một đêm phóng túng chính là: cơ thể suy nhược, ánh mắt mơ màng, ‘tiểu bảo bối’ ở phía dưới cũng trong trạng thái mông lung.

Ánh mắt mơ màng này vẫn muốn mua quần áo tóc tai cho 'con gái', vì thế qua một ít phút cậu quyết định ngồi dậy mở máy tính ra, đăng nhập vào trò chơi Thương Thành. Tốc độ tay cực nhanh hạ đơn trả tiền, "Con gái, bây giờ bố phải đi ngủ một chút, mai sẽ mang con đi dạo mua ít đồ."

"Bố có bệnh à? Sáng nay trở về mặt mũi cứ như gặp quỷ ấy."

Khang Lỗi dừng động tác một chút, dù sao cũng không thể nói thật, "Không có gì, năm mới nên nhớ nhà thôi." Lần đầu tiên 'vận động', hơn nữa đối tượng là đàn ông, đã vậy lại là một tên đực rựa diêm dúa đáng ghét nữa chứ.

Mông lung nhớ đến thân hình vặn vẹo kia, ngoài miệng thì mắng chửi tuyệt tình nhưng trên mặt lại là vẻ hưởng thụ cực hạn, cái mông còn không ngừng dán lên người cậu.

"Đàn ông mà cũng có thể giống yêu tinh như thế sao…" Khang Lỗi lắc đầu, chỉ mong gã kia không nhớ rõ chuyện hoang đường đêm qua. Cậu cũng ý thức được gã chính là xử nam, thế mà cậu lại dùng lực mạnh như vậy, chỉ lo Chu Gia Thành thật sự muốn mau chóng giết cậu, cũng may là cậu chuồn nhanh.

Nhưng dù có nói thế nào đi nữa thì chuyện này không thể nào thoát khỏi hai chữ: "xui xẻo".

Đáng ra cậu nên giúp gã rửa sạch một chút.

Trương Quân mặc áo bông di chuyển con yêu hào của mình đi đánh phó bản, chợt nghe phía sau có tiếng thở dài, cũng không hiểu cậu thanh niên bình thường vẫn luôn sang sảng hôm nay lại bị làm sao, chẳng lẽ thật sự nhớ nhà?

Trịnh Thế Bân không nán lại nhà Hồ Loạn quá lâu, hai người ăn cơm tối xong liền nói lời tạm biệt, "Anh Trịnh." Hai tay cậu chà chà vào nhau, hai tai vì gặp gió lạnh nên chuyển thành màu đỏ, "Đêm qua…em rốt cuộc đã nói gì thế?" Có phải là mấy lời 'đại nghịch bất đạo' không?

"Không có gì quan trọng." Trịnh Thế Bân mặc quần áo xong liền muốn rời đi, tận lực không nhìn đến sắc mặt rối rắm của cậu. Lúc anh sắp ra tới cửa, 'cái đuôi' vẫn lúc la lúc lắc bám theo phía sau, anh đưa tay nắm lấy chiếc khăn quàng cổ màu xám yêu thích của mình, đi chậm lại.

"Hồ Loạn."

"Dạ?" Hồ Loạn ngẩng đầu.

Trịnh Thế Bân quay đầu lại, khóe miệng mang theo ý cười không rõ ràng, "Chuyện tối qua, em có cảm thấy ghê tởm không?" Kỳ thật anh vẫn chưa dám chắc chắn chuyện Hồ Loạn có phải là người 'đồng đạo' hay

không, nhưng nhất cử nhất động của cậu, còn có cả việc trong nhà của cậu có rất nhiều ảnh của anh, khiến anh không thể không tự kỷ cho rằng cậu thích mình, thành thật mà nói anh rất ít khi bị tự kỷ như vậy.

Tối qua hai người chỉ còn thiếu đúng một bước nữa thôi, biểu hiện của Hồ Loạn giống hệt với dự liệu của anh, nếu là trai thẳng thì sẽ không có thái độ như vậy.

"Hôm qua chúng ta đã hôn môi, còn giúp nhau 'tuốt súng'." Ngữ khí của anh rất bình thản.

Đương nhiên Hồ Loạn hiểu được lời anh nói, hai tai của cậu run lên.

Trong phút chốc, cậu lui người lại một chút, liếm môi nói, "Không…ghê tởm…" Ý cười trên môi người kia lại càng rõ ràng hơn.

"Ừm, không ghê tởm là được rồi." Vậy trên cơ bản có thể xác định Hồ Loạn là gay. Ảnh đế vui vẻ nhìn gương mặt đỏ hồng của người trước mặt, trong lòng nổi lên ý muốn trêu đùa, tay phải lập tức chống lên cánh cửa phía sau lưng cậu.

"Ba" một tiếng, tiếng đóng cửa vang lên.

Hồ Loạn bất giác dựa cả người lên cửa, như lâm vào nguy hiểm, ánh mắt thấy ảnh đế càng lúc càng gần mình, cậu còn nghe được cả tiếng nuốt nước miếng của mình, "Anh…" Chưa nói dứt lời, tai đã bị người kia nắm lấy.

Tai Hồ Loạn là tai 'chiêu phong' (), gần đây cậu cắt tóc ngắn nên lộ rõ cả hai tai ra, Trịnh Thế Bân nhìn nó thật lâu, nhẹ nhàng xoa xoa, "Hồ Loạn." Sau đó không nói gì nữa, tựa hồ đang suy nghĩ nên mở miệng thế nào, "Em thật đáng yêu."

() /zhāofēngěr/ tai chiêu phong. Có ai còn nhớ Sam Thái trong "Vườn sao băng" phiên bản Đài Loan không nhỉ, tai của chị ấy chính là tai chiêu phong đấy:v

Giọng nói vẫn bình thản như trước, không nghe ra được ý trêu chọc trong đó.

"Anh Trịnh, anh cũng rất đẹp trai." Hồ Loạn nhanh chóng đáp lại một câu cho 'có qua có lại', đôi tai nóng bừng khẽ động động vài cái, tay đặt trước ngực ảnh đế để bảo trì khoảng cách.

Nói thật, nếu tiếp cận nhau ở khoảng cách quá gần, cậu rất sợ chính mình không kiềm lòng nổi, đàn ông mà đã trong trạng thái 'tinh trùng thượng não' thì cũng không biết sẽ làm ra được chuyện gì đâu.

Trịnh Thế Bân trầm mặc, lơ đãng xoa xoa mắt của Hồ Loạn, đến nỗi làm một sợi lông mi bị rơi ra, "Nghỉ ngơi cho tốt, thân thể của em rất yếu."

Hồ Loạn lơ ngơ gật đầu, thân thể rất yếu sao?

Cậu kiên trì cho rằng lời nói này của Trịnh Thế Bân là trong sáng. Tiễn ảnh đế xuống lầu, nhìn chiếc xe tư của ảnh đế rời đi, lẩm bẩm nói, "Aiz, thật dọa người." Cậu sờ sờ lỗ tai, "Hồ Loạn, sao mày lại háo sắc như vậy chứ?! Sau này gặp mặt nhau thì biết phải làm sao đây…" Hồ Loạn vừa đi vừa tự hỏi, sắc mặt tràn đầy vẻ khó hiểu, cẩn thận lấy chiếc chìa khóa dưới chậu hoa bên cửa. Ảnh đế ra tay cũng thật là nhanh, cậu còn chưa kịp phản ứng lại thì anh đã đóng cửa vào rồi, vốn dĩ cậu cũng chỉ định tiễn người ta ra đến cửa nhà rồi vẫy tay chào tạm biệt, cuối cùng lại thành ra tiễn người ta xuống tận lầu.

Không phải anh ấy đã biết cái gì rồi đấy chứ?

Đứng ở trước cửa một lúc, Hồ Loạn lắc lắc đầu, cả người lạnh cóng. Hôm qua uống rượu rốt cuộc cậu đã phun ra những lời gì mà hôm nay ảnh đế cứ như thay đổi thành một người khác vậy?

Có điều Hồ Loạn cũng không phải loại người thích tự đi tìm khổ, chuyện gì không nghĩ ra được thì bỏ đi.

Hồ Loạn đóng cửa, dọn lại phòng khách, cuốn album nhỏ vẫn đang nằm trên bàn, cậu liếc mắt nhìn một chút rồi đóng album lại, định để lại vào chỗ cũ. Lúc sắp bỏ tay ra, động tác hơi dừng lại, vài giây sau cậu quay người lôi ra một cái kéo.

Trong phòng chỉ có tiếng kéo cắt vang lên, cho đến khi đống ảnh cũ bị cắt thành những mảnh nhỏ, cái lưng cứng ngắc của Hồ Loạn mới có chút thả lỏng, bực mình vơ đống vụn ảnh vứt hết vào thùng rác.

Hồ Loạn ngồi trên sofa, mở mail ra xem, quả nhiên có tài liệu lão A gửi cho cậu. Bên trong còn có mấy kịch bản để cậu chọn lựa, đề tài đều là mang hướng tình yêu tuổi thanh xuân. Cậu cũng từng nói với lão A rằng cậu thích diễn các vai thâm trầm một chút, cần kỹ thuật diễn cao. Nhưng lão A chỉ lắc đầu bảo, "Hồ Loạn, dã tâm của cậu lớn quá."

Hồ Loạn biết khi đó mình biểu hiện có hơi vội vàng. Hiện tại trong tay cậu đang có 4 kịch bản, phải chọn ra 2 cái. Kịch bản đều là tình yêu thời thanh xuân không có kết cục tốt, một bên thì phải vào tù, một bên thì phải tự sát, hơn nữa hai kịch bản này đều có kết giống nhau, cuối cùng nữ chính và nam chính vẫn được ở bên nhau, nhưng cậu không muốn diễn thể loại này.

Ngẩn ngơ mất nửa ngày, mãi đến khi bụng vang lên tiếng "òng ọc" thì cậu mới ngẩng đầu nhìn ra phòng bếp. Ảnh đế hẳn là sẽ không nấu chuẩn xác đến độ một chút đồ ăn thừa cũng không còn đâu nhỉ. Mà cậu cũng không ngờ tay nghề nấu ăn của ảnh đế lại tốt đến thế.

Ăn cơm, tắm rửa, sau đó lên giường ngủ. Tối qua ảnh đế và cậu đã ngủ cùng nhau. Cậu nhắm mắt nằm sang một bên giường, đưa tay ra sờ sờ bên giường còn lại, cảm thụ mùi hương còn lưu lại. Cậu lấy ra một cuốn nhật ký được cất ở tận sâu trong chiếc tủ đầu giường, bìa cuốn nhật ký có hai lớp, bên trong có kẹp một tấm ảnh.

Trong ảnh là một người có thân thể hơi mập mạp đang ôm hoa, đứng cạnh là Trịnh Thế Bân.

"Khi đó trông cũng không béo lắm." Giảm béo đến độ suýt mất nửa cái mạng, cậu thật sự bội phục bản thân mình khi đó.

Trong ảnh chụp, Trịnh Thế Bân vẫn là bộ dáng trầm ổn, không khác gì lắm so với hiện tại, nếu có thì cũng chỉ là bây giờ toàn thân đã có thêm mùi vị đàn ông, càng thêm thu hút người khác.

30. Chương 30: Liên Tiếp

Fan của Trịnh Thế Bân nhiều như thế, không nhớ rõ Hồ Loạn là chuyện bình thường. Lúc đó, suốt 1 tuần cậu chỉ ăn táo, vì giảm béo mà cái gì cũng có thể làm, cuối cùng cũng thành công giảm được từ hơn 200 cân xuống còn 100 cân (), biến thành một người gầy.

() 1 cân của Tung Của = 0.5 cân bên mình.

Hồ Loạn nghiêng người chui vào trong ổ chăn. Cậu không quên được ánh mắt và biểu tình kinh ngạc của mọi người khi cậu bước vào phòng học, sau đó cậu bắt đầu nhận được thư tình, những nam sinh trước đó châm chọc cậu chuyển sang ghen tị với cậu.

"Giảm béo thì sao nào, cũng không thay đổi được chuyện mẹ nó là ***. Ha ha ha."

"Vẫn là bộ dạng SB() như trước thôi, mẹ nó chứ, mấy đứa con gái mắt mù hết rồi mới đi thích cái loại như thằng này."

() SB là từ trên mạng, dùng để mắng chửi người khác ngu ngốc, sắc thái nặng nề hơn rất nhiều so với từ "ngu ngốc" bình thường.

Cậu từng viết cho ảnh đế một bức thư, gửi trực tiếp tới phòng làm việc của anh, không hề nghĩ tới chuyện sẽ được anh phản hồi.

Thế mà hai ngày sau cậu lại nhận được thư trả lời, trong thư còn viết rất nhiều chữ, trọng tâm là muốn an ủi cậu hãy kiên cường lên. Vì thế một lần khi bị đám nam sinh châm chọc ở trước mặt mọi người, Hồ Loạn không nhịn nữa, trực tiếp ra tay, dùng cách của đàn ông để xử lý chuyện này, đương nhiên đây cũng là làm theo lời Trịnh Thế Bân viết trong thư.

Kết cục tuy rất thảm, nhưng đám người kia về sau cũng không cả gan làm loạn với cậu như trước nữa.

Con người ta đều có những chuyện không muốn nhớ lại, chuyện cậu không muốn nhớ lại cực kỳ nhiều, không phải là cậu hẹp hòi mà chỉ là cảm thấy nhớ lại rất vô vị.

Trước khi đi ngủ, Hồ Loạn quyết định làm một chuyện, đó là xóa sạch tất cả phương thức liên lạc với Tô Vi.

Ngày hôm sau, lúc cậu đang đọc kịch bản, lão A liên tục gọi cho cậu, "Cậu giải thích cho tôi vì sao cậu lại xuất hiện trong đoạn video ở Hách công quán?"

Hồ Loạn nghĩ nghĩ rồi đáp, "Tô Vi là bạn học của em, cố ấy nợ em 9 vạn, hôm đó gọi em đến đấy để trả tiền, là em không cẩn thận nên bị trúng bẫy." Cậu đơn giản thuật lại mọi chuyện.

Tuy mới tiếp xúc với Hồ Loạn chưa được bao lâu nhưng lão A cũng hiểu được cậu không phải là yêu nga tử (), lão A cầm băng ghi hình, cắn răng bảo, "Cậu có biết đoạn video này vốn dĩ sẽ bị tung ra, nhưng đã bị hai người là Trịnh Thế Bân và bên công ty chúng ta ngăn chặn được, tin tức của Trịnh Thế Bân còn nhanh hơn cả bên mình nữa. Từ bao giờ mà quan hệ của cậu và cậu ta lại tốt đến thế hả?" Trịnh Thế Bân vốn không thích nhúng tay vào chuyện của người khác, sao lần này lại trợ giúp Hồ Loạn.

() /yāoézi/ cách nói ở miền Bắc Tung Của, ý nói những người hay bịa đặt, nói dối.

"…Có lẽ là do tiếp xúc nhiều trong quá trình quay phim." Hồ Loạn ho khan hai tiếng như muốn giấu nhẹm đi chuyện kia.

"Được được, dù sao cũng không phải là chuyện gì xấu. Lần sau cậu muốn đi đâu hay có tiếp xúc với nghệ sĩ nào khác thì phiền cậu báo với tôi một chút, tôi không muốn vừa mới thu nhận cậu đã phải đi dọn dẹp hậu sự cho mấy chuyện như thế này đâu." Lão A bất đắc dĩ nói tiếp, "Còn có cái người tên là Tô Vi kia nữa, tốt nhất là cắt đứt liên hệ đi, thối chết người mất!"

Hồ Loạn cúi đầu, mắt dán lên kịch bản, miễn cưỡng "vâng" một tiếng, đương nhiên là cậu phải cắt đứt quan hệ rồi, "Anh yên tâm, em sẽ không qua lại với cô ấy nữa."

Thấy Hồ Loạn đồng ý một cách dứt khoát như vậy, lão A thở dài một hơi, đây không phải là hơi quá dễ bảo rồi sao?

"Đầu tháng 3 cậu chuẩn bị đi, đạo diễn rất nhanh sẽ khai máy thôi."

"Ừm, em biết rồi." Hồ Loạn gãi đầu.

—

Vội vàng nhập tổ phim, tiến hành chụp poster chính thức, Hồ Loạn không quen chụp poster phim hiện đại, bởi vì từ trước đến giờ cậu chỉ toàn nhận vai cổ trang. Mặc trang phục hiện đại, cả người sảng khoái nhẹ nhàng, cậu theo yêu cầu của thợ chụp ảnh làm động tác trán chạm trán thân mật với nữ chính, nam phụ của phim này là tiểu thịt tươi Cố Kiệt mà cậu từng đóng chung trong bộ phim lần trước.

Lẽ ra sau bộ phim đó, với sự góp mặt của Trịnh Thế Bân cũng đủ để khiến cậu ta phất lên, nhưng tiểu tử này lại kiêu căng, ăn nói không suy nghĩ, chọc vào không ít người, cho nên bây giờ vẫn chỉ trong trạng thái không nổi không chìm, mà trong giới giải trí thì yếu tố "tạo dựng quan hệ" lại rất quan trọng.

Chả bù cho Triệu Dĩ Văn đã tránh bóng, không ít diễn viên khác vẫn luôn miệng than tiếc vì cô rút lui sớm quá.

Phim đề tài thanh xuân tranh thủ vẫn còn đang là chủ đề nóng sốt nên quay rất nhanh. Trong phim Hồ Loạn diễn vai một học sinh yếu kém có nội tâm vặn vẹo, cậu yêu nữ chính nhưng không dám nói, nam phụ Cố Kiệt ăn cơm trước kẻng với nữ chính, khiến nữ chính có thai. Nam chính ra mặt tự nguyện làm bố đứa trẻ, vài năm sau nam phụ quay về uy hiếp nữ chính, nam chính một phần cũng là vì thù hận trong quá khứ nên đã ra tay giết nam phụ.

Kỳ thật nữ chính không yêu nam chính, chỉ là bị nam chính làm cho cảm động.

Đây là phim nhựa 3 sao. Hồ Loạn phải diễn nhân vật có bệnh tâm lý, khăng khăng muốn chết.

Quá trình chụp poster cũng là quá trình tuyên truyền trên mạng, đây là tiết tấu bình thường, hơn nữa cũng làm cho Hồ Loạn hiểu được phong cách quay phim của Tưởng Dịch chính là chơi theo kiểu người có tiền, vì có tiền nên mới có thể kéo dài thời gian được đến thế.

"Tiểu Chu, hôm nay sao cậu không đi lấy cơm?" Quay phim xong, Hồ Loạn mặc thêm áo bông vào, ôn hòa hỏi trợ lý. Bây giờ trời vẫn rất lạnh, nhưng trang phục của phim vườn trường lại là đồng phục mỏng manh, cứ xong mỗi cảnh cậu sẽ lại phải khoác áo khoác vào.

Tiểu Chu xoắn xuýt bảo, "Anh Lăng, đồ ăn này không ổn."

"Cho nên?" Hồ Loạn uống ngụm nước rồi lại hỏi tiếp.

"Cho nên em gọi đồ bên ngoài rồi. Mà lão A vẫn chưa về được đâu." Tiểu Chu nhìn Cố Kiệt cách đây không xa đang liếc mắt cong môi nhìn về phía này.

Trợ lý nghệ sĩ chia làm hai loại, một loại là do công ty sắp xếp, một loại là do minh tinh tự ký kết. Tiểu Chu làm trợ lý cho cậu trong quá trình quay phim [Mê Thành], lúc sát thanh xong đáng ra là chấm dứt luôn, nhưng cậu thấy Tiểu Chu rất thú vị, quan trọng là do bản tính thành thật của cậu ta nên liền giữ lại hợp tác lâu dài, thế là Tiểu Chu lại tiếp tục phát huy vai trò của một người trợ lý toàn năng.

"Lần sau đừng mua ở ngoài nữa. Người khác ăn được thì tôi cũng ăn được, những người khác nghe được chuyện này nhất định sẽ đàm tiếu." Hồ Loạn nhét một cây kẹo que cho tiểu trợ lý, sau đó cũng bóc một cái kẹo ra ngậm.

"Không phải." Tiểu Chu dùng sức xé vỏ kẹo vị ô mai, tức tối ngậm kẹo trong miệng mấy cái rồi mới nhỏ

giọng nói, “Đồ ăn của chúng ta có vấn đề.”

Hồ Loạn lau lau mắt kính, cậu bị cận thị nhẹ, lúc bình thường không cần đeo nhưng lúc đọc kịch bản thì phải đeo vì có rất nhiều chữ, “Đồ ăn làm sao?”

“Có sạn này, còn có một số thứ bẩn thỉu khác nữa, những người khác không hề bị, anh xem có lạ không cơ chứ.”

Cậu lấy lại tinh thần, biết là lần này gặp phải tiểu nhân rồi. Cậu bình tĩnh hỏi, “Lão A biết không?”

Tiểu Chu lắc đầu, “Không biết, Hầu thị vừa nhận mấy người mới nên cần anh ấy ra mặt, mấy ngày nay anh ấy hơi bận, em lại ngại gọi điện báo cáo với anh ấy vì dù sao đây cũng là chuyện nhỏ. Anh ấy bảo ngày 19 sẽ về.”

Ngày 19, thế thì vẫn còn vài ngày nữa.

“Vậy cậu nói chuyện này với đạo diễn chưa?” Việc này đúng thật là việc nhỏ, cậu cũng gặp nhiều rồi.

Nhắc tới đây, Tiểu Chu càng bực mình hơn, “Em nói rồi đấy, thế mà vẫn còn xảy ra những chuyện như thế này.”

“Buổi tối để tôi tự đi lấy cơm.” Hồ Loạn buông kịch bản xuống, xoa xoa cổ tay, cười hiền với Tiểu Chu.

Đúng lúc này bên cạnh có tiếng “tách tách” chụp ảnh, Hồ Loạn quay đầu lại, nhìn thấy mấy chiếc điện thoại màu sắc khác nhau, cậu vốn định vẫy tay chào nhưng lại nhớ ra trên tay đang cầm que kẹo, thế là tạm thời bỏ kẹo xuống, miệng cười cười.

Tiểu Chu thấy có người chụp ảnh, mồm nhai kẹo trong miệng, đi qua đó, nói mấy câu không rõ ràng, “Thật xin lỗi nhưng ở đây không thể chụp ảnh.” Phim thanh xuân vườn trường nên đương nhiên phải quay phim trong trường học, không thể tránh được chuyện có người chụp được ảnh, mà nghệ sĩ và nội dung phim thì nhất định phải được giữ bí mật.

“Không sao.” Hồ Loạn giữ tiểu trợ lý lại, bảo cậu không cần vội, “Tôi cũng không phải tai to mặt lớn gì, không cần phải như vậy.” Sau đó đứng lên lấy toàn bộ kẹo trong túi áo phát cho mấy em gái vừa chụp ảnh kia, ngượng ngùng xoa đầu, “Nếu có tung lên mạng thì nhớ chỉnh sửa giúp anh một chút nhé.”

Mấy em gái nghe xong thì trợn tròn mắt, hoàn hồn gật gật mạnh cái đầu. Anh nghệ sĩ này trông ngốc ngốc mà đáng yêu quá thể, em gái cầm đầu cực kỳ kích động chạy đến bên cạnh Hồ Loạn nói, “Có thể ký cho em không? Với cả, anh Hồ Lăng, vai diễn Tư Âm của anh quá đẹp luôn.”

“Cảm ơn nhé.” Hồ Loạn bảo Tiểu Chu đưa bút rồi ký tên trên ảnh cho em gái này, trên miệng vẫn luôn

mang nụ cười tủm tỉm.

Người bên cạnh vội vàng chụp thêm mấy kiểu nữa, Tiểu Chu đứng bên cạnh nhai kẹo, lão A mà quay về thế nào cũng mắng cho mà coi…Nghệ sĩ nhà mình thật giống cái máy điều hòa…

Có lẽ thái độ thân thiện của Hồ Loạn như tiếp thêm sức mạnh tinh thần, nên em gái kia lại lặng lẽ tiếp tục chạy đến chỗ Cố Kiệt xin chữ ký, nhưng lại bị người đại diện ngăn lại, cực kỳ cứng ngắc cự tuyệt, "Thật xin lỗi, hiện tại không thể ký tên được, mời ra ngoài."

Mà Cố Kiệt giống như không nghe thấy tiếng gì, vẫn cắm mặt vào chơi điện thoại.

Hồ Loạn bị chọc cười, sau đó ngồi xuống tiếp tục đọc kịch bản.

Chạng vạng tối, lúc gần đến thời gian đi lấy cơm, Hồ Loạn và Tiểu Chu chào mọi người rồi tới chỗ lấy cơm trước. Đã từng có mặt tại vô số phim trường, cậu đương nhiên biết thủ đoạn nhỏ này, cậu cũng không quan tâm lắm, nhưng vẫn muốn biết ai là người đang ngầm chỉnh mình.

Khoảng 10 phút sau, bỗng có một cô gái e dè chạy vào chỗ lấy cơm, còn đóng cửa lại. Hồ Loạn chỉnh chỉnh áo, theo dõi cả quá trình.

Tiểu Chu đi lấy cơm xong thì quay lại, lo lắng mở miệng hỏi, "Anh Lăng, thế nào?"

"Không thế nào cả. Không sao." Hồ Loạn đáp lời rồi mỉm cười, an tâm ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần. Tiểu Chu cũng không hỏi gì nữa, chỉ ngồi chồm hổm bên cạnh thu dọn đồ đạc, miệng lẩm bẩm: Thần thần bí bí.

Người đại diện là đại não của nghệ sĩ, còn trợ lý lại là phụ tá đắc lực. Toàn bộ chú ý của Tiểu Chu đều đổ dồn hết vào các tin tức, làm sao để biết được tin tức sớm đầu tiên, cho nên Tiểu Chu ngồi canh me đến khi ảnh chụp Hồ Loạn hôm nay được tung lên, liền nhanh chóng lên weibo đăng tin:

[Hồ Lăng ôn nhu ấm áp bị đột kích 23333 (). Fan trong trường cao đẳng ngẫu nhiên gặp được rồi chụp ảnh, Hồ Lăng chụp ảnh cùng fan, cười đến sáng lạn, sau đó tặng kẹo que cho fan. Còn yêu cầu fan chỉnh sửa ảnh một chút trước khi tung lên mạng, hừm, mọi người nói xem có cần chỉnh sửa không???]

Cuối cùng kèm theo ảnh mà fan đã chụp.

() 23333: bên Tung Của hay dùng cái này để biểu hiện mặt cười troll.

troll-la-gi-hinh-anh-troll-1024×934

Tiểu Chu lướt màn hình xem hôm nay có tin tức bát quái nào không, nhưng không thấy tin gì.

Các fan lại đăng tiếp các ảnh gốc lên, ở phần bình luận fan có kể về chuyện ngày hôm đó: Ngày hôm đó cũng gặp được một minh tinh khác, nhưng minh tinh này lại rất lạnh lùng, không giống với Hồ Lăng thân thiện đáng yêuuuu!

Sau đó tầng hai, tầng ba cũng lên tiếng: Không cần sửa, không cần sửa, cực kỳ soái!

Tiểu Chu kích động nhảy dựng lên chỉ vào điện thoại rồi đưa cho Hồ Loạn xem, "Anh Lăng, ảnh chụp đẹp lắm. Trông anh rất trẻ trung."

Hồ Loạn nói, "Vốn dĩ tôi vẫn còn trẻ mà." Cậu cầm điện thoại, liếc xem ảnh, thấy cũng rất được. Do được chỉnh sáng nên khuôn mặt trong ảnh không có tì vết nào, rất sạch sẽ. Cậu lấy điện thoại của mình rồi lên weibo viết bình luận tỏ vẻ thẹn thùng: [Sao anh có thể soái đến mức này nhỉ?]

Fan [Nhân sinh như mộng] bảo: [Sao em lại đi thích một người không biết xấu hổ như anh nhỉ?]

—

Trịnh Thế Bân đang lướt weibo đọc bình luận thăm hỏi của fan, lúc nhìn lên đầu trang thì thấy bài post ảnh Hồ Loạn mặc bộ đồng phục học sinh quần dài áo trắng, bên ngoài còn khoác một chiếc áo bông, đôi mắt cười híp lại, anh khẽ cười mấy giây.

Ngón tay dừng lại trên bàn phím, viết một bình luận dưới ảnh: [Ừm, trông rất soái.] Vì không thường dùng weibo nên đánh chữ cũng rất chậm.

Trong một loạt bình luận, đột nhiên lại xuất hiện tài khoản weibo của Trịnh Thế Bân, khiến các fan không khỏi há hốc mồm.

Hồ Loạn cũng không dám tin vào mắt mình, sau một lúc mới xác định đây thật sự là tài khoản weibo studio của Trịnh Thế Bân.

Cậu thành thành thật thật trả lời: [Cảm ơn anh Trịnh.]

[Ừm, không cần cảm ơn.]

"Chồng của em trước đây còn chưa từng bình luận trên weibo của minh tinh nào đâu."

"Đã thế lại còn là 2 LẦN nữa chứ!"

Các fan 'thì thầm' với nhau, chưa đến vài phút đã có một bình luận được lên top, nói ra tiếng lòng của tất cả các fan. Trịnh Thế Bân nhìn phần bình luận đang càng lúc càng tăng lên, cũng thấy được bình luận được lên top.

[Tư Âm x Trịnh Bân, xinh đẹp thụ x đại thúc công, đấy nhé đấy nhé, thịt đã chín nhừ () rồi nhé, tận 3 vạn chữ cơ đấy]

....Cái gì mà "thịt đã chín nhừ". Trịnh Thế Bân mặt đầy hắc tuyến cái hiểu cái không, do dự vài giây, vẫn là không nhịn nổi tò mò tra thử trên mạng xem nó là cái gì.

() Nguyên văn là , mình tra ra thì nó là fricassee, boiled meat. Thực ra cũng không chắc "đôn thịt" còn có nghĩa nào khác nữa không, để làm tiếp rồi nếu hiểu ra được cái gì đó thì sẽ quay lại sửa sau vậy.

31. Chương 31: Phù Rể

Sự thật chứng minh mấy kết quả tra cứu này chẳng có cái nào tử tế cả. Trịnh Thế Bân mới nhìn kết quả tìm kiếm được 1 giây, trong lòng liền nổi lên cảm giác tội lỗi ngập tràn.

Lúc trước Tưởng Dịch cũng có vài ý nghĩ bán hủ như vậy, chỉ là không thể hiện rõ ràng ra mà thôi. Cộng đồng fan thật sự giàu trí tưởng tượng.

Tắt weibo đi, Trịnh Thế Bân chuẩn bị đi nghỉ thì chuông cửa lại vang lên.

Không biết là ai tìm anh giờ này đây, cũng không có mấy người biết được địa chỉ nhà anh.

"Này, em sắp kết hôn rồi."

Đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo.

Trịnh Thế Bân thật sự bị dọa sợ, cũng may mặt lạnh đã thành quen, vẫn kìm chế được biểu tình. Mở thiệp mời hồng nhạt ra, đập vào mắt là hình ảnh Triệu Dĩ Văn đang để tay lên bụng, gương mặt hạnh phúc dào dạt trong ảnh cưới.

"Đang mang thai mà còn dám một mình ra ngoài đường." Không dám để phụ nữ có thai đứng ở ngoài, anh nhanh chóng mời cô vào nhà, còn mình thì vào phòng bếp lấy một cốc sữa ấm cho cô.

"Còn không phải là muốn đích thân tới mời anh làm phù rể cho em đấy sao?" Triệu Dĩ Văn vuốt nhẹ lên vùng bụng đang hơi nổi lên, ánh mắt ôn nhu.

Bản năng người mẹ của cô khiến Trịnh Thế Bân bị cảm động, anh thử sờ lên bụng của người bạn tốt, "Con nuôi của anh đấy nhé?"

"Nếu là song thai thì được."

"Hoắc Thanh đâu? Anh ấy yên tâm để em một mình tới đây à?" Trịnh Thế Bân ngó ra ngoài cửa đang không một bóng người.

"Anh ấy cũng không yên tâm, là em nhân lúc anh ấy phải ra ngoài bàn chuyện làm ăn mới trộm tới đây. Em cũng lớn rồi, cũng biết cẩn thận mà." Nhắc đến chồng mình, Triệu Dĩ Văn không khỏi oán giận mấy câu, nhưng trên gương mặt vẫn không giấu được vẻ hạnh phúc. Lại nhớ đến mục đích tới đây, cô kéo ống tay áo anh bảo, "Phù rể cần 8 người, bây giờ vẫn còn thiếu một, gọi nốt Hồ Loạn tới nhé."

8 phù rể, phát phát phát (), đúng là số đẹp.

() Số 8 đọc là /bā/, chữ "phát" đọc là /fā/, đây là cách chơi chữ đồng âm, ý là phát tài phát lộc.

"Em trực tiếp nói với cậu ấy đi."

"Em đột nhiên nghĩ ra nên nhân tiện bảo anh hỏi cậu ấy thử xem. Tại em thấy quan hệ của hai người cũng không tệ mà."

"Rõ ràng quan hệ của em với cậu ấy tốt hơn nhiều." Lúc quay phim lúc nào cũng thấy Hồ Loạn với Triệu Dĩ Văn líu ríu nói chuyện với nhau.

Triệu Dĩ Văn không cho là đúng, cô dùng giác quan thứ 6 của phụ nữ, nghiêm túc nói, "Không có đâu. Hồ Loạn nghe lời anh hơn, dù sao anh cứ hỏi cậu ấy trước đi, nếu không được thì để em. Em không có nhiều bạn bè tốt còn trẻ tuổi, chỉ có mỗi cậu ấy thôi."

Trịnh Thế Bân khẽ nhếch khóe miệng lên, nụ cười tuy có chút điểm lạnh lùng, nhưng vẫn tràn ngập vẻ ôn nhu dị thường. Triệu Dĩ Văn uống xong cốc sữa ấm, mắt nhìn sang người đàn ông đang ngồi trên sofa bên cạnh. Giữ gìn thật tốt, phụ nữ qua tuổi 30 là đã phải ra sức đi tu dưỡng nhan sắc, đằng này da dẻ của anh nhìn vẫn rất đẹp như trước, khiến người khác thật ghen tị.

"Đi mà, anh hỏi cậu ấy trước đi."

"Được rồi. Vậy để anh." Trịnh Thế Bân đưa tay ra định vỗ vỗ lên đứa con nuôi tương lai, nhưng mẹ của nó lại không cho, còn che bụng đứng lên chuẩn bị rời đi, vừa đi vừa lầm bầm, "Ở nhà em vẫn là thoải mái nhất."

"Hoàng Thái Hậu, xin người cứ từ từ mà đi." Anh cười trêu một câu. Mấy năm trước Triệu Dĩ Văn gặp

phải sóng gió, chính là người chồng hiện tại của cô đã ở bên cô một bước không rời. Lúc hai người qua lại, bố mẹ hai bên cũng phản đối, may mà bây giờ mọi chuyện đều êm đẹp cả rồi.

Trịnh Thế bắt đầu nghĩ đến chuyện phải mở lời thế nào với Hồ Loạn. Trong đầu đột nhiên lại hiện ra nội dung tra cứu mà mình xem vừa nãy, đó chính xác là một đoạn H văn, anh chỉ nhớ được mấy câu mở đầu là như thế này:

"A, Trịnh Bân…Nóng quá…" Tư Âm đong đưa cái mông, không ngừng đón ý nói hùa. Trong phòng vang lên tiếng "ba ba ba" đụng chạm da thịt.

Nam nhân phía sau không ngừng đâm vào huyệt đạo ấm áp, một tay xoa nắn eo người dưới thân, thắt lưng tiếp tục dũng mãnh đẩy lên một cách thần tốc…

"…" Anh nuốt nước miếng. Vừa dọn giường chuẩn bị đi ngủ vừa nghĩ, ba mươi mấy năm thanh tâm quả dục, xem xong đoạn miêu tả màn dạo đầu đó thật sự rất khó tưởng tượng nổi. Tâm tư của cộng đồng fan thật đúng là như mò kim đáy biển. Ôm suy nghĩ này tiến vào giấc ngủ.

Nửa giờ sau, phòng ngủ vốn yên tĩnh không một tiếng động bỗng nhiên vang lên tiếng xốc chăn cực mạnh. Trịnh Thế Bân đi vào phòng tắm tắm rửa một lượt, lần tắm này kéo dài đến nửa tiếng. Lúc đi ra khỏi phòng tắm, sắc mặt tái đen. Đoạn miêu tả mà fan viết thật sự quá chi tiết, chi tiết đến nỗi khiến anh không bình tâm nổi. Trong đầu lại tưởng tượng đến cảnh hai người đàn ông làm chuyện đó.

Đêm nay tâm không thể tĩnh được rồi, cuộc sống luôn tuân theo nề nếp của Trịnh Thế Bân lần đầu tiên xuất hiện tình trạng mất ngủ.

—

Ngày hôm sau, ảnh để vừa ngồi tự ngẫm lại chuyện đêm qua, vừa mở weibo hiếm lắm mới dùng để xem tin tức, lướt qua toàn bộ những bài đăng ảnh tự sướng của các nữ minh tinh, lại mò lại bức ảnh đăng của Hồ Loạn hôm qua, trong ảnh là nụ cười sáng lạn, trông hơi ngốc nhưng cũng rất đáng yêu.

Anh tự dưng cảm thấy mình thật chẳng khác nào cầm thú, lập tức thanh tẩy đầu óc.

Cho nên mới nói, vì sao đàn ông thanh niên nên hạn chế tiếp xúc với H văn, chính là vì rất dễ bị cuốn vào đó.

Anh nhắn cho Hồ Loạn một tin nhắn [Tỉnh dậy chưa?]

—-

Buổi sáng phải dậy từ 5 giờ sáng, Hồ Loạn ngáp ngắn ngáp dài. Điện thoại trong tay rung rung, sau khi

thấy tên người gọi đến liền lập tức bắt máy, “Khụ khụ, em chào anh Trịnh.”

“Nhận được thiệp mời chưa?” Trịnh Thế Bân mỉm cười hỏi, tay còn lại đang dùng khăn lau tóc ướt trên đầu.

Thấy có nhân viên lại gần đây, Hồ Loạn đứng dậy ra bên ngoài nghe điện thoại, gật gật đầu, “Vâng, nhận được rồi.” Gật xong mới ý thức được đối phương không có ở đây.

“Em vừa mới gật đầu đúng không?”

“…Anh Trịnh, sao anh biết hay vậy?” Hồ Loạn vội quay người ra phía sau nhìn.

“Đoán thôi.” Trịnh Thế Bân vân vê giọt nước đang đọng trên tay, mắt hướng về phía xa xăm, nói, “Hôm đấy tôi sẽ làm phù rể, vẫn còn thiếu một phù rể nữa, em có thể làm không?”

Lúc này đang là đầu xuân mà gió lạnh vẫn thổi đều đều, khiến mặt cậu phát lạnh, Hồ Loạn sờ sờ mặt, do dự nói, “Phù rể không phải là bạn bè bên nhà chú rể sao?”

Tốc độ kết hôn của Triệu Dĩ Văn thật là nhanh. Năm ngoái truyền thông chỉ mới đưa tin về bạn trai của Triệu Dĩ Văn là ông trùm trong lĩnh vực châu báu ở Hồng Kông. Cậu cũng là nhờ có cơ hội được hợp tác cùng cô trong [Mê Thành], một phần nữa cũng nhờ lão A mà quan hệ của hai người mới gần gũi hơn một chút. Cho nên tin tức về hôn lễ này cũng nhanh hơn một chút so với truyền thông. Nhưng để cậu làm phù rể thì có hơi gượng ép, “Em thấy mình không thích hợp lắm.”

“Dĩ Văn kiếm được một người chồng cực cưng chiều cô ấy. Bạn bè của Hoắc Thanh đều là bạn làm ăn đã có tuổi, trong nhà cũng không có anh em gì cho nên thiếu phù rể. Cô ấy nhờ tôi liên hệ với em, mấy ngày nay cô ấy bận chuẩn bị hôn lễ nên sợ là không có thời gian liên lạc được với em.”

“Được rồi, vậy anh cảm ơn chị Dĩ Văn vì đã cho em cơ hội này hộ em nhé.” Hồ Loạn không làm kiêu, dù sao Triệu Dĩ Văn cũng không phải người ngoài.

“Hai tháng nữa là đến lễ cưới rồi. Lịch làm việc gần đây của em rất dày, nhớ thức khuya ít thôi, nếu không tới ngày đó sẽ không đủ sức đâu.” Không đủ sức, sao tự dưng anh lại nghĩ đến cái chỗ không nên nghĩ đến nhỉ, ảnh đế nheo mắt lại.

“Vâng, em sẽ chú ý, vậy nói chuyện sau nhé anh Trịnh.” Đạo diễn đã liếc về phía này mấy lần rồi, còn nói nữa chắc đạo diễn sẽ nổi bão mất.

Ảnh đế nhìn đồng hồ, thấy cũng sắp đến trưa, bèn nói, “Đi đi.”

Ngữ khí thật mềm mại, Hồ Loạn đột nhiên không muốn kết thúc cuộc nói chuyện, nhưng hiện thực lại

không cho phép, cuối cùng vẫn đành ngắt máy. Bảo sao các fan lại thích Trịnh Thế Bân đến thế. Mỗi lần có phim các đạo diễn cũng hay mời anh ***g tiếng.

Quay đầu lại thì thấy Tiểu Chu đang hoảng loạn tìm cậu, bộ dạng chấn kinh, giọng run run, "Cơm…cơm…"

Hồ Loạn cất điện thoại đi, vui vẻ nói, "Cơm của chúng ta hôm nay không có vấn đề gì đâu." Mắt cậu liếc về phía Cố Kiệt.

"Đúng đúng, nhưng bên Cố Kiệt thì lại xảy ra vấn đề. Anh Loạn…" Tiểu Chu xoắn xuýt, cậu không dám tưởng tượng chuyện này là do Hồ Loạn ra tay, nhưng dựa theo thời gian thì chỉ có thể là do nghệ sĩ nhà mình làm, "Là anh đúng không…"

Có cực ít trợ lý dám nói chuyện như vậy với nghệ sĩ, Hồ Loạn không làm giá nên Tiểu Chu mới yên tâm nói ra như vậy. Bây giờ cậu đang làm trợ lý cho Hồ Loạn, nếu có chuyện xảy ra đương nhiên cậu phải quan tâm.

"Đóng miệng lại." Hồ Loạn nháy mắt rồi vươn ngón tay đặt lên môi, động tác rất hợp với trang phục học sinh trên người.

Đứng từ xa cũng có thể nghe được tiếng nói tức giận của Cố Kiệt.

"Mẹ nó đây là do ai làm hả?!" Hai mắt trợn tròn, trừng trừng chậm rãi đảo qua từng người một.

Đạo diễn coi như không thấy gì, những người khác tuy bực mình song lại e ngại ông chủ chống lưng cho Cố Kiệt, cho nên cũng không dám nói gì.

"Gọi người giám sát đến đây đi." Đạo diễn không hoảng không loạn phun ra một câu, rống cái gì chứ, còn có người giám sát cơ mà.

"Gọi đến đây!" Cố Kiệt kéo caravat, trên mặt lộ rõ vẻ giận dữ, người đại diện bên cạnh vẻ mặt bất đắc dĩ vội tiến lên kìm hắn lại, gọi người theo dõi cái con khỉ, đã quên hành động trước đó của mình rồi à?!

Người đại diện thầm thì bên tai hắn vài câu, Cố Kiệt mặt thoắt đỏ lại thoắt trắng trừng mắt nhìn Hồ Loạn, hung tợn nói, "Liệu hồn lần sau đừng để tôi tóm được."

"Được rồi được rồi, đừng có được đằng chân lên đằng đầu nữa, đều theo ý của cậu rồi, giờ đã thu liễm tính tình lại được chưa đây?!"

Cố Kiệt hậm hực ngồi xuống vắt chéo chân vào nhau, cầm hộp cơm bị lẫn đá vụn, ác ý cười, đưa lên trước mặt trợ lý, "Ăn đi."

"…Cái gì?" Tiểu trợ lý khiếp sợ, nhìn mọi người xung quanh như muốn tìm sự giúp đỡ, nhưng không ai ra mặt cả.

Cố Kiệt nếu không có ông chủ chống lưng đằng sau, hiện tại có lẽ một vai diễn nhỏ cũng chẳng đến lượt hắn, nhân phẩm quá mức kém.

Tất cả mọi người đều bày ra biểu tình thấy nhưng không thể làm gì được. Tiểu trợ lý cúi đầu, không cầu xin Cố Kiệt tha thứ, từ từ nhai, nhưng không thể nuốt trôi.

"Aiz…" Hồ Loạn lườm Cố Kiệt, trong lòng có chút tự trách.

Lão A làm xong việc liền nhanh chóng trở về. Lúc bước vào phim trường liền thấy không khí không ổn lắm. Vừa nhìn cảnh tượng ngược đãi kia, vừa nghe Hồ Loạn nhỏ giọng kể về chuyện xảy ra trong mấy ngày nay, "Em nhất thời tức quá, thế là liền đổi hộp cơm với cậu ta."

"Tôi nói cậu nghe này," Mấy chuyện như thế này cũng chứng kiến nhiều lắm rồi, lão A ngồi xuống nói, "Lần sau mà còn xuất hiện mấy chuyện cậu ta gây khó dễ với cậu như thế, cậu nhất định phải báo với tôi. Tôi chính là người đại diện cũng chính là đại não của cậu."

"Quá khoa trương rồi. Đều là chuyện nhỏ thôi mà." Hồ Loạn không cho là đúng.

"Không phải là chuyện nhỏ. Bộ phim này, vốn dĩ ông chủ Trương của cậu ta đã ấn định vai nam chính cho cậu ta, nhưng không ngờ sau đó Hầu thị của chúng ta lại vào được, vai nam chính lại vào tay cậu." Lão A thâm trầm, Hồ Loạn là người mới, không phải là người đã có thâm niên như Triệu Dĩ Văn. "Cậu là người tôi thu nhận, không thể để người khác gây khó dễ như thế được."

Tâm phòng người không thể không có, cho dù có là lão A – người đại diện của cậu, Hồ Loạn cũng không muốn giao hết tâm can ra. Cậu đã từng chứng kiến không biết bao nhiêu nghệ sĩ bị người đại diện ép phải tiếp đón các đại gia hoặc là các đạo diễn, sau đó còn phục vụ cả ở trên giường. Nhưng lão A lại không như vậy, lão A có thể đứng vững ở vị trí vương bài, tất cả đều là dựa vào bản lĩnh thực sự của chính mình.

"Vâng, lần sau em sẽ chú ý." Hồ Loạn thoáng cúi đầu, che giấu cảm xúc nơi đáy mắt.

32. Chương 32: Phù Rể (tiếp)

Lão A đã trở về, Cố Kiệt cũng không dám có hành động gì mờ ám nữa ngoài chuyện tâm trạng khó chịu do phải đè nén cục tức.

Cảnh quay cuối cùng trong mưa, nam phụ bức ép nữ chính, nam chính không kiềm chế được đánh chết người. Không khí phim trường trầm xuống, được cả ông trời cũng tận lực hỗ trợ khiến cho trời phủ đầy

mây, đạo diễn sắp xếp người đứng phun mưa.

Mưa to giàn giụa, hai người đàn ông cả người ướt đẫm, trong kịch bản không viết rõ cảnh này phải đánh nhau như thế nào, nhưng xem chừng ý của đạo diễn là muốn làm tới.

Hồ Loạn không dám xuống tay nặng, dù sao mọi người cũng đều là dựa vào mặt mũi để kiếm cơm. Bất thình lình bị ăn một quả đấm rất mạnh, khiến cả người cậu ngã trong bùn, mắt hoa hết cả lên. Tận đến lúc cổ áo bị Cố Kiệt túm kéo lên, cậu mới tung nắm đấm đánh lại, biểu tình phẫn hận nói ra lời thoại.

"Chậc." Lão A không nén được tặc lưỡi một cái, đúng là người trẻ dễ kích động.

Cảnh đánh nhau này kéo dài tận 3 phút, lại chỉ có rất ít lời thoại, Hồ Loạn có thể cảm nhận được đất cát đang chui vào trong tai, tầm mắt cũng không được rõ ràng nữa. Nhưng vẫn chưa nghe thấy tiếng đạo diễn hô dừng. Cố Kiệt thì vẫn cật lực ra sức, hai mắt hung dữ, Hồ Loạn trợn mắt lật người đè lên hắn đánh một quyền, "Mẹ nó, cậu bị điên rồi à?"

Lời thoại này vốn là do nam phụ nói, nhưng xem cảnh tượng hiện giờ thì nhân vật của Hồ Loạn nói ra thì hợp lí hơn.

"Dừng, được rồi." Đạo diễn nhìn sắc mặt hai người, hô to một tiếng.

Tiểu Chu vừa nghe tiếng hô liền cầm khăn mặt chạy nhanh qua, định lau mặt cho Hồ Loạn, không ngờ lại bị cậu cự tuyệt.

"Cảnh này vẫn chưa xong đâu, không cần phải lau." Nói xong liền đứng lên khỏi người Cố Kiệt, vươn tay mỉm cười nói, "Đứng lên đi."

"Phi!" Không biết hành động nhổ nước bọt này là do trong miệng dính bùn đất hay là có ý muốn mắng chửi người. Cố Kiệt căm tức gạt tay của Hồ Loạn ra.

"Anh ta sẽ không lại giở trò yêu nga tử gì nữa chứ..." Tiểu Chu nhút nhát hỏi.

Hồ Loạn vừa dụi mắt vừa nói, "Yên tâm, cậu ta không ngốc nghếch làm như vậy đâu."

"Cậu cũng không ngốc." Lão A lại gần. Hồ Loạn đánh lên mặt của Cố Kiệt, không quá nặng, không để lại dấu vết, nhưng cũng sẽ khiến Cố Kiệt phải cắn răng nhịn đau mấy ngày.

Hồ Loạn hơi ngơ ra, nhưng không hề có biểu hiện quẫn bách vì bị nhìn thấu, chỉ hơi cười, "Em kiểm soát được lực đánh mà." Sờ sờ bên miệng bị đau nhức, vừa rồi Cố Kiệt là thật sự ra tay với cậu.

Bị đánh mà không động thủ đánh lại mới là kẻ ngốc. Không chừng cảnh này còn được giới truyền thông tán thưởng là diễn chuyên nghiệp nữa.

Cậu không trang điểm che lại vết thương trên mặt, cứ thế trực tiếp ra diễn tiếp.

Đây là chuyện can đảm nhất trong đời mà nam chính từng làm, Hồ Loạn sợ cảm xúc không đủ, cho nên trước lúc diễn đã mò xem mấy bộ phim thương tâm để lấy được nước mắt.

—-

Không biết nhân viên nào nhiều chuyện lại tung đoạn video diễn cảnh đánh nhau lên mạng, cộng đồng fan kêu đau lòng không ngớt. Hồ Loạn nằm úp sấp trên giường, bôi xong thuốc liền quyết định không nghịch điện thoại nữa.

Buổi tối Hồ Loạn đi siêu thị mua thức ăn, còn chưa đi được bao xa thì liền đụng phải Lí Băng Nghi bịt khẩu trang kín mít. Đã lâu không đụng mặt.

"Chào chị Băng Nghi." Cậu thấy đối phương nhìn thấy mình, liền tiến lên phía trước chào hỏi.

Lí Băng Nghi cầm ví trên tay, hơi tỏ vẻ sửng sốt một chút rồi cười cười, "Khéo thật."

"Về đến nhà mới nhớ ra hết đồ ăn, cho nên em ra đây mua một chút."

Nhìn vết bầm màu xanh bên khóe miệng của cậu, Lí Băng Nghi cả kinh hỏi, "Bị đánh à?"

"Là do bộ phim yêu cầu như vậy." Cậu qua loa đáp lại. Trong lòng thầm buồn bực vì không tìm ra được chủ đề nào để nói với Lí Băng Nghi cả, "Em…"

"Hay là cùng đi đi, tâm sự một chút." Lí Băng Nghi bỏ khẩu trang xuống, lộ ra gương mặt xinh đẹp.

Hồ Loạn đi theo sau. Lí Băng Nghi là người có thâm niên trong giới, đã từng đóng rất nhiều phim, tuy rằng vẫn bị người ta gán cho cái mác 'bình hoa'.

"Nghe nói cậu sẽ làm phù rể trong đám cưới của Triệu Dĩ Văn?"

"Vâng." Hồ Loạn lấy một túi đồ ăn vặt. Vóc dáng của cậu cao hơn Lí Băng Nghi một chút, lúc nói chuyện phải hơi cúi đầu, cậu cười cười bảo, "Phù rể còn thiếu một người, nên em liền tham gia để chung vui."

Lí Băng Nghi nhàn nhạt nhìn cậu, chỉ vào túi đồ ăn vặt trong tay cậu, "Cậu mua nhiều đồ vặt thế. Diễn

viên chúng ta phải giữ dáng, không được ăn lung tung đâu."

"Ở nhà em không ăn kiêng." Vừa nói xong cậu lại không khỏi có chút xấu hổ. Câu này nói ra đúng là có chút điêu, vì bất luận là nam hay nữ minh tinh cũng đều phải giữ dáng hết.

Lí Băng Nghi đánh nhẹ lên người cậu, "Được rồi, chị chỉ tùy tiện nói vậy thôi."

"Em sẽ không ăn nhiều quá đâu." Hồ Loạn chớp mắt mấy cái, "Em muốn qua bên kia mua cá."

Lí Băng Nghi lặng lẽ nhìn bốn phía, thu hồi ánh mắt rồi lại đi theo sau cậu, "Cậu biết nấu cơm?"

"À, vâng." Cậu có hơi nói lắp, Lí Băng Nghi hình như dựa hơi gần người cậu quá rồi thì phải. Nhưng cậu cũng không suy nghĩ nhiều, lại tiếp tục nói, "Sở trường của em là món cá. Em cũng biết làm cả thịt kho tàu với cả nấu canh cá nữa." Hồ Loạn đắc ý nói.

Lúc trước ảnh đế còn khen món canh cá cậu làm nữa.

"Bây giờ có rất ít đàn ông biết làm cơm." Nhìn xe để đồ có hơn phân nửa là đồ ăn, trong lòng Lí Băng Nghi lại tăng thêm không ít hảo cảm đối với cậu.

"Vì trước đây có ông bác bảo em là canh cá rất bổ cho đầu óc, nên từ đấy em mới thích món này."

Lí Băng Nghi không có hứng thú lắm với chuyện cơm nước này, nhưng ánh mắt nhìn Hồ Loạn càng lúc càng thâm trầm, "Lần sau rảnh thì đi ăn cơm với chị nhé."

Hồ Loạn vẫy tay chào, "Vâng, hẹn gặp lại chị sau."

Xung quanh đã có vài thanh niên nhận ra cậu, cậu liền vội cúi đầu đi ra thanh toán. Vừa mới bước tới trước cổng khu chung cư thì đã bị bảo vệ chặn lại, "Đây có phải là đồ chuyển phát nhanh của cậu không??"

"Đồ chuyển phát nhanh?" Một tay đỡ lấy hai hộp to được đóng gói rất cẩn thận, nhìn tên, đúng là tên của cậu.

Nhưng cậu vừa mới từ phim trường trở về, đâu có mua gì đâu nhỉ.

"Cháu cảm ơn ạ."

Bê đồ lên tận tầng 5, Hồ Loạn vừa vào nhà liền lập tức mở hộp ra xem, là bộ âu phục màu đen kẻ ca rô xanh thẫm. Quần áo rất vừa người, ngay cả giày phối đồ cũng được chuẩn bị xong.

Không cần đoán, đây chính là đồ mặc cho phù rể.

Cậu lấy điện thoại ra định gọi điện cho Triệu Dĩ Văn thì đã thấy tin nhắn gửi đến của Triệu Dĩ Văn, "Nếu âu phục to hơn người thì bảo chị nhé, để chị đem sửa lại."

Hồ Loạn cất điện thoại đi, trước tiên mặc thử âu phục, cuối cùng đeo nơ bướm lên cổ áo, xoay người một vòng, số đo vừa vặn, cậu chụp một tấm ảnh gửi cho Triệu Dĩ Văn xem.

Triệu Dĩ Văn đang hưởng thụ phục vụ mát-xa của chồng mình. Mang thai rồi, chân thường bị đau nhức. Xem ảnh xong liền gọi điện cho Hồ Loạn, "Nhìn khung xương của em nhỏ hơn Trịnh Thế Bân, không ngờ mặc âu phục lại hợp như thế, trông soái ra phết."

"Phải là quá soái ấy chứ."

"Xí, có soái cũng không soái được bằng chồng của chị đâu." Nói xong còn dùng chân đá đá chồng, "Em thấy anh còn đàn ông hơn Trịnh Thế Bân ấy."

Lời này quả là thiên vị, đúng là "tình nhân trong mắt hóa Tây Thi".

Đây là lần đầu tiên Hồ Loạn được mặc âu phục phù rể, sờ chất liệu cũng biết không phải hàng rẻ tiền. Hôn lễ Triệu Dĩ Văn không cần tài trợ, toàn là người có tiền cả, chồng của cô cũng cưng chiều vợ hết mực.

Hồ Loạn cẩn thận treo âu phục vào góc. Lễ cưới ngày càng gần, phù dâu phù rể phải tới hội trường chuẩn bị trước, theo trình tự thì nhất định phù rể sẽ phải chịu chút khổ rồi. Cậu nghĩ đến đó liền bật cười, không biết hôm đấy bên đoàn nhà gái sẽ nghĩ ra những yêu cầu cổ quái gì đây.

—

Mà khi thật sự đến ngày đó, trên thực tế cậu cũng không có thời gian mà đếm xem có tất cả bao nhiêu yêu cầu, toàn bộ quá trình đều bị nhà gái quay cho chóng mặt. Sự kiện này cũng khiến cậu có cái nhìn mới về đội ngũ rước dâu.

Trịnh Thế Bân là phù rể bận bịu nhất, vì lịch làm việc dày đặc nên phải gần cuối buổi lễ anh mới tới được. Khi thấy anh xuất hiện trong bộ âu phục dành cho phù rể giống y hệt mình, cậu liền mặc kệ ánh mắt của những người xung quanh, gần như lập tức nhào về phía Trịnh Thế Bân.

Phù rể không thể nổi bật hơn so với chú rể, cho nên trang phục có phần tối màu hơn. Trịnh Thế Bân thành thục phong độ mỉm cười chào hỏi với mọi người xung quanh. Anh cao hơn Hồ Loạn nửa cái đầu, đứng ở một chỗ tiêu sái nói chuyện với mọi người, trên người tỏa ra mùi vị đàn ông khiến người khác phải say mê.

Hồ Loạn không khống chế được hai mắt mình, cứ thế nhìn thẳng vào ảnh đế. Vóc dáng của cậu cũng không

tính là thấp, nhưng cứ đứng trước mặt ảnh đế là lại có cảm giác khoảng cách nửa cái đầu bị nhân lên thành mấy cái đầu vậy.

Đội phù dâu ngăn không cho đội đón dâu đi vào, xuất ra một đống phong bì lì xì lớn mà vẫn chưa chịu thỏa mãn. Chú rể túng quá liền khẩn cầu, "Để cho anh vào đón vợ đi mà." Thợ chụp ảnh đứng bên cạnh chụp lại toàn bộ quá trình, nghe xong cũng cảm thấy thật mất mặt.

"Sao có thể! Bọn em còn chưa chơi đủ đâu!" Bên này cầm xong tiền lì xì, từ phía sau ngay tức khắc liền có người mang ra một hộp giấy màu đỏ, người dẫn đầu đội phù dâu nói, "Trong này có mấy tờ giấy, bên bọn anh cử ra một người đại diện lên bốc một tờ, sau đó phải làm theo yêu cầu viết trên đó."

Chú rể không có cách nào khác đành khổ sở bốc một tờ, mọi người ngó vào nhìn, đọc xong liền cười ầm lên một trận.

"Mỗi người đều phải dùng mù tạc để đánh răng?" Hồ Loạn trợn trừng mắt, mẹ ơi, là mù tạc cơ đấy.

Đợi đến khi 8 chiếc bàn chải đánh răng cùng 8 cốc mù tạc đặt trước mặt, đội phù rể vẫn chưa ai nói được một câu nào. Tất cả yên lặng đưa bàn chải vào mồm, Hồ Loạn không cẩn thận nuốt phải mù tạc vào họng, cả người lập tức ngồi xuống, nước mắt tuôn như mưa, vị cay của mù tạc xộc thẳng lên mũi.

Mọi người cười rộ lên. Trịnh Thế Bân thấy Hồ Loạn đang nửa ngồi xổm, trông bộ dạng rất khổ sở, anh liền vỗ nhẹ lên lưng cậu hỏi, "Em ăn vào rồi đấy à?"

Hồ Loạn ngẩng đầu lau đôi mắt đang không ngừng chảy nước, "Ăn rồi, khụ khụ."

Đúng là ngốc quá, Trịnh Thế Bân hơi đỡ lấy lưng Hồ Loạn, lên tiếng, "Đã làm theo yêu cầu rồi, các chị em cho đội đón dâu vào đi."

Phù dâu vẫn đứng chặn cửa như cũ, "Mới làm được một cái đã muốn cho qua, còn thiếu hai cái nữa. Đây chính là số lượng do đích thân cô dâu định ra đấy."

Yêu cầu thứ hai là phù rể phải bế chú rể theo kiểu bế công chúa. Hai người đàn ông to xác đương nhiên nặng hơn nhiều so với phụ nữ. Một phù rể có dáng người to cao nhất hùng hục tiến lên bế chú rể, mặc kệ tiếng gào thét đến long trời lở đất của chú rể.

5 phút trôi qua rất nhanh, thấy đội phù rể vẫn trong trạng thái chẳng hề hấn gì, phù dâu bèn chống nạnh nghĩ chiêu mới. Nếu Hồ Loạn biết tiếng ho của chính mình sẽ khiến người ta chú ý thì tuyệt đối cậu sẽ nhịn ho đến cùng.

"Việc cuối cùng là, người nhiều tuổi nhất phải cùng người ít tuổi nhất hôn môi trong vòng một phút."

"Voãi!"

"Hả???"

Đủ loại âm thanh vang lên, Hồ Loạn vốn nghĩ, tính cả tuổi mụ thì năm nay cậu 25 tuổi, chắc không phải là ít tuổi nhất rồi. Đến khi quay đầu lại nhìn đội phù rể 7 người còn lại, tất cả đều như lang sói nhìn chằm chằm về phía cậu, cậu không khỏi nuốt một ngụm nước miếng. Trong nước bọt vẫn còn vị của mù tạc nên lại khiến cậu ho khù khụ một trận. Cậu không tin nổi chỉ vào chính mình, run rẩy hỏi, "Em á?"

Trịnh Thế Bân tiến lên, "Ừ, là em đấy."

Vậy ai là người lớn tuổi nhất?

Hoắc Thanh sinh năm 78, Hồ Loạn thầm tính trong đầu, vậy là chú rể năm nay 38 tuổi, là người lớn tuổi nhất rồi. Vấn đề là Triệu Dĩ Văn có chịu không.

Quả nhiên cô dâu ở bên trong lên tiếng, sửa "người nhiều tuổi nhất" thành "người nhiều tuổi thứ nhì".

Hồ Loạn bèn hỏi, "Lớn thứ hai là ai vậy?" Hôn thì hôn, dù sao cũng là đàn ông với nhau, chuyện này qua loa được.

Dưới ánh nhìn của Hồ Loạn, ảnh đế tiêu sái bước lên, "Là tôi."

"Á?" Hồ Loạn quay đầu nhìn những người còn lại, thấy ai cũng có dáng vẻ lớn tuổi.

"Năm nay tôi 35 tuổi." Trịnh Thế Bân tay trái cầm bó hoa, cười đến mê người.

Ở trong đây có người là fan của Trịnh Thế Bân, lúc này đột nhiên hét lên, "A A A, là hai người!"

"Couple của lòng tôi!"

Quần chúng nhân dân là trời, quần chúng nhân dân là lão đại.

Đoàn phù dâu đều là bạn bè tốt trong giới, đương nhiên biết tin đồn về hai người, mọi người nhìn nhau cười, hô to, "Một phút đấy, mau hôn đi."

Rất nhiều người lôi điện thoại ra để chuẩn bị sẵn sàng quay phim, chụp ảnh, ngay cả thợ chụp ảnh cũng đang trong trạng thái hăng hái.

Khí thế hiên ngang của Hồ Loạn lập tức tụt dốc không phanh.

Toàn bộ ánh mắt đều đổ dồn hết lên sân khấu.

Hồ Loạn "hờ hờ" hai tiếng, nhanh chóng giả ngu, "Năm nay em cũng 30 rồi."

"Ít nói nhảm đi, đừng tưởng chị đây không biết cậu năm nay bao nhiêu tuổi nhé. Mau mau bế kiểu công chúa đi."

"Hả? Bế kiểu công chúa?" Cậu lập tức có thể tưởng tượng ra được tiêu đề tin tức hôm nay là gì.

"Đúng vậy, bởi vì vừa rồi cậu vừa mới lừa chúng tôi. Ôm xong hôn xong thì sẽ cho mấy người vào đón cô dâu."

Sức hấp dẫn quá lớn, Hoắc Thanh bật người quay đầu nhìn hai người không rời mắt, bày ra tư thế "không hôn sẽ dùng biện pháp cưỡng chế".

Trịnh Thế Bân chậm rãi lại gần Hồ Loạn, anh cứ tiến một bước, Hồ Loạn lại lùi một bước, tận đến khi không còn chỗ để lùi nữa, cậu mới dựa vào tường, ngẩng đầu lên run run mà nói, "Anh Trịnh…"

33. Chương 33: Hôn Môi

Hồ Loạn chột dạ, nuốt "ực" một ngụm nước miếng xuống bụng.

Ảnh đế đưa tay lên định chỉnh lại caravat, sau đó mới nhớ ra hôm nay mình đeo nơ bướm, đành xấu hổ bỏ tay xuống, "Đừng lui nữa, lui nữa là ngã đấy."

Hồ Loạn nghẹn giọng, quai hàm cứng đơ. Cậu ngẩng phắt đầu lên, bày ra tư thế ra chiến trường không hề sợ chết, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên hai người hôn môi.

Bước nhanh lên phía trước, dùng tốc độ cực nhanh, một tay vắt qua thắt lưng ảnh đế, tay còn lại đặt ở phía sau chân, định tiền trảm hậu tấu bế ảnh đế lên, nào ngờ cả người ảnh đế vẫn vững chắc không hề bị dao động.

"Ha ha ha…"

Một tràng cười lớn vang lên.

“Cậu gầy teo thế này, vẫn là nên ngoan ngoãn để Trịnh Thế Bân bế đi.”

Cười chết mấy người đi! Hồ Loạn mất mặt quay đầu tránh đi.

Trịnh Thế Bân coi như nể tình nên không cười ra tiếng. Anh cúi người xuống, tay vắt lên thắt lưng Hồ Loạn, dễ dàng bế cậu lên như bế một đứa trẻ. Anh bế chặt tay, thừa lúc người trong lòng vẫn chưa phản ứng kịp liền cúi xuống hôn môi.

Trong đám đông nổi lên tiếng huýt sáo, ảnh đế lườm về phía đó một cái.

Xúc cảm mềm mại, còn có mùi trang điểm.

Nếu Hồ Loạn mở mắt lúc này thì nhất định có thể thấy biểu tình hơi cười của ảnh đế.

Tim đập thình thịch, mặt như bị lửa đốt. Cậu nhớ rõ đêm đó hai người hôn môi còn nóng bỏng hơn lúc này rất nhiều. Tuy đang nhắm mắt nhưng cậu vẫn cảm nhận được ánh mắt từ bốn phương tám hướng đang chăm chú nhìn hai người, còn có cả tiếng “tách tách” của máy chụp ảnh nữa.

Hồ Loạn nặng 65 cân, cao 1m78, Trịnh Thế Bân bế cũng không hề cảm thấy nặng nề gì. Vốn dĩ chỉ định chạm môi để thỏa mãn yêu cầu của đoàn phù dâu, nhưng không hiểu sao trong đầu anh lại hiện lên đoạn H văn hôm nọ mình đọc được, môi cậu mềm mại, khiến anh rất muốn vói hẳn lưỡi vào trong trêu đùa cậu, chạm đến mọi ngóc ngách trong miệng cậu.

Tay trái cũng là xúc cảm mềm mại, anh hơi hoãn động tác lại, nhìn bộ vị đang hơi cộm lên ở trong quần âu của người trong lòng. Thấy Hồ Loạn vẻ mặt khẩn trương như bị người ta phi lễ, Trịnh Thế Bân lại nổi lên hứng thú muốn đùa giỡn, anh lặng lẽ vuốt ve.

Hành động này của anh khiến Hồ Loạn không chịu nổi. Cậu mở mắt ra muốn nâng người lên tránh bàn tay của Trịnh Thế Bân, nhưng môi hai người vẫn đang dính chặt, nếu cậu nâng thân lên thì người ta sẽ tưởng là cậu đang chủ động hôn môi Trịnh Thế Bân.

Những tiếng trêu đùa vang lên, “Vẫn còn 30 giây nhé, không được tách ra đâu.”

Cậu nắm chặt áo của ảnh đế, tay phát run nắm lên bả vai của đối phương, bốn mắt nhìn nhau, hô hấp dồn dập.

Trịnh Thế Bân chậm rãi ôm chặt Hồ Loạn, hô hấp hòa quyện vào nhau. Nụ cười của anh càng sâu hơn, vừa lòng nhìn hai cái tai đỏ bừng của cậu, trong lòng lại nổi lên cảm giác kỳ quái.

Không lẽ là trùng hợp?

“3, 2, 1, hai người có thể dừng lại rồi.”

Vừa dứt lời, Hồ Loạn lập tức cúi đầu, nhảy xuống khỏi tay ảnh đế, giả bộ sửa sang lại quần áo để đỡ ngượng ngùng. Sau đó phát hiện mọi người đang chuyển sự chú ý lên người cô dâu, lúc này cậu mới nhẹ nhàng thở phào ra, khẽ đưa tay lên xoa xoa môi mình.

Nếu không có chuyện xảy ra vào đêm 30 kia thì cậu đâu phải loạn tâm như bây giờ.

“Sao thế?” Tay vừa mới chạm lên môi, trên đầu liền vang lên tiếng của ảnh đế.

Thẳng nam hôn môi thẳng nam nhất định sẽ sinh ra tâm lý chán ghét. Nhưng anh biết người trước mắt không phải là thẳng nam, lại thấy bộ dạng ngượng ngùng không chịu được nhưng vẫn cố nén nhịn của cậu, anh lại càng muốn trêu đùa, vì thế anh đưa tay ra nhẹ vò lên tóc cậu, ôn nhu bảo, “Không lẽ là thẹn thùng?”

“Em…” Cậu nhất quyết không thừa nhận, vươn tay đánh nhẹ lên tay ảnh đế, “Anh mới thẹn thùng ấy.”

Trịnh Thế Bân biết khi Hồ Loạn xấu hổ sẽ làm một số động tác để dời lực chú ý sang chuyện khác. Ầy, hôn lễ của bạn tốt, không nên đùa giỡn nhiều nữa. Anh lại vò đầu cậu thêm một lúc rồi mới chịu bỏ qua, “Vào thôi, vào ngắm cô dâu hôm nay nào.”

Sau đó cậu vô tri vô giác đi theo đoàn người vào trong.

Triệu Dĩ Văn không kìm được chảy nước mắt, lúc hai vợ chồng ôm nhau, cô dùng âm thanh chỉ đủ cho hai người nghe thấy, “Cảm ơn chồng.”

Đáp lại lời cô là cái ôm mạnh mẽ đầy nam tính.

Trịnh Thế Bân đứng một bên thở phào nhẹ nhõm, Triệu Dĩ Văn luôn miệng bảo với anh là cô muốn kết hôn, tiếc là thời gian trước đây nhìn lầm người, yêu lầm người, thiếu chút nữa còn muốn tự sát. Nhờ có Hoắc Thanh mà cô mới có thể mở lòng lại một lần nữa, kết cục bây giờ quả thật là tốt đẹp.

Hồ Loạn lần đầu tiên tham dự hôn lễ, hơn nữa lần này lại là với tư cách phù rể, cậu cũng bị không khí hạnh phúc của lễ cưới khiến cho lòng lâng lâng, mỉm cười vỗ tay cùng mọi người, sau đó theo yêu cầu của thợ chụp ảnh mà chụp ảnh với cô dâu với đủ mọi động tác, ôm, hôn má.

Náo loạn cả một ngày, cuối cùng buổi lễ cũng kết thúc, mọi người quay về. Hồ Loạn ngồi xổm xuống nhìn phần bụng hơi nhô lên của Triệu Dĩ Văn, “Chị Dĩ Văn, đã biết là trai hay gái chưa?”

Triệu Dĩ Văn đang chụp ảnh tự sướng cùng nhóm phù dâu, thấy vẻ mặt tò mò của Hồ Loạn, bèn khúc khích cười, “Không biết nữa. Bao giờ chị sinh thì mới biết được.” Cô cầm tay Hồ Loạn đặt lên trên bụng mình,

“Có muốn làm bố nuôi của Tiểu Bảo Bảo không?”

“Còn sớm mà, em chỉ là cảm thấy thật thần kỳ.” Dưới tay cậu là một sinh mệnh bé nhỏ, sau khi sinh ra sẽ cất tiếng khóc, biến thành một đứa bé, không biết là tiểu thiên sứ nào lại có may mắn được trở thành cục cưng của Triệu Dĩ Văn đây?

Tất cả mọi người đều đang chụp ảnh kỉ niệm. Cậu cũng cầm điện thoại định đi xin ảnh đế một tấm chụp chung, nhưng nhìn quanh lại không thấy người đâu, “Chị Dĩ Văn, sao em không thấy anh Trịnh đâu cả.”

“Anh ấy đi đón bác trai rồi. Bố anh ấy với nhà họ Hoắc có quan hệ làm ăn.” Triệu Dĩ Văn nói xong mới nhận ra Hồ Loạn không hề biết gia thế của Trịnh Thế Bân, có chút hối hận vì đã nhanh mồm, bèn giải thích, “Nhà Thế Bân rất giàu có.”

Cô không chú ý tới thần sắc ảm đạm của Hồ Loạn khi nghe cô nói xong. Cả người cậu cứng ngắc, thu lại nụ cười gượng gạo, trong phòng có máy sưởi ấm áp, nhưng cậu vẫn cảm thấy lạnh lẽo.

Là Trịnh Vĩ. Cái tên này, trong quãng thời gian cậu suốt ngày bị chửi mắng đều được nghe nhắc tới rất nhiều lần.

“Mày nhìn đi, mày đúng là phế vật. Suốt ngày chỉ biết ăn thôi. Ha ha, về sau kiểu gì cũng chết sớm, đoản mệnh giống mẹ mày, lúc làm giải phẫu chỉ lôi ra được toàn mỡ là mỡ.”

“Nói đi, mày mở mồm nói chuyện cho tao!”

“Hừ, Trịnh Thế Bân nhà người ta còn được du học nước ngoài kia kìa, mày thì sao, mỗi ngày đều là ôm trứng ngỗng () về nhà, tốt nhất là đưa cho bố mẹ mày ăn ấy, không kẻo béo thành lợn mất.”

() “Trứng ngỗng” là điểm 0 ấy.

Người đàn bà dùng sức nâng đầu đứa nhỏ lên, nhìn ánh mắt quật cường của đứa nhỏ liền giơ tay tát vào mặt nó một cái, chửi ầm lên, “Ăn của tao, uống của tao mà còn dám trợn mắt lên nhìn tao. Con của tao là thiên tài có biết không hả thằng phế vật này, cái thứ vô dụng! Sống cùng mày thật đúng là phát ớn lên được.”

34. Chương 34: Thâm Tình

Không phải bố mình không biết đường, nhưng phận làm con vẫn nên ra đón. Trịnh Thế Bân đã ở cái tuổi “niên lập chi niên” (), đối với tình thân càng thêm quý trọng. Cho nên lúc Trịnh Vĩ được tài xế đỡ xuống xe, con trai duy nhất của ông là Trịnh Thế Bân đã đợi sẵn ở ngoài chờ ông.

() /érlìzhīnián/ Ý nói con người ta khi bước vào độ tuổi 30 thì suy nghĩ sẽ chín chắn, trưởng thành, biết tự lập, có sự nghiệp riêng…

"Thế Bân đấy à."

"Bố."

Bố anh từng trải qua tai nạn xe cộ nên cơ thể bị ảnh hưởng, cũng may hai chân không bị tổn hại quá thảm. Nhắc đến bốn từ "tai nạn xe cộ" này anh cực kỳ không thoải mái, tai nạn đó đã mang phu nhân Trịnh gia cùng một đứa nhỏ đi mất.

Trước mặt Trịnh Vĩ, anh không còn mang vẻ mặt lạnh như băng như ở trên tivi nữa, ngược lại thái độ rất ngoan ngoãn. Trịnh Vĩ vui bẻ vươn tay vuốt thẳng vết nhăn trên áo của con trai, "Đẹp trai. Về sau Trịnh gia phải dựa hết vào con rồi."

Lại nói chuyện không nên nói nữa rồi (), Trịnh Thế Bân biết Trịnh Vĩ đang muốn anh tiếp quản chuyện công ty, "Bố, công ty không phải đã có chị của con rồi sao?"

"Con nhẫn tâm để một mình chị của con gánh vác à?" Trịnh Vĩ vừa đi vừa nói. không hề có ý trách móc anh.

"Con sẽ trở về mà, bố yên tâm." Anh cung kính đáp lời, đường đi thực ra đã trải ra xong xuôi hết rồi, làm diễn viên cũng chỉ coi là nghề phụ thôi.

Đứng ở ban công tầng hai nhìn Trịnh Thế Bân đỡ người bên cạnh đi vào trong hội trường, ký ức xa xôi lại hiện ra trong đầu. Sắc mặt Hồ Loạn tái nhợt, cả người phải dựa vào lan can, vội vã đưa tay lên vuốt mặt để mình tỉnh táo được phần nào.

Triệu Dĩ Văn đang bận bịu ở trong khuê mật, đâu có thời gian quan tâm đến nội tâm phập phồng lo lắng của người đàn ông to xác là cậu đây.

Hồ Loạn xoay người vỗ vỗ vệt bụi dính trên ống quần, đang định ra ngoài hít thở không khí thì phía sau truyền đến tiếng chạy của trẻ con, sau đó lại đến một tiếng la lên "Hầu Nhất Vũ, em chạy chậm lại mau!". Một lực mạnh đổ ập tới từ phía sau cậu, khiến cậu bị ngã sấp xuống.

"Oa…Oa." Đứa trẻ lại nắm tóc Hồ Loạn giống như lần đầu tiên hai người gặp nhau, chỉ có điều tóc cậu không để dài như lần trước, bàn tay nhỏ không nắm được tóc cậu liền trực tiếp nằm bò lên người Hồ Loạn.

"Ấy ấy, ai đây, ai đây." Triệu Dĩ Văn tỏ vẻ cực kinh ngạc, đưa tay ra bế vật nhỏ lên, giải cứu người nào đó đang mất hình tượng nằm bò trên mặt đất.

"Mau, gọi chị đi nào." Vật nhỏ không nặng, cho dù bây giờ bụng cô có đang nhô ra nhưng vẫn có thể ôm được, huống hồ nhóc con này rất ngoan. Cô nói với người đàn ông phía sau mình, "Hầu Hạo, tiểu tử này giống anh y như đúc."

Người đàn ông phía sau một thân tây trang màu đen, trên cổ áo cài một đóa hoa nhỏ màu xanh thẫm, khuôn mặt anh tuấn mỉm cười tiến lại gần, một tay nắm lấy tay của một đứa trẻ khác, tay còn lại đang nắm tay một thanh niên.

Hầu Hạo nói, "Thằng bé này với Nhất Minh càng lớn càng giống anh. Nhưng nói về tính tình thì Nhất Minh là giống anh nhất."

Hắn cầm tay Tiểu Trác, cười bảo, "Tính tình của Nhất Vũ thì lại giống em nhất."

"Nói linh tinh. Đến khi nó lớn thì khắc biết." Vì ngại ánh mắt của nhiều người nên Tiểu Trác vội vàng bỏ tay ra. Tiểu Trác mặc áo gió, không ăn mặc nghiêm túc như Hầu Hạo, theo lời Hầu Hạo nói thì mặc như hắn mới nổi bật, mới khiến người người kinh động, đến chú rể cũng không đọ được.

"Ngại quá, là tôi không trông chừng Tiểu Vũ, để thằng bé chạy ra đây." Tiểu Trác tiến lên giải thích với cậu thanh niên vừa bị nhóc con nhà mình xô phải.

Hồ Loạn xua xua tay, "Không sao, không sao." Ánh mắt khẽ liếc đến đến hai bàn tay đang nắm lấy nhau của lão tổng và cậu thanh niên, nghe đồn lão tổng đang cặp kè với một chàng trai.

Thấy Hồ Loạn đứng lên, nhóc con giương cái miệng đang chảy đầy nước miếng, ánh mắt không rời khỏi người Hồ Loạn, "Oa…Oa…"

Hồ Loạn nhìn nhóc con đáng yêu, vươn tay ra bế, "Em vẫn còn nhớ anh hả?"

"Đương nhiên nhớ rồi. Em trai em ở nhà xem anh trên tivi suốt mà." Nhất Minh đứng đằng sau Triệu Dĩ Văn, ló đầu ra chen lời vào. Hồ Loạn nghe xong thấy hơi xấu hổ.

Tiểu Trác xoa xoa tóc của con trai, "Không phải hồi trước con cũng hay ngắm chị Dĩ Văn của con ở trên tivi đấy sao, hai anh em đều giống nhau cả thôi."

"Cha, không được vạch trần con." Cậu nhóc mân mê miệng, ôm lấy Triệu Dĩ Văn. "Chị ơi, hôm nay chị cực kỳ xinh luôn."

Triệu Dĩ Văn ngồi xổm xuống, hôn cậu nhóc một cái, "Hôm nay Nhất Minh nhà chúng ta mặc tây trang cũng rất soái nhé."

Hồ Loạn ở bên cạnh không nói một câu nào, thành thành thật thật bế tiểu công tử Hầu thị. Tiểu công tử

từ lúc được Hồ Loạn bế trong lòng, mắt cứ luôn nhìn chằm vào cậu khiến cậu phát ngượng. Cậu không quen bế trẻ con, đành cứng nhắc ôm lưng nhóc con. Có lẽ vì thấy anh mình được hôn nên nhóc con cũng muốn được hôn. Lúc Hồ Loạn vẫn còn đang nhìn Triệu Dĩ Văn thì "bẹp" một tiếng thật to, nước miếng bị dính lên mặt, đứa nhóc hôn xong còn trợn tròn mắt nhìn cậu, miệng ngậm ngón tay, "Tất tất." ()

() Nhóc muốn nói từ "Hôn" /qīn/, nhưng vì phát âm không rõ nên đọc thành "Tất" (nghĩa là "sơn") /qī/

Bị thiếu mấy cái răng quả là vấn đề nghiêm trọng.

Mọi người cười ha hả, Hầu Hạo đi qua nói với con trai, "Tiểu sắc lang."

Không biết là nghe có hiểu không, chỉ thấy nhóc con nhếch miệng cười úp mặt lên vai Hồ Loạn, hai mắt đảo tới đảo lui, ngón tay dính nước miếng sờ loạn lên mặt Hồ Loạn, Hồ Loạn biết ý ôm chặt cậu nhóc.

"Em còn tưởng bọn anh phải tối mới đến chứ." Triệu Dĩ Văn bảo mọi người ngồi xuống, còn mình thì bế 'fan' nhỏ ngồi lên giường cùng mình.

"Thằng nhóc này không đợi được." Tiếu Trác và Triệu Dĩ Văn một câu lại một câu trêu cậu nhóc. Ở nhà cậu nhóc rõ ràng là một bộ dạng cuống quýt, thế mà đến đây lại tỏ vẻ như ông cụ non.

"Mặt trời đã lên cao mà cha với bố lớn vẫn ngủ, mông cũng không nhấc lên nổi, quần áo cũng không thèm mặc." Triệu Dĩ Văn muốn che miệng cậu nhóc nhưng đã muộn.

"Con lại đây, cha không đánh con đâu." Tiếu Trác ngoắc tay gọi cậu nhóc qua, cậu nhóc trước đây rất quấn mình, nhưng từ lúc cậu và Hầu Hạo sống cùng nhau, cậu hoàn toàn chuyển sang trạng thái bị 'thất sủng'. Sau đó phát hiện tính tình của Tiếu Nhất Minh cũng thoải mái hơn, không còn e dè như trước nữa.

Biết là mình đã nói sai rồi, Tiếu Nhất Minh xà vào lòng Hầu Hạo, nũng nịu nói, "Bố lớn, mông cũng biết đau."

Càng lớn càng láu cá. Hầu Hạo từ trước đến nay cũng chưa bao giờ che giấu chuyện tình cảm của hai người, dù sao cũng chẳng có mấy người dám đối nghịch với hắn. Hầu Hạo lập tức đánh hai phát xuống mông con trai, cũng không ngại có Hồ Loạn ở đây, "Cha lừa con đấy."

"A, đừng hôn đừng hôn, chúng ta đừng hôn nữa được không?" Hồ Loạn chịu không nổi muốn tách nhóc con ra, trên mặt cậu đã dính đầy nước miếng rồi.

Hầu Hạo vội ôm con trai vào lòng mình, đồng thời đưa cho cậu một tờ giấy, ý bảo cậu lau mặt, sau đó quay ra cười nói với nhóc con, "Có giỏi thì hôn bố đây này."

Nhóc con hôn bố mình một cái rồi lại tiếp tục quay đầu nhìn Hồ Loạn.

Hồ Loạn bị nhìn đến chột dạ, nghĩ tiểu công tử này sao lại coi trọng mình như vậy. Cậu tiến lên hôn nhóc con một cái, quả nhiên tiểu tử lập tức nở nụ cười, lộ ra hàm răng sún.

"Aiz." Tiếu Trác thở dài, tỏ vẻ bó tay với hai đứa con của mình.

"Lão A đã cho cậu xem kịch bản mới nhất của công ty chưa?" Đều là kịch bản hay, về điểm này thì Hầu thị tuyển chọn rất chặt chẽ, nhất định sẽ không nhận mấy kịch bản vớ vẩn.

"Rồi ạ."

Hầu Hạo có ấn tượng rất sâu đối với người mà công ty mới ký này, tất cả cũng là nhờ phúc của nhóc con trong ngực mình, ngày nào cũng ôm lấy tivi chỉ chỉ Hồ Loạn, muốn không nhớ rõ cũng khó.

Để mình giải thích một chút.

Hầu Hạo và Tiếu Trác đều có con riêng, đọc ở đoạn này thì biết "nhưng TỪ LÚC cậu và Hầu Hạo sống cùng nhau, cậu hoàn toàn chuyển sang trạng thái bị 'thất sủng'. Sau đó phát hiện tính tình của Tiếu Nhất Minh cũng thoải mái hơn, không còn e dè như trước nữa." Tuy nhiên mình không rõ 2 nhóc này có phải là con ruột của 2 người không nữa.

Con của Tiếu Trác là Tiếu Nhất Minh, mình gọi nhóc này là "cậu nhóc".

Con của Hầu Hạo là Hầu Nhất Vũ, nhỏ tuổi hơn Tiếu Nhất Minh nên mình gọi là "nhóc con".

Lúc này phải ra ngoài tiến hành nghi thức, mọi người tự giác đi ra để cô dâu thay trang phục. Đến giờ, Triệu Dĩ Văn mặc váy cưới xuất hiện trước đám đông.

Hồ Loạn đang tìm bóng dáng của Trịnh Thế Bân trong đám đông, đột nhiên thấy mông bị vỗ một cái, cậu tức giận quay đầu, ai lại dám ăn đậu hủ của mình đây.

Hóa ra là ảnh đế, tức giận trong nháy mắt liền tiêu tan, hai mắt rủ xuống, "Anh Trịnh."

Trịnh Thế Bân không khỏi buồn bực, sao cậu cứ nhìn thấy anh là lại bày ra dáng vẻ của một cô vợ nhỏ vậy, "Bình thường em không hay vận động hả?"

"Không…Gần đây bận quay phim nên không rảnh lắm, nhưng thỉnh thoảng em vẫn chạy bộ mà." Hồ Loạn nói thật ra, cậu hơi lùi về phía sau, ánh mắt của ảnh đế nhìn mông cậu có chút là lạ.

"Tôi còn tưởng em thích tập ngồi không ghế () chứ." Ảnh đế nở nụ cười mê người, lòng bàn tay vẫn còn cảm giác mềm mại của chỗ mình vừa vỗ lên.

() Nguyên văn là /shēn dūn/ = Squats

"Tập ngồi không ghế?" Hồ Loạn quay đầu lại hỏi. Cậu không có nhiều kiến thức về lĩnh vực thể thao, mà tập ngồi không ghế cũng được coi là tập thể thao à? Vậy tối về cậu sẽ tập ngồi không ghế.

Biểu tình ảnh đế có điểm khó lường, "Để luyện mông đấy."

Hồ Loạn lại nhớ đến cái vỗ mông vừa rồi, mặt không khỏi đỏ lên. Không ngờ thần tượng cũng có mấy hành động không đứng đắn này. Hay là người ta đang trong tâm trạng vui vẻ nên nhất thời mới như vậy chăng?

Đến tiệc tối, Trịnh Thế Bân không ngồi chung với bàn của phủ rể. Hồ Loạn nhìn sang bàn ăn của bố con Trịnh gia cùng Hầu thị và mấy nhân vật tai to mặt lớn khác. Từ góc độ của cậu có thể thấy thần tình đầy tự tin của Trịnh Thế Bân, toát ra phong thái của một người thừa kế, dù cho trên người chỉ đang mặc một bộ tây trang phù rể đơn giản, nhưng cũng không thể ngăn được mùi vị đầy nam tính tỏa ra, đẹp đến mức khiến người ta không rời mắt được.

Bận rộn cả một ngày nhưng vẫn chưa mệt, Hồ Loạn ăn rất ít đồ ăn. Tất cả mọi người đều là người trong giới, cho nên nói chuyện rất thoải mái. Hồ Loạn tuy nói rất ít, nhưng cũng không gây phản cảm đối với người khác.

"Trịnh Thế Bân…" Hồ Loạn thề cậu không hề uống nhiều rượu, nhưng khi nhìn thấy ảnh đế ngồi nói chuyện vui vẻ ở một bàn khác, cậu bỗng dưng thì thào tên của anh. Nhìn người đàn ông cậu đã dõi theo suốt bao nhiêu năm, vì anh mà chịu không biết bao nhiêu lần bị đánh bị mắng, cậu cũng không nhớ rõ số lần cụ thể.

Cũng phải, ai lại đi đếm chuyện này chứ.

Cảm thấy có ánh mắt đang nhìn mình, Trịnh Thế Bân quay đầu lại thì thấy Hồ Loạn đang trong tư thế một tay chống má, thoải mái ngồi trên ghế, ánh mắt thâm tình nhìn qua bên này.

35. Chương 35: Trước Khi Ngủ

Trịnh Thế Bân nâng ly rượu về phía Hồ Loạn. Thấy cậu vẫn ngẩn ngơ như cũ, anh trực tiếp đứng dậy, nói với người bên cạnh mấy câu rồi chuẩn bị tiến qua chỗ Hồ Loạn. Lúc chỉ còn mấy bước nữa là tới nơi thì bị một con sâu rượu đụng vào người. Trịnh Thế Bân nhíu mày nhìn người đụng phải mình, "Chu Gia Thành?"

Hầu hết những người có quan hệ làm ăn với Hoắc gia đều được mời tới đây, Chu Gia Thành xuất hiện trong lễ cưới cũng không có gì kỳ quái. Nghe nói tiểu thiếu gia Chu gia là người cực kỳ chú trọng vẻ bề ngoài, không hiểu sao hôm nay nhìn qua lại giống một thằng ất ơ thế này, tây trang được làm thủ công hoàn toàn không hợp với sắc mặt không có nửa phần huyết sắc của gã. Trịnh Thế Bân hơi tò mò, bèn hỏi, "Bị bệnh à? Có cần tôi đưa cậu đến bệnh viện không?"

Chu Gia Thành nhịn không được xấu hổ, bộ vị đằng sau vẫn luôn "kêu" đau. Cú va chạm vừa rồi càng khiến cơn đau tăng lên, gã nào có dám đi khám ở đâu, tới bệnh viện không phải đồng nghĩa với việc để mọi người biết rõ 'hoa cúc' của hắn giờ đã thành 'hoa cúc' nát sao?

Chu Gia Thành quệt mồ hôi trên trán, giọng nói rất nhẹ nhưng vẫn không che được ý tức giận trong đó, "Ông đây không có việc gì!" Nói xong quay người bước đi. Trịnh Thế Bân hứng thú nhìn Chu Gia Thành, anh không tin dáng đi kỳ lạ của gã là do bị bệnh trĩ.

Trịnh Thế tiến lên, tay huơ huơ trước mắt Hồ Loạn. Bộ dạng của cậu thật giống như sắp ngủ đến nơi rồi.

"Từ lúc không còn việc gì làm nữa, cậu ấy cứ ở trong trạng thái buồn ngủ như vậy đó. Hôm nay đúng là mệt lắm rồi." Một minh tinh ngồi gần đó mở miệng nói.

"Ừm." Anh lay lay Hồ Loạn, thành công khiến cậu tỉnh giấc, "Ra đây với tôi."

Hồ Loạn mơ mơ màng màng nhìn anh, nhẹ nói, "Đi đâu cơ?"

Trịnh Thế Bân quay đầu nhìn cậu, "Cứ đi ra đây trước đã." Ở bàn này cũng có mấy người anh từng hợp tác cùng, nhưng cũng có mấy người anh chỉ từng nhìn qua mặt, nói chung đều là không thân quen.

Hồ Loạn lúc này đã hoàn hồn, đi theo ảnh đế, không nhịn được hỏi, "Sắp có việc cần chúng ta rồi, bây giờ đi thì phải làm sao, còn phải nháo động phòng nữa mà."

Trịnh Thế Bân xem đồng hồ, "Tiệc rượu kết thúc thì cũng đã muộn lắm rồi. Em yên tâm đi, Triệu Dĩ Văn đang mang thai, chuyện này có thể miễn." Lúc đi lên tầng trên, Trịnh Thế Bân đưa cậu một thẻ phòng.

"Đây là?" Cậu không dám nhận lấy.

"Vừa khéo trong khách sạn này có phòng của tôi. Em đi nghỉ trước đi." Trịnh Thế Bân ngẩng đầu quệt hạt cơm đang dính bên mép miệng cậu, nhét thẻ vào trong tay cậu. Triệu Dĩ Văn đang mang thai đứa nhỏ đầu tiên của Hoắc gia, hôn lễ tuyệt đối sẽ không làm cẩu thả. Ở khách sạn 5 sao này giá cả toàn là những con số mà người bình thường không dám nghĩ tới, anh cũng không ngờ lại khéo đến thế, Hoắc gia lại chọn đúng khách sạn này.

Hồ Loạn có hơi ngượng ngùng, do dự một chút cậu mới nhận tấm thẻ phòng, "Cảm ơn anh Trịnh."

Trịnh Thế Bân cười rồi xoay người rời đi, không quấy rầy cậu nghỉ ngơi nữa.

Cầm thẻ phòng ảnh đế đưa cho, phòng của cậu nằm ở tầng thượng. Không phải tự dưng mà khách sạn này lại có giá cao như thế, thật sự nó đem đến cho người ta có cảm giác như đây là nhà mình vậy. Lúc mở cửa phòng cậu còn nghĩ đây là cửa nhà riêng chứ không phải là cửa phòng nghỉ khách sạn nữa.

Bước trên mặt đất mà chỉ sợ làm bẩn thảm, cậu mơ màng tìm phòng tắm định tắm, tắm xong lại thấy hối hận. Không đúng, cậu đang ở phòng của ảnh đế mà. Hồ Loạn nhìn mình trong gương, thở dài thườn thượt ngồi lên trên bồn cầu. Cậu thừa nhận, lúc nhìn thấy Trịnh Vĩ, cậu cảm thấy có chút không đúng lắm, kỳ thật chuyện này cũng không liên quan gì đến cậu.

Bọt nước từ tóc chảy vào trong áo, cậu cũng không buồn quan tâm. Lấy điện thoại từ trong túi âu phục ra, nhấn gọi một dãy số mà cậu đã lâu chưa gọi tới, chờ đến khi đường dây được kết nối, cậu liền phập phồng nói, "Hôm nay con đã gặp Trịnh Vĩ."

Trương Thục đang đắp mặt nạ để lấy lại được vẻ xuân sắc thời trẻ của mình, vốn định mắng cậu vì không dưng lại gọi điện về nhà, sau khi nghe được câu nói đó của cậu, bà liền bật người dậy, lôi mặt nạ xuống, nghiến răng mà nói, "Là lão già khốn kiếp đó sao?" Từ yêu thành hận, bà xoa lên gương mặt đã không còn tươi trẻ nữa, nghẹn khóc lên tiếng, "Chừng nào thì mày mới đem con tao về đây hả?" Bà trừng mắt nhìn ảnh chụp người đàn ông trên tường, ném cốc nước về phía đó.

"Mẹ thật sự xác định sao?" Hồ Loạn nhìn vô định. Việc này cậu đã từng nghe được lúc Trương Thục chửi mắng. Hôm nay khi Trịnh Vĩ xuất hiện trước mặt mình, cậu đã bắt đầu quan sát ông. Đối nhân xử thế ôn hòa, lễ nghi. Có một nhân viên phục vụ không cẩn thận làm đổ thức ăn lên người ông, khiến ông toàn thân đều là dầu mỡ, nếu là người khác thì nhất định người phục vụ đó sẽ bị sa thải, nhưng Trịnh Vĩ lại chỉ cười, luôn miệng nói không sao, không sao, sau đó còn trấn an người ta đừng hoảng hốt, còn giúp người ta dọn bàn thức ăn, mà khi đó lại không có người nào khác ở sung quanh đó.

Kể cả có là giả bộ cũng không cần giả bộ tới mức cẩn thận như thế. Người quản lý đại sảnh sau khi bận rộn sắp xếp mọi chuyện xong, đi ra thì nhìn thấy cả người Trịnh Vĩ bị như vậy liền bị dọa sợ, vội vàng chạy lên giải thích, nhưng Trịnh Vĩ lại bảo người ta đừng sợ, không có việc gì.

"Tao xác định!" Trương Thục rống lên trong điện thoại, khóc lóc, "Đó là con tao mà."

Con trai là nỗi đau cả đời của bà, vì thân phận khác biệt và quy định trong hợp đồng nên bà không tới gần con trai được. Hồ Loạn một câu cũng không nói, ngắt điện thoại đi. Ngày đó, khi tin tức bà chủ Trịnh gia cùng con trai bị đâm chết được phát tán, Trương Thục phát cuồng cười to, nói rằng đã đến lúc bà phải lộ diện rồi, sau đó tận lực chăm chút ăn mặc, bỏ lại cậu một mình đi khỏi nhà. Trong vòng một tuần tiếp đó, cậu học được cách nấu cơm, trong lòng mừng thầm vì rốt cuộc cũng được thoát khỏi bà, tuy rằng cậu không biết bà ra ngoài để làm gì. Nhưng rồi cuối cùng bà cũng trở lại, lần này không còn phong thái như lúc trước nữa.

Lớp phấn thật dày cũng không che nổi nếp nhăn trên mặt.

Có điều đó cũng chỉ là khởi đầu cho mọi chuyện. Trương Thục bắt đầu sống cuộc sống rảnh rỗi, cơm nước nhà cửa bà đều mặc kệ, cũng không còn nuôi giấc mộng được làm bà lớn nữa.

Cậu nhắm mắt lại, trong đầu hiện lên hình ảnh của Trịnh Thế Bân. Cậu tắt hệ thống sưởi trong phòng tắm, bước ra ngoài sấy khô tóc rồi nằm bất động trên giường. Yêu cầu của Trương Thục là muốn được gặp mặt và nhận lại đứa con trai của bà, nhưng yêu cầu ở vế sau thật sự là khó.

Hít sâu một hơi rồi thở hắt ra, Hồ Loạn chúi đầu vào gối, chỉ vài phút sau liền ngủ.

Lúc Trịnh Thế Bân đi lên đã thấy người đang ngủ trên giường, ngoài trời đen kịt. Nhẹ nhàng rửa mặt làm vệ sinh cá nhân xong xuôi, lại nghĩ đến việc Hồ Loạn rất để ý tới đêm 30 đó. Cá đã cắn câu, sao có thể không ăn được. Nhưng anh vẫn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng lắm, đột nhiên có cái gì đó lóe lên chớp nhoáng trong đầu.

Hồ Loạn vùi cả người trong chăn, chỉ lộ ra nửa gương mặt, ngón tay đang nắm lấy chăn lộ ra bên ngoài. Trịnh Thế Bân nắm một ngón tay của cậu, ngắm nghía một hồi rồi chậm rãi đứng dậy định đi ra ngoài sofa ngủ. Bỗng từ phía sau có tiếng mèo kêu rất nhỏ, "Thế Bân…"

Không phải "anh Trịnh", mà là "Thế Bân".

Anh xoay phắt người lại, thấy người trên giường vẫn trong trạng thái ngủ say, tiếng gọi mềm mại kia dường như chỉ là vô thức, rơi vào trong tai anh lại biến thành kích thích. Trịnh Thế Bân cúi đầu nhìn cậu, ở dưới áo tắm có thứ gì đó dựng lên. Anh dở khóc dở cười tự tát mình một cái, "Cũng không còn là thanh niên trẻ tuổi gì nữa, mày kích động cái gì hả?!"

"Ưm…" Người trong chăn xoay người đi, thoải mái kêu một tiếng.

Trịnh Thế Bân bất tri bất giác nhớ lại cảnh tượng đêm 30, lúc đó anh rất thanh tỉnh, mỗi một chi tiết nhỏ đều nhớ rất rõ, đêm đó người trước mặt mình cũng ngâm nga như thế này. Yết hầu anh lại lên xuống mấy lần, hạ thân càng lúc càng khó chịu.

36. Chương 36: Thổ Lộ

'Lão nhị' biểu tình rồi. Trịnh Thế Bân tận lực cố không nghĩ đến những hình ảnh khiến mình bị kích động nữa. Nằm yên trên sofa mềm mại, phải mất một lúc lâu sau anh mới bình tĩnh mà ngủ được.

Hồ Loạn nằm trong chăn bông, cả người ngủ đến thoải mái. Chợt cảm thấy khát nước nên cậu liền mở mắt ra, ngoài trời đã đen kịt, trong phòng cũng tối om. Cậu nhớ là trước lúc ngủ đâu có tắt đèn đâu nhỉ.

Hồ Loạn chậm rãi đi ngoài ra lấy nước uống. Lúc quay đầu lại thì thấy có người đang nằm trên ghế sofa.

Dưới ánh đèn mờ, cậu nheo mắt lại nhìn cho kỹ, ra là ảnh đế.

Lý trí nói cho cậu nên đánh thức anh dậy, bảo anh lên giường nằm vì sofa không giống với giường, nhưng tư tâm lại nói cậu hãy cứ từ từ. Hồ Loạn lựa chọn nghe theo về sau. Cậu ngồi xổm xuống ngắm người đàn ông đang ngủ. Cậu đã từng xem ảnh chụp hồi còn trẻ của Trịnh Vĩ, cực kỳ khí suất. Trịnh Thế Bân cũng là kế thừa ngoại hình từ bố, dáng người đẹp, mũi cao thẳng, mày kiếm, mắt nhỏ, lông mi gần như là hoàn mỹ, anh khí đến nỗi khiến người ta ghen tị.

Với tư cách là một fan của anh, có thể ở khoảng cách 10 cm quan sát thần tượng như thế này, thật sự đây là giấc mộng không thể tưởng tượng nổi. Đẹp trai là chuyện tốt, nhưng chẳng có mấy người chống cự lại được sự tàn phá của thời gian. Ngày nay có rất nhiều nam-nữ minh tinh đi phẫu thuật thẩm mỹ, nhưng Hồ Loạn biết Trịnh Thế Bân không đi. Có thể là do anh coi nhẹ chuyện này, nhưng càng lớn tuổi trông anh lại càng có nét hơn.

Khi ý thức chưa được tỉnh táo, con người ta thường sẽ lớn mật hơn rất nhiều. Hồ Loạn cúi lại gần say mê ngửi mùi hương trên người nam thần. Cậu đã đi quanh siêu thị cả một ngày, rốt cuộc cậu cũng biết mùi nước giặt mà ảnh đế dùng chính là Ná Khoản (), sau đó cậu mua về giặt lại toàn bộ quần áo của mình để có được mùi hương giống như ảnh đế.

() Nguyên văn là , mình chưa tra ra được nó tên nào khác không.

Tiếng hít thở nói cho Trịnh Thế Bân biết bên cạnh anh có người.

Hồ Loạn có chút mất hứng, chọt chọt nhẹ vào ***g ngực rắn chắc của ảnh đế, sau đó lại chọt chọt vào phần ngực đầy xương của mình. Mắt nhìn mũi đối phương một hồi lâu, đột nhiên nhớ tới một câu không nhớ rõ là đã đọc ở đâu.

“Nghe nói đàn ông mũi cao, tính dục rất lớn.” Giọng cậu rất nhỏ, cam đoan sẽ không đánh thức ảnh đế dậy.

Cậu ngồi trước mặt ảnh đế, nhắm mắt lại, bỗng nhiên nhớ ra hình như vừa nãy lúc ngủ mình có gọi tên ảnh đế.

“Thế Bân?” Cậu lắp bắp nhíu mày nói ra miệng, sau đó thoáng nhìn về phía anh.

Ặc, người tỉnh rồi?

Đôi mắt của Trịnh Thế Bân đang nhìn cậu. Hồ Loạn cảm thấy đầu óc như bị đóng băng, muốn đứng lên nhưng vì ngồi xổm lâu nên hành động rất chậm. Động tác của Trịnh Thế Bân lại nhanh hơn, lập tức kéo tay cậu, khiến cả người cậu nhào lên người anh. Thừa lúc cậu vẫn chưa hoàn hồn, môi đã áp xuống hôn môi cậu.

Không phải là tò mò về tính dục của anh sao? Giờ sẽ cho cậu có cơ hội được tìm hiểu.

Hồ Loạn chấn kinh, trợn tròn mắt. Lúc cậu giãy tay ra định chống thân mình thì liền đụng tới thứ-gì-đó nóng như lửa, trong đầu "ầm" một tiếng thật to. Trịnh Thế Bân ôm cậu chặt hơn, tay trái luồn vào trong áo, sờ soạng đến phần eo.

Trịnh Thế Bân không nhịn được càng lúc càng dùng sức mà hôn. Anh hơi mở mắt ra nhìn hai má đã sớm đỏ bừng của Hồ Loạn, lại tiếp tục hôn sau, lúc nặng lúc nhẹ mà liếm môi cậu, đoạt lấy hô hấp của cậu. Tiếng nước chảy "tí tách" trong phòng tắm đập vào màng nhĩ Hồ Loạn, cả người cậu lúc này đều bị khống chế.

"Anh…Anh Trịnh…" Khó khăn phun ra hai chữ, cậu đã quên mất phải hô hấp thế nào, sao lại cảm thấy khẩn trương như thế này.

"Giờ mới biết gọi 'anh Trịnh' hửm." Trịnh Thế Bân cười tà, còn Hồ Loạn thì mặt mày cứng đờ. Câu nói trước đó của cậu, không phải anh ấy đã nghe thấy rồi đấy chứ?

Người dưới thân không chịu nổi động tác vuốt ve của anh, cả người phát run. Trịnh Thế Bân dựa vào bên tai cậu, bật hơi, "Không phải tò mò về tính dục của tôi sao. Giờ tôi cho em được mở rộng tầm mắt." Chờ Hồ Loạn mở miệng thì không biết phải đợi đến khi nào nữa. Chẳng bằng hiện giờ cứ 'ninh' miếng thịt tái này trước đã.

Hồ Loạn cảm thấy rất quẫn bách, cái thứ mà ai-cũng-biết-là-gì-rồi-đấy đang dán sát dưới thân cậu. Cậu nhắm chặt mắt lại, đến khi mở mắt ra, cậu run run đưa tay ôm cổ ảnh đế, nhỏ giọng nói, "Em…thật sự thích anh." Cậu vẫn không thể tin được lần này là do ảnh đế chủ động, trước nay anh đế vẫn là trai thẳng mà.

Trịnh Thế Bân cười tủm tỉm. Ôm người ngồi dậy, khóa cậu trên đùi mình. Hồ Loạn hai chân mở rộng, chỉ có thế quấn lấy phần eo của anh. Tư thế thân mật này giống hệt tư thế ngồi của hai người lúc ở trong xe. "Tôi đoán ra được từ lâu rồi."

Hồ Loạn không được tự nhiên, đầu óc có chút mông lung, hơi giật mình muốn rời khỏi người ảnh đế, "Sao anh lại đoán được…"

Đương nhiên Trịnh Thế Bân không để cậu rời khỏi người mình, bàn tay to vuốt ve thắt lưng Hồ Loạn, rồi chuyển đến phần mông cong mềm mại, "Ai thích tôi, tôi đều có thể nhìn ra." Cọ cọ vào trán của Hồ Loạn, thở ra một hơi, "Nhìn ánh mắt là biết."

"Quá nửa đêm, ngồi bên tôi làm ra hành động mờ ám, còn cho là tôi đã ngủ say như chết nữa chứ. Em thật sự cho rằng động tác của mình là khinh công nhẹ như nước à?"

Hồ Loạn đỏ mặt, miệng hết mở ra lại đóng vào, trong lòng tràn đầy hối hận, tự dưng tò mò đi nhìn mũi người ta làm gì không biết nữa. "Em cứ tưởng anh ngủ say rồi."

Tôi rất vui. Trịnh Thế Bân thầm nói trong lòng.

Mới đầu chỉ là những cái hôn môi nhẹ nhàng, dần dần, Hồ Loạn đẩy người anh dựa vào lưng ghế sofa, cậu cũng không biết phải làm sao, mắt ngước lên nhìn ảnh đế, lại thấy ảnh đế cũng đang chăm chăm nhìn mình, lỗ tai cậu càng lúc càng đỏ. Nhẹ rời mắt đi, cuối cùng cậu vươn đầu lưỡi khẽ liếm môi đối phương.

Thật sự không biết phải làm sao, vì trước nay cậu cũng chưa từng diễn cảnh hôn thật với ai, nên kinh nghiệm hôn không có nhiều.

Tuy hiện giờ trông thì có vẻ như cậu đang nắm quyền chủ động, nhưng cậu hoàn toàn không biết phải xuống tay như thế nào. Trong lòng Hồ Loạn thầm nghĩ: Sớm biết thế này thì đã xem trước một ít phim ở nhà để bổ sung 'kiến thức' rồi.

Trịnh Thế Bân nâng cằm cậu lên, hôn đến không còn chừa lại một khe hở nào, đầu lưỡi tham lam quấn vào nhau, chặn lại toàn bộ âm thanh nức nở của Hồ Loạn.

Học một biết ba, Hồ Loạn cũng hôn đáp lại, nhưng vẫn không nắm được trọng điểm. Sắc mặt cậu đỏ bừng, hai cái thứ-kia đang dựng thẳng lên, thật sự là sát phong cảnh. Cậu lấy áo lên muốn che khuất cảnh tượng ở phía dưới, lại tạo ra một trận gió thổi tới 'cậu em' đang dựng lên, "Ha…" Cả người đang nóng bừng, luồng khí lạnh thổi qua khiến cậu thoải mái thở ra một hơi

37. Chương 37: Bôi Thuốc

Trịnh Thế Bân nhìn chằm chằm lỗ tai của người đang nằm trong lòng, khẽ cười. Một tay xoa xoa tai, đặt người nằm dưới thân mình, dùng sức mà hôn.

Chu Gia Thành vừa gặp được 'món ăn' của mình trong lễ cưới, Hồ Lăng, nhưng do cái mông đau đến mức khiến gã phải khóc ra nước mắt, nên không thể tiến lên đưa người đi. Nếu không phải bị Trịnh Thế Bân quấy rối thì đêm đó nhất định thành công.

Tuy gã không thích cậu, nhưng gã lại rất hưởng thụ cái cảm giác chinh phục dục vọng.

"Mẹ nó." Liên tục mắc sai lầm trong buổi lễ, gã bật người đi lấy xe rời khỏi buổi lễ.

Phía sau rất đau, Chu đại thiếu trước đây chưa bao giờ phải chịu ngược đãi, thế mà lần này lại phải ôm lấy cục tức thật lớn. Gã không dám đến bệnh viện, nhưng gã hiểu được tốt nhất vẫn nên đi kiểm tra một lần xem sao. Đàn ông không giống đàn bà, vì hạnh phúc nửa đời sau của mình, gã quyết định…ĐI!

Chu Gia Thành đi mua khẩu trang để bịt vào, còn đeo cả kính. Xong xuôi mới tới khoa trĩ. Tuy đã bịt kín mít nhưng vẻ ngoài trông vẫn rất thu hút nên trên đường đi gãvẫn bị mấy hộ sĩ liếc mắt nhìn mấy lần. Dựa

theo chỉ dẫn của hộ sĩ, gã tìm được cửa vào.

Ông bác sĩ bày vẻ mặt đa mưu túc trí, hỏi gã, "Có chỗ nào không thoải mái không?"

Chu thiếu nghĩ thầm, hỏi vớ hỏi vẩn, đã đến đây rồi thì đương nhiên có chỗ không thoải mái.

Gã đưa tay sơ mặt, mới nhớ ra mình vẫn còn đang bịt khẩu trang. Gã không tự nhiên mà đứng lên, "Là...phía sau..."

Bác sĩ có nhiều kinh nghiệm, nghe thế hiểu luôn. Ông hơi đẩy gọng kính, bảo, "Cởi quần ra cho tôi xem nào."

"Hả?" Lại còn phải cởi quần nữa hả? Chu Gia Thành định xoay người rời đi, không ngờ động tác quá mạnh nên ảnh hưởng đến vết đau.

"Cậu còn trẻ, nếu không chữa chỗ đó, sau này nhất định sẽ sinh ra nhiều phiền toái."

Chu Gia Thành nghe xong, nghĩ đến chỗ đó của mình, nếu là đàn ông bình thường nghe xong cũng chẳng có gì phải sợ, nhưng thực sự thì gã cũng là gay, trước nay gã vẫn luôn là 1, gã không muốn bị biến thành 0 đâu.

"Đờ mờ, Khang Lỗi, chờ đấy cho ông." Gã cắn răng hừ hừ, sau đó vẫn đành chịu nằm sấp xuống để bác sĩ khám.

Hôm trường đại học của Khang Lỗi tổ chức lễ mừng năm mới, gã canh mãi ở ngoài cửa mới vất vả tóm được cậu, gã còn gọi theo một nhóm đi cùng để xử lí cậu. Nhưng Khang Lỗi lại không hề có bộ dạng giật mình sợ hãi, ngược lại còn bĩnh tĩnh lôi điện thoại ra cho gã xem một hình ảnh, đó chính là bộ dáng trên giường của gã, ngoài ra còn có rất nhiều đoạn video khác nữa. Gã không ngờ mình cũng có ngày bị uy hiếp đến thảm hại như vậy, nếu chuyện này bị gia đình biết, nhất định sẽ dùng gia pháp với gã.

Chu Gia Thành quay mặt hô lên, "Thế nào rồi?"

"Tiểu tử cậu với bạn trai chơi cũng quá trớn rồi." Bác sĩ lắc lắc đầu, đeo găng tay vào, ấn xuống chỗ đó, Chu thiếu đau quá hét lên.

"Tôi nói này, mấy cậu phải chú ý đến chỗ này một chút chứ..." Bác sĩ đợi gã nhịn đau xong, ngón tay lại tiếp tục len vào bên trong, phát hiện không còn có chỗ nào không ổn nữa mới rút ngón tay, cởi găng tay ra.

"Tôi đưa cho cậu thuốc mỡ và thuốc uống, nửa tháng sau là ổn. Nhớ uống thuốc và bôi thuốc mỡ đều đặn."

Chu Gia Thành khóe mắt đỏ hoe, sụt sịt cái mũi dưới lớp khẩu trang, ôm mông nhận lấy đơn thuốc.

Mẹ ơi đây là viết cái gì vậy? Chữ thảo à? Hay là đang viết chiếu thư?

"Hôm nay có tận hai đồng chí thanh niên tới đây, giới trẻ ngày nay đúng là…haizzz…"

Loáng thoáng nghe được tiếng lầm bầm của bác sĩ, Chu Gia Thành cầm đơn thuốc rồi vội vàng chạy về nhà.

Chu Gia Thành vừa tiến vào, Khang Lỗi liền cảm nhận được cơn tức giận của gã. Cậu rời mắt khỏi quyển sách, ngẩng đầu lên, "Trên bàn có cơm nóng đấy."

"Rầm", tiếng sập cửa vang lên. Chu Gia Thành để thuốc lên trên bàn rồi ngồi xuống ăn cơm. Lúc ở tiệc cưới, vì muốn giữ hình tượng nên không thể ăn nhiều, nói không đói bụng là không có khả năng. Gã ngồi trên ghế sofa ăn như hổ đói, coi Khang Lỗi là người vô hình. Ăn xong liền buông đũa chạy lấy người.

Thật không biết cái tính tình thối tha của anh ta là do bị ai chiều thành quen nữa, Khang Lỗi đứng dậy định thu dọn bát đũa. Mấy ngày nay cậu cũng quen với cảnh này rồi.

Lúc đi qua thì bị thu hút bởi cái túi mà Chu Gia Thành quên mang theo vào phòng ngủ. Mở túi ra thì thấy một tờ bệnh án, đọc xong cậu mới trấn định để lại chỗ cũ. Cậu gọi điện thông báo với tổ đội chơi game, "Đêm nay mọi người cứ đánh quái trước đi, tôi có việc bận rồi."

Chu Gia Thành là người thích sạch sẽ, lúc ở trong phòng tắm gã định lôi thuốc ra bôi mới phát hiện ra gã quên mang vào. Thật đúng là mệt chết đi mất. Gã cúi đầu ra ngoài lấy thuốc. Trong lòng gã đang bừng bừng lửa giận, nhưng gã không làm gì được vì gã đánh không lại Khang Lỗi.

Chu Gia Thành nhẩm tính, gã với Khang Lỗi đã đánh nhau 3 lần, mà kết cục của mỗi lần đánh nhau đều là mông gã lại bị nở hoa.

Ăn của ông, ngủ nhà ông, dựa vào cái gì chứ?!

"Tắm xong rồi thì qua đây." Khang Lỗi thấy Chu Gia Thành đi ra, liền ngoắc ngoắc tay.

"Bảo ông qua thì ông phải qua chắc…" Gã còn định mắng nữa, nhưng nhìn thấy túi thuốc trong tay Khang Lỗi liền im bặt, nhanh đi qua đó đoạt lại túi thuốc, "Mẹ nó, sao cậu dám đụng vào đồ của ông hả."

Khang Lỗi bình thường không hay so đo với gã. Nhân lúc đối phương không chú ý liền bế ngang người gã lên, sau đó úp người gã nằm sấp lên đùi mình, lột quần ngủ ra, để lộ phần dưới thân còn chưa mặc quần sịp của gã.

Xem ra vết thương rất nặng, Khang Lỗi có chút áy náy, lấy ít thuốc mỡ bôi giúp người ta.

"Ông đây tự bôi được. Cút ngay!" Gã muốn ngồi dậy nhưng không ngồi được.

"Đừng động đậy nữa. Người đau là anh đấy." Giọng nói có hơi lớn nhưng động tác lại rất nhẹ nhàng.

Chu Gia Thành ngoái đầu, có chút bực mình bảo, "Cậu định ở nhà ông đây đến bao giờ hả? Còn cả mấy đoạn video với ảnh chụp nữa, bao giờ mới xóa?" Cảm giác khoan khoái từ phía sau hậu huyệt truyền tới, gã hơi thả lỏng người, dịch dịch cái mông ý bảo cậu tiếp tục bôi.

Khang Lỗi đang tập trung bôi thuốc, không để ý đến gã.

Tên quỷ này, không định đi hả, còn uy hiếp ông đây nữa chứ.

Chu Gia Thành đưa tay xuống dưới gối tìm điện thoại. Lâu rồi gã không gặp đám cẩu hữu, lần này phải làm một bữa mới được, tốt nhất là gọi cả mấy tiểu mỹ nhân đến phục vụ. Kết quả là điện thoại thì chưa sờ thấy mà tay đã đụng tới mấy thứ đồ khác.

Lấy ra xem liền thấy rất quen mắt.

Trông cũng rất giống với túi thuốc gã mang về, hơn nữa vẫn là thuốc mới chưa mở ra. Chu Gia Thành có chút ngớ người, chọc chọc cánh tay Khang Lỗi, bảo, "Cái gì đây?"

"Nhặt được trên đường." Đầu Khang Lỗi không hề ngẩng lên dù chỉ là một chút.

Nói dối, Chu Gia Thành nhích thân mình, quay đầu lại, cố gắng nhìn xem trên mặt người kia có biến hóa gì không, sau khi phát hiện ra sắc mặt cậu vẫn như thường, gã mới quay người lại, lấy chăn chùm lên người.

"Khang Lỗi, tổ sư, cậu đúng là tên khốn."

"..." Khang Lỗi nghe xong, vẻ mặt vặn vẹo, cái miệng thô tục này là học ai đây không biết nữa, còn tục hơn cả đám người ở ký túc xá của cậu nữa.

"Bốp" một cái thật mạnh trên mông, cậu ấn thắt lưng người nọ xuống, "Còn không phục thì lại đánh tiếp."

"Tên khốn nạn, lúc nào cũng ỷ vào chuyện ông không đánh lại được cậu mà bắt nạt ông đây." Cmn, có tin không, ông chỉ cần dùng một ngón tay cũng giẫm chết được cậu nhé. Chu thiếu đã quen thói tùy tiện tự do, một chút tự giác mình đã làm sai cũng không hề có.

"…."

38. Chương 38: Ngày Hôm Sau

Ngày hôm sau, Hồ Loạn tỉnh dậy trong ngực của Trịnh Thế Bân. Cơ thể hai người dán sát vào nhau. Trịnh Thế Bân vẫn giữ nguyên tư thế ôm cậu. Trong tư thế này, nếu anh không tỉnh thì cậu cũng không thể ngồi dậy được. Hồ Loạn hơi ngẩng đầu lên vài giây, sau đó lại nằm xuống, cơ thể hơi ngọ nguậy. Cũng không đau lắm, vẫn có thể chịu đựng được.

Hồ Loạn ngẩn người ngắm ảnh đế. Tối hôm qua thật sự rất phóng túng, nhưng cậu lại không ngửi thấy mùi gì trong phòng, hơn nữa chăn còn rất khô thoáng, sạch sẽ, chắc là đã được Trịnh Thế Bân thay rồi. Cậu nhích tới nhích lui khiến Trịnh Thế Bân tỉnh dậy. Anh mở mắt ra, hôn lên trán người trong lòng, giọng nói khàn khàn gợi cảm, "Chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Hồ Loạn mỉm cười, giọng cậu cũng khàn nhưng tuyệt đối không giống như Trịnh Thế Bân.

Trịnh Thế Bân ôm cậu, hỏi, "Có chỗ nào không thoải mái không?" Vùi đầu vào gáy cổ Hồ Loạn, tham lam mà hít, hương vị vẫn như cũ.

Hồ Loạn không quen bị người khác vùi đầu vào cổ nên hơi rụt người lại. Hai tay vòng lên ôm cổ anh, nhẹ giọng nói, "Chúng ta…kết giao, được không?" Hồ Loạn biết rõ, Trịnh Thế Bân chính là ma, là thần của cậu. Cậu thật sự muốn nghe câu trả lời của anh nên quyết định ngẩng đầu chăm chú nhìn anh.

Vẻ mặt cậu tràn đầy mong chờ. Lúc mới nghe Trịnh Thế Bân có hơi giật mình. Anh một chút cùng chưa từng cho rằng hành vi đêm qua của hai người chính là tình một đêm. Lúc đó ý thức của hai người vẫn rất thanh tỉnh, đều là tôi tình anh nguyện, trong lòng anh đã sớm coi Hồ Loạn là đối tượng của mình.

Anh sắp 36 tuổi rồi, không còn trẻ tuổi, cũng không có tâm tư thích chơi đùa của người trẻ tuổi.

Thấy anh không trả lời, Hồ Loạn có chút dại ra. Cậu cúi đầu rút ra khỏi người anh, ngồi dậy. Chỉ là vừa mới ngồi dậy chưa được mấy giây thì một thân thể nóng rực đã áp lên lưng cậu.

Trịnh Thế Bân vẫn có chút buồn ngủ. Anh xoa đầu cậu, bảo, "Hôn cũng hôn rồi, ngủ cũng ngủ rồi, không phải là đang kết giao thì là cái gì hửm?" Anh đặt một nụ hôn sâu lên lưng Hồ Loạn, nước miếng từ miệng anh dính lên lưng cậu, khiến Hồ Loạn kích động, "Em rất thích anh!"

Trịnh Thế Bân cười bất đắc dĩ, yêu chiều hôn lên miệng cậu, "Anh biết em thích anh. Từ lúc chúng ta hợp tác trong bộ phim đầu tiên, anh đã biết rồi."

“Anh không tưởng tượng nổi em đã thích anh bao lâu rồi đâu.” Hồ Loạn chủ động hôn lại. Người ta nói, đàn ông vào sáng sớm là dễ bị kích động nhất. Lúc này đã là giữa trưa rồi mà cậu vẫn còn như vậy, cậu cảm thấy nên đổi lại là “đàn ông sau khi ngủ dậu là dễ bị kích động nhất” mới đúng.

Tay Trịnh Thế Bân lướt từ eo cậu, rồi dần dần xuống phần mông mềm mại, động tác dịu dàng lại đầy sắc tình.

“Ưm…”

Trịnh Thế Bân dùng miệng chặn tiếng kêu của cậu, hô hấp dồn dập, “Yêu tinh.”

Hồ Loạn cũng đáp lại, “Lão yêu quái.”

—

Rèm bị kéo vào một nửa, ánh trời chiều chiếu vào trong phòng ngủ ấm áp. Trịnh Thế Bân hôn lên làn da của Hồ Loạn, tay vuốt ve thắt lưng mềm mại của cậu. Anh lật người cậu xuống, ánh mặt trời phủ lên tấm lưng như bạch ngọc không tỳ vết của cậu, “Dậy đi nào, không phải mai em còn phải quay phim sao?”

“Quay phim…” Người nào đó chớp mắt mấy cái, thần trí vẫn còn mơ hồ.

“Quay phim?” Hồ Loạn lập tức ngồi bật dậy. Hôm qua tham dự lễ cưới nên cậu để điện thoại im lặng, lúc kiểm tra điện thoại mới phát hiện có mười mấy cuộc gọi đến.

Ảnh đế xốc chăn lên, ngồi bên giường mặc quần áo. Vẫn là trang phục phù rể của ngày hôm qua. Xong xuôi lại quay ra nhìn Hồ Loạn, thấy cậu vẫn đang ngồi trên giường đọc tin tức trên điện thoại, vẻ mặt hoảng hốt, anh không nhịn được cười hỏi, “Làm sao thế?”

“Cảnh hôn môi của chúng ta ngày hôm qua bị đưa lên đầu trang.” Cậu giơ điện thoại lên cho ảnh đế nhìn, tim đập “thùm thụp” không bình thường.

Trịnh Thế Bân đã sớm đoán được, nhiều người quay chụp như thế đương nhiên cảnh tượng đó sẽ xuất hiện trên mạng. Anh thản nhiên cười, “Để anh xem.” Trên cơ bản anh có thể đoán ra cộng động mạng sẽ bình luận như thế nào. Anh mở điện thoại của mình lên, đăng nhập vào tài khoản weibo studio của anh, tuy không hay dùng đến nhưng anh đã lưu lại mật khẩu. Chỉ sau mấy giây, anh đăng một bài lên, sau đó bỏ điện thoại lại vào trong túi, mặc kệ phần bình luận của mọi người.

Anh nhéo tai Hồ Loạn, thấp giọng hỏi,” Thật sự không có chỗ nào không thoải mái chứ?”

Hồ Loạn kiên trì lắc đầu, rồi lại gật đầu, “Cũng không…khó chịu lắm.” Không khó chịu lắm, vậy tức là không phải không thoải mái, ý cậu là thoải mái sao?

Cũng không phải…Hồ Loạn cúi đầu giấu mặt không để ảnh đế nhìn được biểu tình của mình.

"Vậy là tốt rồi. Anh còn sợ anh không…" Trịnh Thế Bân cố tình không nói tiếp. Anh thò tay vào chăn, bắt lấy cổ chân Hồ Loạn, giúp cậu đeo tất. Hồ Loạn ngại ngùng, ho khan vài tiếng, nghĩ thầm: Em tự làm được mà, em đâu phải tàn phế gì đâu.

Hồ Loạn xuống giường, mới đi được hai bước đã tê hết cả chân. Cậu cảm thấy đây chính là cảm giác của người cả năm không vận động gì, đột nhiên lúc này lại phải chạy 1000m.

Trịnh Thế Bân cẩn thận mặc áo cho cậu, thuận tiện kéo người ngồi xuống, để chân cậu lên đùi mình rồi mát-xa. Hồ Loạn xấu hổ, nhưng cũng không cự tuyệt. "Tối nay mình ra ngoài ăn cơm cùng nhau được không?"

"Không được." Cậu nắm lấy cổ tay ảnh đế, cười nói, "Tới nhà em đi. Em sẽ đích thân nấu. Đi ra ngoài lại bị chụp ảnh mất." Đúng là càng nổi càng phiền. Minh tinh là người của công chúng, rất khó có không gian riêng tư.

Nghĩ tới nghĩ lui thì ở nhà là an toàn nhất.

Trịnh Thế Bân nâng mí mắt, liếc cậu một cái, vuốt áo giúp cậu rồi khẽ đáp, "Được."

39. Chương 39: Ảnh Đế

Hai người tách nhau đi ra. Trịnh Thế Bân đi xe riêng tới, nói cho cậu biết biển số xe rồi an vị ngồi yên trong xe chờ. Đang ngồi đợi thì điện thoại vang lê. "Chị à."

"Tối nay về nhà ăn cơm nhé. Bố bảo dì Lưu làm một đống đồ ăn đây này."

"Tối nay ấy ạ?" Anh nhìn người đang đi về phía xe mình, gõ gõ ngón tay lên tay tay lái, "Được, nhưng em sẽ về hơi muộn đấy."

Nhiệt độ bên ngoài thấp hơn nhiều so với nhiệt độ trong xe. Hồ Loạn vừa mới vào xe đã run hết cả người, "Em vừa mới nhớ ra trong tủ lạnh không còn nhiều đồ ăn lắm. anh dừng ở chỗ siêu thị một chút nhé, em muốn mua một ít đồ." Cậu tháo khẩu trang ra, để lộ khuôn mặt ửng đỏ.

Mặc tây trang mà đi siêu thị nhất định sẽ bị người ta chú ý. Hồ Loạn nhìn ra ngoài cửa xe, vẫn là quyết định về nhà thay quần áo trước. Cậu tìm ra trong tủ một bộ quần áo, ảnh đế cũng là miễn cưỡng mới mặc vừa. Vì cỡ M và cỡ L rất khác nhau.

Quần áo ở nhà của cậu hoàn toàn không phải kiểu dáng Trịnh Thế Bân hay mặc. Hồ Loạn nhìn anh mặc như thế cũng không quen. Bất luận là ở trên tivi hay ở trong các buổi phỏng vấn, Trịnh Thế Bân luôn mặc quần áo rất nghiêm túc. Cậu chỉ có thể quy hết lí do cho chuyện cách biệt tuổi tác giữa hai người.

Trịnh Thế Bân không biết cậu nghĩ gì, chỉ thấy cậu đăm chiêu nhìn mình, sau đó lại như hiểu ra cái gì đó. Anh đến gần hỏi, "Đã nghĩ xong tối nay sẽ ăn gì chưa?"

"Ừm, em nghĩ xong rồi." Hồ Loạn quyết đoán gật đầu. Cậu thuần thục dẫn Trịnh Thế Bân tiến vào siêu thị khu trung cư. Trịnh Thế Bân nhịn cười nhìn bộ dáng của cậu, yên vị làm cái đuôi theo sau. Trong lúc lơ đãng nhìn về phía khác, không ngờ lại nhìn thấy mấy người quen.

Công ty thường sẽ sắp xếp chỗ ở cho các nghệ sĩ không quá xa nhau nhưng cũng không quá gần nhau. Nhưng siêu thị gần đây nhất lại chỉ có chỗ này, cho nên không có gì bất ngờ khi thỉnh thoảng sẽ đụng mặt nhau. "Em có thường xuyên đụng mặt người trong giới không?"

Hồ Loạn đang chuyên tâm chọn thịt, nghe anh hỏi liền ngạc nhiên ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thấy nghệ sĩ mới của công ty, là một ca sĩ nghe nói rất có tài hoa. "Ừm, em có gặp nhưng toàn là không quen biết nhau. Cho dù có biết thì cũng chỉ chào hỏi tên nhau hoặc gật đầu với nhau thôi. Lần trước em còn gặp cả Lí Băng Nghi nữa."

"Buổi tối hôm trước cô ta tỏ tình với anh." Trịnh Thế Bân cười nhẹ.

Hồ Loạn hơi cứng người, hỏi, "Thế anh có đồng ý không?"

Lúc này lại đến lượt ảnh đế đơ người, nếu đồng ý rồi thì anh còn có thể đứng đây bên em chắc?

"Em nói xem." Anh thuận tay nhận lấy túi bóng của nhân viên bán hàng.

"Khẳng định là không đồng ý. Bằng không, dựa theo tính cách của Lí Băng Nghi, nhất định sẽ tung ảnh ân ân ái ái của hai người lên mạng rồi." Hồ Loạn có chút đăm chiêu.

"Tính cách của cô ta là sao?" Tuy biết bàn luận sau lưng người khác là chuyện không tốt, nhưng đây là lần đầu tiên anh nghe được Hồ Loạn lại đi đánh giá về một ai đó nên không khỏi tò mò.

"Chị ấy xuất đạo cũng đã được mười năm rồi. Em đã theo dõi tất cả các bộ phim của chị ấy, cảm giác chị ấy luôn chọn những kịch bản có nội dung tương tự. Các minh tinh khác cùng thời với chị ấy, bây giờ người thì đã chuyển hướng sang phái thực lực, người thì đi làm đạo diễn, hoặc không thì lui về phía sau màn ảnh, tùy tiện chọn ra một người cũng có thể thấy được là người ta giỏi hơn chị ấy." Hồ Loạn do dự nhìn ảnh đế, giọng nói càng lúc càng nhỏ, "Với lại, không phải lúc trước cũng có ảnh chụp chị ấy cùng với người trong tổ chế tác…ở trong quán bar…Mập mờ như thế, anh nếu ở bên chị ấy nhất định sẽ bị fan nói."

"Cô ta là muốn tìm một chỗ dựa vững chắc." Trịnh Thế Bân cười nhạt.

“Chỗ dựa vững chắc?”

“Về thôi, anh đói bụng lắm rồi.” Anh không có hứng thú nhắc tới người phụ nữ kia, luôn trong tình trạng muốn đu bám lấy kẻ có tiền.

“Em đang nghĩ, đợi bao giờ có tiền rồi, em sẽ không ở lại nhà mà công ty sắp xếp nữa.”

“Môi trường không tốt à?”

“Không phải.” Hồ Loạn thường xuyên có thể đụng mặt người cùng giới, mà cuộc sống sinh hoạt của cậu trước nay không được sôi nổi cho lắm, “Nhiều người lắm, em thấy hơi phiền.” Nói xong lại cảm thấy lời mình nói không ổn, Hồ Loạn ảo não chạy nhanh ra quầy tính tiền.

Thanh toán tiền xong lại nhanh chóng đi ra ngoài. Thấy cậu đau đùi nên Trịnh Thế Bân chủ động xách đồ, Hồ Loạn muốn đoạt lại, “Để em tự xách.”

“Vậy em tới đây lấy đi.” Trịnh Thế Bân một tay giữ lấy cánh tay Hồ Loạn, một tay nâng túi đồ lên trên cao, không cho cậu bắt đuwọc.

Rốt cuộc cũng phát hiện anh đang trêu đùa mình, Hồ Loạn vò đầu nói thầm, “Anh thích xách thì xách đi.” Đùi cậu cũng mỏi lắm rồi. Sau khi lên xe cậu ngồi yên lặng nhìn đường ở phía trước, thỉnh thoảng nghiêng đâu nhìn ảnh đế đang chuyên tâm lái xe, sau đó lại lập tức quay đầu đi.

Về đến nhà, Hồ Loạn thuần thục nấu ăn trong bếp, Trịnh Thế Bân dựa vào khung cửa lẳng lặng nhìn, sợ “vết thương” mình gây ra khiến cậu vất vả, anh tiến lên đề nghĩ giúp, “Anh giúp em làm mấy thứ nhé.”

“Anh cũng biết làm cơm à…” Hồ Loạn hơi ngạc nhiên.

Trịnh Thế Bân lắc đầu, “Chuyện anh biết làm cơm rất kì lạ à?” Tay anh nắm lấy sau ót Hồ Loạn, định ‘khi dễ’ cậu, ngón tay bỗng chạm phải một vết hơi lồi lên, giống như là…

Trịnh Thế Bân vừa chạm vào chỗ kia, Hồ Loạn lập tức ngừng cười, bộ dạng phiền muộn nói, “Anh không định ăn cơm đấy à?” Nói xong gạt tay anh ra.

Trịnh Thế Bân nhíu mày, vân vê ngón tay vừa chạm vào vết lồi lên kia, tóc Hồ Loạn bây giờ dài hơn so với lúc trước, nếu không nhìn kỹ thì sẽ không nhìn ra được cái gì, “Ừm. Nấu cơm thôi.”

Hồ Loạn quay lưng về phía ảnh đế, tay khẽ sờ sờ lên chỗ sau ót, thở dài. Nếu ảnh đế không đụng đến chỗ này thì chắc cậu cũng sắp quên luôn rồi.

"Em thở dài cái gì đấy hở. Dì nhà anh luôn bảo, người trẻ tuổi không nên thở dài, như vậy phúc khí mới tới được." Trịnh Thế Bân đang rửa thức ăn. Anh cảm thấy Hồ Loạn có gì đó là lạ, giống như đã từng trải qua chuyện gì đó không tốt đẹp.

"Quay phim cả năm không về nhà được, anh có nhớ nhà không?"

Trịnh Thế Bân cười, "Trước kia những lúc quá bận việc thì nhớ, bây giờ không còn bận nữa nên anh không còn quá nhớ nhà như trước kia nữa."

Đặt cá vào trong nồi xong, Hồ Loạn ra chỗ Trịnh Thế Bân đang rửa đồ, dựa đầu vào bả vai anh. Trịnh Thế Bân để yên cho cậu dựa.

"Chỗ kia không mọc tóc ra được, là do trước đây bị bỏng tàn thuốc. Tóc ở những phần khác vẫn mọc như bình thường, chỉ có chỗ đó là không thể. Anh sờ vào cảm thấy rất ghê tay đúng không?"

Trịnh Thế Bân nghe xong liền sửng sốt.

40. Chương 40: Cơ Hội

"Sao lại bị như thế?" Thời thơ ấu của mỗi người đều không giống nhau. Trịnh Thế Bân có cảm giác câu chuyện của Hồ Loạn không đơn giản như vậy. Vết bỏng tàn thuốc kia nhất định ẩn chứa điều gì đó. Nghĩ vậy anh cảm thấy thật hối hận vì đã hỏi như vậy.

Ánh mắt Hồ Loạn trở nên trống rỗng. Cậu yên lặng xoay người, cầm lấy tay anh, nhẹ giọng nói, "Để em kể cho anh một câu chuyện."

"Có một người đàn ông, vào thời điểm vợ mình mang thai thì lại đi cặp kè với tình đầu của mình. Lúc hai người mới quen nhau, mối tình đầu của người đàn ông đang học đại học, còn người đàn ông thì học cao trung. Hai người sau khi gặp lại đã lên giường với nhau. Sau khi người vợ biết được chuyện, tuy rất tức giận nhưng vẫn cố nhẫn nhịn chịu đựng vì đứa con, bà đã lớn tuổi nhưng vất vả mãi mới có được một mụn con. Tâm trạng buồn bực cứ kéo dài, khiến bà mắc chứng uất ức sau khi sinh. Người đàn ông đó không thích đứa con nên lại càng trầm mê vào cuộc tình với mối tình đầu của mình.

Rốt cuộc người vợ cũng không chịu đựng nổi áp lực trong lòng nên đã tự sát. Còn người đàn ông mang mối tình đầu về nhà. Bà ta luôn đối xử tệ với con riêng của chồng, thường xuyên đánh đập mắng chửi, nhưng người đàn ông lại không quan tâm. Đứa bé lúc đầu không hiểu chuyện, về sau mới nghiệm ra cứ khóc mãi cũng vô dụng, nên liền im lặng chịu đựng. Đến cả giáo viên ở trường cũng biết chuyện này, còn đến tận nhà khuyên bảo, cầm lấy cánh tay đứa nhỏ, nói rằng phận làm cha mẹ không thể đối xử như vậy với con mình.

Khi đó người đàn ông đang bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, phải nằm liệt giường. Trước lúc chết cuối cùng cũng có chút hối lỗi với con trai, nên thái độ cũng nhẹ nhàng hơn một chút. Người đàn ông đó nói

rằng, mối tình đầu của ông bị người xấu hại nên không sinh con được, muốn đứa nhỏ đối xử với mối tình đầu của mình như với mẹ ruột." Hồ Loạn dựa người vào ảnh đế, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trịnh Thế Bân kinh ngạc, ôm chặt Hồ Loạn, hỏi, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, cũng có một khoảng thời gian ngắn, người mẹ kế đối xử với đứa nhỏ tốt hơn. Nhưng đứa nhỏ lúc đó lại rất béo, cũng xấu xí, cho nên sau khi người đàn ông chết, bà càng thêm chán ghét đứa nhỏ. Dùng cành cây, dép, đầu thuốc lá để đánh đứa nhỏ. Đứa nhỏ khi lớn lên thì giảm béo thành công, còn gom tiền đi phẫu thuật, bảo dưỡng, để trên làn da không còn xuất hiện vết sẹo nữa. Đứa nhỏ muốn làm minh tinh, nên đã đi làm diễn viên quần chúng..." Hồ Loạn quay đầu hôn nhẹ Trịnh Thế Bân, vẻ mặt như vừa tỉnh lại trong cơn mê, "Làn da hiện tại của em vốn dĩ không phải như thế này."

Hồ Loạn nhẹ ôm lấy thắt lưng Trịnh Thế Bân, đầu tựa lên vai anh, "Tối hôm qua anh luôn sờ phía sau lưng em, thật ra trước kia có rất nhiều vết sẹo trên lưng. Là em đi phẫu thuật mới khôi phục lại được, còn vết trên đầu kia, coi như giữ lại làm kỷ niệm." Hô Loạn thở dài, xoay người tách ra khỏi Trịnh Thế Bân. Cậu chỉ biết những vết sẹo của mình là do người này đã gián tiếp mang đến.

"Em rất vĩ đại." Bởi em vĩ đại, cho nên em với thế giới bên ngoài kia, khác biệt như ngày và đêm.

Bàn tay chống đỡ trên bàn dần nắm chặt lại. Trịnh Thế Bân lẳng lặng nắm lấy, thương tiếc hôn lên đầu vai cậu, "Anh rất tiếc."

"Có gì mà phải tiếc. Em cũng không thèm để ý." Hồ Loạn múc một muỗng canh cá lên ngửi, khóe miệng kéo lên, "Em như thế, anh vẫn còn muốn kết giao với em chứ? Anh vẫn có một cơ hội để đổi ý vào lúc này."

Giọng điệu của cậu không quá kiên quyết. Trịnh Thế Bân cảm thấy cậu quả thật là một con thỏ có vẻ ngoài tinh khiết, nhưng bên trong không biết có bao nhiêu hư hỏng.

"Em đây là đang đàm phán với anh?"

"Đúng." Tim cậu đập loạn.

Mấy chuyện cậu kể một chút cũng không khiến anh cảm thấy áp lực. "Ngủ cũng ngủ rồi, dù sao cũng phải chịu trách nhiệm. Em nói xem, không thích em thì sao có thể ngủ với em chứ?" Nhìn cậu ngơ ngác, anh kéo Hồ Loạn ngồi xuống ghế, nghiêm túc nói, "Anh cũng không phải là kẻ thích chơi bời, bạ ai ngủ với người đó."

Bàn ăn không lớn, chỉ chốc lát đã bị lấp kín thức ăn. Mắt Hồ Loạn hơi rưng rưng, "Đây là sự lựa chọn của anh đấy nhé." Câu này cậu nói nhỏ đến nỗi ảnh đế cũng không thể nghe thấy.

Không quá vài phút, tâm tình lại trở lại bình thường.

Trịnh Thế Bân để đĩa rau lên bàn, "Tay nghề có hạn. Chắc khó ăn lắm đây."

Hồ Loạn gắp thức ăn, lí nhí nói, "Cảm ơn anh." Không biết có phải do tâm tình chuyển biến không mà cảm giác đồ ăn hôm nay đều là mỹ vị.

Cơm nước xong xuôi, Trịnh Thế Bân đi về. Lúc sắp đi, anh quay lại, hôn lên trán Hồ Loạn một cái, "Gọi điện thoại nhé." Sau đó anh đưa cho cậu một dãy số, đây là số chỉ có người trong nhà mới biết được, hiện cũng chỉ có 3 người là bố và chị anh, thêm cả Hồ Loạn nữa.

Tim Hồ Loạn đập liên hồi. Nhưng Hồ Loạn là diễn viên, nên vẫn kiềm chế khỏi bị thất thố được, "Ừm, em biết rồi." Tay siết chặt điện thoại, cậu chạy nhanh vào trong thang máy.

Ảnh đế lại coi đó là hành động thẹn thùng của đối phương. Anh ngẩng đầu lên nhìn trăng, cười mỉm.

—-

Hôm nay vì sao mọi người lại muốn mình về nhà, Trịnh Thế Bân đại khái cũng đoán ra được. Anh có một cậu em trai, lúc qua đời mới chỉ được một tuổi. Hồi đó, Trịnh Vĩ lo hai anh em bị đối xử không công bằng nên muốn vợ mình gần gũi với em trai anh hơn, để rồi không ngờ em trai anh lại là người chết thay anh trong vụ tai nạn xe đó.

Sau khi điều tra rõ mọi việc mới biết được là do một đại cổ đông góp vốn vào công ty làm. Trịnh Vĩ không có khả năng sinh con, nếu người trong nhà có thể chết hết trong vụ tai nạn xe đó thì người được lợi nhất chính là người nắm giữ số cổ phiếu lớn thứ hai trong công ty.

Mai chính là ngày giỗ của em trai. Dựa theo lệ, dù có bất kỳ chuyện gì thì cũng phải có mặt ở nhà trước một ngày. Trịnh Thế Bân đỗ xe xong xuôi mới đi vào nhà. "Dì Lưu, bố cháu đâu ạ?"

"Bố cháu đang ở trong thư phòng bàn chuyện công ty. Chỉ đợi cháu về để ăn cơm thôi." Hiếm khi Trịnh Thế Bân mới về nhà một lần, dì Lưu liền nhanh chóng chạy lại nhìn xem anh gầy hay béo, nhìn một lúc rồi mới thốt ra một câu, "Lạ nhỉ, sao lại không già đi tí nào thế này."

41. Chương 41: Nhớ Anh

Trịnh Thế Bân cười cười, cởi áo khoác ra rồi đi lên tầng trên, đúng lúc gặp đượp Trịnh Nghiên đang đi xuống, "Chị."

"Về trễ thế." Trịnh Nghiên lúc ở nhà vẫn ăn mặc rất nghiêm túc, lôi Trịnh Thế Bân tới vái lạy trước ảnh của em trai. Do trong người đều chảy chung dòng máu của Trịnh gia, cô đối với đứa nhỏ đã mất này cũng rất khách khí.

Trịnh Thế Bân thì lại không có cảm giác gì nhiều, chỉ là nghĩ, nếu năm đó không xảy ra chuyện, đứa nhỏ này không chết thì chắc lúc này cũng sêm sêm tuổi mình, thân thể Trịnh Vĩ cũng sẽ không bị như bây giờ.

Không bao lâu thì Trịnh Vĩ cũng xuống tầng, khoát tay bảo dì Lưu đi chuẩn bị đồ ăn. Ánh mắt già nua vui mừng nhìn con trai ngày một trưởng thành của mình, "Bao giờ con định về để phụ giúp công việc đây?"

"Dạo này con đang bận diễn, đợi xong hết việc đã." Anh cười trừ giả bộ vô tội. Trịnh Nghiên dường như đã kế thừa toàn bộ đầu óc kinh doanh của Trịnh Vĩ, còn Trịnh Thế Bân thì kế thừa vẻ ngoài lãnh đạm của bố mình. Thương trường như chiến trường, nhưng giới giải trí cũng không phải là chốn yên ả gì cả.

Trịnh Vĩ hơi trầm ngâm, Trịnh Thế Bân gắp đồ ăn cho Trịnh Vĩ, "Con vẫn phải học tập chị nhiều lắm."

Trịnh Nghiên hừ hừ cái mũi, cái tên và khí thế hoàn toàn tách biệt nhau, "Chỉ biết lấy chị ra làm lá chắn thôi."

"Các con cũng không vội yêu đương gì cả. Còn con nữa Thế Bân, bố biết con thích đàn ông, nhưng con cũng phải lưu lại cho bố một đứa cháu đấy." Trịnh Vĩ nhìn con trai đang gắp đồ ăn cho mình, nhớ lại thái độ khiếp sợ cùng phẫn nỗ của mình trước đây, giờ cũng chuyển thành lạnh nhạt mà thừa nhận. Ông yêu cầu không cao, chỉ cần Trịnh gia có đời sau là được.

Trịnh Thế Bân cười khổ, hiện tại sự nghiệp đang trên đỉnh cao, nào có thời gian mà đi tìm người mang thai hộ.

"Để nói sau đi ạ." Nếu Hồ Loạn có thể cho ra một đứa thì có thể dựng được thành phim rồi.

Nghĩ xong lại cảm thấy mình suy nghĩ linh tinh, Trịnh Thế Bân bật cười. Trịnh Nghiên thấy bộ dạng em trai đầu xuân sắc, liền đá chân Trịnh Thế Bân, "Đêm nay có định đi không?"

"Không đi, mai nhà có việc, làm sao em đi được."

Mắt Trịnh Nghiên chợt lóe lên, thâm ý nói, "Hừm, cũng được đấy." Cô nhổm dậy véo tai Trịnh Thế Bân như hồi nhỏ, sau đó ngồi xuống, quay ra bảo bố Trịnh, "Bố, nhà mình mua chút dâu tây về ăn đi."

"Trời này thì ăn dâu tây cái gì chứ. Bây giờ chưa đến mùa dâu, không ăn được."

"Sao bố lại nói thế." Trịnh Nghiên tươi cười chỉ vào Trịnh Thế Bân. "Em của con gần đây thích ăn dâu lắm."

Nghe xong, Trịnh Thế Bân vẫn tỏ vẻ không sao cả, đưa tay sờ sờ cổ, "Dạo này con mới bắt đầu thích ăn dâu tây thôi. Để hôm nào con mang về cho bố."

() Chỗ này là Trịnh Nghiên đang ám chỉ Trịnh Thế Bân sắp sửa mang một "nàng" dâu về nhà Trịnh gia.

Bố Trịnh bưng bát cơm lên, cảm thấy hai đứa con mình nói chuyện càng lúc càng kỳ quái.

"Thật sự có rồi à?" Cơm nước xong xuôi, Trịnh Nghiên ôm máy tính ngồi làm việc trên sofa, ném tập giấy vào người Trịnh Thế Bân mà hỏi.

Trịnh Thế Bân cúi người nhặt giấy lên, đáp, "Có thật rồi." Không phải chỉ là có người yêu thôi sao, làm gì mà hiếu kỳ thế không biết.

"Không phải dạng vừa đâu." Ngón tay gõ bàn phím, mắt vẫn nhìn Trịnh Thế Bân. "Là ai mà lại có thể tóm được em nhỉ?"

Liếc mắt nhìn chị mình một cái, trong đầu lại hiện lên dáng vẻ của Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân cười cười, vừa lấy điện thoại ra nhắn tin cho một người, vừa quay ra nói với Trịnh Nghiên. "Người này rất thú vị."

[Đã ngủ chưa?]

"Tiết lộ một chút đi." Trịnh Nghiên chống cằm, lúc này cô đã thay váy ở nhà trông có chút nữ tính, chân trái vắt lên đùi phải, càng lộ ra vẻ anh khí.

Trịnh Thế Bân nhìn cô lắc đầu, "Vẫn còn sớm quá."

"Em nghiêm túc đấy à?"

"Chị xem có bao giờ em lại không nghiêm túc trong chuyện tình cảm không?" Trịnh Thế Bân mở tivi, đoạn quảng cáo mà Hồ Loạn quay cho phim [Tầm Tiên Ký] đã được đài Hương Tiêu bán cho các đài khác, lúc này đang được chiếu ở rất nhiều kênh. Tạo hình rất khí suất, trong lòng anh thầm cho 8 điểm.

[Tạo hình phim mới của em không tồi.]

Không trả lời tin nhắn, hay là cậu đã ngủ rồi?

Trịnh Nghiên thấy anh không có ý muốn nói chuyện, cô cố ý nói, "Nếu được thì đưa về nhà cho mọi người gặp mặt. Trước mặt người ta đừng có mà giở bộ mặt nghiêm nghị như ông chủ, rất khó coi."

"Xí, chó chê mèo lắm lông. Em đi trước đây." Trịnh Thế Bân bật người dậy"

Điện thoại "Reng" một tiếng.

[Em chưa ngủ. Em cũng cảm thấy tạo hình rất đẹp, nhưng nội dung phim rất Mary Sue.]

Thực ra Hồ Loạn cũng định đi ngủ rồi. Tắm rửa xong xuôi thì nhận được tin nhắn, một tay cầm khăn lau tóc, một tay trả lời tin nhắn. Lúc ngồi xuống cũng phải cẩn thận phần mông và đùi.

Dì Lưu bận việc trong bếp, thấy tiếng điện thoại bàn kêu bèn ra ngoài nghe máy, mới vừa nghe máy được mấy giây, sắc mặt đã không kiên nhẫn, "Biết rồi." Nói xong dập điện thoại, không nhịn được thở dài.

Thật không hiểu là cái loại yêu nga tử () gì nữa, đã chục năm rồi mà vẫn cứ dây dưa mãi.

"Tiểu Nghiên à, người kia gọi điện đòi tiền kìa." Bà ngó lên tầng trên, thấy cửa phòng Trịnh Vĩ đang đóng chặt mới bắt đầu nói.

"Còn hai ngày nữa mới đến ngày, đòi cái gì chứ. Thật phiền muốn chết." Mỗi tháng đều gọi đến, cứ như sợ Trịnh Gia sẽ khất nợ 4000 đồng không bằng. Trịnh Nghiên nhíu mày xem thường, đã bao nhiêu năm rồi, thật đúng là đã coi Trịnh gia này như cái máy rút tiền.

"Đưa nốt tiền của hai tháng, sau này không đưa nữa. Tiền đấy dùng để mua mỹ phẩm còn hơn."

Dì Lưu ngập ngừng bảo, "Nếu để bố cháu biết, e là không được đâu."

Trịnh Nghiên cười lạnh, "Người phụ nữ kia là muốn leo lên vị trí phu nhân của Trịnh gia. Bao nhiêu năm qua đưa từng nấy tiền đã là đủ lắm rồi."

Trịnh Thế Bân ngồi một bên đang chăm chú nhắn tin, nghe thấy thế liền buông điện thoại ra. Chuyện đứa nhỏ anh cũng biết rõ. Năm ấy mình bị sốt cao nên mới tránh thoát được tai nạn.

"Không thì cứ trực tiếp đưa cho bà ta một khoản tiền, dứt khoát thanh toán xong đi. Cứ đòi tiền như thế cũng không phải là giải pháp."

"Đưa cái gì mà đưa. Chuyện năm đó bố đã tìm cả luật sư để làm hợp đồng. Mà lúc đấy cũng là bà ta leo lên giường bố nên mới có đứa nhỏ kia đấy chứ." Chuyện năm đó cô vẫn nhớ, thậm chí còn nhớ kỹ hơn cả Trịnh Vĩ. Cô đóng máy tính, khôi phục khí thế nữ cường, "Chị chịu đủ rồi. Chuyện nhỏ này không cần nói cho bố biết đâu."

Dì Lưu cũng sớm chán ngán chuyện này, thấy Trịnh Nghiên bảo thế liền gật đầu, dứt khoát một chút cũng tốt.

Trịnh Thế Bân không nhớ rõ tên người phụ nữ kia, bèn tò mò hỏi, "Bà ta tên là gì ấy nhỉ?"

"Trương Thục." Trịnh Nghiên bực mình đáp.

Cũng không có nhiều ký ức đối với người này lắm, Trịnh Thế Bân nghiêng đầu không biết là đang nghĩ cái gì. Anh đứng lên định lên tầng, "Em lên trước. Mọi người ngủ sớm đi."

"Đi đi." Trịnh Nghiên ôm máy đi vào phòng tiếp tục làm việc.

Bên kia, Trương Thục hừ cười nhỏ, gương mặt tốn khổn biết bao nhiêu tiền để bảo dưỡng, hơn nữa lại không phải làm việc nhà nên vẻ già nua trên khuôn mặt cũng ít hơn so với những người cùng lứa tuổi, ai không biết còn tưởng rằng bà ta là phu nhân nhà ai, tiếc là không phải.

Nhìn mình trong gương một hồi lâu, chợt nhớ ra tháng này Hồ Loạn vẫn chưa đưa tiền cho mình, bà ta lại tiếp tục gọi tiếp. Giọng nói đầy tức giận lại vang lên, "Sao tháng này mày vẫn chưa gửi tiền cho tao hả?"

Câu đầu tiên nói ra lại là câu vòi tiền, Hồ Loạn đang nằm trên giường đọc kịch bản ngày mai, nghe thế liền hoảng sợ bảo, "Để vài ngày nữa đi. Mấy ngày nay con chưa nhận được tiền lương, gần đây cũng phải tiêu không ít tiền."

"Đến giờ mà vẫn chưa có tiền? Có phải bị công ty lừa đảo không đấy hả?"

Là đang quan tâm mình sao? Hồ Loạn ngồi xuống bảo, "Dạo này con nhận được nhiều kịch bản lắm, nhưng chi tiêu cũng cần nhiều tiền. Đợi vài ngày nữa là có tiền rồi, đến lúc đó con sẽ gọi cho mẹ."

Một tháng 8000, đây là số tiền không hề nhỏ đối với những người sống ở nội thành. Trương Thục "ừm" một tiếng, cảm thấy Hồ Loạn sẽ không hứa suông bèn nói, "Được được, nhớ gửi đấy." Trước lúc tắt điện thoại, đột nhiên có một trận gió lạnh thổi vào khiến người bà ta run lên.

"Thời tiết dạo này thất thường, lúc quay phim mày nhớ giữ gìn chút kẻo sinh bệnh." Nói xong động tác bà ta hơi hơi dừng lại, là con riêng thôi mà, nào có phải con đẻ gì đâu, quan tâm làm gì chứ.

Hồ Loạn vẫn ngồi yên không nhúc nhích, mất nửa ngày mới khẽ cười một chút, định nói tiếp thì bên kia đã ngắt điện thoại.

"Lần nào gọi cũng đều là vòi tiền." Than thở một câu rồi lại tiếp tục đọc kịch bản. Tay xoa xoa thắt lưng, cố gắng không nghĩ nữa. Cậu đã từng không quan tâm tới Trương Thục nữa, nhưng qua bao nhiêu năm như vậy, người phụ nữ này vẫn luôn ở bên cạnh cậu, cũng chỉ vì một hành động của bà đối với cậu sau cái chết của bố Hồ, cơ hồ như đã che phủ hoàn toàn hận ý của cậu đối với Trương thục.

Lúc cậu học sơ trung, năm đó mùa đông cực kỳ lạnh, rất nhiều người sinh bệnh. Vốn thân thể Hồ Loạn

không tốt nên rất hay sinh bệnh, lúc đó cũng không tránh khỏi việc bị sốt. Tối đó cậu trở về thì Trương Thục đã ngủ rồi. Trong phòng bếp không có đồ ăn thừa, cậu cũng không có sức nấu ăn nữa, vì thế chỉ uống một cốc nước rồi lăn ra ngủ.

Nửa đêm bỗng bị lay dậy, Trương Thục bưng bát, sắc mặt không tốt, "Mau ăn đi!"

Cậu chưa bao giờ cảm thấy trứng gà lại thơm đến như vậy, trong bát là hai quả trứng, còn có thịt gà nữa, ăn vào miệng rất ngon. Trước khi rời đi, Trương Thục còn sờ trán cậu một cái, "Tốt hơn buổi sáng một chút rồi."

Cậu rủ mắt xuống, vừa ăn vừa khóc, cậu lúc đó vẫn chỉ là một đứa nhỏ đang bị ốm cực kỳ mẫn cảm.

Cũng chỉ là một bát trứng.

Càng nghĩ càng thấy tủi thân. Hồ Loạn nhìn chăm chăm vào tấm poster trên tường, thần trí mơ hồ, bắt đầu nhớ tới độ ấm của hai người ở trong chăn. Sau đó ma xui quỷ khiến thế nào cậu lại gửi đi một tin nhắn.

[Em nhớ anh.]

42. Chương 42: Nữ Minh Tinh

Điện thoại im lặng 1 phút…5 phút…

Hồ Loạn trùm chăn kín người, chắc là người đã ngủ rồi…

Sáng hôm sau, Trịnh Thế Bân đọc được tin nhắn, lúc đầu còn tưởng là mình bị hoa mắt rồi chứ. Hồ Loạn đối với chuyện tình cảm luôn rất ngốc nghếch, không biết hôm qua ăn phải cái gì mà lại gửi được tin nhắn này. Mà ăn gì cũng được, dù sao bây giờ anh cũng cảm thấy rất vui.

9 giờ sáng, Hồ Loạn đang trên đường đến tổ kịch, lúc nhận được điện thoại vẫn đang trong trạng thái ngái ngủ, "Alô."

"Tối qua lúc em nhắn tin thì anh ngủ mất rồi." Trịnh Thế Bân hơi cười.

Hồ Loạn sửng sốt, giả bộ hồ đồ bảo, "Tin gì cơ? Sao em không biết." Cậu xoa xoa mũi, thật ngại quá.

"Bạn học nhỏ, em có biết thế này là chơi xấu không hả?"

Hồ Loạn nhìn Tiểu Chu ngồi trước mắt, tỏ vẻ không có gì, đáp lời, "Em rút lại được không?" Bất tri bất giác thấy thật ngượng ngùng, kịch bản trong tay một chữ cũng không vào đầu, chỉ chuyên tâm nghe điện thoại.

"Tin nhắn đã gửi được hơn 10 tiếng rồi, em thử rút lại xem." Trịnh Thế Bân hạ giọng.

Nghe không ra cảm xúc trong giọng nói. Hồ Loạn cảm thấy người kiêu ngạo như ảnh đế hẳn là sẽ không vì chuyện này mà tức giận.

"Tối qua tự nhiên em không ngủ được…" Hồ Loạn xoắn xuýt, hồi lâu mới không tự nhiên nói ra một câu.

Tiểu Chu tròn mắt liếc liếc, hai tai vểnh lên hòng nghe lén. Đang nói chuyện với người yêu sao? Nhưng sao giọng nói chuyện lại có điểm không thích hợp nhỉ.

Thấy cậu thành thật đáp lời, Trịnh Thế Bân cũng không hỏi lại nữa. Nhìn đồng hồ cũng đoán được cậu đang đi trên đường, không tiện nói chuyện, liền dặn dò vài câu rồi ngắt máy, quay vào phòng thay quần áo.

Hồ Loạn dựa đầu vào cửa kính xe, tâm trạng lâng lâng.

Tiểu Chu cũng lâng lâng không kém, khẩn trương hỏi, "Anh Loạn, anh…vừa nói chuyện với người yêu đấy hả? Lão A không phải đã bảo anh rồi sao, sự nghiệp mới bắt đầu, lúc này không thể yêu đương."

"Cậu đừng bảo cho anh ấy biết." Hồ Loạn thản nhiên đáp. Lão A mà biết chuyện nhất định sẽ ầm ĩ một trận.

Lão A sớm đã có mặt ở phim trường, thấy xe đến liền phàn nàn muộn 5 phút rồi. Hồ Loạn bình tĩnh cười trừ. Từ khi có người đại diện, mọi chuyện đều rất thuận lợi. "Sáng nay em ngủ quên, tiểu Chu đã cố lái xe nhanh rồi."

Tiểu Chu không ngừng gật đầu, "Đúng vậy, suýt nữ thì vượt cả đèn đỏ nữa."

"Cậu xem có trợ lý nào lại giống như cậu không hả?" Lão A cảm thấy Hồ Loạn quản người thật quá dễ dãi rồi. Trợ lý, nói khó nghe thì chính là người giúp việc, công việc chủ yếu là bưng bê phục vụ, có nghệ sĩ còn chuẩn bị một phòng nhỏ cho trợ lý đến ở chỉ để tiện sai việc.

Ngày trước y cũng là nhìn sắc mặt người mà sống qua ngày.

"Được rồi được rồi, nhanh đi chuẩn bị rồi hóa trang đi." Lão A khoát tay kéo Hồ Loạn, nhỏ giọng nhắc, "Quay xong sẽ có phỏng vấn. Chuyện xảy ra ở hôn lễ có thể cũng sẽ bị cánh báo chí trêu chọc, lúc phỏng vấn cậu nhớ kiềm chế một chút. Nên nói thế nào thì đến lúc đấy tôi sẽ bảo cho cậu biết."

Hồ Loạn gật đầu, “Vâng, em biết rồi.”

Lần đầu tiên đứng trước ống kính cậu bị thất thố không ít. Bây giờ đã thành thạo hơn rồi.

Lúc phỏng vấn, có phóng viên hỏi cậu, “Xin hỏi, anh có cảm thấy chán ghét lúc hôn môi người đồng giới không?”

“Không đâu.” Hơi nhíu mày một chút, Hồ Loạn cười đáp, “Nếu chán ghét thì ngày đó trong hôn lễ của chị Dĩ Văn tôi nhất định đã nôn ra rồi.”

“Vậy anh có cảm thấy kinh tởm với đồng tính luyến ái không?” Phóng viên kia vất vả lắm mới chen lên được lên đằng trước, nên nhất định nắm lấy cơ hội này. Thấy Hồ Loạn không đáp lại, liền nghĩ ngay là cậu chột dạ, bèn tiếp tục hỏi, “Có người chụp được anh với Trịnh Thế Bân có những cử chỉ thân mật lúc ăn cơm, hơn nữa còn có ảnh Trịnh Thế Bân tới nhà anh. Xin hỏi quan hệ của hai người có phải như lời đồn trên mạng không?”

“Anh là phóng viên của báo nào?” Đang định mở miệng phản bác, lại nhớ đến chính mình thật sự là đồng tính luyến ái, nếu bây giờ mà phản bác thì sau này nhất định sẽ bị chửi mắng rất nhiều. Hồ Loạn hơi ngưng lại, “Hóa ra anh làm cho báo Công Chúng chuyên đi viết bài xấu về người khác.”

Lão A theo bản năng tiến lên, chỉ sợ Hồ Loạn tức giận sẽ động tay động chân. Dù sao thì, kiểu người bình thường không hay nói nhiều đến khi tức giận sẽ rất đáng sợ.

“Bọn tôi quen nhau khi đóng chung phim [Mê Thành], sau đó trở thành bạn tốt của nhau. Chỉ là ăn cùng nhau một bữa cơm mà đã bị hoài nghi là đồng tính rồi sao?” Hồ Loạn chủ động lấy bút ghi âm nói trước mặt mọi người, “Quan hệ của bọn tôi rất tốt. Lúc làm việc có ăn cơm với nhau cũng là chuyện thường tình. Không biết vì sao mọi người lại hoài nghi chuyện này.”

“Mọi người ngàn vận lần đừng nghi ngờ chuyện này đấy nhé, nếu không sau này tôi cũng không dám ở chung với các nghệ sĩ khác đâu.”

Ảnh chụp chỉ là một thủ đoạn thôi. Nghệ sĩ lúc nào cũng bị cánh báo chí quây quanh, nếu Trịnh Thế Bân dễ để mất hình tượng như thế thì đã không phất được lên như ngày hôm nay. Chỉ cần không có chứng cứ thì sẽ không có chuyện gì.

“Xin hỏi, nữ chính trong phim là diễn viên An Xán đang rất nổi. Trong lúc quay phim anh có lúc nào từng bị rung động trước cô ấy không?”

“Có chứ. An Xán rất xinh đẹp, nam phụ rất nhiều lúc bị cô ấy mê hoặc.” Hồ Loạn nói dối không đổi sắc mặt. An Xán theo trường phái gợi cảm, kỳ thật nếu cậu là trai thẳng thì cậu sẽ thích người nào thanh thuần một chút, không trang điểm mà vẫn xinh đẹp, chỉ là lời này cậu cũng không dám nói ra.

Phỏng vấn xong, nam nữ chính chụp hình rồi đi cùng nhau. Nhân vật của Hồ Loạn rất ôn nhu, chính là kiểu nam chính trong lòng các fan.

Vì thế lúc phỏng vấn cậu bị hỏi rất nhiều. Xong xuôi, Hồ Loạn nhận lấy chai nước tiểu Chu đưa cho. "Về ăn lẩu thôi."

"A, lại ăn nữa." Tiểu Chu đi phía sau, "Mấy ngày trước em đi nặng không ra nổi."

"Ai bảo ăn cay nhiều cơ, đáng đời."

"Nhưng anh không sợ bị mụn à?" Tiểu Chu đưa tay lên sờ ba cái mụn ở cằm, hơi chạm một chút đã thấy đau.

Hồ Loạn bảo, "Có lẽ là thể chất trời sinh không bị cái này ảnh hưởng."

Ầy, người đẹp đúng là sướng thật.

Tiểu Chu không thấy lão A ở đây nên bạo gan hỏi, "Anh Loạn, anh thật sự có người yêu à?"

Hồ Loạn cười, "Hỏi một chữ trừ 100 tiền lương."

Tiểu Chu che miệng, cậu cảm thấy nghệ sĩ nhà mình trong chuyện tình cảm thật không phải dạng vừa đâu, lá gan lớn, lại giấu chuyện thật giỏi.

"Đặt lẩu buổi tối hả anh?"

Hồ Loạn nhìn trời, "Thôi không đặt nữa, đột nhiên lại không muốn ăn nữa." Nếu khó tiêu thì biết làm thế nào, với cả phim thanh xuân rất chú trọng nhan sắc, một chút rắc rối cũng không thể xảy ra.

Tiện tay cầm quyển kịch bản đọc tiếp. Một ngày cứ thế trôi qua, tổ phim đặt khách sạn cho nghệ sĩ, không phải quá lớn nhưng nhà vệ sinh cũng rất sạch sẽ. Hồ Loạn cả ngày đều nhớ đến người kia, lúc đọc kịch bản cũng không vào đầu được mấy, cậu dụi mắt lầm bầm nói, "Ngủ sớm một chút vậy."

Tắm xong đi ra thì thấy điện thoại sáng lên một cái, Hồ Loạn ra xem, thì ra là ảnh đế.

[Nếu bây giờ vẫn chưa ngủ thì em có muốn ăn gì không?]

Cậu chỉ là người thường, trong đầu đảo một vòng cũng không nghĩ ra được nhiều món ăn vặt lắm.

[Vằn thắn. Em muốn ăn vằn thắn.]

= = Vằn thắn

Trên đường về cậu có thấy một quán ăn vặt, nếu không có tiểu Chu ngăn lại thì cậu nhất định sẽ xuống mua một bát, ăn vừa tiện lại vừa ngon.

Không hiểu ảnh đế hỏi chuyện này làm gì, dù sao cũng khiến cậu cảm thấy thèm ăn. Bình thường giờ này cậu đã ngủ say rồi, bây giờ lại bị cơn đói hành hạ, thật không dễ chịu.

Thật không hiểu nổi, nhóm diễn viên tiểu thịt tươi làm thế nào mà có thể ăn uống điều độ để giữ dáng.

Ví dụ như An Xán.

Đến giờ cơm tối, bốn diễn viên chính ngồi cùng nhau thì An Xán là người ăn ít nhất. Lúc đi qua WC cậu còn nghe thấy tiếng nôn ọe từ WC nữ. WC nam và WC nữ ở đối diện nhau, không muốn nghe thấy cũng khó.

Hồ Loạn chuẩn bị ngủ thì lại nghe được tiếng chuông cửa.

"Hồ Lăng, là tôi đây."

Hồ Loạn ngẩn ra, gần 11h đêm rồi, An Xán tới đây làm gì?

43. Chương 43: Vằn Thắn

Không nghe thấy tiếng cửa mở, An Xán một thân mỏng manh đứng ở bên ngoài lại tiếp tục gõ cửa. Trong quá trình quay phim, An Xán thấy được tính cách Hồ Lăng không sôi nổi giống như nam diễn viên chính. Ngày thường, trừ những lúc hoạt động cùng tổ phim thì hầu như cậu đều ở trong phòng.

"Không lẽ ngủ rồi?"

Mặc kệ là thế nào thì cũng không nên để người ta đứng ngoài nói chuyện một mình như vậy, vì thế Hồ Loạn đành mở cửa ra, "Có chuyện gì thế?"

"Tôi đến tập diễn." An Xán cười tươi, giơ cuốn kịch bản trong tay lên.

Cũng gần đến 11 giờ rồi, còn tập diễn cái gì nữa chứ =.=

"Cô vào đi." Trong lòng thầm than thở, nhưng cậu vẫn để An Xán đi vào. Nhìn cách ăn mặc của An Xán, cậu khẽ nhíu mày.

"Ngày mai hình như chúng ta không có nhiều cảnh diễn lắm."

An Xán đi lên nắm lấy cổ tay Hồ Loạn, bộ dáng cực kỳ thân mật, "Nhưng cảnh tiếp theo là cảnh quay thân mật của chúng ta mà. Chúng ta vẫn chưa thân thiết lắm, đến lúc quay nhất định không tránh khỏi xấu hổ, kiểu gì cũng bị kêu 'cắt' liên tục."

Nói cũng có lý đấy, nhưng nếu như bộ ngực của cô ta không cọ tới cọ lui vào cánh tay cậu thì sẽ càng có lý hơn nữa.

Hồ Loạn mặt không biến sắc rút cánh tay ra, chớp mắt bảo, "Cứ như bình thường là được rồi." Tuy nói là cảnh thân mật nhưng thực chất cũng chỉ là cảnh quay mập mờ thôi, nữ chính dù gặp được nam phụ ôn nhu nhưng trong lòng vẫn không thể buông bỏ được nam chính tổng tài bá đạo.

Trong lúc tập diễn, An Xán luôn như vô ý mà đụng chạm tay cậu. Hồ Loạn cũng không phải đứa ngốc, cậu cũng từng chứng kiến không ít trò quy tắc ngầm như thế rồi, "Tập diễn xong rồi, không có vấn đề gì nữa đâu. Tôi cảm thấy lúc nói chuyện với nam phụ thì nữ chính nên tỏ ra ngượng ngùng một chút, bởi vì nhân vật Hàn Định Dũng này có hình tượng anh trai hàng xóm ôn nhu ấm áp, lúc nhỏ cô cũng từng thích anh ta mà."

An Xán vẫn không ngừng động chạm tay Hồ Loạn, nhưng lại thấy cậu vẫn ngốc nghếch không hiểu, không biết có phải đang đùa giỡn với mình không nữa.

"Tôi cảm thấy cách diễn của anh còn có cả loại cảm xúc yêu thầm, rất thú vị." Lúc bước lên phía trước, cô ta "á" một tiếng, cả thân mình đổ ập lên người cậu.

Hồ Loạn thấy cô ta ngã nên theo bản năng đỡ lấy, không may bị cả người cô ta đè lên, bộ ngực mềm mại áp lên người cậu, nhưng cậu một chút cũng không có ý nghĩ nào khác.

"Ôi, thật xin lỗi, chỉ tại giày cao gót này." An Xán nhìn Hồ Lăng, ngập ngừng một chút rồi hôn xuống má cậu, "Tôi…" Còn chưa nói xong thì đã bị cậu đẩy qua ghế sofa.

Hồ Loạn thầm hít sâu một hơi, giúp An Xán chỉnh lại áo trên người vì động tác vừa nãy mà xộc xệch lộ ra bả vai. Muốn mặt có mặt, muốn ngực có ngực, nếu là trai thẳng không chừng đã bổ nhào lên người cô ta rồi, nhưng cậu lại không phải.

Cậu miễn cưỡng cười, "Không còn sớm nữa, cô về phòng đi. Bị người khác thấy được thì không hay đâu. Lão A dặn tôi không được dính đến mấy vụ scandal." Cậu chợt nhận ra, đây chẳng phải là mấy cảnh tượng

hay xuất hiện trong phim đấy sao, trò ngã lên người nhau này cậu từng xem rất nhiều lần rồi.

"Anh!"

Nói đến nước này, An Xán đành bực tức khép áo bỏ đi. Vừa rồi còn tưởng là Hồ Lăng sẽ nắm lấy cơ hội chứ. Cô ta hầm hừ nói, "Anh thật đúng là óc con lừa!"

Lúc cô ta đẩy cửa đi ra ngoài thì gặp phải một người đàn ông đang đứng ở ngoài cửa.

Trịnh Thế Bân vốn định làm Hồ Loạn bất ngờ, nên đã đặc biệt thay quần áo nhân viên giao hàng, bịt kín khẩu trang đứng ngoài cửa. Nhưng bất ngờ đâu thì không thấy, chỉ thấy kinh hãi.

"Đồ ăn giao tới rồi." Âm thanh cứng nhắc vang lên.

An Xán chau mày, vẻ mặt giận dữ. Thoạt nhìn cảm thấy người giao hàng này có chút quen mặt, tuy không thấy rõ toàn bộ mặt nhưng đôi mắt kia khiến cô ta cảm thấy rất quen.

"Tránh ra." Lạnh băng nói một câu.

"Giao hàng? Tôi không đặt mua cái gì mà." Hồ Loạn vội đi lên giải thích, vừa nhìn thấy người trước mặt liền im bặt.

Trịnh Thế Bân đang nhớ lại bộ dáng của người phụ nữ vừa rồi, buồn bực tiến vào, lưu loát đóng cửa.

"Sao anh lại tới đây?" Hồ Loạn thấy sắc mặt anh không được tốt lắm, vẻ mặt giống như lần đầu tiên hai người gặp mặt.

Trịnh Thế Bân thật sự có chút không vui. Buổi chiều phỏng vấn xong, anh lập tức lái xe suốt mấy tiếng để đến đây, trong lòng tràn đầy mong chờ, không ngờ lại bắt gặp cảnh tượng hai người ăn mặc không đứng đắn ở chung một phòng, tuy rằng người phụ nữ kia có vẻ mặt thẹn quá hóa giận, hiển nhiên là chuyện không thành. Anh vòng vo một chút rồi mới nói, "Mang đồ ăn đến cho em."

Mở hộp giữ nhiệt ra, bên trong là vằn thắn nóng hổi, mùi thơm ngào ngạt tỏa ra. Hồ Loạn không kiềm được nuốt nước miếng, "Làm phiền anh rồi."

Trịnh Thế Bân bất đắc dĩ bảo, "Nếu hôm nay em lại nhớ anh nữa thì phải làm sao." Nói xong kéo cậu ngồi xuống, sau đó tự mình cởi áo khoác màu xanh lá ra, ngồi nghỉ ngơi.

Hồ Loạn nghe xong thấy không yên lòng, ăn một miếng lại dè dặt nhìn trộm ảnh đế đang ngồi ở ghế sofa bên kia nhìn mình, "Ăn ngon lắm, đây chính là hương vị hồi nhỏ em từng được ăn."

Trịnh Thế Bân không đáp lời, tùy tiện mở tivi lên xem, xem được mấy phút thì chương trình chuyển đến buổi phỏng vấn của Hồ Loạn ngày hôm nay.

"Xin hỏi, nữ chính trong phim là diễn viên An Xán đang rất nổi. Trong lúc quay phim anh có lúc nào từng bị rung động trước cô ấy không?"

"Có chứ. An Xán rất xinh đẹp, nam phụ rất nhiều lúc bị cô ấy mê hoặc."

"Khụ khụ." Hồ Loạn nhịn ho, tay che miệng, thấy ảnh đế càng lúc càng phát khí lạnh. Cậu buông thìa xuống, cẩn thận đi qua, thử nắm lấy tay của anh, "Tối nay cô ta tới tìm em, không có ý tốt."

Trịnh Thế Bân nhìn Hồ Loạn, đột nhiên nâng tay lên vuốt má cậu, trên ngón tay anh lưu lại vết son môi.

Hôm nay phải ứng phó với mấy buổi phỏng vấn thật sự rất mệt, tuổi tác cũng lớn rồi nên tính cách cũng trở nên lười biếng hơn, anh không muốn mình quản lý quá nhiều chuyện của đối phương, "Anh biết hai người không thành."

"Đúng, không thành." Hồ Loạn xiết chặt tay anh, giải thích, "Em không thích kiểu người như cô ta, phỏng vấn nói như thế cũng chỉ là để đối phó thôi."

"Vậy nếu như là kiểu người thanh thuần thì em sẽ động lòng à?" Anh lại hỏi.

Hồ Loạn quả quyết lắc đầu, "Sẽ không đẹp bằng anh." Vừa nói vừa cào nhẹ lòng bàn tay của ảnh đế.

Trịnh Thế Bân bị câu nói của Hồ Loạn làm cho bật cười. Câu trả lời mờ ám của Hồ Loạn đã thỏa mãn anh phần nào, anh ngồi dậy, "Được rồi, anh cũng không phải là loại người hẹp hòi như thế."

"Em lại thấy anh rất có tố chất của kiểu người hẹp hòi." Hồ Loạn cúi đầu lẩm mẩm, sắc mặt vừa rồi của ảnh đế thật sự khủng bố.

Có chút hiểu lầm mà không hoá giải thì sẽ trở thành vết nứt trong tình cảm của hai người. Hồ Loạn cảm thấy ảnh đế không còn kinh khủng như vừa nãy, bèn bạo dạn cầm tay anh, chậm rãi nói, "Cô ta bảo là muốn tập diễn với em nên em mới cho vào phòng. Đâu ngờ cô ta lại có ý nghĩ kia, giả vờ ngã xuống, thừa thế áp lên người em, nhưng em đã nhanh chóng gạt cô ta qua ghế sofa. Thế là cô ta xấu hổ quá nên giận dữ rời đi. Lúc ra cửa thì đụng phải anh." Dè dặt quan sát ảnh đế, tầm mắt giao nhau, Hồ Loạn bỗng nhiên cảm thấy rất hối hận.

Trời tối không nên tùy tiện mở cửa.

Trịnh Thế Bân mở miệng, "Cô ta đã hôn em chưa?"

"Bị hôn một tí trên mặt." Hồ Loạn đỏ mặt, ở trước mặt ảnh đế, tất cả phòng bị của cậu đều mất sạch. Chỉ chưa đến vài giây sau, gương mặt ảnh đế đã phóng đại trước mặt mình, má phải bị hôn một cái.

Hồ Loạn thở một hơi, hạ giọng bảo, "Người em thích là anh. Cho dù An Xán có cởi sạch quần áo trước mặt em, em cũng sẽ không có cảm giác gì đâu." Có lẽ cả đời này người cậu nhận định cũng chỉ có một người.

"Anh không sợ chuyện này." Nguyên nhân đúng là vì mình nên bầu không khí mới trở nên như vậy, anh cảm thấy thật có lỗi, ngón tay khẽ vuốt má cậu, "Quả là to gan, còn dâng mình lên để xin ngủ cùng, đồ của anh mà cũng có thể đụng vào sao?"

"Cái gì mà đồ của anh chứ? Em không phải là đồ vật." Cậu nhỏ giọng nói lý.

Trịnh Thế Bân bật cười, "Đúng, đúng. Em không phải đồ vật."

Hồ Loạn trầm mặc không nói gì.

Trịnh Thế Bân vuốt ve xong mới chịu buông tha cho Hồ Loạn, "Mau ăn vằn thắn đi, đừng để lãng phí."

Hồ Loạn gật đầu. Vì vằn thắn có rất nhiều nên cậu muốn để ảnh đế ăn cùng mình, bèn giơ thìa lên, "Em thấy vằn thắn ngon lắm."

Đây là lần đầu tiên Trịnh Thế Bân ăn chung đồ với ai đó. Nhưng Hồ Loạn cũng không phải là người khác, nên anh liền há miệng ăn một miếng, mùi vị quả là không tồi, anh không chút keo kiệt khen, "Ngon lắm."

Hồ Loạn bật cười, "Em cũng biết làm món này."

"Vậy chờ bao giờ em quay xong thì làm cho anh ăn nhé!"

"Không thành vấn đề." Trong lòng có chút rục rịch, đã lâu rồi cậu chưa làm vằn thắn. Lịch của hai người đều kín, quả là "chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều".

Không biết phải đến lúc nào mới lại có thể ở chung như thế này nữa.

"Lúc anh quay phim thì em có thể không phải quay phim. Mà lúc em quay phim thì anh cũng có thể không phải quay phim."

Trịnh Thế Bân nắm tay Hồ Loạn, múc một thìa rồi lại đưa lên miệng ăn, buồn cười bảo, "Hè là lúc tuyên truyền [Mê Thành], đến lúc đó chúng ta nhất định sẽ có thời gian."

Nói cũng đúng. Hồ Loạn xoay xoay cổ tay, sau đó lại múc một thìa cho mình. Bỗng thấy ảnh đế như cười như không nhìn mình, cậu mới nhớ ra trước đó ảnh đế cũng ăn bằng thìa này. Mặt cậu đỏ lên, đưa tay lên xoa xoa cái tai đang nóng hầm hập, "Muộn thế này rồi, hay anh đừng đi nữa."

Trịnh Thế Bân đứng dậy, chuẩn bị đi tắm rửa, "Anh vốn cũng không định rời đi."

Hồ Loạn cười ngốc, tâm tình cực kỳ tốt. Ăn xong vẫn thắn liền chui vào chăn. Trịnh Thế Bân đi ra chỉ thấy đầu Hồ Loạn lộ ra khỏi chăn, nghĩ là Hồ Loạn ngủ rồi nên rất nhẹ nhàng bước tới gần. Không ngờ Hồ Loạn đột nhiên lại chủ động dán sát vào bên người anh, giọng ngái ngủ bảo, "Hôm nay người anh thơm nức."

Trịnh Thế Bân cũng ngửi được mùi trên người mình, đây là mùi nước hoa dành cho nam giới mà Trịnh Nghiên đã tặng anh. "Ừ, chiều nay anh tham gia một hội nghị nên phải dùng chút nước hoa để cho nó lịch sự. Mũi em thính phết đấy nhỉ?"

Hồ Loạn lầu bầu, "Em đã ngửi thấy ngay từ lúc đầu rồi. Bây giờ mùi nước hoa đã nhạt đi nhiều, ngửi rất dễ chịu. Mùi nhẹ mà sạch sẽ, rất giống mấy nam sinh vẫn còn đi học, mặc áo sơ mi, khí chất tao nhã, ưu tú xuất sắc."

Trịnh Thế Bân ôm cậu vào trong ngực, ôn nhu nói, "Thời đi học mọi người đều yêu thầm học trưởng, em có từng thế không?"

"Làm gì có. Em cũng không phải là con gái." Hồ Loạn tìm tư thế thoải mái nhất nằm im trong lòng Trịnh Thế Bân, ngẩng đầu nhìn thì thấy ảnh đế đang híp mắt nhìn mình.

"Em yêu thầm anh ấy." Từ đầu đến cuối vẫn luôn là anh.

Trịnh Thế Bân không thể không thừa nhận, nghe xong lời này của Hồ Loạn, trong lòng cảm thấy thật thoải mái, khóe miệng nhẹ kéo lên, không che giấu được tâm tình đang rất tốt, "Đáng lẽ ra em nên xuất hiện ở trước mặt anh sớm hơn một chút."

"Đã xuất hiện trước mặt anh từ rất sớm rồi, chỉ là anh không biết đấy thôi." Hồ Loạn mơ màng lầm bầm, nghe không rõ câu nói.

Câu "yêu thầm anh" ngập tràn trong đầu. Trịnh Thế Bân rủ mắt ngắm nhìn Hồ Loạn đang ngủ say, cúi đầu xuống hôn lên chóp mũi cậu.

Thật ra như hiện giờ cũng có thể xem như không phải là quá muộn.

Ảnh đế rời đi từ sáng sớm. Lâu lắm rồi anh mới có một đêm ngủ thoải mái như vậy, đây chính là cảm giác khi yêu sao?

Hồ Loạn cũng ngủ rất sảng khoái, sáng sớm tỉnh dậy thì phát hiện mình chảy nước miếng, bèn lén lút lau đi, cũng không biết là ảnh đế đã thức dậy trước cả mình và đã nhìn được cảnh này.

—

Trương Miện vừa mới kết thúc cảnh quay, thấy nam phụ ngồi một mình trên ghế, hắn cười xấu xa, tiến lên nói, "Hôm qua tôi thấy An Xán vào phòng cậu."

"Ừm?" Hồ Loạn buông kịch bản xuống, dù sao hai người cũng chưa phát sinh cái gì nên không phải sợ, bèn hỏi lại, "Sao thế?"

Trương Miện xuất thân từ nghề ca sĩ, hát hay diễn đều khá, chỉ là kỹ xảo diễn cần phải cải thiện nhiều hơn nữa. Hắn vuốt cằm, thầm nghĩ, không phải đều giống nhau hết đấy sao, còn giả bộ cái gì chứ, "Cậu thấy kỹ thuật của cô ta thế nào?"

Hồ Loạn chậm rãi trả lời, "Tôi không biết."

"Tôi cảm thấy cũng không tốt lắm. Hôm trước tôi còn thấy cô ta đi ra từ phòng đạo diễn, hôm sau đạo diễn không mắng cô ta dù chỉ là một câu." Ánh mắt đầy thâm ý nhìn Hồ Loạn, thật không ngờ cậu cũng thích cái kiểu loại 'nhà vệ sinh công cộng' như An Xán.

Ngụ ý của hắn là nói cậu đã ngủ với một người phụ nữ lẳng lơ. Hồ Loạn xoa xoa mi tâm, "Tôi nói thật với anh nhé."

"Nói đi."

"Hôm qua hai chúng tôi không hề có chuyện gì. Tôi cũng không thích kiểu phụ nữ như cô ta. Không tin anh có thể đi hỏi cô ta."

Làm sao dám hỏi. Thế mà hắn cứ tưởng mình đã bắt được một ít nhược điểm của cậu rồi cơ chứ. Trương Miện cười gượng, "Chắc là hôm qua tôi nhìn nhầm rồi."

44. Chương 44: Gặp Mặt

An Xán đi về phía Hồ Loạn, Hồ Loạn gật đầu cười chào cô ta, nhưng lại bị cô ta ném cho ánh mắt xem thường, thôi vậy…

Chiều nay quá trình quay phim không được thuận lợi, lỗi quay liên tiếp, Trương Miện lúc diễn rất ngượng ngùng, An Xán cũng vậy, cô ta vốn xuất thân từ giới người mẫu, không 'sạch sẽ' gì, có cảm tình với Hồ

Loạn cũng chỉ là muốn chơi đùa, nếu như cậu điên cuồng vì cô ta thì đây chính là chuyện rất đắc ý, nhưng đằng này cậu lại giống như một người gỗ, căn bản không để cho cô ta có bất kỳ cơ hội gì.

Cơ thể là thứ gì chứ, đã sớm bị quăng ra phía sau đầu rồi, da mặt cũng chẳng còn lại bao nhiêu. (Câu này ý tác giả là An Xán đã không còn lại bao nhiêu liêm sỉ)

Tiểu Chu nhỏ giọng báo cáo sơ qua cho lão A chuyện chiều nay trên phim trường. Buổi tối lão A hỏi Hồ Loạn thì mới biết được tối qua có chuyện như vậy. Kỳ thật Hồ Loạn có thể tố cáo với mình chuyện này cũng là nằm ngoài dự đoán của lão A.

Rất nhiều người gặp phải tình huống tương tự đều sẽ chọn cách giấu trong lòng.

"Em thấy chuyện này cũng không có gì cả. Cây ngay không sợ chết đứng mà anh." Hồ Loạn trêu đùa nói.

Lão A gật gật đầu, "May mà cậu không bị quyến rũ, chuyện Tô Vi trước kia cậu cũng biết mà. Lúc mới ra mắt thân thế rất sạch sẽ, nếu về sau duy trì được như thế thì sẽ càng có nhiều fan hơn."

Tim Hồ Loạn dừng lại mất nửa nhịp. Dạo này Tô Vi rất ít khi xuất hiện trước màn ảnh, "Chờ cậu ấy qua được giai đoạn này thì mọi chuyện sẽ ổn thôi."

"Rất khó." Lão A nở nụ cười, có được mấy người có thể tẩy trắng mình một cách thuận lợi chứ. Một ngày là tiểu tam, suốt đời là tiểu tam, huống hồ cô ta làm tiểu tam đâu phải chỉ có cho một người.

"Không có chuyện gì nữa. Cậu về nghỉ sớm đi. Mai diễn xong thì đi chơi thư giãn đầu óc một chút."

Hồ Loạn đứng dậy trở về phòng. Cậu gọi đến số của bố Tô, bây giờ cũng muộn rồi, chắc là bố Tô vẫn đang ở nhà, điện thoại kêu chưa đến vài giây thì có người bắt máy.

"Chú, là con, Hồ Loạn đây."

"Diễn phim vất vả như vậy, sao lại nhớ tới mà gọi cho chú thế này?" Bố Tô cầm điện thoại ngồi trên ghế mây. Hồ Loạn là học trò của ông lúc còn nhỏ, rất ngoan ngoãn.

"Sau đợt phẫu thuật của chú con không tới thăm chú được. Dạo này sức khỏe chú thế nào rồi?"

"Cũng đỡ rồi. Nếu như Tô Vi không chọc giận chú thì sẽ còn khỏe hơn nữa." Bố Tô hừ lạnh.

Hồ Loạn trầm xuống, "Cậu ấy thế nào ạ?"

“Chả thấy nó về nhà thăm chú gì cả. Gọi điện cũng không nghe máy. Sao chú lại có đứa con như nó cơ chứ. Mấy lời nó thề thốt với chú lúc trước chắc lại thành gió thoảng qua tai mất rồi.” Bố Tô rất tức giận, ngữ khí có chút gấp gáp, đau lòng.

“Chú giữ sức khỏe. Con cũng chưa gặp được cậu ấy. Nếu có gặp con sẽ bảo cậu ấy về thăm chú.” Hồ Loạn không tiện nói về chuyện này, chỉ có thể nhắc ông chú ý giữ gìn sức khỏe.

Hai người nói chuyện linh tinh với nhau đến tận hơn một tiếng mới kết thúc. Lúc cúp điện thoại, Hồ Loạn nhận được một tin nhắn, nhìn tên người gửi tin nhắn, cậu trực tiếp gọi lại.

“Anh vừa mới đi chưa được bao lâu mà em đã gọi điện tâm sự với người khác hơn một tiếng đồng hồ rồi.” Trịnh Thế Bân trêu đùa.

“Em gọi điện nói chuyện với bố của Tô Vi.”

Trịnh Thế Bân hơi dừng lại rồi nói tiếp, “Ngoan quá, hỏi cái gì nói cái đấy.”

“Cũng không có gì phải giấu giếm với anh mà.” Hồ Loạn cười cười, vừa nằm lên giường vừa nghe điện ngoại. Cậu nằm xuống chỗ ảnh đế ngủ tối qua, vươn tay sờ sờ lên đệm giường, “Chăn vẫn còn mùi của anh đây này.”

Trịnh Thế Bân dựa người vào tường, “Hay tối nay anh lại tới ngủ với em nhé?”

“Ừ, được đấy, anh gả cho em đi, rồi mỗi ngày làm ấm giường giúp em luôn.”

Trịnh Thế Bân nhíu mi, lầm bầm nói, “Câu này hẳn là phải để anh nói mới đúng chứ.”

“Ơ, sao em không nghe thấy anh nói gì thế nhỉ?”

“Không sao. Về sau khắc sẽ nghe được, nghe được rồi khắc sẽ đồng ý.” Trịnh Thế Bân thấp giọng nói qua điện thoại.

Hồ Loạn không chịu thua kém, để điện thoại ra xa tai, “Sao anh lại buồn nôn như thế chứ?”

Ảnh đế dở khóc dở cười, cũng không ngẫm lại xem đề tài này là do ai khơi mào, “Khía cạnh buồn nôn này của anh cũng chỉ có em mới có thể thấy được.”

“Thôi em đi ngủ đây.” Lười phản bác lại, Hồ Loạn tắt máy trước, mặt mũi đỏ ửng vùi vào trong chăn, cưỡng chế mình đi ngủ.

Trịnh Thế Bân thấy điện thoại bị ngắt đột ngột cũng chỉ có thể bất đắc dĩ cười. Anh quay lại ngồi xuống ghế, lãnh đạm nói với người trước mặt, "Kịch bản không tồi, chúng tôi đồng ý hợp tác."

—

Quay phim xong là đến thời gian tuyên truyền cho phim [Mê thành], thời gian chuẩn bị hơn nửa năm càng khiến cho nhiều người mong chờ bộ phim hơn. Trên báo chí toàn đăng ảnh chụp đạo cụ và những cảnh quay tinh tế, cuối cùng thì phim cũng sắp ra mắt rồi.

Giờ đã khác xưa, Hồ Loạn đã không còn là một diễn viên quần chúng không có tiếng tăm nữa. Lúc vừa mới xuống máy bay, bên ngoài đã đông nghẹt người đứng đợi cậu. Hồ Loạn khiếp sợ hỏi, "Lão A, đoàn chúng ta có ngồi chung máy bay với minh tinh nổi tiếng nào không?" Nhìn đoàn fan đứng kia, cậu không thể tin được đó là fan của chính mình.

Lão A trấn an cậu, "Hơn 6 tháng nay cậu cũng diễn không ít phim, số lượng fan như thế này cũng là hiển nhiên."

"Nhưng cũng nhiều quá ấy."

"Năm ấy lúc Triệu Dĩ Văn ở thời kỳ đỉnh cao của sự nghiệp, lượng fan so với cậu bây giờ còn nhiều hơn gấp mấy lần. Cậu phải quen dần đi." Nhắc tới nghệ sĩ thành công nhất dưới tay mình, trên mặt lão A lộ ra nét cười.

Trên đường đi tới xe bảo mẫu mà công ty đã sắp xếp sẵn ở sân bay, Hồ Loạn nghe thấy tiếng la hét đến đinh tai nhức óc không ngừng vang lên.

"Hồ Lăngggggggg!!! AAAAAAAA!!! Hồ Lăngggggggg!!!"

Lão A cũng có hơi bất ngờ, phải nhờ bảo vệ mở đường mới thuận lợi đi được ra ngoài. Trên đường đi, Hồ Loạn liên tục vẫy tay với fan. Hiện giờ cậu đang ngày một phất lên, cho dù trước kia chỉ là diễn viên phụ trong phim [Mê thành] cũng đã thu hút được rất nhiều sự chú ý.

Mùa hè cũng chính là một bãi chiến trường. Trịnh Thế Bân có ba bộ phim nhựa được công chiếu, giới truyền thông không ngừng đăng tin hè này đã bị Trịnh Thế Bân bao hết rồi.

Còn Hồ Loạn, ngoài phim [Mê thành] ra thì phim đề tài thanh xuân vườn trường mà cậu tham gia cũng sắp công chiếu.

Phim truyền hình mà lão A nhận cho cậu chính thức khai máy. Phim sẽ quay cảnh đầu tiên ở phía nam thành phố C tại biển X. [Mê thành] sẽ công chiếu vào ngày 15 tháng 7. Ngày ấy cậu sẽ tới thủ đô giao lưu với khán giả, Trịnh Thế Bân cũng sẽ có mặt. Triệu Dĩ Văn thì đang mang bầu nên không tiện ra mặt, nếu gặp phải fan cuồng tấn công, tiểu tổ tông đầu tiên của Hoắc gia mà có chuyện gì thì ai chịu trách nhiệm

nổi đây?

Cho nên Tưởng Dịch xua tay nói cô đừng có đến.

Vì thế Triệu Dĩ Văn quay một đoạn clip ngắn đăng lên mạng để tuyên truyền cho phim. Trong clip, Triệu Dĩ Văn biến mất mấy tháng nay đang mặc một bộ váy trắng dành cho bà bầu, một tay ôm bụng, khiến không ít fan hú hét hưởng ứng.

Hôm tuyên truyền phim, Trịnh Thế Bân và Hồ Loạn tụ họp. Tầm mắt hai người giao nhau, miệng hơi cười một chút rồi lập tức trở lại như bình thường. Ở đây bị fan quây lấy, khiến cả hai không ở gần nhau được một phút nào. Tưởng Dịch vui mừng vỗ vỗ vai của Hồ Loạn, "Sau này nếu muốn tìm cậu đóng phim của tôi, không biết cậu còn có thời gian không nữa? Nghe nói lịch lão A sắp xếp cho cậu đã kín mít đến tận năm sau rồi."

Hồ Loạn cười đáp, "Chỉ cần chú nói một câu, cháu nhất định sẽ nhận lời tham gia."

Trịnh Thế Bân như cười như không đứng gần đó, nhân lúc không có ai liền nhanh chóng tiến đến nói thầm vào tai cậu, "Anh chờ vẫn thắn của em." Nói xong còn thổi một hơi vào tai cậu.

Hồ Loạn hơi rụt cổ lại, trên mặt vẫn là vẻ đứng đắn, giống như chỉ đang nói chuyện về bộ phim cùng Trịnh Thế Bân.

Không bao lâu sau, Tưởng Dịch bắt đầu công chiếu những hình ảnh giới thiệu phim cuối cùng suốt 6 phút. Đương nhiên đều là những hình ảnh đã được chỉnh sửa biên tập. Cảnh đánh võ có khung cảnh cực kỳ rộng lớn, Hồ Loạn hơi sững người, hỏi, "Đây là ảnh chụp của em à?" Cậu có cảm tưởng như kia không phải là mình.

Trong bóng tối, Trịnh Thế Bân thản nhiên nhìn lên màn hình, hình ảnh của ba người cực kỳ mạnh mẽ, rất hấp dẫn người xem.

Fan có mặt tại đây hú hét như điên. Cho đến lúc buổi tuyên truyền kết thúc, lửa nóng vẫn không thuyên giảm.

[Mê thành] cũng cho ra mắt game ăn theo, tổ phim còn xuất ra 20 mô hình nhân vật trong game tặng cho fan có mặt tại hội trường, mỗi người bốc thăm rồi lấy một hình. Sau cùng có một em gái đi lên cầm micro, run run nói, "Em có thể…có thể chụp chung với anh một bức ảnh không?"

Hồ Loạn đáp, "Đương nhiên có thể."

Phóng viên tại hội trường cũng đặt ra các câu hỏi bình thường fan trên mạng hay hỏi, "Xin hỏi, trong phim này Tư Âm có thích Trịnh Thế Bân không? Bức ảnh ngoái đầu lại nhìn kia không giống tình nghĩa huynh đệ lắm."

Hồ Loạn vò đầu, cười khẽ, “Không phải là tình cảm yêu đương, sau này bọn họ đều có cuộc sống riêng, không còn gặp nhau trên giang hồ nữa.”

Khán giả bày vẻ mặt tràn đầy tiếc nuối, bọn họ cũng đoán được cái kết sẽ là như thế rồi.

“Lần đầu tiên tham gia phim của đạo diễn Tưởng, hơn nữa lại hợp tác cùng rất nhiều nghệ sĩ lão làng, xin hỏi anh có cảm nghĩ thế nào?”

Còn có thể nghĩ thế nào kia chứ…

Hồ Loạn cười ôn hòa, “Rất lo lắng và hồi hộp, chỉ sợ mình diễn không tốt sẽ bị đạo diễn mắng.”

Fan bắt đầu hú lên, Tưởng Dịch chủ động nói vào micro, “Hồ Lăng diễn rất tốt, ở phim trường tôi hầu như không phải mắng cậu ấy lần nào.”

MC lại đặt câu hỏi khác đối với Trịnh Thế Bân, “Anh cảm thấy Hồ Lăng thế nào?”

Trịnh Thế Bân đầu tiên là vẫy tay cười với fan, trước mặt người khác, anh luôn giữ hình tượng mỉm cười nhẹ, “Là một người rất chịu khó học hỏi, ít nói, nhưng hễ gặp phải vấn đề không hiểu, cậu ấy sẽ chủ động trao đổi với mọi người.”

Hồ Loạn đang nhìn ảnh đế, đột nhiên bị hỏi, “Sau này anh có tính toán thế nào?”

“Tiếp tục chăm chỉ đóng phim…Đúng vậy, tôi sẽ nỗ lực diễn thật tốt.” Ngoài việc cố gắng diễn thật tốt thì còn có thể nói cái gì đây chứ.

“Tôi tin các fan ở đây đều vô cùng quan tâm tới một vấn đề, đó chính là, tiêu chuẩn người yêu của Hồ Lăng là gì?”

Hồ Loạn có hơi ngại ngùng, vò đầu một chút rồi trả lời, “Tôi vẫn chưa nghĩ đến chuyện này.”

MC “ai dô” một tiếng rồi lại quay sang hỏi Trịnh Thế Bân.

Trịnh Thế Bân liếc mắt về phía người nào đó, thản nhiên trả lời, “Thấp hơn tôi một chút, tuổi tác cũng đừng cách tôi quá 10 tuổi, biết nấu cơm, tôi thích ăn cá cho nên rất muốn người đó biết nấu canh cá.”

Trịnh Thế Bân nói xong, tim Hồ Loạn đập “thùm thụp” một trận. Trước kia anh cũng đâu có nói là mình thích ăn cá đâu.

MC lại hỏi tiếp gần đây Trịnh Thế Bân đã muốn yêu đương chưa, Trịnh Thế Bân cười nhẹ, "Rồi, muốn yêu rồi."

"Vì thấy bạn tốt Triệu Dĩ Văn kết hôn nên cũng muốn sao?"

Trịnh Thế Bân lắc đầu rồi lại gật đầu, "Nói thật thì đúng là có hơi bị kích thích."

Khán giả ở dưới rú lên một trận.

Tiếp theo là quá trình tặng chữ ký, chụp ảnh. Đợi cho đến khi kết thúc thì đã sắp đến 11 giờ rồi. Hồ Loạn xoa bóp cổ tay, hỏi lão A, "Em có thể nghỉ mấy ngày được không?"

"Mệt à?" Lão A quay đầu đưa cho cậu tập kịch bản.

"Cậu có thời gian 3 ngày, ở nhà rèn luyện một chút, trang phục của phim cổ trang kín mít, cẩn thận bị cảm nắng."

Hồ Loạn hơi cười, nhận lấy tập kịch bản nhìn qua một chút. Dạo này toàn đóng phim hiện đại, cuối cùng cũng được đổi vị rồi.

"Em biết rồi."

Trên đường về, cậu dừng lại ở trước siêu thị, thuận tiện mua một ít quần áo bình thường để thay đổi, sau đó mua thịt cùng vằn thắn rồi mới đi ra.

Về đến nhà, cửa cũng không đóng, khoảng mấy phút sau, cửa phòng bị mở ra.

Trịnh Thế Bân biết cậu để cửa cho mình. Anh tiến vào, dựa lên khung cửa nhìn Hồ Loạn làm vằn thắn, tốc độ làm rất nhanh, động tác tương đối thành thạo.

"Sao trước đây không thấy anh nói là mình thích ăn cá?" Chẳng lẽ mình lại gặp may, làm trúng món yêu thích của anh.

Trịnh Thế Bân tiến lên, vòng tay ôm eo Hồ Loạn, cằm áp vào mặt cậu, nhẹ giọng nói, "Còn phải xem là do ai làm nữa."

Hồ Loạn hơi cứng người, thắt lưng bị ôm có chút không quen, nháy mắt bị mùi hương quen thuộc vây lấy, cậu thả lỏng dựa vào người anh, "Em được nghỉ ba ngày."

Trịnh Thế Bân cọ cọ lên cậu, cười bảo, “Khéo quá cơ, anh cũng có ba ngày nghỉ.”

Tim đập thình thích, Hồ Loạn kiềm chế hơi thở dồn dập.

Không nỡ để cậu làm một mình, Trịnh Thế Bân cũng bắt đầu xắn tay giúp cậu nấu, tốc độ tuy không được bằng Hồ Loạn nhưng cũng không tồi.

Sau khi bữa ăn kết thúc, Hồ Loạn cẩn thận hỏi, “Anh có định về không?”

“Về lý thì hẳn là phải về rồi.” Trịnh Thế Bân ném điều khiển xuống, “Nhưng trong lòng lại không muốn rời đi.”

Vòng vo, nói thẳng luôn là không đi là được rồi. Hồ Loạn thầm lẩm mẩm trong lòng.

“Hôm nay là ngày 1 tháng 7. Ba ngày nghỉ tới em có kế hoạch gì chưa?” Trịnh Thế Bân ám muội hỏi, theo như anh biết thì Hồ Loạn nhất định là không có hoạt động gì trong ba ngày tới, vậy hai người có thể nhân dịp này để gia tăng tình cảm một chút.

“Không có, chắc là chỉ ở trong nhà thôi.” Hồ Loạn lau khô tay lại gần anh, bỗng giật mình một cái, ngày 1 tháng 7!

“Em lại quên mất!”

45. Chương 45: Ngủ Cùng

“Quên gì cơ?”

Hồ Loạn sững người, lại nhớ trước đây có lần mình không gửi tiền về đúng ngày cho Trương Thục liền bị bà mắng té tát, không phải là quá khó nghe nhưng cậu cảm thấy rất phiền.

“Em quên không gửi tiền sinh hoạt cho mẹ em.”

“Mỗi tháng em đưa mẹ bao nhiêu?”

Hồ Loạn đang đăng nhập vào tài khoản ngân hàng trên mạng, không ngẩng đầu lên, “Tám nghìn.”

Trịnh Thế Bân tính toán một chút, bây giờ phí trả cho Hồ Loạn cũng không tính là thấp.

“Trẻ con biết nấu ăn không có nhiều lắm. À không, phải là thanh niên biết nấu ăn không có nhiều lắm. Chuyện trước đây em kể ấy, người mẹ kế mà em nhắc tới chính là…bà ấy phải không?” Kỳ thật anh rất muốn nhìn xem người mẹ như thế nào lại có thể dạy dỗ ra được Hồ Loạn như bây giờ, nhưng nhớ lại chuyện mà Hồ Loạn đã kể, lời nói lại nghẹn ở trong lòng.

“Ừm.” Hồ Loạn mặt không chút thay đổi.

Trịnh Thế Bân lơ đãng liếc nhìn, trên màn hình thấp thoáng hiện lên hai chữ “Trương Thục”.

Cũng không chắc chắn có phải là hai chữ này không nữa. Anh ôm Hồ Loạn, nói, “Vằn thắn sắp nát hết ở trong xoong rồi kia kìa, mau ăn đi.” Anh nhớ Hồ Loạn có kể, trước đây cậu từng chịu ngược đãi, cho nên về sau anh muốn đối với cậu thật tốt.

Chỉ là cái tên này hình như anh đã từng nghe qua ở đâu đó rồi.

Càng nghĩ càng thấy không ổn, Trịnh Thế Bân đứng bất động ở trước bàn.

“Để em đi làm mấy món khác.” Chỉ ăn một tẹo thế này không thể no được.

Trịnh Thế Bân vuốt cằm bảo, “Em đi đi. Anh gọi điện thoại đã.” Trịnh Thế Bân cảm thấy rất kỳ quái, cái tên này nghe rất quen. Anh gọi điện về cho Trịnh Nghiên.

“Chị à, người phụ nữ bên ngoài của bố mình tên là gì ấy nhỉ?”

“Em hỏi cái này để làm gì?” Trịnh Nghiên không vui hỏi vặn lại.

Trịnh Thế Bân nhìn bóng dáng Hồ Loạn đang bận rộn ở dưới bếp, nhẹ giọng bảo, “Chị cứ cho em biết trước đi.”

“Trương Thục.”

Trịnh Thế Bân nghĩ, không đến mức trùng hợp đến vậy chứ. Chuyện trong nhà anh không can thiệp nhiều, nhưng đối với người phụ nữ tên là Trương Thục vẫn thỉnh thoảng được nhắc tới qua lời của dì Lưu thì anh cũng biết một chút ít.

“Bà ấy…”

“Sao thế, bà ta còn tới làm phiền em à?” Trịnh Nghiên quả thực đã bị chọc tức, cái người đàn bà kia thật không biết xấu hổ, cứ bám riết không thôi.

“Không phải, đột nhiên em nhớ tới thôi. Em có việc rồi, ngắt máy trước đây.”

Anh vội vàng giải thích trấn an Trịnh Nghiên, trước khi ngắt máy còn nói, “Mấy ngày tới em ở ngoài rồi, không có chuyện gì quan trọng thì đừng gọi cho em nhé.”

Trịnh Nghiên là kiểu người muốn làm gì là phải làm cho bằng được. Đợt vừa rồi vì chuyện công ty nên nhất thời quên mất chuyện trong nhà, lúc này sắp chịu hết nổi rồi. Tay đóng sầm cửa xe vào, Trịnh Nghiên định về nhà một chuyến. Cái chết của đứa nhỏ kia vào năm đó vẫn luôn là một đả kích rất lớn đối với Trịnh Vĩ. Bây giờ một mình cô đi nói chuyện với Trương Thục, cũng không chắc là bà ta có tin không nữa. Phải về thu thập chút tài liệu đã. Các chứng cứ về vụ tai nạn năm đó cùng giấy tờ sinh đẻ của Trịnh Thế Bân đều để trong phòng ngủ của hai vợ chồng Trịnh Vĩ. Từ lúc vợ mất, tuy Trịnh Vĩ vẫn cho người dọn dẹp phòng đó, nhưng cũng chưa từng tiến vào trong. Hành động này cũng khiến Trịnh Nghiên nảy sinh hận ý đối với người phụ nữ bên ngoài của ông.

Cô lén lút đi lên tầng, cuối cùng vẫn kinh động đến bố Trịnh.

“Tiểu Nghiên lên tầng làm gì ấy nhỉ? Lén lén lút lút.” Bố Trịnh đang đọc báo, lơ đãng hỏi dì Lưu, kỳ thật ông cũng không cần nghe câu trả lời.

Dì Lưu nhìn một lúc mới trả lời, “Con bé ở trong phòng ngủ của ngài và phu nhân. Giờ vẫn chưa thấy ra.”

Trịnh Vĩ bỏ báo xuống, ông không tin là Trịnh Nghiên nhớ mẹ nên mới vào đó, huống hồ Trịnh Nghiên tính tình kiên cường, không phải là kiểu người thích hoài niệm, “Để tôi lên xem.”

Vừa mới bước vào liền thấy Trịnh Nghiên đang ngồi bên tủ đầu giường mình, ông gõ gõ cửa phòng, lên tiếng, “Con vào phòng ngủ của chúng ta để làm gì?”

Trịnh Nghiên đứng lên, mở cửa sổ trong phòng ra, hỏi thẳng, “Bố, bố để tư liệu về hai em trai của con ở đâu?”

Bố Trịnh có chút không vui, để lại đồ vật vào chỗ cũ, “Sao con một chút cũng không dịu dàng được như mẹ con vậy?”

“Người ta bảo con gái giống bố mà.” Trịnh Nghiên ngồi trên giường, “Trương Thục đã coi nhà chúng ta thành “nhà” của mình rồi, thật không biết xấu hổ. Bố sợ bà ta không chấp nhận được sự thực, cho nên trước đây con cũng không nói cho bà ta biết chân tướng. Nhưng bây giờ tình hình đã trở nên nghiêm trọng hơn rồi, mọi chuyện cần được đưa ra ngoài ánh sáng.”

Khẩu khí của cô y hệt Trịnh Vĩ thời còn trẻ. Ông có chút hoảng hốt, nghe được cái tên “Trương Thục”, ông đành từ từ ngồi xuống, quay lưng về phía Trịnh Nghiên, “Năm đó, là con đã khiến cho bà ấy mất đi khả năng làm mẹ.” Nếu không phải vì nguyên nhân này…

“Bà ta như thế chính là gieo gió gặt bão. Bố cũng thế.” Trịnh Nghiên hừ lạnh, nói đến chuyện ‘tốt đẹp’ năm đó của bố Trịnh, cô một chút cũng không có một tí cảm xúc nào.

Bố Trịnh nghe xong, càng cảm thấy Trịnh Nghiên nên là con trai mới đúng. Miệng lưỡi cũng thật là…

“Tuy bà ấy yêu tiền, nhưng hồi ấy vẫn luôn một lòng với bố. Lúc đó mẹ con không khỏe, bác sĩ nói không thể sinh con. Con phải biết bà nội bà ngoại của con rất nặng tư tưởng. Trương Thục hồi trẻ nhìn rất được, bố nhất thời cảm thấy phiền muộn nên mới làm thỏa thuận với bà ấy. Không ngờ người ta lại bội ước.”

“Giời ạ, còn chẳng phải là vì tiền của bố đấy à?! Bố xem đi, nửa người của bố đều đã không dùng được nữa rồi. Vì cuộc sống yên ổn của nhà chúng ta sau này, con muốn nói hết mọi chuyện ra. Trước đây là con không hiểu chuyện nên mới đẩy bà ta một cái. Nhưng ai bảo bà ta cứ đến làm ầm nhà chúng ta lên cơ. Mẹ con trong thời gian đấy vẫn còn đang ở cữ đấy.”

“Con cần tư liệu của hai em làm gì?” Trịnh Vĩ quay đầu hỏi.

“Để nói rõ mọi chuyện, để bà ta sớm tỉnh khỏi giấc mộng làm phú bà. Tên hồi đầu của Thế Bân lại được mẹ đặt cho tên của em trai kia. Đứa nhỏ đã chết rồi mới là con của bà ta.”

Đúng là càng lớn tuổi càng dễ mềm lòng. Trịnh Nghiên ngồi xổm xuống, nắm lấy tay bố Trịnh. Trong ký ức của cô, bố Trịnh hồi trẻ cực kỳ đẹp trai. Dù bận đến mấy cũng sẽ về nhà với mẹ. Lúc đó cũng chính là khoảng thời gian kiêu ngạo nhất của cô: Nhìn xem, bố tôi đẹp trai biết bao.

Vừa đẹp trai lại vừa giàu, đàn bà xung quanh muốn dựa hơi có không ít, nhưng vì mẹ mà bố Trịnh đều từ chối hết. Trương Thục rốt cuộc dùng cách gì để bố động tâm được, xem chừng bố Trịnh sẽ không chia sẻ vấn đề này.

“Bố, không phải là bố vẫn còn thích người đàn bà kia đó chứ? Lúc nào cũng nhân nhượng bà ta.” Trên mặt cô lộ vẻ nghi ngờ.

“Con nghĩ linh tinh gì đấy. Cho dù là có thì bố cũng không để mình vào thế bị tiêu khiển đâu.” Trịnh Vĩ vuốt tay con gái, da dẻ người trẻ tuổi căng mịn. Ông đã già rồi, giang sơn hiện tại mà ông cùng đám bạn khai lập nên sau này cũng sẽ giao cho bọn trẻ. Ông đứng lên chậm rãi mở một ngăn kéo, lấy ra từ trong chỗ bí mật một chiếc chìa khóa, sau đó mở tủ sắt ở trong cùng ra.

“Bố, làm gì mà bố phải giấu kỹ như thế chứ?”

“Con đúng là không biết tôn ti trật tự gì cả.” Ông cẩn thận mở tủ sắt ra, bên trong đều là đồ của hai vợ chồng, có cả nhẫn kết hôn cùng ảnh chụp.

Đây là lần đầu Trịnh Nghiên thấy bố cầm đồ của mẹ, cô ngây ngốc đứng đó không nói nên lời, nhìn bố Trịnh cẩn thận lấy ra một hộp gỗ nhỏ.

“Đây là gì hả bố?”

“Là của mẹ chuẩn bị cho các con đấy.” Từ từ mở hộp ra, là ba chiếc nhẫn. Bố Trịnh lấy ra một chiếc hộp nhỏ được bọc bằng nhung, chậm rãi giải thích, “Đây là đồ mà mẹ con chuẩn bị lúc đang mang thai Thế Bân. Mẹ còn làm hỏng nhẫn làm bằng ngọc thạch cũ của bà ngoại con, cho nên làm lại nhẫn kim cương cho con. Lúc Thế Bân còn chưa sinh ra, mẹ con đã khẳng định đó nhất định là con trai. Bố bảo dù nam hay nữ bố đều thích. Mẹ con lại lo lắng làm ra thêm hai đôi nhẫn kim cương nữa. Đồ bố đưa cho con đều là đồ cũ, con cầm cẩn thận một chút.” Ông tiếp tục lấy ra một phong thư, đi ra đóng cửa.

“Bố đúng là quá đáng.” Mắt Trịnh Nghiên hơi ậng nước. Lúc mở phong thư ra thì mới biết bên trong là tư liệu sinh đẻ của hai em trai, thời gian sinh ra hơn kém nhau 5 phút. Vì lí do sức khoẻ nên mẹ Trịnh đã đẻ non ở ngay tại nhà. Còn Trương Thục vì sợ mẹ Trịnh sinh trước mình nên lại càng dùng sức, cuối cùng hai đứa trẻ sinh suýt soát giờ nhau.

Bố Trịnh thở dài, “Con định khi nào đi tìm Trương Thuc.”

“Ngay bây giờ đây.” Trịnh Nghiên bỏ giấy tờ vào trong túi, xoay người chuẩn bị rời đi.

Bố Trịnh giữ tay cô lại, “Chờ vài ngày đã, hè là thời điểm công ty bận nhất mà con lại còn đi. Đợi hôm nào con rảnh thì bố sẽ đi cùng con. Chuyện tình cảm của đời trước không thể làm ảnh hưởng đến thời gian của các con được.”

“Vậy con sẽ đợi thêm một ít ngày nữa.” Trịnh Nghiên ngồi xuống, ngẫm lại thấy mình đúng là quá nóng vội.

“Bao giờ Thế Bân trở về?” Bố Trịnh hỏi.

“Chắc đang bận ở bên người yêu rồi.”

Bố Trịnh buồn bực, “Nó đúng là định tìm con dâu đàn ông cho bố đấy à?”

“Bố, cái gì mà con dâu đàn ông chứ.” Cô khoát tay, “Là tìm thêm một người con trai nữa cho bố. Bố tưởng thằng bé nói đùa với bố đấy à? Mấy năm trước bị đánh bị mắng như thế mà nó vẫn nhất quyết chịu đựng đấy thôi.”

Ngẫm lại cũng phải. Con trai ông từ thời trung học đã nói với ông rằng mình thích một đàn anh khóa trên, ông tức quá liền đánh một trận, nhưng con trai ông vẫn cắn răng không kêu một tiếng, cố chịu đựng.

“Nếu đã xác định rồi thì mang về nhà xem mặt đi.” Bố Trịnh cầm ba-toong, vẻ mặt bất đắc dĩ. Con trai ông cũng giỏi thật, thế mà cũng tìm được một đứa thật này.

Trịnh Nghiên cũng bội phục em trai mình. “Thằng bé chưa tiết lộ cái gì với con cả. Lần trước ăn cơm con

nhìn thấy ở cổ nó có vết đỏ nhạt, hỏi nó thì nó bảo mình có người yêu rồi. Sau đó không tiết lộ gì thêm nữa."

"Chúng nó…Chúng nó còn ấy ấy rồi cơ á?" Bố Trịnh run cả người.

"Chắc chắn là ấy ấy rồi." Trịnh Nghiên cực kỳ khẳng định. Nhìn cái vẻ mặt thỏa mãn của Trịnh Thế Bân là đoán được ngay. Mà ông cụ nhà mình còn thẹn thùng nói "ấy ấy" nữa chứ, bao nhiêu tuổi rồi không biết nữa.

Trong lòng bố Trịnh cực rối, tuy rằng đã chấp nhận rồi nhưng dù sao ông cũng là đàn ông. Ông lại lo lắng hỏi, "Thế Bân, là nằm dưới hay nằm trên thế?" Con mình không thể bị người ta đè được. (#VL: =]]]] Vcc)

"Ôi dào bố ơi là bố ơi, nhìn cái mặt cấm dục kia của con trai bố là biết, nhất định là ở trên." Trịnh Nghiên vỗ vai an ủi bố mình, đỡ ông đi ra ngoài.

"Vậy là được, vậy là được rồi."

Vì bị chuyện kia đả kích, Trịnh Nghiên không còn hứng ăn tối, cũng không muốn ngủ. Trịnh Nghiên liền gọi điện thông báo cho Trịnh Thế Bân, "Bố biết chuyện của em rồi đấy. Nhanh nhanh mang người về đi nhé."

Bên này hai người đang ôm nhau ngủ, Trịnh Thế Bân nghe thế bèn cẩn thận chui ra khỏi chăn, "Sao chị nhanh miệng thế hả?"

"Ài, chuyện này sớm hay muộn rồi cũng phải nói thôi. Thái độ tiếp nhận của bố tốt lắm. Còn hỏi em là ở trên hay ở dưới cơ."

Sắc mặt Trịnh Thế Bân trầm xuống. Mắt nhìn vào khoảng trời tối ngoài cửa sổ, "Vẫn đang trong giai đoạn yêu nhau, chị ít làm phiền em đi."

"Thế Bân, trước đây chị cảm thấy rất ghét bố, mẹ tốt như thế mà bố còn đi ra bên ngoài…" Nếu không có ngày hôm nay, cô căn bản sẽ không biết được mẹ đã chuẩn bị cho cả ba đứa nhiều đến thế. Nghe dì Lưu nói bố rất sợ mẹ sẽ không thích chuyện mang thai hộ kia, nhưng hiện giờ xem ra là cô nghĩ nhiều quá rồi.

Trịnh Nghiên không cười nữa, "Ông chưa bao giờ tâm sự chuyện trong lòng với chúng ta."

"Ai cũng sai cả, tại cả hai bên mà. Chị cũng không cần suy nghĩ nhiều nữa."

"Chị không nghĩ linh tinh. Chỉ là hiện giờ rất sợ ngày nào đó bố 'đi' mất. Em biết không, hôm nay chị sờ tay bố, da dẻ nhăn hết cả ra rồi. Thời gian trước bỏ lỡ quá nhiều năm không ở bên bố. Chị cũng chỉ có một người bố này thôi." Trịnh Nghiên nói tới đây, giọng buồn hẳn ra.

Trịnh Thế Bân nhợt nhạt cười, “Đừng nghĩ nhiều nữa. Hiện giờ mọi người đều rất ổn mà.”

“Ừ, rất ổn.”

——-

Hồ Loạn ngủ rất say. Ngày hôm sau, bữa sáng đều là một tay Trịnh Thế Bân làm.

“Anh dậy sớm quá.” Hồ Loạn nhìn đồng hồ, mới có 7 giờ.

Trịnh Thế Bân đẩy cậu vào phòng tắm, “7 giờ là giờ học sinh lên lớp rồi.”

Hồ Loạn cười, “Nhưng bây giờ đang là hè nhé, 7h là giờ ngủ.”

“Nhanh đánh răng rửa mặt rồi còn ra ăn sáng.”

Hồ Loạn gật đầu. Vừa đánh răng vừa ló ra nhìn anh. Áo sơmi trắng, rất có phong thái của học trưởng. Đối tượng đầu tiên xuất hiện trong giấc mơ của cậu chính là Trịnh Thế Bân. Nhớ hồi còn ở ký túc xá, có lần cậu còn nói mơ, bị bạn cùng phòng phát hiện liền bị trêu một trận. Nói cậu đúng là không còn là trẻ con nữa rồi, còn hỏi cậu đối tượng trong mơ là ai.

“Anh Trịnh.”

“Sao thế?” Ảnh đế không quay đầu lại.

“Tay anh dùng trong quảng cáo rất nhiều. Không phải là anh nên tránh động nước sao?”

Vấn đề này thật ngốc. “Anh cũng không phải là dân chuyên nghiệp. Lần đóng quảng cáo đấy là anh làm thay cho một người bạn thôi.”

“Thật đáng tiếc.” Hồ Loạn súc miệng xong, đi qua chỗ Trịnh Thế Bân. Ngón tay anh thon dài, khớp xương rõ nét, móng tay sạch sẽ, thật đẹp.

Trịnh Thế Bân thuận thế đặt người cậu dựa tường, cọ trán vào nhau, nhỏ giọng nói, “Hai tay này đều là của em.” Tay của anh lần ra phía sau người cậu, vuốt dọc từ sống lưng xuống éo, tay đảo quanh, sau đó mó vào trong áo ngủ của cậu, ngón tay vừa động qua nước man mát chạm vào làn da ấm nóng của cậu khiến cậu phát run.

46. Chương 46: Dung Nhập

Hôn một lúc lâu hai người mới chịu tách ra. Khoang miệng của cả hai đều tràn ngập mùi kem đánh răng. Hai tay Hồ Loạn vòng lên cổ của Trịnh Thế Bân, khúc khích cười, "Em chưa từng nghĩ sẽ có một ngày em lại có thể đối mặt với anh ở khoảng cách gần đến như vậy."

"Anh cũng không nghĩ đó là em." Trịnh Thế Bân vươn ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa xoa trán Hồ Loạn.

Trịnh Thế Bân cũng đã từng lo lắng về một nửa của đời mình sau này, có thể sẽ có người nào đó, mà cũng có thể sẽ không. Ánh mắt nóng bỏng của Hồ Loạn đã tiến thẳng vào trong lòng anh, cho nên anh luôn nhớ rõ về cậu, mang theo cảm giác tò mò cùng hứng thú, từng bước tiến vào thế giới của cậu.

Thời tiết ngày mùng 7 không phải là quá nóng. Hồ Loạn nằm úp sấp trên đùi Trịnh Thế Bân, chuẩn bị ngủ trưa. Không biết có phải do tối qua cậu ngủ quá nhiều hay không mà bây giờ đầu óc có chút mơ màng. Cậu ôm thắt lưng của anh, cọ cọ người rồi bảo, "Em muốn đi thăm chị Dĩ Văn."

Trịnh Thế Bân đang nhắm mắt liền mở mắt ra, "Bụng của cô ấy cũng to rồi." Triệu Dĩ Văn sau khi mang thai liền an phận ở nhà dưỡng thai.

Lúc này anh mới nhận ra, từ lúc quen biết Hồ Loạn đến nay cũng đã được gần 2 năm rồi.

Nghe nói hai người muốn tới thăm mình, Triệu Dĩ Văn rất mừng. Cô đỡ bụng đi quanh nhà quét tước dọn dẹp một lượt, sau khi mang thai cơ thể cũng bị mập lên, nhưng cũng không tính là khó coi.

Hồ Loạn và Trịnh Thế Bân mua đồ dành cho em bé đến tặng Triệu Dĩ Văn. Triệu Dĩ Văn rất thích, "Ở nhà buồn sắp chết rồi đây này. Cả ngày chỉ có thể đi loanh quanh rồi ăn cơm, nhà thì lớn mà ngay cả một người nói chuyện cũng chẳng có."

"Cố gắng thêm mấy tháng nữa là được rồi." Hồ Loạn nhìn bụng cô.

Triệu Dĩ Văn xoa xoa bụng, "Mấy tháng sau chắc chị đang gào thóc trên bàn đẻ mất."

Hồ Loạn ngạc nhiên hỏi, "Chị không định sinh mổ à?"

Triệu Dĩ Văn cười cười, cô cũng muốn sinh mổ nhưng sinh như thế sẽ không tốt cho cục cưng của mình, "Ừ, thai đầu sinh tự nhiên vẫn tốt hơn chứ em." Cô không định chỉ dừng lại ở một con.

"Mà hai người đến chung với nhau khiến tôi thật ngạc nhiên đấy nhé." Cô cứ có cảm giác quan hệ hai người thật tốt. Triệu Dĩ Văn nhìn ánh mắt ôn nhu của Trịnh Thế Bân, tay anh thỉnh thoảng còn đụng chạm vào tay của Hồ Loạn. Hồ Loạn ngại ngùng, hơi dịch người về bên trái.

Triệu Dĩ Văn chưa từng thấy Trịnh Thế Bân nhìn ai đó như nhìn Hồ Loạn lúc này. Cô thấy hết nhưng không nói lời nào. Dù có là bạn bè tốt đến đâu thì chuyện này cũng không thể tùy tiện nói ra được.

Hồ Loạn tiến lên, cẩn thận sờ lên cái bụng bầu của Triệu Dĩ Văn, "Lên chức mẹ thật sướng."

"Đúng thế." Triệu Dĩ Văn yêu chiều xoa bụng của mình. "Mà em đã bảo chị giúp việc nấu cơm rồi, hai người ở lại ăn đi."

"Không cần đâu. Chế độ ăn của em không giống với của bọn anh. Tính trước ngày sinh đi rồi nghỉ ngơi cho thật tốt. Hôm em sinh anh và Hồ Loạn sẽ tới thăm cục cưng của em."

Triệu Dĩ Văn là phụ nữ, rất mẫn cảm, cho nên cô liền nắm bắt được cụm từ trọng điểm "anh và Hồ Loạn". Hồ Loạn giúp cô đứng lên, cô tiễn hai người ra đến cửa. Lúc đi bên cạnh Hồ Loạn, trong mũi cô tràn ngập mùi của Trịnh Thế Bân, quá giống. Cô và Trịnh Thế Bân hợp tác với nhau rất nhiều lần, ban đầu báo chí còn tung hô hai người chính là "kim đồng ngọc nữ", nhưng Triệu Dĩ Văn đã sớm biết chuyện này là không thể nào. Tuy bề ngoài của Trịnh Thế Bân rất hút phái nữ, nhưng thực ra anh lại là…

Hồ Loạn cẩn thận đỡ cô, tới cửa thì buông tay ra, "Bọn em đi trước đây."

"Ừm, bye bye." Nhìn bóng người đi xa, Triệu Dĩ Văn nắm khung cửa, không dám nghĩ nhiều, thở dài đi lên tầng ngủ.

Hồ Loạn nhìn cảnh sắc bên ngoài xe, sầm uất đến mê người, cậu vươn tay đón ánh nắng, miệng mỉm cười, đột nhiên quay đầu lại nói với ảnh đế, "Tết năm nay anh về nhà cùng em được không?" Tuy miệng mỉm cười nhưng tay lại phát run, chỉ có cậu mới biết được, Trương Thục nhất định sẽ đánh chết mình mất.

Cậu đã kéo theo đứa con trai mà Trương Thục vẫn luôn tự hào trở thành một người đồng tính luyến ái.

Lúc các nam sinh khác yêu sớm thì Hồ Loạn lại đang rối rắm về chuyện mình thích đàn ông. Cho nên lúc đó Trương Thục vẫn rất vừa lòng với Hồ Loạn, vì bà luôn miệng kêu Hồ Loạn không được yêu đương sớm.

Chỉ sợ là bà chưa từng nghĩ cậu lại đi thích đàn ông.

Điều hòa trong xe cũng không thể tiêu tán lãnh ý trên người, Hồ Loạn dựa đầu lên cửa kính xe, nhắm mắt lại, càng nghĩ càng sợ.

Trịnh Thế Bân không hiểu, liền hỏi lại, "Sao đột nhiên lại nói tới chuyện này?"

"Chỉ là…muốn gặp…" Hồ Loạn cúi đầu.

Trịnh Thế Bân cẩn thận quan sát cậu, sau đó quyết định vòng xe tới một rạp chiếu phim ở gần đây.

"Sao anh lại lái xe tới đây?" Hồ Loạn không định xuống xe. Cậu bị nhận ra thì cũng không sao, nhưng Trịnh Thế Bân thì khác.

Trịnh Thế Bân xuống xe, vòng qua mở cửa xe bên kia, kéo tay cậu ra ngoài, anh còn đưa cho cậu một chiếc khẩu trang, sau đó đi thẳng tới quầy bán vé.

Người bán vé trông rất trẻ, liếc nhìn hai người đàn ông trước mặt, sau đó chỉ tay vào một người, "Trịnh…" Kết quả cả nửa ngày vẫn không thốt lên được hết câu.

Ăn mặc như thế này quả thật là không tiện. Vóc dáng của Trịnh Thế Bân rất chói mắt, khí chất cũng không thể khinh thường. Hồ Loạn mãnh mẽ kéo tay anh đi vào thang máy, bỏ khẩu trang xuống, thở một hơi, đưa lưng về phía camera ngăn tầm nhìn, "Chúng ta về nhà thôi."

"Hôm nay có một bộ phim rất hài. Anh thấy em tâm tình không tốt, mà anh lại chẳng biết cách dỗ dành." Trịnh Thế Bân cầm tay Hồ Loạn, tay cậu đầy mồ hôi nhưng anh cũng không buông ra. Anh kéo tay cậu đến bên môi rồi hôn xuống.

"Đinh!" cửa thang máy mở ra.

Bên ngoài rất đông người, Trịnh Thế Bân lập xoay người chống tay chắn trước mặt Hồ Loạn, vì cậu vừa mới bỏ khẩu trang xuống nên lúc này mặt đang lộ ra ngoài.

Hồ Loạn cảm tưởng như mình đang phát sốt, tận lực áp vào vách thang máy, từ từ thả lỏng, dựa người vào người Trịnh Thế Bân, nói thầm, "Phim hài này không hay đâu, em xem cũng sẽ không vui lên được." Phim hài thời nay đã không còn giữ được chất hài như ngày xưa nữa rồi.

"Phim đó có sự góp mặt của rất nhiều diễn viên có thâm niên, đều là người anh quen cả, không sợ anh sẽ đi mách với họ lời vừa rồi của em à?" Trịnh Thế Bân ghé vào lỗ tai cậu, thổi một hơi, giọng khàn khàn.

Giận dỗi cào cào lên bụng Trịnh Thế Bân, Hồ Loạn ngẩng đầu lên bảo, "Anh mách đi. Em sẽ nói anh là kẻ đồng lõa." Giọng nói chuyện hơi to, hai chữ "đồng lõa" thường chỉ được dùng trong những tình huống không tốt đẹp gì, tất cả mọi người trong thang máy liền quay đầu lại nhìn xem người đang nói là ai.

Nhìn một hồi, thấy hai người đeo khẩu trang kín mít, ánh mắt lảng tránh, không phải là có tật giật mình đấy chứ?! Trên người không phải là có mang theo dao hay vũ khí gì đó chứ?

Không ngờ bị mọi người nhìn dữ như thế, Hồ Loạn cảm thấy rất xấu hổ. Cậu hơi giãy ra khỏi vòng tay của Trịnh Thế Bân, đầu cúi xuống càng lúc càng thấp.

Lúc này trong đám người bỗng có một giọng nữ vang lên, "Trời ạ, người kia trông giống Trịnh Thế Bân quá!"

"Đúng là hơi giống. Mà người bên cạnh cũng giống giống...Hồ Lăng, đúng không?"

Trịnh Thế Bân hơi ho nhẹ, anh nhẹ quay đầu đi, lại lộ ra sườn mặt. Chỉ chưa đầy mấy giây sau, tiếng truy vấn nổi lên càng nhiều.

"Cho bọn em chụp một tấm đi Trịnh Thế Bân!"

"Xin lỗi, mọi người nhận nhầm người rồi." Cửa vừa mở, Trịnh Thế Bân liền vội kéo tay Hồ Loạn ra ngoài. Chạy tới một cửa hàng mới dừng lại.

"Làm sao bây giờ? Nhỡ mai chúng ta bị lên trang đầu thì sao?" Hồ Loạn vẫn chưa hết kinh hồn, sắc mặt trắng bệch.

Trịnh Thế Bân nhìn cậu trấn an, lại nói, "Hay là công khai nhé?"

"Em không muốn." Hồ Loạn lập tức cự tuyệt.

Trịnh Thế Bân nhíu mày, có chút giận. Nhưng lại nghĩ đến chuyện sự nghiệp của Hồ Loạn mới phất lên, không chịu nổi dư luận, không giống như mình.

Hồ Loạn nắm tay anh, nhẹ giọng nói, "Em tưởng, anh là ảnh đế thì sẽ sợ công khai chứ?"

Trịnh Thế Bân dùng sức nắm chặt tay Hồ Loạn. Cậu ngồi xụp xuống, ngẩng đầu lên nhìn anh. Làm việc gì cũng phải có dũng khí dám gánh vác hậu quả, đáng tiếc là cậu lại không dám, vì Trịnh Thế Bân là người của công chúng.

"Anh không có yếu đuối đến mức đấy đâu." Trịnh Thế Bân ngồi xổm xuống, vuốt ve mặt Hồ Loạn, "Anh còn nghĩ là em chỉ muốn cùng anh thử yêu đương chứ."

"Thử là thử thế nào?! Anh chính là mối tình đầu của em đấy." Hồ Loạn đánh lên tay Trịnh Thế Bân.

Cái đánh này không quá đau, Trịnh Thế Bân cười, "Vậy là anh nhặt được báu vật rồi."

Hồ Loạn hơi đỏ mắt, miệng mở nửa ngày mới nghẹn ngào "hừ" được một tiếng. Cậu đứng dậy toan bước đi, Trịnh Thế Bân lại ôm cậu từ phía sau. Toàn thân Hồ Loạn phát run. Anh cảm thấy Hồ Loạn như lúc này thật xa lạ, nhưng cũng rất đáng yêu.

Hồ Loạn chưa từng thể hiện tính cách này ở trước mặt anh.

"Em muốn anh thưởng gì nào?" Anh nhẹ nắm tay Hồ Loạn.

Hai người đi sóng vai ở trên đường, bất tri bất giác sắp đến được bãi đỗ xe, Hồ Loạn dừng bước, mắt phát sáng nhìn Trịnh Thế Bân, nói, "Anh thưởng gì em sẽ lấy cái đó."

Thật giống trẻ con. Trịnh Thế Bân cười cười, thấy sắc mặt Hồ Loạn không được tốt, liền nói, "Để anh đưa em tới một chỗ."

Trịnh Thế Bân đưa cậu tới nhà riêng của mình. Ở đây vẫn giống như lần đầu tiên cậu tới, sạch sẽ không một hạt bụi. Trịnh Thế Bân mở cửa thư phòng, để Hồ Loạn vào trong.

"Nhiều quá!"

Nhìn một đống cúp ở trong phòng đến hoa cả mắt. Hồ Loạn tùy ý liếc mắt nhìn cúp dành cho Nam diễn viên xuất sắc nhất.

"Với anh mà nói thì cúp này đều là vật vô tác dụng." Trịnh Thế Bân nâng cằm Hồ Loạn lên, bốn mắt nhìn nhau, anh hôn lên môi cậu, cười nói, "Nghịch ngợm."

Anh muốn nói rằng, cúp trao giải ngày nay đã không còn trong sáng đơn thuần như ngày xưa nữa, người được trao cúp cũng có thể là được người chống lưng đằng sau.

Hồ Loạn không phục, hôn lại anh. Hôm nay cậu đặc biệt lớn mật, lúc hôn còn cắn môi dưới của anh như muốn trả thù, ánh mắt mở to trừng anh nhưng lại không có một chút uy lực nào, ngược lại chỉ khiến anh cảm thấy buồn cười.

Hai người hôn tới hôn lui, không biết là ai động thủ thò tay vào trong quần của đối phương trước, toàn thân của cả hai đổ đầy mồ hôi.

Đầu óc như bị mê hoặc, lúc tỉnh táo lại thì đã thấy mình đang nằm trên giường rồi. Hồ Loạn mềm nhũn người, thở dốc, cản động tác tay của Trịnh Thế Bân. Cậu liếm môi, nhỏ giọng bảo, "Để em."

Trịnh Thế Bân ngạc nhiên, trong đầu thầm nhớ lại xem hôm nay Hồ Loạn có uống rượu không, nghe nói uống rượu vào thì con người ta sẽ mạnh dạn hơn. Phải biết rằng Hồ Loạn là kiểu người rất hay ngượng ngùng.

Trên phim là quân sư ôn nhuận như ngọc, trí dũng song toàn trên giường lại trở nên cực kỳ lúng túng, ngượng nghịu.

"Anh nằm xuống đi." Hồ Loạn trở mình, ngồi lên người anh. Mông cậu chạm vào thứ cứng cứng, không cần nói cũng biết đó là gì. Cậu theo bản năng cắn môi, rướn người về phía trước, thân thể hai người càng thêm áp sát, trong đầu cậu thậm chí còn có thể vẽ ra được hình dạng của thứ đó.

Thật muốn phát điên lên được. Trong đầu nóng bừng lên.

Thân thể cọ sát đã khiến cho tiểu huynh đệ của Trịnh Thế Bân đứng thẳng lên. Anh cố gắng kiềm chế, nhìn vẻ mặt kiên định đã sớm biến mất của Hồ Loạn.

Hô hấp dồn dập, Hồ Loạn cảm thấy ánh đèn trong phòng ngủ thật chói mắt. Cậu cắn răng tắt đèn đi. Cuối cùng trong phòng chỉ còn lại ánh trăng chiếu vào. Trong bóng đêm, thính giác trở nên cực kỳ mẫn cảm, tiếng thở dốc của cả hai quyện vào nhau, Hồ Loạn run tay vói vào trong quần Trịnh Thế Bân, môi mơn trớn môi của anh, từ khóe miệng trượt xuống hầu kết.

Trịnh Thế Bân không nhịn được nuốt nước miếng. Thật…chủ động…

Hồ Loạn cắn hầu kết của anh, nghe tiếng rên của anh. Cậu vươn đầu lưỡi nhẹ liếm lên. Trịnh Thế Bân giữ thắt lưng Hồ Loạn, xoay người nằm lên trên, "Quá chậm." Anh thật muốn ăn tươi nuốt sống Hồ Loạn ngay lập tức.

Nụ hôn kịch liệt khiến Hồ Loạn khó thở, mắt nhòe nước.

Độ ấm trên người Trịnh Thế Bân như khiến cậu muốn nổ tung. Trịnh Thế Bân đưa bàn tay to chu du trên người Hồ Loạn, khàn giọng nói, "Tất cả đều là mùi hương mà anh quen thuộc."

"A…" Hồ Loạn ngửa đầu, hôn lên cổ anh, cả người khô nóng.

Mắt cậu đẫm nước như sắp khóc đến nơi. Trịnh Thế Bân cọ cọ giữa hai chân Hồ Loạn, dẫn dắt cậu đạt tới cao trào. Nhìn cậu liều mạng nhịn tiếng rên, thở hồng hộc ôm lấy chính mình, hành động tràn đầy tín nhiệm.

Trịnh Thế Bân đưa tay vòng quanh nếp uốn ở bên dưới, ngón tay đảo quanh, mắt anh đỏ cả lên. Anh duỗi một ngón tay ấn vào bên trong cậu.

"Ưm…" Hồ Loạn hơi mở mắt rồi lại nhanh chóng nhắm mắt lại. Đùi run run cọ lên chân của anh, cơ thể dán sát lên người anh.

Bóng đêm càng lúc càng sâu, hơi thở dồn dập chính là liều thuốc kích tình tốt nhất. Hồ Loạn cảm tưởng như mình sắp phát điên rồi. Vừa muốn khóc, vừa muốn hét lên, cuối cùng cậu bị anh lấp đầy.

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, điện thoại để ở ngay bên gối. Hồ Loạn cũng không hiểu mình

lấy khí lực ở đâu ra mà kiên trì muốn nghe máy, chỉ là lúc nhìn thấy tên người gọi đến, mắt cậu lạnh xuống.

"Em nghe máy đi." Trịnh Thế Bân dừng động tác. Hồ Loạn cảm nhận được lửa nóng trong mắt Trịnh Thế Bân. Cậu lắc đầu, chủ động dán lên người anh. Tay ấn xuống chế độ im lặng. Thả điện thoại xuống sàn nhà. "Em không biết số kia."

Đêm là thời gian để nghỉ ngơi. Hồ Loạn đột nhiên thất thần nghĩ, nếu như không có Trương Thục thì tốt biết mấy.

Không không không, không nhờ có Trương Thục thì sao cậu có thể ở bên Trịnh Thế Bân lúc này đây cơ chứ.

"Em rất thích anh." Hồ Loạn cắn tai anh, thở dốc, đầu nóng lên, lúc mở mắt ra cảm thấy cả người như mê mệt.

Trịnh Thế Bân giữ chặt hai tay cậu, ánh mắt như muốn xuyên thủng vào bên trong cậu. Anh mạnh mẽ đẩy hạ thân vào, trầm giọng nói, "Anh yêu em."

Đêm nay xuân ý dạt dào, Hồ Loạn mơ mơ hồ hồ cảm nhận người mà cậu yêu đang ở trên thân thể của cậu.

Sau đó, Hồ Loạn không còn nhớ rõ được cái gì nữa.

47. Chương 47

6 giờ sáng, trời bắt đầu mưa. Hồ Loạn bị tiếng mưa làm cho tỉnh dậy, trời vẫn chưa sáng hẳn, trong phòng một khoảng mờ mịt.

Cậu vừa động, Trịnh Thế Bân lập tức tỉnh dậy. Anh ôm siết người cậu, nhẹ giọng bảo, "Ngủ tiếp đi."

"Ừm." Hồ Loạn ôm chăn bao trùm kín lên người. Trên người cả hai đều không mặc gì, da thịt ấm nóng cọ sát vào nhau, cậu thật sự hưởng thụ cái loại cảm giác này.

"Hồ Loạn, có người cứ gọi điện thoại cho em suốt này." Trịnh Thế Bân cầm điện thoại, trên màn hình vẫn là một dãy số xa lạ. Anh nhớ tối qua Hồ Loạn có nói không biết số này, nhưng nếu đây thật sự là người quen gọi tới thì sao.

"À." Hồ Loạn nhìn thoáng qua, thật sự là không biết số này, nhưng vẫn nhấn xuống nút nghe, "Alô, ai thế ạ?"

“Cuối cùng cháu cũng bắt điện thoại!” Bên kia đầu dây là giọng một người đàn bà đang nói rất to.

Mơ hồ cảm giác giọng nói này có vẻ quen quen, Hồ Loạn nhíu mày ngồi dậy, “Cô tìm cháu có việc gì à?”

“Mẹ cháu nhập viện rồi. Cháu mau về nhà đi.”

Cậu liếc qua đồng hồ, đáp lại, “Mẹ cháu vẫn khỏe mà.” Sao có thể nhập viện được chứ. Hồ Loạn định tắt máy, đây có lẽ là kẻ lừa đảo.

“Bố tổ, hôm qua mẹ cháu còn chơi mạt chược với cô kia kìa. Mới đánh được nửa ván thì đột nhiên ngã lăn ra. Bác sĩ nói cái gì mà ung thư phổi ấy. Cháu mau về đi nhớ.”

Lúc mới nhận điện thoại cậu vẫn còn cảm thấy buồn ngủ, nghe xong câu này cả người hoàn toàn tỉnh táo.

Trương Thục mắc chứng nghiện rượu và thuốc lá cực kỳ nặng. Hễ cứ cảm thấy có chuyện gì không được như ý của mình mà không thể nào phát tiết thì bà sẽ chơi mạt chược với bạn bè thâu đêm. Tim Hồ Loạn đập thình thịch. Vậy cuộc gọi tối qua…

Hỏi địa chỉ của bệnh viện xong, Hồ Loạn vội vàng đứng lên mặc quần áo.

Trịnh Thế Bân đamh nấu cháo, nghe động tĩnh trong phòng liền ló mặt hỏi, “Sao thế?”

Hồ Loạn đỏ bừng mặt, “Mẹ em nhập viện rồi.”

“Tới sân bay.” Trịnh Thế Bân dứt khoát cởi tạp dề ra, trong lòng cảm thán hôm nay không làm được cơm sáng cho Hồ Loạn rồi. Anh an ủi Hồ Loạn rồi tự mình lái xe đưa cậu ra sân bay. Trên đường đi anh có dừng xe lại mua mấy chiếc bánh bao. Bác gái trung niên “ai dô” một tiếng rồi đề nghị chụp ảnh, xin chữ ký của anh.

“Em có biết tình huống lúc này ra sao rồi không?” Anh đưa bánh bao và sữa đậu nành cho cậu.

Hồ Loạn cầm đồ trong tay nhưng cũng không muốn ăn. Cố gắng để ngữ khí của mình thật bình thường mà trả lời, “Bị ung thư phổi.”

Bệnh ung thư thường rất khó chữa khỏi, Hồ Loạn run run cầm bánh lên miệng cưỡng chế mình ăn một miếng, thật vô vị.

Cậu không có người thân. Lúc bố cậu kết hôn ở ngoài đã cắt đứt quan hệ với gia đình bên nội mất rồi. Ông nội còn tát vào mặt bố, bảo bố làm mất mặt gia đình. Lúc mẹ cậu tự sát, bên nhà ngoại cũng đã cố liều mạng giành quyền nuôi dưỡng cậu nhưng không được.

Cho tới tận lúc ông bà chết cũng chưa được nhìn đến mặt của đứa cháu ngoại yêu quý.

Cậu từng xem một tờ giấy quảng cáo, nói rằng hút thuốc suốt 20 năm, phổi sẽ bị tổn hại. Cậu cũng từng nhắc nhở Trương Thục cẩn thận, nhưng đều bị bà khước từ.

Cho dù bà chưa từng đối xử với cậu như con ruột, nhưng bao nhiêu năm sống cùng nhau như thế, đối với Hồ Loạn mà nói thì cũng coi như là một loại vướng bận.

"Nếu không ổn thì chúng ta liền chuyển viện. Tìm bệnh viện nào có điều kiện chữa trị tốt một chút." Trịnh Thế Bân đề nghị.

Hồ Loạn khẽ đáp, "Ừm."

Suốt quãng đường còn lại đều bị bao phủ bởi sự trầm mặc.

Cho đến lúc bước tới trước cổng kiểm tra an ninh, Trịnh Thế Bân vẫn luôn im lặng mà nắm tay Hồ Loạn. Ngón tay xoa xoa tay cậu, thầm thì an ủi. Hồ Loạn không muốn nói thì anh sẽ không hỏi.

"Anh về đi. Anh còn phải quay phim mà." Tối qua cậu đã tìm hiểu thông tin rồi, hiện tại Trịnh Thế Bân đang nhận quay hai bộ phim. Mỗi lần quay đều là chạy tới chạy lui giữa hai trường quay. Ba ngày cũng có thể quay được một số cảnh quay ngắn.

"Không cần, anh đi cùng em."

Hồ Loạn ngẩng đầu, phát hiện trong tay ảnh đế có hai tấm vé máy bay, nhất thời sửng sốt, sau đó ảm đạm bảo, "Không cần như thế đâu."

Nhớ ra anh còn chưa ăn sáng, bánh bao cũng đều là đưa hết cho mình. Cậu đưa số bánh bao còn lại cho Trịnh Thế Bân.

Trịnh Thế Bân nhận lấy, đứng xử lý hai cái bánh bao ngay trước mặt Hồ Loạn, ăn xong còn làm ra bộ dạng mình đã no, sau đó mới bảo, "Đi thôi."

Hồ Loạn muốn nói gì đó, cuối cùng vẫn lựa chọn cách im lặng. Tay của cậu vẫn bị anh nắm lấy.

Hai người ngồi máy bay nên dĩ nhiên không hề biết tin tức đang tràn lan trên mạng.

Sau 4 giờ bay, Trịnh Thế Bân mở máy lên, điện thoại kêu lên không ngừng.

“Có chuyện gì thế?” Anh gọi điện qua cho trợ lý.

Trợ lý run giọng bảo, “Anh Trịnh, anh bị lên trang nhất rồi. Nói là anh đã có người yêu, sau đó tin đồn loan ra khắp nơi, còn có ảnh chụp của anh với một người đàn ông khác.”

Trịnh Thế Bân từ từ dừng lại. Hồ Loạn tò mò nhìn anh.

Trịnh Thế Bân trấn an nhìn cậu, nhàn nhạt nói, “Bơ bọn họ đi. Mấy ngày nay tôi không về được. Trong nhà đang có chuyện.”

Trong nhà…có chuyện?

Trong lòng Hồ Loạn cảm thấy có chút ấm áp.

—-

Bác sĩ nói Trương Thục đang bị ung thư giai đoạn cuối rồi, vì bà thường xuyên có thói quen gây hại cho sức khỏe, đến lúc bệnh bùng phát mới nhận ra thì đã muộn rồi.

Người đang chăm sóc Trương Thục là một người bạn tốt của bà. Thì ra hôm qua khi ngồi chơi mạt chược cùng nhau, lúc mọi người đang vừa hút thuốc vừa cười ha hả thì sắc mặt Trương Thục bỗng cứng đờ, ngã lăn ra mặt đất, toàn thân run rẩy. Mọi người sợ quá, lập tức gọi cấp cứu. Trương Thục thì lâm vào trạng thái hôn mê, miệng còn hộc máu.

Cuộc điện thoại tối qua chính là mọi người dùng điện thoại Trương Thục gọi cho Hồ Loạn, nhưng Hồ Loạn lại không nhận máy. Sau đó di động hết pin, nhưng vì mọi người vẫn nhớ kỹ số của Hồ Loạn nên lại tiếp tục gọi điện thoại qua cho cậu.

Tối qua…Tối qua cậu đang làm gì chứ?

Hồ Loạn ngồi xụp xuống đất, tay nắm tóc, đầu trống rỗng.

Người đàn bà kia đi đi lại lại, hai tay xoa xoa vào nhau tỏ ý thật rõ ràng, Trịnh Thế Bân nhìn Hồ Loạn đang ngồi xụp xuống mặt đất, lại quay ra hỏi, “Cô chi ra tổng cộng bao nhiêu tiền rồi?”

“Ài, không nhiều lắm đâu. 8 vạn 312 đồng thôi.” Người đàn bà bày vẻ mặt tươi cười.

Trịnh Thế Bân hơi sững người, nhưng cuối cùng vẫn viết chi phiếu cho bà ta.

“Nhà anh chị này định thế nào đây? Rốt cuộc có làm phẫu thuật hay không hả?” Y tá bước tới nhắc nhở, khẩu khí cực kỳ không tốt, đại khái là đã coi trường hợp này chính là con cái sợ bố mẹ làm gánh nặng cho mình.

Người đàn bà kia luống cuống, nói câu “Nhà tôi còn có việc” xong liền bỏ chạy luôn.

Hồ Loạn đứng lên, mặt tái mét, “Hết bao nhiêu, để em đi đóng viện phí.”

“Ừm, đi thôi.”

Nộp tiền xong, Hồ Loạn ngồi trước cửa phòng phẫu thuật, nhỏ giọng hỏi ảnh đế, “Tin tức trên truyền thông…” Trong tay cậu cầm chiếc điện thoại đã hết pin từ lâu.

Trịnh Thế Bân ngồi xuống cạnh cậu, day day mi tâm, “Không có gì, không chụp đến em đâu.”

Biết là anh hiểu lầm, Hồ Loạn nhìn một hồi rồi đan năm ngón tay vào tay ảnh đế, “Nhưng sẽ ảnh hưởng đến anh.” Ảnh hưởng tới cả sự nghiệp cùng thanh danh.

Thực ra Trịnh Thế Bân thật sự không quan trọng chuyện này, nghề diễn là công việc của anh nhưng cũng không phải là tất cả. Nếu như là lúc còn trẻ thì anh nhất định sẽ thanh minh cho mình, nhưng đã trải qua bao nhiêu năm, trái tim sớm cũng đã lạnh nhạt, đây cũng chỉ là sự thật được phơi bày ra mà thôi.

“Đừng nghĩ nhiều, không có chuyện gì đâu. Nhưng còn em, bệnh viện với phim trường bên kia thì em định tính thế nào?”

“Em vẫn chưa nói cho lão A biết.” Hồ Loạn cúi đầu, bất đắc dĩ mượn điện thoại của Trịnh Thế Bân gọi cho lão A trình bày sự việc, lão A lúc đầu im lặng vài giây, sau đó ho khan vài tiếng rồi đáp ứng.

Tối hôm sau Trương Thục tỉnh lại, vừa mở mắt ra liền thấy trong phòng bệnh có hai người đàn ông, một người là con riêng của mình, một người là…Bà nhìn chằm chằm thật lâu, lệ từ khóe mắt đã có nếp nhăn chảy xuống.

Trong lòng Hồ Loạn thấp thỏm không yên. Cậu đứng lên lấy khăn mặt lau nhẹ tay cho Trương Thục, “Đây là bạn con, Trịnh Thế Bân.”

Lúc nói câu này, Hồ Loạn không dám nhìn vào mắt bà.

“Cháu chào cô.”

Phản ứng của Trương Thực thật kỳ lạ. Trịnh Thế Bân tạm gác lại quan hệ giữa mình và Hồ Loạn, thật

cẩn thận quan sát người phụ nữ trước mặt mình. Nếu không phải nghe được Hồ gọi bà là mẹ thì anh còn tưởng đây là chị lớn của Hồ Loạn nữa chứ.

Trương Thục bảo dưỡng da dẻ rất tốt, cho nên trông vẫn rất trẻ tuổi.

Vừa nghe đến tên, Trương Thục liền biết ngay. Bà vừa mới làm phẫu thuật, cơ thể vẫn còn yếu, lúc này gặp được người mình mình vẫn hằng đêm mong nhớ, đây cũng coi như được an ủi phần nào. Cho nên bà cố gắng nâng tay lên đặt lên mu bàn tay của Hồ Loạn, ý bảo: Làm tốt lắm.

Hồ Loạn hiểu ý bà, cười khổ nói, "Con sẽ thuê người giúp việc tới chăm sóc cho mẹ. Bác sĩ nói sau khi xuất viện vẫn phải thường xuyên đến bệnh viện kiểm tra, mẹ đừng quên đấy."

Cái mạng lần này là được nhặt trở về, cho dù đã làm phẫu thuật, có thể sống tiếp hay không còn phụ thuộc rất nhiều vào Trương Thục.

Vốn muốn ở lại thêm mấy ngày, nhưng tình hình lại không cho phép. Lão A giục liên tục.

Trịnh Thế Bân vẫn đứng bên cạnh Hồ Loạn. Sau khi gặp được Trương Thục, Trịnh Thế Bân nhăn mày lại. Hồ Loạn tiến lên vuốt trán anh, "Nhăn hết cả trán rồi đây này."

Trịnh Thế Bân cúi đầu hôn lên tay cậu, giọng khàn khàn bảo, "Đã mua xong vé máy bay rồi."

Hồ Loạn tựa đầu vào vai Trịnh Thế Bân, nhìn quanh thấy không có ai nên động tác cũng thoải mái hẳn lên, "May là cuộc phẫu thuật thuận lợi." Nếu không, e là cậu không chịu nổi kích động này mất.

Trịnh Thế Bân trông không giống với Trương Thục, một chút cũng không.

Công chúng không nhìn ra người đàn ông thấp hơn Trịnh Thế Bân nửa cái đầu ở trong ảnh là ai, nhưng Tiểu Chu lại biết, lão A cũng biết, ở bên cạnh nhau suốt ngày như thế, chỉ cần liếc một cái là nhận ra người ngay.

Lão A lo lắng chạy không yên, tự mình đi tới bệnh viện, câu đầu tiên phun ra chính là, "Mẹ nó, cậu là gay đấy à?"

"Đúng thế." Hồ Loạn nói có chút khó khăn.

"Đệt!" Lão A khiếp sợ ôm đầu, tuy cũng đã từng xử lý không biết bao nhiêu chuyện, nhưng y lại chưa hề có kinh nghiệm trong việc xử lý chuyện như thế này. "Hồ Loạn, tôi không có ý coi thường cậu, cậu hẳn cũng

biết sếp của chúng ta cũng là gay mà. Nhưng sao chọn ai không chọn, cậu lại chọn đúng vị thiên vương kia chứ?"

Trịnh Thế Bân không phải là nghệ sĩ của Hầu thị, nhưng cũng là bạn tốt của Hầu thị. Bối cảnh của Trịnh Thế Bân, lão A biết rất rõ. Y thậm chí bắt đầu hoài nghi Hồ Loạn có đúng là người thuần túy hay là chỉ là giả vờ tỏ vẻ như vậy, sau đó chủ động bám lấy Trịnh Thế Bân.

Dù sao cũng ở trong giới này lâu rồi, minh tinh bây giờ đâu còn sạch sẽ thuần túy như ngày xưa nữa. Bên ngoài thì như tờ giấy trắng, nhưng bên trong thì chả biết đường nào mà lần.

"Hai người yêu đương được bao lâu rồi?"

"Quên rồi." Hồ Loạn đành chịu.

Lão A dựa người vào tường, thở bật một hơi, "Tôi vốn cũng chưa từng để ý mấy chuyện như thế này. Chỉ là mấy ngày nay tin tức về cậu ta tràn lan quá, tôi mới liếc một cái thì liền nhận ra cậu. Ngay từ đầu tôi đã bảo cậu rồi, đừng có yêu vội làm gì, lúc đấy cậu chả bảo rằng cậu cũng muốn tập trung vào sự nghiệp trước còn gì."

Hồ Loạn đáp, "Bọn em không định công khai quan hệ."

"Phi! Đây là chụp bóng dáng thôi nhé, nếu mà bị chụp mặt thì sao hả? Trong khoảng thời gian này, đám chó săn kiểu gì cũng theo sát cậu ta, cậu trước tiên cứ yên vị một thời gian đi." Lão A không kiên nhẫn nói. "Mà mẹ cậu thế nào rồi?"

"Cũng ổn rồi, về sau chú ý an dưỡng là được." Cậu cảm thấy có chút mệt mỏi.

Lão A còn định nói thêm thì Trịnh Thế Bân đã xuất hiện ở chỗ ngã rẽ. Y đành kiềm chế đóng miệng lại, giả bộ như không có việc gì, bảo, "Xử lý tốt chuyện của mình đi."

Trịnh Thế Bân gật đầu chào hỏi với lão A, sau đó kéo tay Hồ Loạn rời đi. Lão A tức đến ngứa cả người, "Cứ làm ầm ĩ nữa đi, để xem mọi chuyện còn thành ra thế nào nữa."

Nói là nói thế, nhưng y vẫn lôi điện thoại ra liên hệ với mấy người quen. Chuyện này mà không xử lý gọn gàng thì scandals sẽ còn bay tứ tung.

Một tài khoản vô danh đột nhiên tung ảnh lên mạng, trong ảnh lộ cả mặt của Hồ Loạn và Trịnh Thế Bân, hai người đứng cùng một chỗ, còn có cả mấy tấm ảnh hai người cùng nhau xuất hiện ở siêu thị và bãi đỗ xe.

Nhưng cũng may là hai người không nắm tay nhau, có ảnh Hồ Loạn ngẩng đầu lên nhìn Trịnh Thế Bân, bốn mắt nhìn nhau.

Lửa sắp cháy tới mông rồi, lão A nhanh chóng liên lạc với công ty để chuẩn bị phương án xử lý, còn gọi điện nhắc tiểu Chu phải cẩn thận cẩn thận hơn nữa.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn mà đã xuất hiện tin tức động trời như thế này, hơn nữa kẻ gặp chuyện lại còn là em trai của mình, Trịnh Nghiên hiếm khi tự mình ngồi đọc bình luận của dân mạng. Hai nhân vật chính vẫn chưa lên tiếng, cộng đồng trên mạng đã chia ra làm hai trường phái rõ rệt.

"Thú vị thật!"

Sau khi về nhà, cô liền nói cho bố Trịnh biết chuyện. Bố Trịnh nhìn ảnh chụp, không nói gì cả, một lúc sau mới không tình nguyện nói ra một câu, "Trông bộ dạng cũng được, không phải là cái kiểu đàn bà ưỡn ẹo."

"Bố, vụ này chúng ta có cần nhúng tay vào không?" Trịnh Nghiên có chút lo lắng.

"Tiểu tử kia có gọi điện về nhà không?"

"Vẫn chưa thấy gọi. Mấy hôm trước nó bảo mẹ Hồ Lăng bị ung thư phổi, theo Hồ Lăng đến đó rồi. Chắc là chưa biết chuyện ở đây." Trịnh Nghiên tỏ vẻ sung sướng.

Bố Trịnh cau mày, không vừa lòng bảo con gái mình, "Nó cũng chịu khó đấy nhỉ, còn về nhà gặp mặt bố mẹ người ta rồi kia kìa. Thế mà không đưa người ta về cho chúng ta gặp mặt, cất giấu kỹ thế để làm gì cơ chứ."

Đề tài nói chuyện bị chuyển hướng, Trịnh Nghiên lay lay tay bố mình, "Nói chuyện chính đi bố."

"Để xem là ai giở trò xấu này. Chụp được rõ ràng như vậy thì chắc cũng không phải là kiệt tác của đám chó săn kia rồi. Đằng sau nhất định có người thao túng." Bố Trịnh tuy đã lớn tuổi nhưng đầu óc vẫn rất tốt, con trai gặp chuyện nhưng ông một chút cũng không nôn nóng.

Trịnh Nghiên còn tưởng bố mình sẽ điều động người đi áp chế tin tức, "Bố muốn bắt người à?"

"Muốn biết đằng sau là ai làm thôi." Bố Trịnh thoải mái uống một ngụm trà, phất tay với Trịnh Nghiên, định lên tầng. "Xử lý chuyện này cùng em con đi. Vất vả mãi mới tìm được một người, đừng để bị người khác ám quẻ."

"Vâng, con biết rồi."

Hồ Loạn và Trịnh Thế Bân tách ra hai hướng, đi ra ngoài đường mới biết tình huống thực sự là gì. Trợ lý

đi bên cạnh cuống lên, “Có cần mở họp báo không anh?”

“Không cần, cứ để cho bọn họ làm loạn lên đi.”

“Hả?” Trợ lý bị dọa điếng người, không phải thật sự là cùng người kia đấy chứ?

Trịnh Thế Bân nhắm mắt, “Tra ra số tài khoản này là ai, ai là người tung ảnh.” Chuyện này không phải ngày một ngày hai là có thể giải quyết được.

Hồ Loạn từ khi ra mắt đến nay, chỉ có duy nhất giai đoạn làm diễn viên quần chúng kia là thuận buồm xuôi gió, còn lại đều gặp phải trắc trở. Chỉ trong vòng mấy tiếng đồng hồ, lượng fan của cậu đã tụt mất hơn 100 vạn người.

Hai tiếng sau, Trịnh Nghiên gửi cho Trịnh Thế Bân một văn kiện, trong đó là tư liệu của người tung ảnh kia. Tên người đó là Tô Vi.

“Chị, sao chị biết em đang cần cái này.” Trịnh Thế Bân miệng cười nhưng mắt không cười.

“Đây là bố bảo chị đi tra ra đấy. Nói điều tra rõ ràng rồi thì mới giải quyết được chuyện này.” Trịnh Nghiên đang bận, nói chưa được mấy câu liền tắt máy. Người điều tra lại gửi tới cho cô một tài liệu, cô tùy ý mở ra, lúc nhìn xong không nhịn được liền đứng bật dậy, vội vàng lên tầng.

“Bố ơi!”

Bố Trịnh mặc quần áo ngủ, vẻ mặt mất hứng. Trịnh Nghiên đưa tài liệu cho ông, bảo, “Mẹ Hồ Lăng là Trương Thục.”

Vậy thì không thể nào trở thành thông gia được rồi. Bố Trịnh đọc đọc, cảm thấy thật đau đầu, “Đặt vé máy bay đi.”

Trịnh Nghiên hiểu ý ông, yên lặng đỡ ông lên giường rồi đi ra ngoài. Sao lại có chuyện khéo đến thế chứ?

Trên phim trường.

Người đi lại đều nhìn Hồ Loạn với ánh mắt đầy hàm ý. Hồ Loạn không phải không nhận ra. Weibo cá nhân của cậu cũng đã đưa cho lão A để giải quyết chuyện này rồi. Chuyện cậu lo lắng cuối cùng cũng xảy ra, nhưng cậu lại vô cùng bình tĩnh.

“Xảy ra chuyện rồi.” Tiểu Chu cẩn thận tiến lại gần.

Hồ Loạn kinh ngạc hỏi, “Lại chuyện gì nữa?”

“Hai hợp đồng quảng cáo và ba bộ điện ảnh…đều bị bỏ rồi.” Tiểu Chu lần đầu tiên gặp phải chuyện như thế này. Đối với cậu mà nói thì đây là chuyện lớn. Cậu từng chứng kiến một minh tinh từ đỉnh cao sự nghiệp rớt xuống đáy vực. Không phải ai cũng có thể chấp nhận chuyện đồng tính này. Lúc cậu nghe được tin tức, lại nhớ tới Hồ Loạn từng nói đã có người yêu, cậu liền biết đây đúng là thật rồi. Chuyện này có thể khiến cho Hồ Loạn không ngóc dậy lên được, nếu may mắn thì cũng có thể vượt qua. Nhưng nhìn tình huống hiện tại, có lẽ đáp án là nghiêng về vế thứ nhất hơn.

“Dân mạng bắt đầu bới móc tư liệu về anh, lão A vẫn đang tận lực xử lý.”

Hồ Loạn chần chờ một chút. Vậy là lịch làm việc tới năm sau của cậu đều bị cắt hết.

Tiểu Chu khẩn trương nói tiếp, “Anh, lão A lợi hại như vậy, nhất định sẽ xử lý tốt thôi.”

Hồ Loạn không hoảng loạn như tiểu Chu. Cậu lắc đầu nói, “Thuận theo tự nhiên vậy.” Vẻ mặt tuy không có gì nhưng thực ra trong nội tâm cậu rất hoảng, cậu cảm thấy toàn thân có chút lạnh.

Lão A chạy xuôi chạy ngược một đêm, cuối cùng cũng đăng nhập vào tài khoản weibo của Hồ Loạn đăng tin lên, không ngờ mấy giây sau lại thấy một bài đăng khác của Hồ Loạn ‘chính chủ’.

[Tôi thật sự là gay, thật xin lỗi.]

Bài đăng được đăng lên lúc rạng sáng, lúc này cú đêm hoạt động vẫn rất là nhiều, lượng bình luận nhanh chóng tăng lên vùn vụt. Lão A run rẩy chỉ vào màn hình máy tính, “Mẹ nó, thằng tiểu tử này là đang muốn chọc ông tức chết đúng không hả?”

Ba ngày sau liên tiếp xảy ra chuyện. Lượng fan giảm xuống hơn 200 vạn người rồi lại từ từ tăng lên. Hồ Loạn không có tâm tình ngồi theo dõi số lượng này, đây đều là tiểu Chu bảo với cậu.

“Sầm!”, cửa phòng trang điểm bị mạnh mẽ mở ra.

Lão A mặt mày mệt mỏi, hung hăng đóng cửa vào, hai tay đập xuống mặt bàn, rống lên, “HỒ LOẠN, CẬU RỐT CUỘC CÓ CÒN MUỐN HOẠT ĐỘNG TIẾP TRONG NGÀNH GIẢI TRÍ NỮA KHÔNG HẢ?”

48. Chương 48: Come Out

Đây là lần đầu tiên lão A nổi điên như thế, nhưng dù sao Hồ Loạn cũng đã chuẩn bị sẵn tinh thần rồi.

"Giấu không được, cứ đơn giản mà come out rằng em là gay luôn cho rồi."

"Mẹ nó thế sao lúc ký hợp đồng cậu không nói luôn chuyện này cho tôi hả?!" Lão A tức đến nỗi muốn cắn luôn đầu lưỡi của mình. Rõ ràng hồi đầu nhìn Hồ Loạn trông rất nhu thuận, cũng coi như là thanh niên đơn thuần, người ta không nói thì cậu cũng sẽ không dám hỏi.

Tâm tình càng trở nên nặng nề, lão A lấy thuốc lá ra hút. Lúc bình tĩnh lại được một chút, y lại nói, "Lúc trước Triệu Dĩ Văn bị tung ảnh nóng cũng chưa làm tôi hoảng đến mức này."

Triệu Dĩ Văn vụng trộm yêu đương sau lưng y, thật ra y có phát hiện ra chuyện này. Nhưng đó là do y đã biết trước được mọi chuyện rồi nên mới không quá hoảng. Còn chưa kể đến đối tượng yêu đương lần này của Hồ Loạn lại là đàn ông.

"Em biết, lại phải để anh lâm vào thế bí rồi." Hồ Loạn cũng không được dễ chịu.

"Biết vậy mà vẫn làm!? Cậu có biết làm thế này là tiền đồ của cậu đều sẽ lụi bại hết không hả? Hôm nay cậu chìm xuống, ngày mai sẽ có đứa khác nổi lên. Cậu có biết chuyện của cậu phải mất bao lâu mới lắng được xuống không?"

Hồ Loạn thấy lão A liên tiếp đập tay xuống mặt bàn, bèn bực bội nói, "So với việc bị người ta nắm thóp uy hiếp thì hiện giờ tự nói ra còn hơn."

Lão A lại hỏi tiếp, "Cậu đã nói chuyện với ông già nhà Trịnh Thế Bân chưa?"

Hồ Loạn hơi sững lại, không lắc đầu cũng không gật đầu.

"Hừ, Hồ Loạn, cậu vẫn còn non lắm." Lão A không nổi điên nữa, y tắt máy để tránh người công ty gọi tới làm loạn, tay vẫn cầm điếu thuốc. Y tiến lên hung hăng nắm cằm Hồ Loạn, tháo kính râm ra, tay cầm thuốc lá vuốt lên mặt Hồ Loạn.

Không biết có phải do bị khói thuốc phả vào hay không, mắt Hồ Loạn hơi giật giật, bên trong hơi có nước.

"Cậu có biết gia thế nhà Trịnh Thế Bân không? Nhà người ta có tiền, làm diễn viên thì lên được đến diễn viên hạng A, mà không đóng phim nữa thì cùng lắm là cậu ta lại trở về kế thừa sản nghiệp, cậu có biết chuyện này không hửm?" Lão A mạnh tay xoay mặt Hồ Loạn đối diện với gương, "Cậu tính xem năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi? Cậu có biết người được đề cử làm ảnh đế năm ngoái là ai không? Chắc cậu cũng biết nhỉ, người ta mới có 22 tuổi thôi đó, 22 tuổi!"

“Em biết!”

“Tôi cứ tưởng cậu hiểu chứ, không ngờ cậu lại ngu xuẩn đến thế.” Lão A chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, bực bội buông tay ra.

“Thế giới này vốn là không công bằng, chúng ta không chơi nổi với bọn họ đâu, cái giá phải trả là quá lớn.”

Tiểu Chu vẫn luôn ngồi trong góc tường, lẩm bẩm nói một câu, “Chuyện yêu đương đâu thể nói rõ được chứ!”

“Mẹ nó cậu thì biết cái gì?!” Lão A ném khăn lau về phía tiểu Chu.

Hồ Loạn giữ tay lão A, cúi đầu xuống, “Em muốn ở một mình.”

Lão A nhổ một ngụm nước bọt đầy mùi thuốc vào trong thùng tác, phất tay bảo tiểu Chu đi ra. Lúc sắp đóng cửa, y quay lại bảo, “Tôi sẽ không dễ dàng từ bỏ người của mình, nhưng cậu cũng đừng có bức công ty phải làm như thế.”

Ngụ ý rất rõ ràng, đừng tự đi tìm đường chết cho mình, chuyện này có giải quyết được êm xuôi hay không, tất cả đều phụ thuộc vào ông chủ.

Hồ Loạn tựa người vào ghế sofa, không nhúc nhích. Cậu không dám lên mạng đọc bình luận.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng cậu bám đùi thiên vương, phục vụ tốt nên được nâng đỡ.

Không phải là người ta lúc nào cũng nghĩ xấu xa, mà chính là vì trong giới này quá hỗn tạp, giao dịch nào cũng đều có hết.

“Trịnh Thế Bân, sao em cứ cảm thấy mình đã xong đời rồi?” Cậu lầm bầm nói với không khí.

Chiều nay không ai dám vào trong phòng hóa trang, chỉ sợ chọc giận người nào đó. Trịnh Thế Bân không gọi cho cậu, mà cậu cũng không biết phải tìm anh ở đâu.

Chẳng lẽ ép anh cũng phải come out giống mình?

Hồ Loạn thấy phiền lòng, đứng lên đi ra ngoài. Bên ngoài có rất nhiều phóng viên, cậu thay bộ quần áo mà tiểu Chu chuẩn bị sẵn cho mình rồi chuồn ra bên ngoài, sau đó nhắn tin báo cáo cho lão A biết. Tiếp đến cậu ấn gọi tới một số điện thoại, qua một lúc mà vẫn chưa thấy có người nghe máy, lúc cậu định tắt máy thì điện thoại lại kết nối được.

"Em ở đâu vậy?" Giọng anh hơi hoảng loạn.

Cậu nhìn xung quanh, đẩy mũ xuống thấp, "Tòa nhà Giang Thiên." Cậu nghe được tiếng ồn ào và tiếng máy chụp ảnh vang lên từ đầu bên kia, chắc anh cũng không được yên ổn gì cho cam.

Trịnh Thế Bân cũng là được một người làm cùng studio nói cho mới biết được chuyện come out của Hồ Loạn. Lúc ra ngoài, cánh phóng viên vây anh tới tấp, anh vội nói, "Ở đó chờ anh, anh đến tìm em."

Ngồi vào trong xe, anh nói với tài xế, "Đến studio."

Trợ lý lo lắng hỏi, "Studio cũng có phóng viên."

"Đi cửa sau." Trịnh Thế Bân cả người tỏa ra khí lạnh, khiến trợ lý không dám nói tiếp.

"Trên mạng thế nào rồi?"

Trợ lý nhìn máy tính bảng, nuốt nước miếng, "Sập rồi, không vào được trang web nữa." Đã sập web 2 lần, tối qua 1 lần, trưa nay 1 lần.

Trịnh Thế Bân trong lòng cũng cảm thấy rất bất ngờ với động thái của Hồ Loạn. Anh nhanh chóng đi vào studio thay quần áo rồi theo lối cửa bí mật chuồn ra ngoài.

Hồ Loạn hiện giờ ra sao rồi? Mấy ngày trước còn thấy cậu sợ hãi, lúc này lá gan lại nổi lên, nói chính xác chính là nổi gan làm loạn. Anh không nghĩ ra được lý do vì sao cậu làm thế, cũng không muốn nghĩ tiếp.

Tìm ba lượt mới thấy Hồ Loạn đang đứng dựa vào một góc tường, mặc áo màu đen kín mít, vì cậu ăn mặc khá luộm thuộm nên không ai nghĩ được đây lại chính là nhân vật tiêu điểm trên mạng. Trịnh Thế Bân nhìn quanh mấy lần rồi mới đi ra ngoài kéo người vào trong xe. Vội vàng lái xe đi, còn không quên giúp Hồ Loạn cài dây an toàn, "Tới nhà anh đi, ở dưới nhà em nhất định toàn người là người."

Hồ Loạn vẫn luôn cúi đầu, hai tay để vào trong túi áo.

"Em về bao giờ?" Trịnh Thế Bân điều chỉnh tâm trạng, tìm một chủ đề nào đó để nói.

"Vừa mới về. Mấy ngày nay cũng chưa quay được cảnh nào, đạo diễn bảo em làm ảnh hưởng đến tiến độ." Cậu cố gắng kiềm chế nhưng vẫn không ngăn được nước mắt. Cậu nhớ mình không phải là kiểu người nhu nhược thích khóc, nhưng lần này tự dưng lại không nhịn được, "Em xin lỗi, em không nên đăng bài kia lên."

Trịnh Thế Bân đau lòng nhìn cậu, tìm một nơi vắng vẻ dừng xe lại, lau nước mắt cho cậu, dỗ dành, "Xin lỗi cái gì chứ. Quan hệ chúng ta là yêu đương đường hoàng, công bố là đúng rồi."

Nghe anh an ủi xong, cậu lại càng khóc lớn hơn. Hồ Loạn thầm mắng mình đúng là khó hầu hạ. Cậu đưa tay lên quệt nước mắt.

"Anh gọi cho em nhưng em tắt máy mất rồi. Phải lái xe ba vòng mới tìm được em đấy." Trịnh Thế Bân ôm cậu vào trong lòng, hôn lên trán cậu một cái, tay vỗ vỗ sau lưng cậu. "Đáng ra em nên thương lượng chuyện này với anh một chút. Em muốn làm thế nào anh nhất định sẽ đồng ý mà, lần này em xúc động quá."

"Nhưng anh cũng đâu có chủ động liên lạc với em." Hồ Loạn trừng đôi mắt ướt sũng với Trịnh Thế Bân, tay nắm chặt áo anh.

Trịnh Thế Bân hôn lên môi cậu, "Anh không để ý tới tin tức của đám phóng viên, chuyện em come out anh cũng vừa mới biết không lâu. Em đang nghĩ linh tinh gì thế?"

Đúng là cậu nghĩ linh tinh thật. Có lẽ được Trịnh Thế Bân dỗ dành nên trong lòng Hồ Loạn đã cảm thấy không còn quá khó chịu nữa. Lúc này mới nhớ ra vẫn đang lái xe trên đường, cậu bật người ngồi ngay ngắn trở lại.

Trịnh Thế Bân không nói gì, tập trung lái xe, nhưng tay vẫn gắt gao nắm lấy tay của Hồ Loạn. Cũng may trên đường đi không gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn.

"Mấy hôm nay cứ ở nhà anh đi. Anh sẽ nói chuyện với lão A."

"Em không biết mình có sợ hay không nữa, nhưng em biết anh nhất định là không sợ." Trong mắt Trịnh Thế Bân không có một chút hoảng loạn. Lúc anh tới đón cậu, cậu cảm nhận được trong mắt anh tất cả chỉ có hình ảnh của cậu.

Trịnh Thế Bân đưa tay cậu đến bên môi, "Hồ Loạn, anh đã từng trải qua rất nhiều chuyện mà em không thể tưởng tượng nổi. Ở giới này đã lâu, anh sớm đã đúc kết được tính cách trầm ổn, không có gì phải sợ cả. Anh chỉ lo em không chịu được áp lực dư luận ở trên mạng thôi."

"Anh yên tâm. Em sẽ không sao."

Hồ Loạn nhận được tin nhắn thông báo, mọi hoạt động của cậu trong thời gian tới đều sẽ tạm dừng. Lão A bảo cậu, trước hết tạm nghỉ ngơi một thời gian.

49. Chương 49: Gặp Phụ Huynh

Trịnh Thế Bân buông rèm cửa xuống, tuy chỗ này của anh chỉ có ít người biết đến, nhưng không có nghĩa là sẽ không ai tìm được đến đây. Hồ Loạn nhìn qua khe rèm cửa, bên ngoài đang có hai cánh săn ảnh đang đứng nấp cạnh bồn hoa, cậu quay lại nhìn Trịnh Thế Bân đang dùng máy tính.

Trịnh Thế Bân vẫy tay gọi cậu, “Lại đây.”

“Ở dưới có cánh săn ảnh kìa.”

“Kệ bọn họ đi, gọi bảo vệ đuổi đi là được.” Nói xong anh gọi điện thoại xuống dưới, không bao lâu sau liền nghe được bảo vệ đang quát lên ở bên dưới. Trịnh Thế Bân ôm Hồ Loạn ngồi xuống, cho cậu xem thành quả suốt nửa ngày nay của mình.”Hơn nửa ngày nay anh đang nghĩ nên viết thế nào cho hay, chỉ sợ sẽ viết sai cái gì.” Giọng của anh có chút gian gian.

Hồ Loạn nhìn vào màn hình, đó là một đoạn viết rất ngắn, đúng theo phong cách của anh.

“Em muốn xem xem trên mạng người ta nói cái gì.”

Trịnh Thế Bân mở một trang ra, Hồ Loạn nhìn vào, xem ra tranh cãi rất gay gắt. Có vô số người chửi bậy.

[Ông đúng là mắt chó mới đi hâm mộ cái thằng bị bệnh xi-đa như mày!]

[Xem hai người cách nhau bao nhiêu tuổi kìa, ôm nhau lên giường không ngại bẩn hay sao? Hồ Lăng, danh tiếng của cậu hiện giờ còn chẳng bằng 1/10 danh tiếng của người ta. Đu bám người ta như vậy thật ghê tởm. Không được thì rút ra khỏi giới này đi, đúng là làm bẩn mắt của tôi quá đi!”

Có một tài khoản kiên trì phản hồi lại tất cả các comment của anti fan, Hồ Loạn nhìn tài khoản kia có chút quen mắt, hình như là fan trung thành của cậu từ hồi [Nhân sinh như mộng].

=>> [Người ta yêu thế nào thì kệ người ta. Ít ra thì người ta cũng chủ động công khai, còn hơn một số minh tinh khác, trong ngoài bất nhất.]

[Mày nghĩ mày là ai mà nói thế hả?]

Trịnh Thế Bân sầm mặt xuống, đóng trang web lại, chuyển đến phần bình luận dưới bài của Hồ Loạn, trả lời lại comment phỉ báng cậu,

=>> [Sao đi đâu cũng thấy cậu comment một câu giống nhau thế hả? Tôi cũng là diễn viên, từng được nhận giải thưởng bạch kim dành cho ảnh đế, nổi danh cả trong lẫn ngoài nước, thế này đã đủ có tư cách để lên tiếng chưa?!]

[Ngại quá, đại gia này, mấy giải thưởng anh kể tên tôi đều chưa từng nghe qua.]

Hồ Loạn thấy anh có ý định trả lời lại, liền nhanh chóng ngăn cản, “Anh đừng comment nữa.”

Trịnh Thế Bân bảo, “Đây chỉ là nick ảo thôi, nói cái gì chửi cái gì đều không sao cả mà, cũng không cần lo đến chuyện gánh vác hậu quả.”

Hồ Loạn “Ừm” một tiếng, cảm thấy anh nói cũng có lý, bèn buông tay lui lên ghế sofa ngồi. Ôm gối vào trong lòng, ngẩn ngơ nhìn vào màn hình máy tính.

Trịnh Thế Bân thấy mắt Hồ Loạn hơi ửng đỏ, anh lại gần hôn trán cậu một cái. Hồ Loạn ngẩng đầu tiếp nhận, tay vòng lên cổ anh.

Đồ ăn đến miệng, không lý nào lại không ăn.

Trịnh Thế Bân hôn sâu hơn, nuốt gọn mấy tiếng nỉ non không rõ ràng của Hồ Loạn. Tận đến khi hai người hôn đến mức không thở nổi, Trịnh Thế Bân mới dừng lại, một tay ôm cậu vào trong lòng, một bên mặt vẫn không đổi sắc mà đáp trả lại comment của anti fan.

Hồ Loạn rất hưởng thụ, cọ cọ lên người anh, bộ dạng rất giống thỏ con, “Đừng đáp trả lại nữa. Em không sao đâu, cùng lắm là đóng phần bình luận lại.”

Những người này cứ nói liên miên, cứ như thể họ nghĩ rằng làm loạn lên như thế này thì Trịnh thế Bân sẽ bỏ cậu, hai người sẽ chia tay vậy.

“Nếu người họ mắng chửi là người khác thì anh cũng mặc kệ, nhưng người này lại là em.” Trịnh Thế Bân lại hôn lên trán cậu, rõ ràng là muốn chiếm tiện nghi của cậu.

“Nếu bây giờ em mà cũng không lên tiếng thì chẳng phải là đang trốn sau lưng người yêu mình sao?”

Cậu đọc bình luận mới nhất của anti fan kia.

[Lớn tuổi rồi mà còn phải chạy theo một thằng gay mới vào nghề. Không lo mà đóng phim đi, đừng có ở đây ba hoa chích chòe nữa. Hai thằng đàn ông náo loạn đến mức này thật đúng là khiến người ta không nuốt nổi cơm.]

=>> [Tôi lúc nào mà chả tập trung đóng phim cho thật tốt. Người ta đâu có cấm cậu ăn cơm đâu. Cậu không ăn được đồ ăn bày tử tế trên bàn thì cũng đừng nên nhặt cơm thừa ở dưới đất lên mà ăn chứ!]

[Tên gay kia chắc cũng chẳng có ai thèm nói chuyện. Mấy trăm vạn fan này chắc cũng đều là dùng tiền để mua mất, thực tởm.]

=>> [Không biết nên xưng hô thế nào với cậu, nhưng có khi tôi cũng từng mua cậu rồi đấy.]

Trịnh Thế Bân không nhịn được cười. Tay xoa bóp eo Hồ Loạn. Chắc là lúc quay phim mấy ngày trước cậu đụng vào đâu đó nên mới da mới bị bầm. Được anh xoa bóp, Hồ Loạn thoải mái thở hắt một hơi. Cậu vừa tận hưởng xoa bóp, vừa mở một bộ phim ra xem.

"Dễ chịu quá!"

Trịnh Thế Bân bảo, "Đối với đám anti fan, chúng ta không cần nói mấy lời tục tĩu làm gì, trực tiếp tấn công người là được."

"Như thế là phạm pháp đó!" Hồ Loạn ấp úng nói.

"Ngốc quá, chúng ta cứ nói qua nói lại với bọn họ như thế cũng chẳng làm được gì, muốn khiến bọn họ tức giận thì phải xông lên cắn họ mới được."

Hồ Loạn cảm thấy mình với Trịnh Thế Bân đúng là không cùng cấp bậc, thật không hổ là người đàn ông mà cậu coi trọng.

Có lẽ là nhờ có anh nên tâm trạng Hồ Loạn tốt hẳn lên. Cậu cười nhẹ, đóng web lại.

Hôm sau weibo studio của Trịnh Thế Bân đăng một bài lên thẳng thắn nói rõ mọi chuyện. Những fan lâu năm của Trịnh Thế Bân bắt đầu kéo nhau sang weibo của Hồ Loạn phản kích lại comment của anti fan.

Lượng fan của Hồ Loạn lại có xu hướng tăng dần lên.

"Quá lợi hại. Anh Trịnh, em muốn bái anh làm sư phụ."

Trịnh Thế Bân vò tóc cậu, "Không dạy."

Hồ Loạn chớp mắt, "Chiêu này của anh không thể để bị thất truyền được."

Trịnh Thế Bân cười, bóp mũi cậu một cái, kéo cậu vào nhà bếp làm đồ ăn sáng, "Đợi mấy ngày nữa, em tới gặp người nhà anh nhé."

"Dạ?" Hồ Loạn run tay, làm đổ thức ăn xuống mặt đất.

"Mẹ em vẫn đang nằm viện, chuyện của chúng ta bà vẫn chưa biết."

"Không vội, trước tiên em cứ qua gặp mặt người nhà anh trước đã." Dù sao bố Trịnh cũng biết chuyện của hai người rồi.

Hồ Loạn méo mó mặt, úp mặt lên lưng anh. Thôi được rồi, mắng chửi thế nào cũng được, dù sao người mà sau này cậu muốn sống cùng cả đời cũng không phải là Trương Thục.

Nói gặp liền gặp. Trịnh Thế Bân nhanh chóng sắp xếp thời gian rồi chở Hồ Loạn về nhà. Trên đường đi, Hồ Loạn liếc mắt nhìn ảnh đế hỏi, "Bố anh có dữ không?"

Trịnh Thế Bân cười, "Lúc còn trẻ thì có, nhưng giờ thì hết rồi. Em yên tâm."

Hồ Loạn có chút căng thẳng. Sau chuyện come out này, quan hệ của cậu và Trịnh Thế Bân lại càng thêm gần gũi hơn, nhưng chỉ sợ khi biết mình là ai, người nhà anh sẽ…

"Lo lắng à?" Trịnh Thế Bân nắm tay cậu.

Hồ Loạn rút tay lại, "Tâm lý bình thường mà, con dâu xấu xí cuối cùng cũng tới ra mắt nhà chồng."

"Ai nói em xấu, anh sẽ đánh người đó." Anh xoa mặt Hồ Loạn, lại tiện tay mò lên người cậu.

Đang ở ngoài đường, anh làm vậy khiến Hồ Loạn rất xấu hổ. Cậu giữ bàn tay đang làm loạn của anh, trong lúc cấp bách buột miệng nói một câu, "Ban ngày tuyên ***, không phải là chuyện quân tử nên làm!"

Đúng lúc gặp đèn đỏ, Trịnh Thế Bân tháo dây an toàn, áp người qua, ghé vào tai cậu, "Em cảm thấy ai mới là quân tử hả?"

"Đương nhiên là em rồi." Hồ Loạn bĩu môi liền bị anh hôn một cái.

Hài lòng trở lại chỗ ngồi, Trịnh Thế Bân sờ cằm, nghĩ đến hai từ "quân tử". Anh tưởng tượng đến cảnh tượng Hồ Loạn mặc nho sam thời xưa, sau đó bị anh đè lên bàn học, bị anh hung hăng 'làm' đến mức mất đi ý thức, không còn biết trời đất là gì.

Nghĩ đến đây, Trịnh Thế Bân nuốt nước miếng xuống, yết hầu lên xuống.

Anh nhìn Hồ Loạn đang rụt người trốn ở ghế, chỉ hận không thể ăn tươi nuốt sống cậu ngay lập tức.

Trịnh Thế Bân đột ngột đưa Hồ Loạn về, bố Trịnh cùng Trịnh Nghiên có hơi bất ngờ. Lúc ra ngoài đón người thì thấy Trịnh Thế Bân cùng Hồ Loạn đang mặc áo cộc tay, vừa nhìn liền biết đây là áo đôi.

Hồ Loạn ngại ngùng nhìn bố Trịnh, bố Trịnh mở lời trước, "Tôi từng gặp cháu trong hôn lễ của Hoắc gia."

"Vâng, hôm đấy cháu cũng nhìn thấy bác." Hồ Loạn cúi người chào. Trí nhớ của ông quả là tốt.

Trịnh Nghiên cũng đi lên bắt tay Hồ Loạn, động tác cực kỳ máy móc.

Buổi chiều lúc vẫn chưa tới giờ cơm tối, bố Trịnh bảo Trịnh Nghiêm đưa Trịnh Thế Bân ra ngoài, "Bố muốn nói chuyện riêng với Hồ Lăng."

Trịnh Thế Bân nhíu mày, đi theo sau Trịnh Nghiên, hỏi, "Bố muốn làm gì thế?"

Trịnh Nghiên đưa cho anh cốc cafe, "Nói chuyện thôi mà. Mà sao hôm nay lại chịu đành lòng đưa người về nhà thế này?"

"Giấu cũng không được nữa." Trịnh Thế Bân không ngừng nhìn lên thư phòng.

"Cậu ta xuất hiện ở bên cạnh em, em chưa từng hoài nghi điều gì sao?" Cô không có ý kiến gì về Hồ Lăng, nhưng còn bà mẹ của cậu thì cô không yên tâm cho nổi.

Trịnh Thế Bân ngẩng đầu, "Chị nói thẳng ra xem nào."

"Nếu chị nói cho em biết, cậu ta là cố tình xuất hiện bên cạnh em, em có tin không?" Trịnh Nghiên lôi ra một phong kiện. Trịnh Thế Bân đoán được chị cậu đã biết mọi chuyện rồi.

"Xin lỗi vì đã điều tra cậu ta. Nhưng bố muốn con trai tương lai nhà chúng ta phải là người sạch sẽ. Em cũng biết bố không hề phản đối chuyện em tìm người yêu. 4 năm trước, cậu ta thường xuyên gửi tiền tới một tài khoản chuyên môn bán tư liệu của các nghệ sĩ. Chỉ cần có tiền thì đừng nói là hành tung của nghệ sĩ, cho dù có là chứng minh thư nhân dân hay điện thoại gì đó cũng đều có thể bán được hết."

50. Chương 50: Chứng Cớ

Trịnh Thế Bân không nhận tập tài liệu, Trịnh Nghiên bèn đặt lên bàn trà, "Em ngẫm lại đi."

Trịnh Thế Bân vẫn nhìn lên cánh cửa đóng chặt trên tầng hai. Anh định đi lên nhưng bị Trịnh Nghiên cản lại.

"Chị, từ ngày bọn em quen biết nhau, em ấy chưa từng làm chuyện gì có lỗi với em cả." Đây cũng đâu phải là phim ảnh, làm gì mà có lắm âm mưu như thế chứ.

Trịnh Nghiên đứng nhìn em trai mình. Hai người đều đã lớn rồi, thật sự không muốn nảy sinh bất đồng gì.

Trước khi Trịnh Thế Bân lên tầng, cô nói, "Chị nói cho em biết, Trương Thục vẫn luôn muốn quay lại đây tìm con trai của bà ta. Năm đó bà ta mang thai con trai của Trịnh gia, liền muốn dựa hơi con mình để tiến vào trong nhà này. Cái tên Trịnh Thế Bân của em vốn là tên để đặt cho đứa nhỏ kia, nhưng sau đó chuyện kia xảy ra, bố cảm thấy thiệt thòi cho nó nên lấy tên của em đặt cho nó, còn em thì được đặt là Trịnh Thế Bân."

"Sau đó thì sao?" Trịnh Thế Bân quay đầu, vẻ mặt lãnh đạm.

Trịnh Nghiên nắm chặt tay, "Hồ Lăng trước đây bị Trương Thục ngược đãi, chỉ cần em tìm đại một người trung tuổi là biết năm đó hoàn cảnh sống của Hồ Lăng ra sao. Thành tích học tập của cậu ta cực kỳ tốt nhưng không vào được đại học cuối cùng đành thi vào một trường cao đẳng. Sau đó bỗng dưng biến mất hai tháng, em có biết khoảng thời gian đó cậu ta đi đâu không?" Cô lấy tư liệu ra, lôi một tấm ảnh giơ lên cho Trịnh Thế Bân xem.

"Em không cảm thấy quen mắt sao?"

Quen mắt? Trịnh Thế Bân khiếp sợ nhận lấy tấm ảnh. Năm đó, hình như là lúc anh đi quay phim ở Thâm Quyến, lúc ấy thời tiết rất xấu, trợ lý vì không chịu nổi đã đổ bệnh, nên anh phải tìm một trợ lý thay thế tạm thời.

Người trong ảnh chụp cười dè dặt. Cậu mặc áo lông màu xanh thẫm, người hơi tròn trịa, đang ôm hộp giữ ấm đứng cạnh anh. Trịnh Thế Bân có ấn tượng với người này là bởi vì người này biết rõ anh thích ăn cái gì, hơn nữa cũng là người ít nói. Khi đó nhân viên tới gần anh đều mang theo dáng vẻ nịnh nọt lấy lòng, chỉ có cậu là ngoại lệ nên anh nhớ rất kỹ.

Bảo sao lúc gặp cậu anh cảm thấy có chút quen mắt. Anh xiết chặt một góc ảnh, bây giờ người cậu đã gầy đến cái dạng này rồi.

Đột nhiên cửa thư phòng trên tầng hai mở ra, Hồ Loạn xuất hiện cùng với bố Trịnh. Trịnh Thế Bân nhìn biểu tình của cậu, tựa như là vừa bị người nó đó bắt mất hồn đi vậy. Anh cất ảnh đi, làm bộ không có gì chạy ra đỡ cậu, "Không khỏe à?"

Hồ Loạn cười gượng, "Em cảm thấy hơi lạnh." Cái lạnh chạy thẳng vào trong lòng.

Bố Trịnh cầm ba-toong gõ gõ xuống đất, "Không còn sớm nữa, chuẩn bị ăn cơm thôi."

Trong bữa cơm, bố Trịnh ngẫu nhiên hỏi Hồ Loạn mấy chuyện đơn giản, hai chị em Trịnh Thế Bân nhanh nhảu nói chuyện giải vây cho Hồ Loạn.

"Anh thích đồ em nấu hơn." Trịnh Thế Bân đụng vào tay Hồ Loạn ở dưới bàn.

Không may Trịnh Nghiên lại nghe thấy, cô "ai dô" một tiếng, "Ăn đồ dì Lưu suốt ba mươi mấy năm, bây

giờ lại dở trò ghét bỏ, dì Lưu ơi xem kìa! Thế Bân nó bảo không ăn được đồ dì nấu."

Dì Lưu đang bận dọn bếp, bà cầm khăn tay ló ra, làm bộ muốn đánh Trịnh Nghiên, "Chỉ giỏi bắt nạt em trai thôi."

"Tập trung ăn cơm. Chẳng giống người lớn gì cả!" Bố Trịnh gắp rau vào bát cô, muốn cô im miệng.

Trịnh Thế Bân vốn cũng cười, nhưng cảm nhận được tay Hồ Loạn vừa lạnh vừa run, cơm nước xong xuôi anh vội đưa người về.

"Ở đây một đêm đi. Trong nhà cũng không thiếu phòng." Bố Trịnh ra hiệu bằng mắt nhưng tiếc là Trịnh Thế Bân lại không để ý tới.

"Không được, con còn có việc nữa." Đúng là anh có việc thật, anh nhìn đồng hồ không ngừng. Nếu không đi luôn lúc này thì e là sẽ lỡ hẹn mất.

Bố Trịnh sầm mặt, thở dài. Trịnh Nghiên dìu ông, bảo, "Con thấy hình như Thế Bân nó không để ý chuyện này đâu."

"Bố biết rồi."

"Bố, chúng ta có còn đến nhà người phụ nữ kia nữa không? Không thì cho người gửi lời tới cho bà ta cũng được."

Bố Trịnh nhìn con gái mình, "Trước kia người hùng hục đòi đến nhà người ta làm cho ra chuyện là con, hiện giờ người muốn rút lại cũng là con. Có một số lời vẫn là phải gặp mặt trực tiếp mới được."

Mắt thấy bố Trịnh sắp vào phòng ngủ, Trịnh Nghiên ngập ngừng bảo, "Vậy chuyện của hai đứa…"

Bố Trịnh xoay người lại, nói với Trịnh Nghiên, "Chuyện của hai đứa bố sẽ không can thiệp vào. Tuy không quá thích nhưng nhìn thằng bé kia cũng ngoan ngoãn hiền lành. Chỉ cần Thế Bân nó thích là được. Động tác nhỏ của hai đứa trong bữa cơm con cũng nhìn thấy rồi mà." Ông cũng đã già rồi, không có gì là không chấp nhận được, chỉ cần con mình thích thì ông cũng sẽ chấp nhận.

Trịnh Nghiên hiển nhiên không nghĩ giống bố mình. Cô bất tri bất giác đem sự chán ghét của mình đối với Trương Thục áp lên người Hồ Loạn.

Người đàn bà kia thì có thể dạy dỗ ra một đứa trẻ như thế nào chứ?!

Năm đó chẳng phải cũng là một bộ dạng nhu thuận nên mới khiến bố Trịnh động tâm đấy thôi.

“Hừ” một tiếng, Trịnh Nghiên quay về phòng mình.

—

Trên đường về nhà, Trịnh Thế Bân sờ trán Hồ Loạn, “Cũng không bị ốm, sao đột nhiên em lại có vẻ kinh hãi như vậy?”

Hồ Loạn nhìn anh một cái rồi lại chuyển mắt nhìn đường phía trước mặt, “Anh có việc à?”

“Ử, chắc phải ra ngoài một chuyến.”

Vừa mới vào nhà, Trịnh Thế Bân nhanh chóng đi thay một bộ vest. Hồ Loạn lại gần giúp anh đeo caravat. Anh hơi sững người, lại đưa tay vuốt vuốt tóc cậu, “Chờ anh về, chúng ta tâm sự.”

“Ừm.” Hồ Loạn tựa vào người anh, buồn buồn nói, “Em đang không vui, anh về nhanh nhé.”

Vừa nghe lời này Trịnh Thế Bân liền hiểu được có chuyện gì. Anh đột nhiên không muốn đi nữa, nhưng nếu không đi thì không biết ngày mai tiểu tổ tông nhà Chu gia sẽ làm loạn đến mức nào nữa. Anh hôn môi Hồ Loạn, bảo, “Anh sẽ cố gắng nhanh hết sức.”

Hồ Loạn nhìn anh ra khỏi cửa. Từ đầu là chấp niệm, sau đó là đến yêu say đắm. Cậu hoàn toàn đã bị hãm sâu không rút ra được. Bố Trịnh thẳng thắn nói tất cả mọi chuyện với cậu, những chuyện sỉ nhục mà cậu không muốn nhớ lại.

Lăn lộn trên sofa rồi lại ngẩn người nhìn chằm chằm lên trần nhà. Trịnh Thế Bân là người thích sạch sẽ, nếu không có chuyện gì quá gấp thì anh cũng không cần phải vừa về đến nhà đã đi thay quần áo rồi rời đi luôn. Cậu cầm quần áo chuẩn bị đi giặt, theo thói quen kiểm tra túi quần áo để bỏ đồ ra ngoài thì sờ thấy một tờ giấy cưng cứng.

Lúc vừa mới nhìn được, cậu không kiềm chế nổi ngồi xụp xuống, lấy hai tay che mặt.

Bức ảnh kia, cậu một chút cũng không muốn nhìn.

——-

Trịnh Thế Bân lái xe tới chỗ đã hẹn với Chu thiếu. Đang nghĩ bộ dạng của Chu thiếu chắc là kiểu nhị thế tổ ngang ngược, không ngờ lúc gặp mặt lại thấy một Chu thiếu chán chường đang ngồi uống rượu.

Anh đeo kính râm, lúc đi tới chỗ của gã thì nghe thấy mấy nhân viên phục vụ thầm thì.

“Thất tình đấy.”

“Ai có thể khiến cho Chu thiếu ra nông nỗi này nhỉ?”

“Cộc cộc”, Trịnh Thế Bân gõ xuống bàn.

Chu Gia Thành đã uống vài chén rượu, cười ngây dại, “Đến rồi hả? Mẹ nó lại dám đến muộn.”

“Cậu chú ý một chút. Tôi bằng tuổi anh trai cậu đấy nhé.” Từ trước đến nay anh vẫn luôn không coi trọng Chu thiếu. Trịnh Thế Bân đứng dậy kéo mành, ngăn cản ánh mắt của những người tò mò.

Trở lại chỗ ngồi, anh tháo kính râm xuống, hỏi, “Đồ tôi cần đâu?”

“Mẹ nó, làm bộ đứng đắn gì chứ!?” Chu Gia Thành uống rượu nên tính tình trở nên rất hung tợn. Gã ghét bỏ quăng ra một chiếc đĩa CD.

“Mọi thứ về cô ta đều ở trong đĩa CD này.”

Nghe giọng của gã cứ như là có thâm thù đại hận với mình lắm vậy. Trịnh Thế Bân cảm thấy có chút buồn cười. “Nghe nói Chu Nhị thiếu sẽ không làm chuyện gì để mình chịu thiệt thòi. Giờ sao lại thành thế này thế? Tôi đòi đồ từ chỗ cậu mà cậu không định đòi lại tôi cái gì à?”

“Ngứa đít!” Chu Gia Thành đỏ mắt, đập một chén rượu xuống đất. Trịnh Thế Bân lúc này mới phát hiện Chu Gia Thành này là người như thế nào.

Bình thường, Chu Gia Thành thường bị bắt gặp ở các buổi tiệc rượu hay trong quán bar đắt đỏ, gã luôn mặc đồ hàng hiệu gọn gàng sạch sẽ. Gã cũng chẳng hề thể hiện hứng thú với chuyện kinh thương. Nhưng để mà so sánh thì Chu Gia Thành của trước đây kém xa Chu Gia Thành của hiện tại.

Hôm nay gã mặc quần áo lôi thôi, ăn nói tục tĩu rất đúng chất dân buôn.

Trịnh Thế Bân cười khẽ, “Cậu giúp tôi một việc lớn như thế, tôi vô cùng cảm ơn.” Xung quanh đều là mùi rượu, anh không chịu nổi, định đứng lên rời đi.

Chu Gia Thành hẩy mũi, vội gọi anh lại, “Anh…Nhà anh ở Thành Đô cũng có sản nghiệp đúng không?”

“Có.”

Chu Gia Thành nhìn chằm chằm vào mu bàn tau, bất lực khóc thút thít, “Tôi có một người bạn. Cậu ấy

vẫn luôn muốn vào làm công ty của nhà anh. Anh giúp tôi tìm xem cậu ấy có đang làm ở cong ty nhà anh không?"

Chu Gia Thành có chút khẩn trương nhìn Trịnh Thế Bân, chỉ sợ anh sẽ phát hiện ra cái gì.

Gừng càng già càng cay, người trẻ tuổi vẫn còn non nớt, chuyện gì cũng viết hết lên mặt. Chu gia Nhị thiếu nói thế nào thì cũng là đã được người trong nhà chiều chuộng thành hư, gặp chuyện một cái là đầu óc sẽ trở nên hỗn loạn.

"Tên là gì?"

"Khang Lỗi."

Trịnh Thế Bân lại ngồi xuống. Anh nhớ hồi còn nhỏ Chu Gia Thành rất đáng yêu, luôn quấn anh gọi "Anh ơi, em nhìn thấy anh trên tivi", nhưng không ngờ càng lớn càng tụt dốc, "Lập trình viên?"

Chu Gia Thành lúc này chẳng còn nghĩ được gì nữa. Người kia đã bỏ đi nửa tháng rồi. Gã nghĩ Khang Lỗi sẽ chủ động trở về nhận sai, dỗ dành mình như trước. Mặc kệ là người nào, Khang Lỗi cũng sẽ xin lỗi trước. Gã lớn từng này tuổi nhưng chưa từng chịu xin lỗi hay cúi đầu trước ai cả.

Cứ cứng đầu chờ đợi, một ngày, hai ngày, nửa tháng.

Khang Lỗi đi thật rồi. Điện thoại cũng không gọi được, gã chỉ vừa mới được thử nghiệm tư vị tình yêu, lúc nghĩ thông được mọi chuyện thì người cũng đã đi mất rồi.

"Ừm, lập trình viên. Anh tôi nhốt tôi trong nhà, không cho đi tìm cậu ấy. Hôm nay cũng là tôi trốn tới đây đấy."

Gã cũng đã giúp Trịnh Thế Bân một chuyện quan trọng, cho nên Trịnh Thế Bân quyết định giúp gã.

Lúc khó khăn mới biết ai là bạn tốt. Chu Gia Thành đỏ mặt nhìn Trịnh Thế Bân. Đám cẩu hữu kia, gã liên lạc mà chả có thằng đếch nào nhận máy. Gã thề đến khi tìm được Khang Lỗi rồi sẽ đánh cho cái đám cẩu hữu kia một trận nhừ tử.

"Để tôi quay về tra xem, nhưng cũng đừng ôm hi vọng quá lớn."

Chu Gia Thành vui vẻ gật đầu.

"Anh...có thể cho tôi mượn ít tiền không? Tôi không có tiền ở khách sạn." Chu Gia Thành giơ ba ngón lên thề, "Tôi nhất định sẽ trả cho anh."

"Gì cơ?" Trịnh Thế Bân có chút không hiểu, hóa ra là gã trốn nhà thật à?

"Chỉ vì chơi đùa một người mà cậu làm loạn với người trong nhà tới mức này, đáng sao?" Thấy Chu Gia Thành khổ sở, Trịnh Thế Bân cảm thấy thật sảng khoái. Lời nói cũng nhiều hẳn lên.

Chu Gia Thành đỏ mặt, "Chơi cái gì mà chơi. Bọn tôi là thật lòng đấy nhé! Cậu ấy còn nói sẽ tích tiền mua nhà ở chung mà!" Gã rống lên, mặt thộn ra, ngồi xụp lại dựa vào ghế.

"Cậu ấy rất tốt với tôi. Tôi thích cậu ấy."

Trịnh Thế Bân nghĩ Chu Gia Thành bừa phứa lâu như thế, cuối cùng lúc này cũng đã có chút ít giống người trưởng thành. Nghe lời gã nói xong, anh cười ha ha hai tiếng, thấy người trước mặt có vẻ muốn động thủ mới dừng cười lại.

"Cậu đừng quên thân thế của mình đấy. Làm gì cũng phải trả giá, người ta bỏ đi cũng là đáng đời cậu."

"Anh không hiểu gì cả!" Chu Gia Thành bị chạm đến chỗ đau, tức đến tái mặt, nghiến răng nghiến lợi.

Trịnh Thế Bân nhớ ra Hồ Loạn vẫn còn ở nhà, cũng lười nói lời vô nghĩa với Chu Gia Thành. "Gia Thành, cậu nên trưởng thành lên đi."

"Tôi đã trưởng thành rồi, mấy người tại sao cứ luôn coi tôi là trẻ con vậy hả?"

Trịnh Thế Bân quay đầu, nói sâu xa, "Cậu cảm thấy chỉ có cơ thể lớn lên thì đã tính là trưởng thành rồi chắc?"

"Trước đây tôi suýt nữa làm hại Hồ Lăng, sao anh vẫn giúp tôi?" Chu Gia Thành ngẩng đầu, hoài nghi nhìn anh.

"Người lớn không so đo với trẻ con." Trịnh Thế Bân viết một tờ chi phiếu, đặt lên bàn, "Có tính lãi đấy nhé."

Trịnh Thế Bân đi rồi, Chu Gia Thành mới cầm lấy tờ chi phiếu. Gã lấy áo lau nước mũi, coi áo như người mà giày vò, miệng lầm bầm, "Dám không cần tôi này, dám không cần tôi này!"

51. Chương 51

Trịnh Thế Bân lái xe đi về, trong lòng còn không ngừng cảm thán, tuổi trẻ thật tốt.

Trịnh Thế Bân tìm đến Chu Gia Thành là vì ai cũng biết gã có sở thích là thích quay phim chụp ảnh đối tượng mà gã qua lại, hơn nữa còn là trong lúc đối phương không còn tỉnh táo về mặt ý thức. Tô Vi nhất định là đã từng có một khoảng thời gian qua lại với gã. Muốn dạy cho người phụ nữ này một bài học thì nhất định phải tìm Chu Gia Thành.

Anh còn tưởng là gã sẽ đòi trả công ghê gớm lắm, nào ngờ lại chỉ là vì tìm một cậu trai tên là Khang Lỗi.

Xe chạy tới trước khu nhà, nhìn thấy ánh đèn trong nhà đã tắt, Trịnh Thế Bân nhanh chóng đỗ xe rồi nhẹ nhàng đi lên. Lúc mở cửa nhà ra thì đột nhiên đèn sáng. Anh theo bản năng đưa tay lên che mắt, "Em vẫn chưa ngủ à?"

"Em chờ anh."

Trịnh Thế Bân cởi áo khoác tiến lại gần, phát hiện quần áo của Hồ Loạn ướt sũng, cậu đang ngồi thụp người trên sofa, dáng vẻ hoảng sợ. Anh đưa tay sờ trán cậu, thấy lạnh toát, bèn nhẹ giọng hỏi, "Em sao thế?"

"Anh biết hết rồi." Hồ Loạn mở to mắt nói một câu.

Trịnh Thế Bân nắm tay Hồ Loạn, tay Hồ Loạn lúc này rất lạnh, nhưng đồng thời cũng tạo ra một loại mỹ cảm. Anh hôn cậu một cái rồi nói, "Anh biết rồi." Thuận tay với bức ảnh bị vò ở trên bàn, "Em lúc đó với bây giờ chỉ nhìn ra được một chút xíu giống nhau."

Hồ Loạn rút tay ra, cả người lạnh đến phát run.

Có những chuyện cậu không nghĩ đến nữa không có nghĩa là nó đã biến mất khỏi đầu cậu, chỉ là đã bị cậu giấu đi ở nơi sâu nhất trong lòng mà thôi. Thời điểm thi trượt đại học, đương nhiên cậu bị Trương Thục đánh chửi một trận thừa sống thiếu chết. Tuy bà đối với cậu không có thân tình gì cho cam, nhưng vẫn muốn "con" của mình có được thành tựu để bà còn làm màu với đời. Chỉ vì cậu làm cho Trịnh Thế Bân gần hai tháng, cho nên việc ôn tập bị chểnh mảng, cậu cũng không phải thiên tài, đương nhiên là bị thi trượt.

Nhưng cậu một chút cũng không hối hận, cho tới giờ cậu vẫn luôn sưu tầm poster, thiệp, hoặc phim ảnh liên quan đến Trịnh Thế Bân, nhìn nhiều sinh ra chấp niệm. Trương Thục thường đem cậu và Trịnh Thế Bân ra so sánh với nhau, lúc đầu cậu vốn cũng rất căm ghét Trịnh Thế Bân, dần dà căm hận lại biến mất.

Hai người vốn không có thâm cừu đại hận gì, tại sao cậu phải đi ghét Trịnh Thế Bân chứ?

Hồ Loạn cúi đầu, "Anh không có gì muốn hỏi em à?"

Trịnh Thế Bân dựa người lên sofa, "Em nói gì thì nói đi, anh không có gì muốn hỏi cả." Nếu dùng cách thức giống như thẩm vấn phạm nhân kia thì còn có ý nghĩa gì nữa.

Hồ Loạn vẻ mặt phức tạp nhìn anh, "Từng có lúc em rất ghét anh."

Trịnh Thế Bân nhìn cậu, tỏ ý cứ tiếp tục nói đi. Tay anh vẫn nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của cậu.

"Anh…" Da đầu Hồ Loạn run lên, muốn rút tay lại, cậu cảm thấy lúc này rất không thích hợp để làm ra hành động nắm tay thân mật này. Cuối cùng vẫn là để yên cho anh nắm, "Trước đây em hay bị đánh bởi vì thành tích học tập không tốt. Em vốn không định lên trung học, nhưng bà ấy đánh chửi thúc ép suốt, nên em phải thi lên. Thầy giáo rất quan tâm tới em, cho nên thành tích tốt dần, bà ấy cũng đối xử với em tốt lên một chút, nhưng vẫn cứ luôn nhắc đến tên anh trước mặt em."

"Anh không phải con trai của bà ấy. Con của bà ấy đã chết rồi, đó là em trai anh." Trịnh Thế Bân thấp giọng nói.

Hồ Loạn ngẩn người không phản ứng lại.

Trịnh Thế Bân lại hỏi, "Em không biết chuyện của bà ấy?"

"…Bà ấy không nói cho em biết. Chỉ luôn nói anh là con trai của mình, rồi còn chuyện năm đó, bà ấy với bố anh là yêu nhau thật lòng, cuối cùng lại bị…mẹ anh cướp con rồi bị đuổi đi, còn bị hại cho không còn khả năng sinh đẻ nữa."

Trịnh Thế Bân cười giễu một tiếng, chắc xem nhiều phim cẩu huyết quá nên người phụ nữ kia mới sinh ra lắm hành động điên rồ đến thế. Anh xoa mặt Hồ Loạn, tự hỏi nếu Trịnh Nghiên biết Hồ Loạn 'được' Trương Thục nuôi dạy theo cách ấy, không biết có phải chị mình sẽ phát điên lên không?

"Em cũng tin?"

Hồ Loạn cau mày, "Nghe lâu như thế, giả cũng thành thật."

"Anh biết không? Trước đây em từng viết rất nhiều thư cho anh. Anh có hồi thư cho em vài lần, khi đó em đã nghĩ con người anh thật tốt. Ai cũng cười em là đứa mập, tuy không biết họ là thật tâm hay giả ý, nhưng em luôn cảm thấy không được vui."

Chuyện thư từ Trịnh Thế Bân không còn nhớ rõ, có lẽ chuyện này xảy ra từ rất lâu về trước rồi.

Vừa nhìn là biết anh không còn nhớ chuyện này, Hồ Loạn đứng lên định vào phòng ngủ lôi thư ra cho anh xem, đi được nửa đường lại nhớ ra đây không phải nhà mình, đành quay trở về, "Thư không có ở đây."

Trịnh Thế Bân vươn tay kéo Hồ Loạn ngồi xuống bên người mình. Hồ Loạn hơi bất ngờ, có chút không hiểu ý của Trịnh Thế Bân. Anh không giận sao? Tay vẫn còn ôm eo mình nữa.

"Em mua tin tức của anh từ một nguồn. Mà mỗi lần gửi thư cho anh, em luôn chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ không có thư đáp lại, nhưng anh lần nào cũng trả lời thư cho em. Em nghĩ, em muốn gặp người thật. Trương Thục cho em rất ít tiền tiêu vặt, mỗi lần em lại nhịn ăn một chút, dồn tiền vào mua tin tức của anh." Hai người dựa vào nhau, tai Hồ Loạn nóng hầm hập, nhưng cậu cũng không còn tâm trạng đâu mà đi che nữa, "Lúc đó em tới phim trường, thấy các trợ lý khác đều có bộ dạng bị bóc lột, nhưng anh chỉ bảo em đi lấy vài thứ chứ không có sai bảo em, em làm sai cũng không mắng, đó cũng là lần đầu tiên em xa nhà, trong lòng rất sợ..."

"Sau đó em liền thích anh?" Trịnh Thế Bân xoa xoa lưng cậu.

Nói trực tiếp thế này rất xấu hổ. Hồ Loạn trừng mắt lườm anh một cái, tiếc là cái lườm của cậu chẳng có một chút khí thế, ngược lại chỉ khiến Trịnh Thế Bân ngứa ngáy trong lòng.

"Ừm. Anh còn không có scandal nữa. Buổi tối một hôm, lúc em đang chuẩn bị đi giặt quần áo cho anh, em có nhìn thấy nữ diễn viên chính đầu tóc ướt sũng đang đứng ngoài gõ cửa phòng anh. Nhưng anh lại không để cho cô ta vào, thậm chí còn chẳng nói một lời với cô ta. Lúc đó em còn nghĩ không biết anh có phải là gay không?"

Lợi hại thật đấy, chỉ thấy anh cự tuyệt người ta mà đã hoài nghi anh là gay rồi. Trịnh Thế Bân chậm rãi nói, "Không ngờ giác quan thứ 6 của em lại mạnh đến thế."

Hồ Loạn vội lắc đầu, "Là lúc đấy em suy nghĩ linh tinh. Em biết không thể nào như thế được. Mỗi lần muốn gặp anh đều phải mua tin tức, anh càng nổi tiếng thì tin tức càng đắt. Cho nên em muốn làm diễn viên, diễn thật tốt sau đó có thể hợp tác với anh, nói chuyện với anh, có thể còn trở thành bạn bè của nhau nữa."

"Ừm." Khóe miệng anh nhếch lên, tay chậm rãi xoa xoa thắt lưng Hồ Loạn, "Bây giờ chúng ta đã trở thành 'bạn tốt' rồi đây này, bạn cực kỳ tốt." Anh thích chí nhìn dáng vẻ không dám thở mạnh của Hồ Loạn.

"Sao anh cứ thế thế nhở? Em không nói nữa!" Trong phòng khách chỉ mở một bóng đèn nhỏ, cho nên không gian trong phòng không quá sáng sủa mà có chút mờ ám. Tay Trịnh Thế Bân lại không ngừng vuốt loạn trên người cậu, làm gì còn hứng để nói chuyện tâm tình nữa. Hồ Loạn rốt cuộc đứng phắt dậy định rời đi.

Trịnh Thế Bân giữ người lại, đè cậu xuống, cười cười, "Anh chỉ nói sự thật thôi mà."

Sự thật cái của khỉ, Hồ Loạn thầm lẩm bẩm một câu xem thường.

"Bảo sao anh thấy ngay từ đầu em đã chú ý đến anh như thế, hóa ra là đã sớm..." Trịnh Thế Bân tỏ ra nghiêm túc, từ từ phun khí lên mặt Hồ Loạn, "Sớm tỏ tình một chút thì mọi chuyện đã thành rồi."

"Anh nhất định đã từng được rất nhiều người tỏ tình, nếu lúc đó em mà nói ra thì anh nhất định sẽ từ chối em."

Trịnh Thế Bân thở dài, vỗ vỗ lưng Hồ Loạn, "Nói có lý."

"Nếu hiện giờ anh cảm thấy em không phải là người tốt, muốn chia tay thì em sẽ theo lời anh." Hồ Loạn mặt không chút thay đổi nói.

"Cũng đã công khai rồi, bây giờ em còn đòi chia tay?" Trịnh Thế Bân đổi tư thế, ngón tay gõ xuống sofa, nhướn mày hỏi, tay kia giữ lấy cánh tay Hồ Loạn.

"Vậy hôm nay anh bảo muốn nói chuyện là muốn nói về chuyện gì? Không phải là chuyện này sao? Em lừa anh, ngay từ đầu tiếp cận anh là có chủ đích, nhưng em cũng phải nói là từ trước tới nay em chưa từng nghĩ muốn tiếp cận anh chỉ vì Trương Thục." Cậu có chút hối hận, cũng có chút không biết phải làm sao. Cậu vốn rất thích Trịnh Thế Bân.

Trịnh Thế Bân thở hắt một hơi, đứng lên bế xốc cả người Hồ Loạn lên vai.

"Anh làm gì đấy?"

Trịnh Thế Bân hừ một tiếng, ngoài cười nhưng trong không cười, "Anh làm gì ấy hả? Dĩ nhiên là dạy cho em một bài học rồi!"

Lúc tầm mắt trở về trạng thái bình thường thì cậu đã thấy mình đang nằm trên giường, xúc cảm mềm mại dưới lưng nhắc cho cậu biết đây là phòng nào. Hồ Loạn muốn ngồi dậy thì…

"Anh…Ưm…"

Trịnh Thế Bân ngồi quỳ lên giường, một tay tóm cằm Hồ Loạn ngửa lên, hung hăng mà giày vò môi cậu, khiến cậu không thể hô hấp như bình thường.

52. Chương 52: Độc Thủ

Trịnh Thế Bân ngồi quỳ lên giường, một tay tóm cằm Hồ Loạn ngửa lên, hung hăng mà giày vò môi cậu, khiến cậu không thể hô hấp như bình thường.

Hồ Loạn bị anh hôn đến mềm nhũn cả người.

"A!" Hô hấp đều bị đoạt mất, mặt đỏ bừng hết cả lên, hai tay chống trước ngực Trịnh Thế Bân, miệng phát ra tiếng nức nở.

Thấy cậu như sắp tắt thở đến nơi, Trịnh Thế Bân cuối cùng cũng chịu buông Hồ Loạn ra. Một chân anh để vào giữa hai chân Hồ Loạn, động tác mờ ám, tay sờ từ bắp đùi chậm rãi hướng lên trên, đụng đến thứ đang nóng bừng của cậu.

Ở chung lâu ngày, cũng từng làm vài lần nên Trịnh Thế Bân hiểu rất rõ cơ thể cậu, anh rất thưởng thức bộ dạng thở phì phò, chỉ hận không thể hít hết tất cả không khí vào của cậu. Ghé lại sát mặt Hồ Loạn, anh nói, "Anh một chút cũng không hề cảm nhận được là em muốn chia tay với anh, cũng không tin chia tay rồi em sẽ không sao cả." Chí ít thì thân thể cậu không không có ý đó.

Da mặt Hồ Loạn như bị bỏng, nóng đến lạ thường. Trịnh Thế Bân đưa tay lên vuốt vuốt tóc cậu, "Mặt nóng thế này không phải là chuyện bình thường đâu, tối nay anh định bàn với em phải làm gì với da mặt của em bây giờ. Nhưng em lại cứ suy nghĩ ở đâu đâu ấy, có muốn bị đánh đòn không hử?"

"Em nói xem, em vì anh mà làm nhiều như thế, tất cả cũng chỉ vì muốn được gần anh hơn. Chưa có fan nào lại làm được tới mức này đâu. Biết chuyện anh vui còn chưa hết, lấy đâu ra mà tức giận."

"…" Hồ Loạn muốn bùng nổ, có thể nói chuyện tử tế mà không đè lên người cậu có được không hả? Còn nữa, cái chân kia cũng đừng cọ lên tiểu huynh đệ của cậu nữa.

"Anh cũng không biết phải như thế nào với Trương Thục nữa." Trịnh Thế bân có chút ủy khuất, vừa hôn môi cậu vừa nói, "Chuyện của người lớn thì để họ tự giải quyết đi. Chuyện em muốn nói em cũng đã nói hết rồi, muốn làm cũng làm xong hết rồi. Sau này người em sống cùng cả đời cũng không phải là bà ấy."

"Ừm." Nói cũng đúng, đạo lý này cậu đều hiểu. Hồ Loạn dụi mắt, không kìm được liếm liếm môi mình, sau đó ngửa đầu cười với Trịnh Thế Bân, tay vòng lên cổ anh, chủ động hôn anh.

Trịnh Thế Bân nheo mắt lại, tay vón vào trong quần sịp của cậu. Hồ Loạn cũng học theo anh, đưa tay run run bóp lại thứ đó của đối phương, bỗng nghe được tiếng rên của anh.

Trịnh Thế Bân cắn môi cậu, "Em muốn những ngày hạnh phúc sau này của anh không còn nữa có phải không hả?"

Hồ Loạn nuốt nước miếng, thứ trong tay càng lúc càng to ra, nhỏ giọng than thở, "Em trông anh cũng đâu có sợ đến thế?"

Trịnh Thế Bân cười khẽ, lại áp người xuống thân cậu, giọng nói nồng đượm mùi tình dục, "Nhưng 'nó' sợ."

Anh cầm tay Hồ Loạn làm động tác lên xuống khiến Hồ Loạn hốt hoảng. Nhưng anh vẫn không cho cậu rút tay ra, tay kia cũng thuận tiện an ủi cho tiểu huynh đệ của cậu.

"Ưm…" Hồ Loạn ngẩng đầu lên, dùng sức ôm lấy cổ Trịnh Thế Bân. Tới giai đoạn cuối cùng lại bị anh giữ không cho bắn, cả người cậu vặn vẹo khó chịu. Cậu mở to mắt mơ hồ nhìn anh, dịch dịch cái mông đang bị

ngón tay anh chọc vào. Hồ Loạn cắn răng nói, “Buông ra.”

Trịnh Thế Bân bày vẻ mặt phụng phịu, “Còn chia tay nữa không?”

Hô hấp Hồ Loạn như dừng lại, cậu sắp bị tra tấn đến ngất xỉu rồi. Cậu đánh bốp lên vai anh một cái, “Đó là em nói bừa thôi.”

Nói xong cậu mềm nhũn người ghé lên vai anh thở dốc.

Trịnh Thế Bân vẫn chưa chịu tha, anh xoay người cậu nằm úp sấp xuống, hôn lên lưng cậu, “Nói em thích anh.”

Sau lưng truyền đến cảm giác tê dại, Hồ Loạn nỉ non, “Em thích anh.”

Thứ cực nóng gì đó đảo quanh phía bên ngoài mông cậu, sau đó tiến thẳng vào trong. Hồ Loạn che miệng lại nhưng lại bị anh gạt tay ra, sau đó môi bị đoạt lấy.

Đêm nay Trịnh Thế Bân hình như cực kỳ…mãnh liệt.

Ý thức của cậu lúc bị va chạm rất mơ hồ. Cả người cậu quá nóng, nóng đến toàn thân đổ cả mồ hôi, cậu ôm chặt anh, “Ưm…Ưm…” Hồ Loạn đỏ mắt lên, không nhịn được phát ra tiếng than nhẹ, tay run run bám lấy người Trịnh Thế Bân. Toàn bộ gánh nặng trong lòng cậu lúc này đã tiêu tan sạch. “Em…Hộc…Em thích anh…”

Mồ hôi hai người quyện vào nhau…Trịnh Thế Bân rướn lên cắn tai cậu, động tác dưới thân càng trở nên mãnh liệt. Tiếng “ba ba” vang ở trong phòng kích thích màng tai. Nhưng giọng anh vẫn rất bình tĩnh, “Nói lại lần nữa.”

Tay vỗ mạnh vào mông cậu một cái, dùng sức để hai người lên đỉnh.

Hô hấp của Hồ Loạn càng lúc càng dồn dập. Cậu không nhớ rõ mình đã lặp lại câu đó bao nhiêu lần, chỉ nhớ được rằng mình đã nói nhiều đến nỗi khản cả giọng.

Trịnh Thế Bân ôm Hồ Loạn, lấy tay chỉnh mái tóc đã thấm đẫm mồ hôi của cậu, sau đó hai người lại như cầm thú mà làm thêm hết lần này đến lần khác, từ phòng tắm lại lôi nhau lên giường, cho đến khi Hồ Loạn không khóc nổi nữa anh mới chịu buông tha cho cậu. Hồ Loạn bình thường bận diễn, ít rèn luyện thân thể, chỉ cần làm một, hai lần thôi là cậu đã không chịu nổi nữa rồi.

Trong giới, độ tuổi của Hồ Loạn cũng được coi là độ tuổi căng tràn sức sống, nhưng dáng vẻ của cậu lại khá là ôn hòa. Trịnh Thế Bân day day huyệt thái dương giúp cậu. Hồ Loạn đánh lên ngực anh, miệng kêu, "Đồ cầm thú, không biết xấu hổ."

Trịnh Thế Bân kéo tay cậu đến miệng mình, còn cười cười, ngắm cậu một lúc rồi tắt đèn đi ngủ.

Cả một đêm lăn lộn, trong phòng cực kỳ bừa bộn.

Vừa tỉnh dậy liền lập tức cảm nhận được cơn đau ở thắt lưng, tay cậu chạm phải cánh tay đang ôm người mình. Hồ Loạn quay đầu lại, hừ mũi bảo, "Dậy đi."

Trịnh Thế Bân cự tuyệt, "Ngủ tiếp cơ."

Cuộc 'đại chiến" kéo dài đến rạng sáng, không ngủ đủ 10 tiếng thì thật có lỗi với sự cần cù của mình tối qua.

Hồ Loạn lại hừ một lần nữa, nhưng lần này không giãy ra nữa, "Em tỉnh rồi nhưng không muốn dậy. Thắt lưng đau quá."

"Hửm?" Trịnh Thế Bân rốt cuộc cũng mở mắt nhìn vào ót Hồ Loạn, tay chậm rãi xoa nhẹ lên lưng cậu.

"Anh còn nhớ cái đêm mà em bị Chu Gia Thành bỏ thuốc không?"

"Vẫn nhớ." Nhớ tới đêm đó lại thấy buồn cười.

Hồ Loạn nhìn anh, "Đêm đó rốt cuộc em đã nói cái gì?"

"Em đoán xem." Trịnh Thế Bân cong khóe miệng.

Hồ Loạn vê vê đầu ngón tay, tỏ ý không muốn nói.

"Đêm đó em chỉ ôm anh rồi nói là 'Nhìn anh đẹp trai hơn trên phim nhiều', sau đó lúc anh bế em lên giường em cũng không chịu buông tay. Anh giúp em cởi quần áo, em lại cứ cọ vào người anh, cọ tới cọ lui, bộ dạng rất buồn cười."

Nhìn vẻ mặt như muốn tự sát của Hồ Loạn khi nghe mình nói xong, ý cười trong mắt Trịnh Thế Bân lại càng đậm hơn. Rõ ràng lúc bình thường thì trông rất chững chạc, nhưng lên giường rồi thì lại như biến thành người khác, muốn có bao nhiêu láu cá liền có bấy nhiêu láu cá.

Lại nhớ tới chuyện đêm qua, trong lòng Trịnh Thế Bân thầm cảm thán, thật nhớ cảm giác triền miên đó quá.

Hai người cứ thế nằm trên giường nói chuyện, không có ý định rời giường.

Cuối cùng Trịnh Thế Bân không có cách nào khắc chế được cái bụng đói của mình. Anh để Hồ Loạn đã mệt lử tiếp tục nằm nghỉ ngơi, bưng bê cơm nước tới tận giường, còn bón cho cậu ăn. Hồ Loạn tuy thụ sủng kinh nhược nhưng cũng vẫn rất hưởng thụ. Thật muốn chụp ảnh đăng lên để cho mọi người biết thế nào mới gọi là người đàn ông của gia đình. Chỉ tiếc là cậu không thể làm thế.

"Em muốn đi diễn quá." Trịnh Thế Bân đang lau tay cho cậu, đột nhiên nghe Hồ Loạn trầm mặc nói một câu.

"Chờ chuyện này qua đi sẽ không sao nữa rồi." Vốn cũng không phải chuyện gì to tát. Danh tiếng của Hồ Loạn chưa tới mức quá lớn, hơn nữa từ khi cậu come out đến giờ cũng chưa từng gặp phải chuyện gì xấu cả, cùng lắm cũng chỉ bị đám anti fan chửi sau lưng mà thôi.

Nghĩ vậy, sắc mặt Trịnh Thế Bân trầm ngâm nghĩ biện pháp. Anh bảo, "Anh có mấy kịch bản, anh cũng không muốn diễn mấy bộ đấy lắm."

"Em không cần." Hồ Loạn rút tay về gối dưới đầu. "Em không phải là tiểu bạch kiểm chỉ biết dựa hơi anh mà sống. Tuy hiện tại em không có nhiều kịch bản lắm, nhưng không đến mức một cái cũng không có."

"Ừm, vậy nghe lời em." Trịnh Thế Bân đành chịu. Anh xoa bóp tay cho cậu, "Nghe lời em hết. Giờ anh ra ngoài có tí việc nhé."

"Mấy ngày nay em cũng không thấy anh đi diễn." Hồ Loạn bất chợt nhớ ra, mấy ngày nay không thấy Trịnh Thế Bân đi làm.

"Quay phim quan trọng hơn hay vợ quan trọng hơn?" Trịnh Thế Bân chỉ bỏ lại cho cậu một câu hỏi đầy thâm ý.

Hồ Loạn xấu hổ chui vào chăn, trong lòng không ngừng nói: *Cái gì cũng chưa nghe thấy, cái gì cũng chưa nghe thấy.*

Trịnh Thế Bân đóng cửa phòng ngủ, đi vào phòng khách. Lôi notebook ra mở đĩa CD mà hôm qua Chu Gia Thành đưa cho mình. Vừa mới mở lên xem mà anh đã phải ho đến nỗi sặc cả cafe.

Chu Gia Thành mới bao nhiêu tuổi chứ? Còn trẻ mà khẩu vị đã nặng như thế này rồi?

Ảnh chụp đủ mọi góc độ, đủ mọi kiểu chơi, chụp ngực rõ ngực, chụp chân cẳng rõ chân cẳng.

Mới chỉ xem ảnh thôi đã thế này rồi, Trịnh Thế Bân cũng không dám mở video ra xem. Thực ra xem video này cũng không ảnh hưởng gì đến anh cả, đối với gay mà nói xem cái này rất vô vị.

Trịnh Thế Bân đi pha cốc cafe khác, ngồi xuống ghế, nghĩ tới Nhị thiếu nhà Chu gia. Anh đắn đo một chút, cuối cùng vẫn quyết định gọi cho Chu thiếu, "Tôi muốn đăng mấy cái này lên mạng, nhưng sẽ liên lụy tới cậu đấy."

Dù gì thanh danh của Chu Gia Thành cũng chẳng được tốt, gã không để ý chuyện này, mất kiên nhẫn bảo, "Để ý tôi làm gì, cứ đăng lên đi."

"Được."

Đánh dấu được một tấm ảnh và một video có góc sáng nhất, Trịnh Thế Bân gọi cho người đại diện của Tô Vi, lạnh giọng bảo, "Bảo Tô Vi nghe điện thoại."

Bên kia có vẻ ngạc nhiên, nhưng rất nhanh liền bình tĩnh đáp, "Cô ấy đang nghỉ ngơi. Anh là ai?"

"Trịnh Thế Bân."

Vương Văn trầm ngâm, tìm Tô Vi?

"Anh có chuyện gì không, tôi có thể chuyển lời giúp anh."

"Bảo cô ta, Trịnh gia và Chu gia có quan hệ làm ăn. Chu Gia Thành là em trai tôi, mấy hôm trước cậu ấy có để quên một vài thứ ở chỗ tôi." Chỉ cần nói ý thế là được, Trịnh Thế Bân biết Tô Vi sẽ hiểu lời của anh.

Chỉ chốc lát sau, điện thoại vang lên. Trịnh Thế Bân ấn nút nghe.

"Anh Trịnh." Một giọng nói ngọt ngào vang lên, thật đúng là xứng với cái vẻ ngoài kia.

"Ừ."

"Nghe nói Chu thiếu để quên đồ ở nhà anh. Không biết tại sao anh lại gọi tìm em?" Đã lâu rồi Chu Gia Thành không đến tìm cô nữa, chính cô cũng đã tìm được một kim chủ mới cho mình rồi.

"Tôi mở đồ của cậu ta ra xem, thấy toàn là ảnh chụp với video thôi." Không muốn nhiều lời với đối phương, Trịnh Thế Bân trực tiếp nói thẳng.

Tô Vi trợn tròn mắt, tay che loa điện thoại, mắt nhìn quanh. Xác định không có ai ở đây mới thấp giọng

nói, “Anh muốn thế nào?”

Đổi giọng nhanh phết nhỉ?

Trịnh Thế Bân cười giễu một tiếng, “Tôi biết người tung ảnh hại Hồ Loạn chính là cô. Tôi cho cô hai lựa chọn. Một, tôi sẽ đưa đống ảnh ọt video này cho đám phóng viên. Hai, cô chủ động đứng ra thừa nhận chuyện mình đã làm, sau đó nói rõ chân tướng. Xong xuôi tôi sẽ hủy hết mấy thứ tôi đang giữ trong tay đi.”

Tô Vi nhất thời không nói gì. Bảo mình thừa nhận? Vậy không phải là tự tìm đường chết cho mình sao?

“Không phải tôi làm.”

Trịnh Thế Bân không thích nói chuyện với loại người như Tô Vi, ngẫm lại thì đúng là chỉ có Hồ Loạn là tốt nhất, dù cậu có làm gì thì cũng vẫn là người tốt, “Tôi cho cô chút ít thời gian suy nghĩ, không cần vội. Nghĩ xong rồi thì gọi điện hoặc nhắn tin cho tôi. Cô quyết định thế nào thì tùy, dù sao cũng chẳng ảnh hưởng gì đến tôi.”

“Hồ Loạn không phải cũng chỉ là bán mông cho anh đấy thôi sao?! Có đáng để anh làm thế không?” Giọng Tô Vi trở nên sắc nhọn. Hồ Loạn vốn dĩ là gay, cô nói ra thì có gì là sai nào? Cho dù cô không nói thì người khác thấy ngứa mắt cũng sẽ nói ra chuyện này mà thôi. Lúc trước mập ú là thế, sau lại giảm cân thành công, trở thành minh tinh được người ta sùng bái, phim mà cậu ta tham gia lúc nào cũng nằm trong top search. Cô cũng chỉ là muốn để fan của cậu ta biết cậu ta là hạng người như thế nào mà thôi.

“Có lẽ trước anh cậu ta đã từng ngủ với rất nhiều thằng đàn ông khác. Cậu ta cũng chỉ vì tiền đồ của mình mà ở bên anh thôi. Hai thằng đàn ông ở bên nhau thì có thể nên cơm cháo gì chứ?! Anh đừng để dáng vẻ thuan thuần của cậu ta đánh lừa. Ở trong giới lâu như thế, làm gì còn ai giữ được thân mình trong sạch nữa chứ! Trịnh Thế Bân, anh có phải mù mắt rồi không hả?”

“Để leo lên giường của anh, cậu ta đã hao tâm tổn trí rất nhiều. Từ thời trung học cậu ta đã bắt đầu sưu tầm poster của anh, tổ phim nào có anh thì cậu ta đều tìm cách lẩn vào. Anh giữ một đứa có tâm cơ nặng như thế bên mình để làm gì chứ? Đêm đó anh tới, anh cho là ngẫu nhiên đấy à? Là cậu ta cố ý, là cố ý, sao có chuyện cậu ta không biết chỗ đó là chỗ nào mà đã dám xông vào chứ! Cứ khinh thường tôi bám chân kim chủ, cậu ta không phải cũng thế đấy sao? Mọi lời tôi nói đều là thật. Anh có phải là súc vật không hả?!”

Trịnh Thế Bân nhìn màn hình notebook tối đen, chỉnh chỉnh tóc của mình. Sắp tới nhận phim chủ đề quân nhân, lại phải đi cắt tóc ngắn rồi. Những lời Tô Vi đang nói, một chữ anh cũng không muốn nghe. Anh thấy cô ta ngưng nói liền ngắt máy.

Tô Vi còn muốn nói nữa, tiếc là bên kia đã ngắt máy rồi.

“A!” Cô ta rống lên ném điện thoại xuống dưới đất.

Người đại diện trốn bên cạnh đã nghe toàn bộ cuộc nói chuyện, cũng hiểu được tình hình. Gắn nghiêm mặt, lạnh giọng bảo, "Tô Vi, em thế này là đang đùa với lửa đấy."

"Đùa cái của khỉ!" Tô Vi xoay người rời đi, chỉ để lại tiếng giày cao gót mạnh mẽ nện xuống đất.

Tô Vi xiết chặt nắm tay, trong lòng oán hận. Chuyện hại nhau thế này, ai mà chưa từng làm chứ?! Ngoài mặt thì chúc mừng, nhưng trong lòng thì không biết đã tuôn ra không biết bao nhiêu lời chửi bới. Thật xui xẻo, lần này cô lại bị tóm. Tô Vi đổi một điện thoại khác. Tên Chu Gia Thành chụp ảnh cô lúc nào mà cô lại không hay biết chứ!?

Mẹ nó!

Tìm được số điện thoại của Chu Gia Thành, không ngờ người nhận máy lại là một tên bạn của gã.

"Ài, nó ấy à, nó đã tìm được đối tượng yêu đương rồi, là một cậu sinh viên, còn come out với gia đình rồi nháo loạn một trận, đòi kết hôn với người ta. Bây giờ nó đang bị anh trai nhốt rồi, chúng tôi không liên lạc được với nó. Mà cô cũng đừng làm phiền nó nữa. Nó đang phát sầu vì bạn trai ngó lơ kia kìa. Ha ha…"

Come out? Bạn trai?

Không kiềm chế được sự ghê tởm trong cổ họng, Tô Vi xoay người nôn ọe, toàn bộ đồ ăn trưa đều bị nôn ra hết. Thật tởm! Ngẫm lại khoảng thời gian làm chuyện đó với Chu Gia Thành…Tô Vi tức đến nỗi không còn quan tâm gì đến hậu quả nữa, lên weibo viết mấy chữ [Thật ghê tởm!]

Ghê tởm…Nhưng nếu bài đăng này mà thật sự đăng lên, thì đời này của cô coi như xong. Suy nghĩ một chút, Tô Vi cắn răng gửi một tin nhắn đến một số.

Trịnh Thế Bân đang ngồi đợi, chưa đến 10 phút sau, tiếng điện thoại báo tin nhắn vang lên. Anh nhìn qua màn hình điện thoại một cái rồi trực tiếp vứt điện thoại qua một bên. Anh vào phòng thay quần áo, Hồ Loạn vẫn đang ngủ say, anh nhẹ nhàng bước tới, tay xoa xoa tóc cậu, cảm nhận mái tóc mềm mại luồn vào ngón tay mình.

Khóe môi của cậu có dấu đỏ, là do tối qua hai người hôn nhau đến kịch liệt mới ra vết này. Nhìn cậu một lúc, anh đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc cửa đóng, người trên giường cũng lập tức mở mắt, trong mắt không hề có chút buồn ngủ nào.

Nằm ở trên giường, vỏ chăn đều là mùi nắng khô ráo.

Cậu chạm tay lên khóe miệng, trong lòng nổi lên gợn sóng. Cậu xuống giường dọn dẹp nhà cửa. Trịnh Thế Bân rất chú trọng chuyện vệ sinh trong nhà. Kỳ thật cũng không có gì cần phải quét tước nữa. Cậu đêm

quần áo tối qua bỏ vào trong máy giặt. Hai mắt híp lại hưởng thụ ánh mặt trời đang chiếu lên người.

Không hề có dáng vẻ chán chường vì thất nghiệp.

—-

Ngày hôm sau, Tô Vi mở họp báo.

Hồ Loạn ôm gối dựa lên người Trịnh Thế Bân. Cậu đang uống loại cafe mà anh thích nhất, chờ đợi xem Tô Vi sẽ nói cái gì.

"Trước tiên, tôi muốn xin lỗi tất cả mọi người." Giọng Tô Vi nghẹn ngào, đầu cúi xuống che mặt.

"Hồ Lăng là bạn từ thuở nhỏ của tôi."

Lời vừa nói ra miệng, phóng viên trong hội trường đều ngạc nhiên "ồ" lên. Ngay sau đó là hàng loạt các câu hỏi.

Tô Vi rưng rưng mắt, "Hôm Hồ Lăng xảy ra chuyện, đáng lý ra tôi nên là người đầu tiên lên tiếng. Nhưng lúc đó tôi đang bận việc quá nên không biết chuyện. Lúc biết chuyện đã là vài ngày sau đó. Tôi cũng từng kể cho trợ lý của mình nghe về Hồ Lăng hồi nhỏ, khi đó Hồ Lăng vẫn còn là một cậu trai mập mạp nhưng con người lại rất tốt bụng. Mọi người trong lớp đều rất thích cậu ấy. Còn về chuyện cậu ấy là gay…Chị họ tôi cũng từng yêu một người đàn ông, sau khi hai người kết hôn anh ta cũng chưa từng tiết lộ mình là gay. Mãi đến ba năm sau, chị họ tôi mới phát hiện ra. Chị ấy trở thành trò cười cho tất cả mọi người. Người trong nhà không khuyên được chị ấy, cuối cùng chị ấy đã chọn cách tự sát. Cho nên từ lúc đó, tôi rất căm ghét gay…"

Ngay tiếp đó, một cô gái lên tiếng nói tiếp. Ý là người làm mọi chuyện này chính là mình chứ không phải là Tô Vi.

"Tôi rất quý Hồ Lăng, nhưng đó chỉ là trước khi cậu ấy come out thôi. Chuyện chị họ Tô Vi tôi cũng biết nên rất tức giận. Lúc chị Vi Vi phát hiện ra người tung ảnh lại là tôi – người mà chị ấy rất tin tưởng, tôi cũng rất hối hận. Cho nên tôi đã đồng ý với chị Vi Vi sẽ nói rõ tất cả với mọi người. Ảnh là do tôi phát tán, chuyện Hồ Lăng thích đàn ông cũng đều là do tôi bịa đặt, thật xin lỗi!"

Uống ngụm cafe cuối cùng trong cốc, Hồ Loạn liếm liếm môi, không chút do dự tắt tivi đi.

Trên mạng bắt đầu nổi lên cuộc tranh luận.

[Không ngờ Tô Vi lại tốt như thế.]

[Tôi biết là có người đứng sau chuyện này mà. Hồ Lăng như thế, sao có thể thích đàn ông chứ?]

[Về sau Tô Vi nên đổi trợ lý có tâm hơn một chút, cướp nhà khó phòng mà.]

Tô Vi cũng đăng một bài viết lên, [Hai người họ yêu nhau không phải là cái tội. Tôi chúc phúc cho hai người họ. Cũng mong mọi người đừng chỉ trích nhục mạ Hồ Lăng nữa. Cảm ơn.]

Cũng có một fan cảm thán, [Đúng là đời như phim. Ai biết Tô Vi nói là giả hay thật chứ? Tôi thấy lần này cô trợ lý kia bị lấy làm vật hi sinh thì đúng hơn.]

Chuyện này cũng khiến cho không ít anti fan chuyển thành fan của Hồ Loạn. Hồ Loạn không muốn đọc bình luận nữa.

Hồ Loạn trở lại trang chủ chính, vẫn có người chửi cậu ghê tởm, nhưng số lượng cũng là rất ít. Mọi chuyện có vẻ như đã trở nên tốt đẹp hơn.

"Đời như phim?" Hồ Loạn cười khẽ. Đi vào trong phòng bếp, chăm chú nhìn bát canh cá, rồi lại nhắm mắt lại cảm nhận mùi thơm.

Trên mạng nói, Trịnh Thế Bân không hề kén ăn. Nhưng cậu biết Trịnh Thế Bân thích ăn canh, không thích ăn hành tây và rau thơm.

"Em đang cười gì thế?"

Phía sau là lồng ngực ấm áp, Hồ Loạn thoải mái dựa vào, "Ngày kia em bắt đầu đi quay phim rồi."

"Ừm, tốt lắm."

"Hôm nay Tô Vi nói thế khiến em rất bất ngờ." Cậu cười cười nhìn anh.

"Hai người không phải là bạn từ nhỏ đấy sao? Cô ta biết có người hại em nên mới quyết định nói sự thật, đây là điều nên làm." Phương thức lên tiếng của Tô Vi đúng là ngoài dự đoán của anh. Nhưng dù sao mục đích anh cần cũng đã đạt được rồi.

Hồ Loạn gật gật cái đầu, cười nhẹ, "Đúng thế."

Trịnh Thế Bân cúi đầu, tay như không cẩn thận mà xoa xoa thắt lưng của cậu, "Ngày kia em phải đi quay phim rồi. Em nói xem, chúng ta có phải nên…tranh thủ thời gian?"

Thắt lưng lập tức co quắp lại, Hồ Loạn run tay giữ chặt lấy tay anh. Thật đáng sợ, đây chính là tiết tấu ăn – 'làm' – ăn – làm – …

"Làm nhiều quá, thận em sẽ bị hỏng mất…"

Nhìn sắc mặt trắng bệch của cậu, Trịnh Thế Bân không còn dám nghĩ đến chuyện tối nay nữa, "Vậy chờ em quay phim xong vậy."

"Được được được. Quay phim xong, quay phim xong." Hồ Loạn vội vàng tránh vòng ôm của Trịnh Thế Bân. Mùa hè khô nóng nên khiến con người ta dễ động dục. Đàn ông thật đúng là sinh vật đáng sợ…

53. Chương 53: Mẹ Kế

Hai ngày sau, Hồ Loạn tay xách nách mang chuẩn bị đi. Tiểu Chu tới nhà Trịnh Thế Bân đón Hồ Loạn. Đây là lần đầu tiên tiểu Chu được vào khu nhà giàu nổi tiếng, có chút lo lắng. Cậu chạy theo đuôi Hồ Loạn, miệng nói, "Lão A bảo tối nay anh đi cùng nhóm đạo diễn ăn một bữa cơm."

"Bao nhiêu người?" Hồ Loạn chui vào trong xe ngồi yên vị.

"Khoảng 6 người. Đều là người trong tổ phim cả. Họ vừa mới ngỏ lời mời anh đóng phim xong. Nghe nói phim này diễn viên chính là Tô Vi."

Hồ Loạn bình tĩnh nghe. Tiểu Chu không biết chuyện của cậu với Tô Vi, vẫn đang say sưa kích động nói.

Cuối cùng cũng tới nhà hàng. Vừa tiến vào trong đã bị khói thuốc bủa vây lấy người, bên trong toàn là người nghiện thuốc lá.

"Ài, đến trễ. Mau tới đây nhận 3 chén rượu phạt." Đạo diễn ngồi kia ngoắc tay gọi cậu.

Hồ Loạn coi như không thấy động tác ngoắc tay của hắn ta, cậu nhìn về phía Tô Vi đang tiêu sái mỉm cười. Hồ Loạn tiến ra vị trí chính giữa bàn, "Đường tắc quá nên tôi bị kẹt xe. Cảm ơn đạo diễn đã cho tôi cơ hội tham gia phim này. Tôi sẽ nỗ lực hết mình."

Uống cạn một chén rượu, cậu cười giễu một tiếng. Thật ra thì cậu còn chưa xem cả kịch bản, chỉ mới nghe tiểu Chu nói qua vừa lúc nãy.

Lúc sự nghiệp đang lên thì mình còn có tư cách để chọn kịch bản, lúc sự nghiệp đi xuống thì phải nghe theo sự sắp xếp của công ty, nghe theo sự sắp xếp của các thế lực phía sau.

Cậu không quen nhà sản xuất, biên kịch hay đạo diễn, nên khi ngồi xuống cậu chỉ có thể giữ vẻ mặt bình tĩnh ngồi nhìn.

"Hồ Lăng, chúc mừng cậu nhé." Tô Vi ngồi cười phía đối diện.

Tô Vi mặc váy ngắn bó sát người, gương mặt xinh đẹp. Cái váy kia chỉ cần vung tay một cái là có thể xé rách.

"Còn phải cảm ơn cậu đã tiến cử tôi." Cậu nở một nụ cười không mấy nhiệt tình.

"Tôi thấy Hồ Lăng ngoài đời trông đẹp trai hơn trên tivi đấy." Đạo diễn ngồi bên Hồ Loạn ngoài miệng thì nói, tay cũng chẳng chịu để yên.

Hồ Loạn hơi cau mày cười xòa, trong lòng lại nhớ tới chuyện xấu lần trước với Chu Gia Thành.

Đạo diễn này cũng chỉ mới vừa xuất đạo chưa được bao lâu, danh tiếng cũng chưa có mấy. Mới ba ngày mà đã tìm được nữ diễn viên chính.

Âm thầm thở dài, cậu bỏ cái tay đang không ngừng đụng chạm trên đùi mình ra. Trong giới này có rất nhiều kẻ giả gay.

Nói là ăn tối, nhưng thực ra là tiệc rượu 'xuân' thì có.

Sắc mặt Tô Vi từ đầu đến giờ vẫn rất bình thường. Mới ăn uống một chút mà mặt Tô Vi đã ửng đỏ hết cả lên. "Em hơi say rồi đạo diễn, hình như Hồ Lăng cũng thế đấy."

Hồ Loạn không biết có phải Tô Vi cố tình hay không, nhưng Tô Vi vừa nói xong, bên tai cậu đã bị một hơi thở xa lạ vờn lấy.

"Xong hôm nay, vai nam chính sẽ là của cậu."

Hồ Loạn nghĩ, con mẹ nó đúng là đồ mồm thối, so với người đàn ông của mình thì đúng là một trời một vực.

"Ba" một tiếng, cậu gạt cái tay đang mượn rượu làm càn của tên đạo diễn, tay kia đập mạnh đôi đũa xuống bàn. Cậu coi như không nhìn thấy ánh mắt đang đổ dồn lên người mình, bình thản quay đầu cười với tên đạo diễn kia.

Trịnh Thế Bân luôn nói lúc cậu cười lên thì chẳng tỏa ra được một chút uy hiếp nào cả. Đích xác là như vậy. Hồ Loạn lúc này cảm thấy rất căng thẳng.

Đạo diễn nghĩ cậu đồng ý rồi, liền bật người dậy, ngả ngớn cười. Cũng không quan tâm ở đây vẫn còn bao nhiêu người, hắn ta rướn người lên định hôn cậu.

"Bốp", âm thanh tát má vô cùng dữ dội. Hồ Loạn dứt khoát lấy giấy ăn lau miệng, lạnh mắt nhìn một đám người với đủ mọi biểu tình, "Tôi vẫn chưa tới mức phải hèn hạ đến thế này đâu!"

Tô Vi nghe xong cũng không giận, hai chân vẫn ngồi vắt chéo, hai tay đan vào nhau, bộ dáng xem trò vui.

Hồ Loạn đã hoàn toàn chọc giận đám người của tổ phim. Tên đạo diễn bị một diễn viên tát một cái trước mặt bao nhiêu người, trên mặt vẫn còn đau rát. Hắn vỗ mạnh lên bàn, chỉ vào Hồ Loạn, "Mày mà bước ra khỏi cánh cửa kia, tao cam đoan mày sẽ vĩnh viễn biến mất trong cái giới này!"

Hồ Loạn lắc đầu. Trên đời này thật đúng là lắm kẻ tiểu nhân.

"Nhưng tôi không muốn biến mất."

Tên đạo diễn cũng đoán được hiện tại cậu tạm thời chưa thể đóng phim nào, hắn rút điếu thuốc ra hút, "Vậy ở ngay trước mặt mọi người, cậu lại đây hôn tôi một cái, tôi sẽ không trách cậu nữa."

"Ha ha ha, lão Triệu, cũng biết chơi đấy."

Đáp lại hắn chính là một cú đấm. Không ai ngờ được Hồ Loạn sẽ động thủ. Chỉ có Tô Vi là vẫn cười.

"Quả nhiên đàn ông nên nói chuyện bằng nắm đấm." Vì tên đạo diễn không dự đoán được cậu sẽ làm thế nên không hề phòng bị, cuối cùng phải nhận lấy cú đấm đã dùng hết sức lực của cậu.

"Hồ Lăng, tôi thấy cậu không muốn làm trong ngành này nữa có đúng không hả? Đạo diễn Triệu cũng chỉ là đùa cậu một chút thôi mà!" Giám đốc sản xuất đứng dậy, sắc mặt khó coi, cũng không còn ôm nữ diễn viên phụ ở bên cạnh mình nữa.

"Tôi không chơi trò quy tắc ngầm kiểu đấy." Hồ Loạn cầm áo khoác đi ra phía cửa, không quên quay đầu lại nói một câu, "Tôi cũng không tin tổ phim thối nát này có thể nâng tôi lên tới tận trời!"

Hồ Loạn hừ cười một cái rồi bước ra ngoài.

"Anh Loạn, sao đi ra sớm thế này?" Tiểu Chu đang ngồi chơi điện thoại trong xe. Hồ Loạn nhìn thoáng qua, tạm thời không muốn phát hỏa.

"Bữa cơm này không ăn được nên tôi đi ra thôi. Lão A có biết Tô Vi cũng tham gia phim này không?"

Tiểu Chu lắc đầu, "Lão A không biết. Lão A chỉ nói cho em về kịch bản của phim này, sau đó bảo em đưa anh tới đây ăn cơm gặp người ta. Còn việc tối nay Tô Vi đến đây thì em cũng vừa mới biết."

"Hồ Loạn, chúng ta nói chuyện một chút."

Hồ Loạn lại đóng cửa xe lại, mặc áo khoác, bảo với tiểu Chu, "Cậu chơi tiếp đi. Tôi với Tô Vi nói chuyện một chút."

Không hiểu sao tiểu Chu cảm thấy khi không cười Hồ Loạn trông thật xa lạ. Tiểu Chu ngơ ngác gật đầu, nhìn Hồ Loạn rời đi. Lúc không còn thấy bóng dáng hai người nữa, tiểu Chu định chơi tiếp thì mới phát hiện ra ván vừa rồi mình thua mất rồi.

Đi theo Tô Vi vào trong một quán cafe, có vẻ như chỗ ngồi đã sớm được đặt trước. Cậu ngồi xuống, chỉ gọi một cốc nước ấm.

"Cậu thay đổi nhiều đấy. Đi theo Trịnh Thế Bân nên cũng lợi hại hẳn ra."

"Tôi vẫn luôn như thế. Là cậu luôn nghĩ tôi yếu đuối mà thôi."

Tô Vi hơi bực mình, bảo, "Tôi nên sớm nhìn ra, đứa trẻ do Trương Thục dạy dỗ bằng đòn roi thì chỉ có thể biến thành phế vật mà thôi."

"Bớt nói linh tinh đi. Bộ phim này là cậu bày trò kéo tôi vào đúng không? Sao thế, muốn ảnh chụp với video bị tung lên mạng à?"

Sắc mặt Tô Vi trắng bệch, Trịnh Thế Bân đã nói cho Hồ Loạn rồi sao?

Có điều rất nhanh Tô Vi đã điều chỉnh lại được sắc mặt của mình, miệng cười cười, "Cậu thấy đấy, dân mạng luôn nghĩ tốt về tình bạn của chúng ta. Cậu với tôi lúc này đang trên đà phát triển, chi bằng nên quên hết mọi xích mích trước đây đi mà bắt tay làm hòa. Cùng hợp tác nhé, thế nào?"

"Cùng hợp tác để lên giường hầu hạ đàn ông ấy hả?!"

Tô Vi sững người, nói thẳng như vậy rất không giống với phong cách trước đây của Hồ Loạn.

Hồ Loạn chậm rãi uống nước. Rõ ràng là nước ấm mà cậu cảm tưởng như mình đang uống nước lạnh vậy. Khóe miệng không tươi cười nổi. Cậu cố gắng nói chuyện một cách ôn hòa, "Trịnh Thế Bân còn chưa chia tay với tôi mà đã lo giúp tôi kiếm một người đàn ông khác rồi. Tô Vi, gay chỉ nhận định đúng một người thôi, có vậy mới giữ được vệ sinh thân thể để tránh khỏi bị nhiễm bệnh."

“Cậu không nên tỏ vẻ tự tin như mình có thể giữ chắc một người đàn ông như thế.” Tô Vi lạnh lùng nói, “Người trong nhà Trịnh Thế Bân sẽ không chấp nhận cậu đâu.”

“Không khiến cậu quan tâm. Bọn tôi đã gặp mặt phụ huynh của nhau rồi. Tôi khuyên cậu nên kịp thời đi bệnh viện kiểm tra thân thể đi. Đừng để đến lúc có chuyện gì rồi mới đi kiểm tra thì sẽ phải hối hận đấy.”

Tô Vi thở phì phò, móng tay cắm sâu vào trong da thịt, “Hồ Loạn, cái miệng của cậu ngày càng ghê gớm đấy nhỉ? Cậu xem thường tôi ư? Cậu chẳng phải cũng giống tôi còn gì?!”

“Tô Vi, tôi là đàn ông, cậu là phụ nữ, cách sống nhất định là không giống nhau nên không thể lôi chúng ta lên bàn cân mà so sánh được. Vì sao cậu cứ luôn muốn phải so đo với tôi thế, có ý nghĩa gì không?”

“Cậu còn nhớ lúc trước cậu hay ăn cơm nhờ nhà tôi, thường xuyên chạy theo tôi không?” Tô Vi tựa như có chút hoài niệm.

“Sao tôi cứ có cảm giác cậu giống như một cô bé lọ lem vậy nhỉ? Hồ Loạn, tôi vẫn luôn cho rằng, cậu chỉ là một đứa ngốc nên tôi mới thật tình muốn giúp đỡ cậu. Nhưng thật ra cậu lại là một đứa giả tạo. Tôi xin tặng cậu một tràng pháo tay. Không hiểu cậu cho Trịnh Thế Bân ăn phải cái gì mà anh ta cứ một mực tin cậu. Thế nào, tư vị giống như đàn bà mà nằm dưới thân một thằng đàn ông có thú vị không? Mẹ ruột và ông bà ngoại của cậu yêu thương cậu như vậy, không biết họ có tức đến mức phải bật dậy từ trong quan tài khi biết cậu như thế này hay không nhỉ?”

“Chẳng dám phiền cậu bận tâm.”

“Cậu đúng là đồ tởm lợm.”

Hồ Loạn hơi cười, “Trịnh Thế Bân và nghề diễn này đều rất quan trọng đối với tôi. Cậu đã có tư tưởng như vậy rồi, tôi nói nữa cũng vô dụng. Tô Vi, về sau phim nào có mặt cậu tôi nhất định sẽ tránh xa. Cũng không phiền cậu phải đi tìm việc giúp tôi. Việc cậu tìm cho tôi đều là mấy việc chướng mắt. Tóm lại, đạo bất đồng bất tương vi mưu.”

Tô Vi trợn trừng mắt nhìn Hồ Loạn.

“Về sau chúng ta không cần gặp mặt nhau nữa. Đúng rồi, bố Tô rất nhớ cậu. Nếu rảnh thì hãy gọi điện về cho ông. Ông cũng đã lớn tuổi rồi, chỉ có nỗi nhớ mong duy nhất là con gái của mình thôi.”

Tô Vi khẽ cắn môi. Bố nhớ mình ư? Mỗi lần về đều bị chửi đến không ngẩng đầu lên được, có lẽ ông chỉ hi vọng cô mau sớm chết ở ngoài luôn đi cho rồi.

“Chuyện nhà tôi không cần cậu quản.” Tô Vi cầm ví da, đứng phắt dậy rời đi.

Hồ Loạn thở dài, uống nốt cốc nước rồi cũng đi ra ngoài. Tiểu Chu vẫn đang say sưa chơi, thấy người về liền bảo, "Anh Loạn, anh quay lại rồi."

"Ừm. Đang chơi cái gì mà chăm chú thế?"

"Là game đang nổi gần đây đấy."

Hồ Loạn lại hỏi, "Trong tay tôi đang có kịch bản gì?"

Tiểu Chu mở điện thoại ra xem, "Có 3 cái. Quảng cáo trong nước thì không có, nhưng gần đây có một hãng đồng hồ nước ngoài tìm chúng ta hợp tác. Còn ba kịch bản phim thì đạo diễn của phim yêu cầu rất cao, cho nên mãi vẫn chưa chọn được diễn viên ưng ý. Lão A đang đi xem xét tình hình, xong xuôi sẽ nói lại với anh."

"Đồng hồ? Hãng nào thế?" Không lẽ danh tiếng của cậu đã bay cả sang nước ngoài rồi?

Tiểu Chu không đọc được hai từ tiếng Anh kia nên trực tiếp đưa cho cậu xem, "Hãng này thuộc tầm trung trở lên, gần đây mới khai thác thị trường Trung Quốc. Em thấy có nhiều người đeo đồng hồ của hãng này lắm, nhưng có vẻ cũng kén người mua đấy."

Cậu lật xem ảnh đồng hồ, thấy mẫu mã rất tinh xảo, tên hãng nhìn cũng quen mắt. Hồ Loạn "ừ" một tiếng rồi đưa lại cho tiểu Chu, "Bây giờ cũng chỉ đành dựa hết vào quảng cáo này thôi."

Ngày hôm sau, tên của Hồ Loạn lại lên đầu báo, nói rằng cậu động thủ với đạo diễn, tự cao tự đại.

Ở cùng Trịnh Thế Bân lâu ngày nên cậu cũng học được một vài thói quen tốt, ví như cách xa điện thoại ra một chút thì tâm trạng sẽ được thoải mái hơn. Dân trên mạng lại rầm rộ lên rồi.

Trịnh Thế Bân đang quay phim ở ngoài, đọc được tin tức liền trực tiếp gọi điện thoại cho Hồ Loạn, "Sao lại thế này?"

"Tên đạo diễn ấy muốn ngủ với em." Cậu trả lời vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng đến mức Trịnh Thế Bân quên cả nhai liền nuốt luôn cơm xuống bụng, anh lau miệng, trầm giọng, "Là tên nào mà lại không có mắt như thế chứ?!"

Hồ Loạn cười đến rạng rỡ, tiểu Chu nhân cơ hội chụp một tấm ảnh đăng lên mạng.

"Em biết phải làm thế nào mà. Lúc ấy em cho hắn 1 cái tát và 1 quả đấm, có lẽ vì thế nên hắn muốn trả thù em."

Trịnh Thế Bân cầm kịch bản nhìn nhìn, không ngờ Hồ Loạn lại có thể động thủ, còn tưởng là cậu sẽ trực tiếp chạy lấy người chứ, "Hắn đáng đánh."

Dừng một chút, anh lại nói tiếp, "Hồ Loạn. Đôi khi em cũng có thể nói chuyện của em cho anh biết, anh sẽ giúp em giải quyết." Người mới bao giờ cũng sẽ bị bắt nạt, bao nhiêu giao dịch kiểu này đều được giải quyết trên bàn ăn. Hồ Loạn không chịu trò quy tắc ngầm này nên khẳng định sẽ bị người ta làm nhục, huống gì cậu còn vừa mới come out xong.

Hồ Loạn cười, "Việc nhỏ mà. Em đã nghĩ đến cách giải quyết hậu quả rồi."

Suy nghĩ không bằng hành động. Chưa bao lâu sau, Trịnh Thế Bân liền biết cậu muốn giải quyết chuyện này như thế nào.

Hồ Loạn đăng một bài trên weibo, [Đối với chuyện xảy ra trong bữa cơm kia, đạo diễn của phim muốn dùng quy tắc ngầm với tôi. Tôi không đồng ý, hắn liền uy hiếp tôi. Cho nên tôi đánh hắn. Mọi chuyện chỉ có như vậy.]

Lầu 1 bình luận: [Ai dô, sao mị cứ cảm thấy phảng phất có phong cách nói chuyện của Trịnh thiên vương ấy nhở. Like 1 phát.]

Đúng lúc này, Hồ Loạn lại nhận được tin nhắn của chị giúp việc, [Mẹ cậu lại nhập viện rồi].

Hồ Loạn vò đầu, "Khi nào tôi phải quay phim?"

"Khoảng tối mai. Phim anh đang quay dở vì scandal của anh nên phải tạm dừng quay. Bây giờ chắc đạo diễn đang vội vàng quay được hai ngày nay rồi."

Vậy về một chuyến chắc vẫn còn kịp. "Ngày mai cậu cứ tới tổ phim chờ tôi trước. Tôi về nhà một chuyến, buổi tối sẽ tới thẳng tổ phim luôn."

"Ok anh."

Đứng từ bên ngoài phòng bệnh nhìn Trương Thục, ánh mắt Hồ Loạn lạnh xuống, nhưng vẫn không khỏi lo lắng, "Bác sĩ, mẹ tôi thế nào rồi?"

"Chịu chút kích động. Không có gì đáng lo. Bà ấy vừa mới làm phẫu thuật xong không chịu nổi sức ép đâu, cần chú ý nghỉ ngơi tĩnh dưỡng thật tốt." Đương nhiên nếu vẫn cố tình gây sức ép, thân làm bác sĩ như ông cũng có thể mặc kệ luôn. Bệnh nhân biết mà vẫn thế thì các bác sĩ cũng chẳng phí sức mà đi quan tâm nữa.

Chị giúp việc là một người phụ nữ 30 tuổi, bộ dáng trung thực, bắt đầu thuật lại chuyện ngày đó, "Có một người đàn ông và một cô gái đến tìm bà ấy. Mới đầu bà ấy cũng chỉ hơi kích động, tôi làm việc trong phòng bếp nên không chú ý được, sau đó bỗng nhiên bà ấy kêu to cái gì mà 'Không thể nào, không thể nào'. Người đàn ông kia đưa cho bà ấy một tập tài liệu rồi rời đi. Lúc mở ra đọc chưa được vài phút thì bà ấy đã ngã vật xuống đất…" Sợ bị trừ tiền lương, chị giúp việc lo lắng nói tiếp, "Không phải là tôi không làm tròn trách nhiệm, là do người đàn ông kia làm bà ấy tức giận."

"Không trừ tiền lương của chị đâu, chị yên tâm." Hồ Loạn dựa lưng vào tường. Trịnh Vĩ hành động thật nhanh…

Trương Thục đến nằm mơ cả người cũng vẫn run rẩy. Hồ Loạn nhẹ nhàng ngồi xuống, im lặng cầm bàn tay đã không còn trẻ trung của bà. Vì làm phẫu thuật nên khuôn mặt bà không còn được chăm sóc cẩn thận, lộ ra vài nếp nhăn. Cậu vốn định tự mình nói chuyện này với Trương Thục.

"Con trai ơi…" Bà thống khổ lầm bầm.

Cảm nhận được bên cạnh có người, Trương Thục bật tỉnh dậy, thấy Hồ Loạn lòng như lửa đốt.

Hồ Loạn không để bà ngồi dậy, cầm cốc nước giúp bà uống hết rồi mới đỡ bà ngồi lên, "Bác sĩ bảo mẹ không nên nổi nóng."

"Con của tôi…" Ánh mắt Trương Thục dại ra. Nước mắt ngắn nước mắt dài, "Đứa con trai tôi mang nặng đẻ đau mười tháng. Nó là con trai trưởng của Trịnh gia mà, sao giờ lại không còn nữa…"

Trịnh Vĩ chủ động tìm đến là điều mà Trương Thục chưa từng dám nghĩ tới. Lúc mới thấy Trịnh Vĩ, bà coi như vẫn còn tỉnh táo, đi cạnh ông là một cô gái, ánh mắt nhìn bà rất lạnh lùng.

"Làm lỡ bao nhiêu năm của bà thế này, thật sự xin lỗi. Chuyện năm đó tôi không muốn nói cho bà nên khiến bà suốt ba mươi mấy năm vẫn sống trong quá khứ. Trịnh Thế Bân là con trai của tôi và vợ tôi. Đứa nhỏ năm đó vợ tôi ôm đi cùng chính là con của bà."

"Ông đang kể chuyện cười gì vậy hả Trịnh Vĩ?" Bà không tin, chỉ nghĩ Trịnh gia đang muốn thoát khỏi mình, "Tôi là mẹ đẻ của Thế Bân, mấy người lại không để tôi gặp nó. Nó là do tôi dứt ruột đẻ ra, hơn nữa lúc ấy ông cũng đã bảo, con trai tôi tên là Trịnh Thế Bân."

"Khi đó là do bố tôi cảm thấy áy náy với đứa nhỏ kia. Trịnh Thế Bân của hiện tại vốn dĩ tên là Trịnh Thế Lễ. Con của bà sinh non, không đủ tháng, bà có biết chuyện này không? Lí do cũng chỉ là vì lúc bà mang thai hết ăn lại nằm, không chịu vận động, ăn uống cũng không chú ý xem đồ đó có hại cho con mình không. Bố mẹ tôi nghe bác sĩ nói xong liền quyết định đón đứa nhỏ về nuôi, coi nó như hoàng tử mà cung phụng. Bố tôi tìm bác sĩ tốt nhất tới khám bệnh cho đứa nhỏ. Hôm đó mẹ tôi phải một mình bế đứa nhỏ đi khám cũng là vì bố tôi đang bận họp ở công ty."

"Không thể nào! Lúc con tao vừa ra đời tao đã kiểm tra rồi, nó không có bệnh tật gì hết."

Trịnh Nghiên còn muốn nói thì bị Trịnh Vĩ cản lại. Trịnh Vĩ cầm gậy ba-toong, vẻ mặt phức tạp, "Nếu bà không tin thì có thể đi giám định DNA. Đây là tư liệu của năm đó, Thế Bân thật sự không phải con của bà. Con gái tôi năm đó làm loạn, khiến bà không thể mang thai được nữa, cho nên mấy năm nay bà đòi tiền tôi cũng chưa từng cự tuyệt lần nào. Chi là giờ chúng ta đều già cả rồi, chuyện gút mắc nên được giải quyết."

"Từ trước đến nay tôi cũng chưa bao giờ từng nghĩ đến việc sẽ cưới bà, Trương Thục, hiện giờ bà cũng có một đứa con tên là Hồ Loạn, thằng bé trông rất tuấn tú, sự nghiệp cũng đang trên đà phát triển. Đừng làm mọi chuyện thêm phức tạp nữa."

"Nó không phải con tôi!"

Trịnh Vĩ đi rồi, cũng mang theo giấc mộng của bà đi rồi.

Trương Thục run rẩy khóc rống lên. Trong trí nhớ của Hồ Loạn, Trương Thục là người phụ nữ luôn muốn trở thành người phụ nữ của giới thượng lưu. Bà kiêu ngạo, không đặt bất kỳ kẻ nào trong mắt. Thế hiện giờ lại bỏ qua hình tượng mà khóc rống lên.

Hồ Loạn trầm mặc, đưa táo cho bà, "Tối nay con phải đi quay phim rồi. Thân thể là của chính mình, mẹ phải chú ý giữ gìn một chút."

Trương Thục gạt tay Hồ Loạn, "Đồ tạp chủng này, cút ngay cho khuất mắt tao!"

Y tá kinh ngạc đến ngây người đứng ở cửa không biết là nên đi vào hay đi ra. Hồ Loạn vẫn không tỏ vẻ gì, lại gọt một quả táo khác đặt ở đầu giường, "Mẹ, con gọt rồi, mẹ nhớ ăn nhé."

Một từ "mẹ" khiến cho Trương Thục sợ hãi ngước mặt lên nhìn Hồ Loạn, đột nhiên cười lớn, "Mày không phải con tao! Mày không phải con tao!" Y tá vội chạy đi gọi bác sĩ.

Hồ Loạn dặn dò chị giúp việc vài câu rồi cũng đi tìm bác sĩ, đưa cho bác sĩ số điện thoại để liên lạc, "Thân thể mẹ tôi có vấn đề gì thì phiên bác sĩ gọi cho tôi biết."

"Được, cậu cứ đi đi."

Hồ Loạn vẫn còn nghe được tiếng nhục mạ của Trương Thục ở bên trong phòng bệnh. Đứng lại một lúc lâu, Hồ Loạn mới từ từ đi ra ngoài. E làTrương Thục sắp phát điên rồi.

Lúc quay lại phim trường, đạo diễn vẫn đối xử với Hồ Loạn như trước. Việc đầu tiên Hồ Loạn làm chính là mời đạo diễn đi ăn cơm.

"Cậu ấy à, ngay thẳng quá nên mới có chuyện đấy." Đạo diễn đã có chút say, miệng nói loạn mấy câu.

“Cảm ơn đạo diễn đã cho tôi một cơ hội nữa.”

“Hừ.” Đạo diễn lúc này lại lộ ra một chút vẻ khinh thường. Dù đây là cố ý hay vô tình, Hồ Loạn đều không muốn biết.

—-

Nơi đất khách, ngoài điện thoại ra thì cũng không còn thiết bị tiêu khiển nào khác. Phim quay rất nhanh đã đến giai đoạn cuối. Hồ Loạn vẫn luôn giữ phong độ thoải mái, vì vai diễn này cũng không quá khó khăn. Lúc vừa mới tiến vào tổ phim, mọi người đều ít nhiều nhìn Hồ Loạn với ánh mắt khác thường. Nhưng lâu dần thời gian làm việc chung cũng coi như là hòa hợp.

“Chừng nào thì anh kết thúc?” Hồ Loạn miệng gặm bánh bao, một tay múc canh gà lên uống, vừa nãy lúc quay phim cậu đã phải đứng gần hai tiếng.

Trịnh Thế Bân nói cũng không biết nữa, anh cũng muốn hoàn thành sớm một chút.

Trịnh Thế Bân vừa mới diễn xong một cảnh đánh nhau, cả người đầy mồ hôi, “Em đang ăn gì thế?”

“Bánh bao.”

“Cũng được đấy nhỉ. Đến bánh bao anh còn chẳng kịp ăn đây này.”

“Em còn đang uống canh gà nữa. Canh gà hầm rất lâu, mùi vừa thơm vừa ngọt, lại nóng hổi nữa.”

“À, lại còn có canh gà nữa cơ đấy.” Trịnh Thế Bân đưa tay lên xoa xoa bụng.

“Không nghe anh nói nữa, em phải tập trung uống cho xong canh gà đây.”

Trịnh Thế Bân nhìn điện thoại bị ngắt kết nối, thở dài thườn thượt.

Lúc tắm rửa xong xuôi, trong đầu Trịnh Thế Bân không ngừng nghĩ đến hương vị món canh cá mà Hồ Loạn làm. Anh nhắm mắt lại, tưởng tượng ra mình đang được ăn canh cá. Ở đây thời tiết khác biệt, anh cũng không quen đồ ăn ở đây, canh nào cũng đều phải cho thêm hạt tiêu vào, thật sự ăn không nổi.

Thế nên mới thấy nhớ món canh cá của Hồ Loạn…

Tay đang dùng khăn xoa trên mặt, không biết từ lúc nào lại dịch xuống thân dưới. Trịnh Thế Bân vội chạy vào phòng tắm, cấp tốc ‘giảm nhiệt’.

Hồ Loạn xách hộp canh giữ ấm, miệng không ngừng cười. Hai ngày nay có mưa nên đoàn phim tạm dừng quay. Cậu nhân lúc này đến thăm Trịnh Thế Bân. Gõ cửa ba tiếng không thấy có ai ra mở cửa, không lẽ là anh vẫn chưa về?

Một lúc sau, Trịnh Thế Bân đi ra mở cửa. Nhìn thấy người mình vừa nghĩ đến lúc ở trong phòng tắm, anh còn tưởng là mình đang mơ ngủ. Anh đóng cửa lại rồi lại mở cửa ra, xác định đây thật sự là Hồ Loạn, Trịnh Thế Bân liền trực tiếp kéo người vào trong, đặt cậu lên trên tường, bá đạo giao triền đầu lưỡi. Trên người anh tỏa ra mùi hương vừa mới tắm xong, Hồ Loạn hé miệng ra để anh thuận lợi hoạt động. Tay cậu chọc chọc vào người anh, cố nói, "Canh."

Bắt nạt đủ rồi, Trịnh Thế Bân mới dừng lại, giọng trầm xuống, "Sao em lại tới đây?"

"Hai hôm nay em không phải quay phim, nên không quản ngàn dặm xa mà mang canh đến đây cho anh đó." Nắp hộp vừa mở ra, hương thêm ngào ngạt tỏa ra khắp phòng.

Trịnh Thế Bân ôm hôn cậu một cái, "Anh sắp chết đói rồi đây này."

Hồ Loạn ôm lại anh, "Em nhớ anh sắp chết rồi đây này."

Cái gì gọi là một ngày không gặp như cách ba thu, lúc này Trịnh Thế Bân đã hiểu rồi.

Nhanh chóng giải quyết canh cá rồi lại nhanh chóng lôi người lên giường. Trịnh Thế Bân cũng chỉ cần một giây là cởi xong áo tắm trên người.

Rõ ràng là tới đưa canh, sao giờ lại thành đưa luôn người lên giường thế này?

Được rồi, không nghĩ nữa. Hồ Loạn để mình chìm đắm trong dục vọng. Lâu rồi cậu với Trịnh Thế Bân không gặp mặt, chắc cũng phải gần nửa tháng rồi. 'Cái miệng nhỏ' phía sau đụng phải thứ cứng cứng gì đó, mặt cậu đỏ bừng hết cả lên. Cậu vươn tay ra định tắt đèn đi, Trịnh Thế Bân lại kéo tay cậu lại.

"Đừng tắt, để anh ngắm em."

Da mặt Hồ Loạn vốn mỏng, cho dù có kêu thì cũng chỉ dám kêu trong bóng tối.

Mồ hôi hòa vào nhau, Hồ Loạn rất nhớ người đàn ông này. Cậu cảm thụ dục vọng của đối phương ở trong mình, tim đập tình thịch.

Trịnh Thế Bân cúi xuống hôn hầu kết Hồ Loạn. Nghe tiếng cậu kêu, không rõ là đang cười hay đang khóc.

Nhưng chỉ cần nghĩ đến việc nước mắt nụ cười của cậu đều là bởi vì mình, anh lại dùng sức tiến công, trầm luân mê luyến mà đỉnh vào sâu bên trong cậu.

"A…Nhẹ chút…Em…Em còn phải quay phim đấy…"

Càng yêu nhau lâu, cậu lại càng cảm nhận được rõ tinh lực như lang như hổ của anh.

Không biết có phải vì xa nhau cũng được một thời gian dài hay không mà lần này Trịnh Thế Bân làm rất lâu. Mỗi lần vào đều cố ý chạm đến điểm G của cậu. Hồ Loạn run rẩy ôm Trịnh Thế Bân, dùng sức hôn anh. Chân thẹn thùng cọ lên thắt lưng đối phương.

"Vai diễn của anh là quân nhân, mỗi ngày đều phải vận động rất nhiều. Em có thấy cơ bắp của anh không?"

"Em không thấy…" Cho dù anh không vận động nhiều thì cơ thể anh vốn đã săn chắc lắm rồi.

Thừa lúc cậu hé môi ra, Trịnh Thế Bân rướn người lên, xâm chiếm khoang miệng của cậu.

Tình thú trên giường có vô số. Trịnh Thế Bân tuy hưng trí nhưng cũng không quên Hồ Loạn còn phải quay phim, không thể lưu lại dấu vết mờ ám nào trên người cậu. Anh xoay người cậu lại, mạnh mẽ tiến công từ phía sau khiến Hồ Loạn trầm mê không thôi.

Những tiếng ngâm nga, chiếc giường rung chuyển, những tiếng thở dốc khêu gợi. Cậu ôm lấy người Trịnh Thế Bân, nói không rõ chữ, "Nhanh lên…"

Trịnh Thế Bân lại tăng nhanh tốc độ của mình.

Trước khi mất đi ý thức, Hồ Loạn vẫn còn đấu tranh tư tưởng, nghĩ xem không biết có cần xin phép nghỉ ngày mai không.

—-

Sáng hôm sau, Trịnh Thế Bân gọi Hồ Loạn tỉnh dậy, nhỏ giọng bảo, "Bố anh đã tới tìm Trương Thục."

Giừo khắc này Hồ Loạn thật sự không muốn nhúc nhích. Cố gắng mở mắt ra, gật đầu đáp lại, "Bà ấy bị đả kích rất nặng, tinh thần không được tốt, bác sĩ cũng có liên lạc với em để nói về tình trạng của bà ấy. Bây giờ cũng đã ổn rồi."

"Chờ anh quay xong sẽ đi thăm bà ấy cùng em."

"Ừm, được." Chỉ sợ bà sẽ lại bị kích động nữa thôi.

Đến tận trưa Trịnh Thế Bân mới có cảnh quay, vì thế anh trianh thủ đưa Hồ Loạn đi chơi xung quanh, ở ddây có không ít danh lam thắng cảnh.

Lúc đi đến phố ẩm thực, hai người bị fan nhận ra nên phải dừng lại để ký tên. Sau đó Hồ Loạn thấy có một cửa hàng bán đồ trang điểm thời cổ xưa trông rất tao nhã nên liền vào xem. Nhân viên bán hàng ngây người nhận ra đây là hai đại minh tinh, liền vội vàng tiến đến tư vấn liên mồm. Tiếc là hai người chỉ đi xem mà thôi, vì đàn ông cũng không cần mua đồ trang điểm làm gì. Nhưng cuối cùng vì sự nhiệt tình của nhân viên bán hàng nên hai người quyết định mua hai túi hương.

"Chúng ta chụp một tấm ảnh đi." Hồ Loạn ngượng ngùng đề nghị.

Trịnh Thế Bân cười khẽ, đưa tay lên chỉnh trang lại tóc, đây là tấm ảnh chụp chung đầu tiên kể từ khi hai người come out.

Nhưng vấn đề là, anh không có weibo cá nhân, weibo studio cũng không phải do anh quản lý.

Không lẽ lập một tài khoản mới? Cơ mà rất phiền toái…

"Dùng của em đi." Hồ Loạn đăng nhập vào weibo, "Anh đăng ảnh bằng tài khoản riêng của em cũng được mà. Gần đây em cũng không hay dùng lắm."

Trịnh Thế Bân cười, đăng ảnh lên với tựa đề, [Xin chào mọi người, tôi là Trịnh Thế Bân.]

Hồ Loạn mặt đen lại, "Anh đây là sợ mọi người không biết chuyện của chúng ta đấy hả?"

"Chúng ta yêu nhau đường hoàng mà, có gì phải sợ."

Buổi chiều trên đường trở về, Hồ Loạn gọi điện cho bác sĩ, biết được tình hình của Trương Thục đã khá hơn rồi, chỉ là vẫn thường mắng chửi và đập đồ.

"Không cần ngăn lại đâu. Chỉ cần bà cảm thấy dễ chịu là được rồi." Cậu thản nhiên nói. Có người cản bà sẽ càng làm loạn hơn, đây chính là kinh nghiệm chung sống cùng bà suốt hai mươi mấy năm của Hồ Loạn.

—-

Doanh thu phòng vé của [Mê thành] vượt ngoài mức dự kiến, hôm nay Tưởng Dịch mời đoàn phim đi ăn một bữa chúc mừng thật to. Lúc này Triệu Dĩ Văn đã sinh được long phương thai cực kỳ đáng yêu.

“Phim của chúng ta chiếu rạp 62 ngày, bán ra được 20 triệu vé, đây đúng là lần hợp tác vui vẻ nhất của tôi.” Tưởng Dịch kích động hô lên. Phim [Mê thành] đã phá vỡ nhiều kỷ lục, lại được bình chọn là phim điện ảnh hay nhất ở thị trường phim nước ngoài. Trịnh Thế Bân và Hồ Loạn lúc trước bận vụ scandal nên đã bỏ lỡ không ít hoạt động.

Tưởng Dịch đứng dậy, lấy ra hai phong lì xì đỏ thẫm đưa cho mỗi người một cái, “Lì xì cho hai người này!”

Tưởng Dịch có ấn tượng rất tốt với hai người, rất hiếm khi ông lại còn đi tặng lì xì cho diễn viên.

Triệu Dĩ Văn từ khi lên chức mẹ, khí chất lại càng thêm phần khoan thai. Cô vỗ vỗ bả vai Hồ Loạn, nháy mắt bảo, “Hai người phải đối xử với nhau tốt vào đấy nhé.”

Mặt Hồ Loạn lập tức đỏ bừng.

Vì đây là tiệc chúc mừng nên Triệu Dĩ Văn không bế con tới đây. Hồ Loạn bảo với cô nhất định bao giờ rảnh sẽ tới thăm đứa nhỏ. Trịnh Thế Bân là bố nuôi, vậy cậu cũng coi như là bố nuôi “bé” rồi.

Tiệc chúc mừng cuối cùng cũng kết thúc. Hồ Loạn đứng ở cửa nhà hàng, nói, “Mai em muốn về thăm mẹ.”

Trịnh Thế Bân cầm tay Hồ Loạn đút vào túi áo mình, “Ừm, anh đi với em.”

“Bác sĩ bảo gần đây bà rất bi quan. Em là con trai duy nhất của bà, nên em muốn về thăm bà.” Hồ Loạn thuận theo nắm tay anh. Cậu quay đầu lại, nhìn sườn mặt của đối phương, đường cong trên cơ thể cường tráng, rất có cảm giác của một người quân nhân bất khuất, “Anh thật đẹp trai.”

“Câu này hay đấy, sau này em nói nhiều một chút.”

Cái con người này, thật chẳng biết khiêm tốn là gì!

Ngoài đường không phải là chỗ thể hiện tình cảm, Hồ Loạn nghĩ một chút rồi muốn rút tay ra. Trịnh Thế Bân lại nắm chặt lấy tay cậu.

“Em cũng rất đẹp trai.”

—

Trước khi trở về, Hồ Loạn gọi điện hỏi chị giúp việc, “Mẹ tôi gần đây thế nào rồi?”

“Vẫn khỏe. Nhưng bà thường xuyên ngồi ngây người trên ghế sofa, mấy ngày nay còn nhắc tới cậu nữa đấy.”

Hồ Loạn có hơi lo lắng. Có lẽ bây giờ Trương Thục không muốn gặp người của Trịnh gia. Về tới nhà, Hồ Loạn bĩnh tĩnh lại, cậu nắm tay Trịnh Thế Bân, mở cửa ra.

"Mọi người về rồi." Chị giúp việc nhiệt tình ra đón.

"Mẹ tôi đâu?"

Chị giúp việc vừa định đi gọi thì Trương Thục đã đi ra từ phòng ngủ, mới qua không bao lâu mà tóc đã bạc đi không ít. Bà hung tợn nhìn chằm chằm vào Hồ Loạn, lại nhìn Trịnh Thế Bân đang đứng bên cạnh cậu, chỉ tay vào cậu nói, "Mày…Mày…"

Hồ Loạn không nghĩ gì nhiều, để mỹ phẩm lên bàn, tiến lên định dìu Trương Thục. Trông bộ dáng bà có vẻ rất yếu ớt.

Không ngờ vừa tới gần đã bị bà tát một cái. Vẫn đau như trước kia, lực đánh của bà chưa bao giờ giảm sút.

"Cái loại thấp hèn này!" Trương Thục nhổ một bãi nước bọt lên mặt cậu.

Trịnh Thế Bân nhanh chóng kéo cậu trở lại. Trương Thục không phải mẹ đẻ của Hồ Loạn, cũng chưa từng đối xử tốt với cậu, cho nên anh cũng không khách khí. Anh lạnh mắt, "Bà làm gì đấy?"

"Tao dạy con tao đấy. Mày là cái thá gì chứ?!" Vốn đứa chết phải là Trịnh Thế Bân, chứ không phải con trai của mình. Trương Thục rất hận Trịnh Thế Bân, đồng thời cũng hận mình đã lầm tưởng Trịnh Thế Bân là đứa con đã chết của mình nhiều năm như vậy.

Đánh Trịnh Thế Bân, bà không có can đảm, nhưng đánh Hồ Loạn thì bà lại dám.

Vì thế bà lại tiến lên kéo Hồ Loạn tới trước di ảnh của bố Hồ, bắt cậu quỳ xuống. Hồ Loạn không dám động đậy gì, bà liền chỉ tay vào mặt cậu, "Mặt mũi nhà chúng ta đều bị mày hủy hết rồi! Sao mày lại không biết xấu hổ mà đi ngủ với người nhà Trịnh gia chứ?! Hóa ra mày thích đàn ông!"

54. Chương 54: Ảnh Đế

"Mặt mũi nhà chúng ta đều bị mày hủy hết rồi! Sao mày lại không biết xấu hổ mà đi ngủ với người nhà Trịnh gia chứ?! Hóa ra mày thích đàn ông!"

Trương Thục vừa giơ tay lên định tiếp tục đánh Hồ Loạn thì lại bị cậu giữ tay. Vì cậu quay lưng về phía Trịnh Thế Bân nên anh không nhìn thấy được ánh mắt của cậu lúc này.

“Mày định làm phản hả?!”

“Bố tôi chưa từng cho tôi lấy một xu. Hồi còn nhỏ, tôi chỉ cần xin tiền học thôi là đã bị nghe chửi cả ngày. Chẳng qua ông ấy là bố ruột của tôi, bà là vợ ông ấy nên tôi mới nể tình nhận lời chăm sóc cho bà. Tôi làm cái gia đình này mất mặt? Trong nhà này làm gì còn thể diện để mà mất chứ!? Không phải hai người đã không còn mặt mũi từ lâu rồi đấy à?!” Hồ Loạn hất tay bà ra, một chút cũng không muốn chạm vào.

Vốn dĩ có thể hòa hợp một chút, nhưng Trương Thục lại quá trầm mê nên không chấp nhận được sự thật trong quá khứ.

“Giỏi lắm! Mày nói tao nghe, mày cùng một thằng đàn ông ở bên nhau thì có thể nên cơm cháo gì hả? Tao là mẹ mày, tao có tư cách dạy dỗ mày!”

“Bà đừng có mà quá đáng!” Trịnh Thế Bân đứng chắn trước người Hồ Loạn, lạnh lùng nói.

Trương Thục trừng mắt, cầm chổi lông gà định xông lên đánh, Trịnh Thế Bân lạnh mặt dùng sức giật lại chổi lông gà khỏi tay bà. Trương Thục không đọ lại sức lực của đàn ông thanh niên, vì cứ cố giằng co cái chổi lông gà nên bị ngã xuống đất.

Lúc này, bà nhìn Hồ Loạn xa lạ đang đứng đằng sau Trịnh Thế Bân, đột nhiên chạy đến trước cửa sổ khóc lóc, “Đúng là nghiệp chướng mà!”

“Rốt cuộc bà lấy tư cách gì để quản tôi chứ?” Hồ Loạn tiến lên trước.

“Đồ tởm lợm! Cách xa tao ra!” Trương Thục ném một chiếc bát về phía Hồ Loạn, Hồ Loạn không tránh nên bị bát đập vào trán, một dòng máu chảy từ trán xuống.

“Tôi vốn dĩ muốn chăm sóc bà, tôn kính với bà như với mẹ ruột. Bà nghĩ lại mà xem, từ bé đến giờ có bao giờ tôi không hiếu kính với bà chưa? Bà muốn đi thẩm mỹ viện, lúc đó tôi vẫn đang học đại học, còn chưa tốt nghiệp, thế mà cứ mỗi tháng tôi lại gửi về cho bà 8 nghìn. Bà có biết trong một tháng tôi ở trên thành phố đã phải làm biết bao nhiêu công việc mới kiếm được ra từng nấy không?”

Trương Thục run người nhìn Hồ Loạn. Vừa tức vừa sợ.

“Đấy là điều mày nên làm!”

“Bà có từng cho tôi tiền đóng học không? Bà nói sau khi tôi thành danh thì phải đưa bà phí sinh hoạt cao hơn một chút, mỗi tháng tôi lại gửi về cho bà 1 vạn 5. Bà bị bệnh tôi liền lặn lội từ phim trường về thăm bà. Tết đến tôi về nhà còn mua mỹ phẩm tặng bà. Bà còn cái gì mà không hài lòng nữa chứ?!

Tôi thích đàn ông thì sao nào? Hồ gia chúng ta đã sớm chẳng còn mặt mũi, bố tôi vừa mới chết, bà liền đi

lêu lổng bên ngoài. Bà tưởng lúc đó tôi mới 5 tuổi nên không nhận thức được gì chắc?! Cho dù sau này khi tôi chết đi, xuống dưới âm phủ tôi vẫn sẽ ngẩng cao đầu nói với bố mẹ tôi rằng, tôi thích đàn ông!"

"Hồ Loạn, mày cắt đứt với nó đi! Nhà chúng nó không có lấy một người tốt!" Trương Thục nắm chặt áo cậu. Trịnh Thế Bân định tiến lên ngăn cản nhưng bị Hồ Loạn cự tuyệt.

Hồ Loạn gạt tay bà ra.

"Từ nay về sau tôi sẽ không về nữa. Mỗi tháng tôi sẽ gửi bà 6 nghìn. Bà tự chăm sóc bản thân đi. Số tiền này cũng coi như tôi đã không thất hứa với di nguyện của bố tôi trước khi chết."

"Chỉ có 6 nghìn? Tao nuôi mày bao nhiêu năm như thế, thế mà bây giờ mày trả ơn tao thế này đây. Mày thích đàn ông chính là chuyện ghê tởm!"

"Đưa bà 6 nghìn đã là nhiều lắm rồi." Hồ Loạn hơi cười khổ nhìn ảnh đế. Cậu nắm tay anh kéo ra bên ngoài, đi ra đến cửa vẫn còn nghe được tiếng mắng chửi từ bên trong nhà.

Nhà đã cũ, cách âm không tốt lắm. Hàng xóm láng giềng thấy có náo nhiệt đều ngó mặt ra ngoài hóng chuyện, vừa thấy nhân vật chính đi ra lại khẩn trương chui vào trong nhà.

"Lão Hồ kia, đây chính là thằng con của ông đấy, loại bất hiếu bất nhân, loại vô học…"

Trịnh Thế Bân không vui, nói, "Em mà nói trước cho anh biết Trương Thục bình thường đều như thế này thì anh tuyệt đối sẽ không đồng ý cho em về."

Hồ Loạn nhún vai, "Ở chung với bà ấy càng ngày càng khó, em cũng nên buông tay rồi."

Lúc đi trên đường thấy người lạnh lạnh, Hồ Loạn mới ý thức được mình quên không cầm áo, cậu thở dài, giữ người đang đi trước mặt mình lại, "Em quay lại lấy áo đã."

Trịnh Thế Bân thấy lo cho cậu, Trương Thục kia hành vi cử chỉ đều không bình thường, biết đâu lại làm thương Hồ Loạn thì sao, huống hồ trông bộ dạng của Hồ Loạn lúc này có vẻ như sẽ không động thủ với bà ta, "Anh đi cùng em."

Đến gần nhà mình, bỗng thấy cảnh tượng hàng xóm đang đứng xung quanh nhà mình khuyên nhủ Trương Thục. Hồ Loạn chạy lên, đẩy đám người ra.

"Bà xuống đây!" Trương Thục đang đứng bên ngoài ban công tầng 10.

Chị giúp việc ở phía sau bà, muốn kéo bà lại nhưng bị gạt ra. Trịnh Thế Bân và cậu nhìn nhau, nhanh

chóng định chạy lên tầng.

"Lũ lang tâm cẩu phế! Tao chết cũng sẽ không bỏ qua cho chúng mày đâu!" Trương Thục hung ác nói, vừa nhìn thấy Hồ Loạn định chạy lên liền nhấc chân nhảy xuống. Sau đó là tiếng la thất thanh của chị giúp việc.

"AAA!"

Hồ Loạn chưa kịp chạy lên thì đã nghe thấy tiếng vỡ vụn của xương cốt, thân thể Trương Thục đang nằm dưới mặt đất, vị trí cách cậu không đến nửa mét. Tứ chi và đầu đều là máu, mắt bà đang nhìn về phía cậu.

Chết không nhắm mắt!

Cảnh sát và phóng viên nhanh chóng có mặt.

Hồ Loạn ngồi xụp dưới đất, nhìn vũng máu kia. Trương Thục không đã không cứu được nữa rồi.

Trịnh Thế Bân ở bên cạnh nắm chặt tay cậu. Hồ Loạn ngẩng đầu lên, hoảng sợ hỏi, "Người đã chết rồi sao?"

Trịnh Thế Bân ôm cậu, vỗ nhẹ, "Đi thôi."

Vào khoảnh khắc đó, trong đầu Hồ Loạn tái hiện lại vô số hình ảnh. Lúc cậu chỉ mới mấy tuổi, có một người phụ nữ đứng trước mặt cậu mà quát tháo, mà ném đồ đạc, sau đó lại là hình ảnh người phụ nữ miệng run rẩy sùi bọt mép, mặt trợn trắng.

Bố Hồ trước khi chết cũng cố gắng lấy sức cầm tay cậu, nói với cậu, "Bố biết con hận bà ấy."

Cậu do dự một hồi, cuối cùng vẫn đồng ý với thỉnh cầu của bố. Sau đó bố Hồ chết, giờ Trương Thục cũng lại chết ngay trước mặt cậu, máu tươi bắn lên trông thật ghê người.

"Đã chết…Chết thật rồi…" Hồ Loạn đứng dậy, bất lực nhìn xung quanh mình, sau đó cả người ngã xuống.

"Hồ Loạn! Hồ Loạn!"

—

Hồ Loạn mơ một giấc mơ, trong mơ có 3 người với khuôn mặt đầy máu đang đứng chỉ tay vào cậu, Trương Thục đã chết rồi cũng đang nhìn chằm chằm vào cậu. "Không được, bố, mẹ…"

Trịnh Thế Bân cả một đêm không ngủ, vừa mới chợp mắt một chút thì nghe thấy tiếng hô to của Hồ Loạn. Anh vội vàng đứng lên trấn an cậu. Anh tựa đầu vào trán cậu, tay vuốt lông mày đang nhăn lại của cậu, "Không sao rồi, Hồ Loạn. Không sao rồi."

Tới nửa đêm, Hồ Loạn lên cơn sốt cao, mặt mày trắng bệch, rất giống người sắp gần đất xa trời. Trịnh Thế Bân không rời nửa bước. Anh hôn ngón tay cậu rồi đặt vào trong chăn.

Lúc lão A chạy tới, thấy Trịnh Thế Bân ở bên trong liền ngập ngừng một chút rồi vẫn quyết định đi vào, "Việc tang lễ thế nào rồi?"

"Phóng viên bên kia nói thế nào?"

Lão A dựa lưng vào ghế, định ngồi nghỉ một chút thì lại bị Trịnh Thế Bân liếc tới, y bèn ngồi thẳng dậy trả lời, "Phóng viên phỏng vấn hàng xóm xung quanh. Trương Thục vốn cũng không có danh tiếng tốt, cho nên chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến Hồ Loạn. Không cần lo."

"Tang sự bình thường tổ chức thế nào thì bây giờ cứ làm như thế. Đám phóng viên có thể áp chế thì cứ áp chế đi." Trịnh Thế Bân nhẹ nói.

Bầu không khí này thật đúng là không chịu nổi, lão A nhức đầu đứng lên, "Tôi ra ngoài trước."

Hồ Loạn ngủ suốt một ngày. Trên đầu toàn là mồ hôi, miệng thường lầm bầm. Đám phòng viên đều bị chặn ở bên ngoài.

Trịnh Nghiên đeo kính râm chạy tới bệnh viện, thấy em trai vốn luôn chững chạc của mình đang mở to mắt trông coi Hồ Loạn, cô cắn răng, "Cậu ta cũng đâu phải là sẽ không tỉnh lại đâu cơ chứ!"

"Người em ấy nóng quá." Trịnh Thế Bân xoa xoa đầu, "Sao chị lại tới đây?"

"Tới thăm em…bọn em." Trịnh Nghiên nói không được tự nhiên, cuối cùng sửa lại thành hai từ "bọn em".

"Không phải chị không đồng ý cho bọn em ở bên nhau sao?"

Trịnh Nghiên đi mở cửa sổ, cười một cái, "Bố đã đồng ý rồi. Bố nói Trương Thục đã chết, cũng không muốn làm khó bọn em nữa. Em là em trai chị, giống như bố đã nói, chỉ cần em vui là được rồi. Bố còn có thể nghĩ như thế thì vì sao chị lại không thể chứ?"

Trịnh Thế Bân nhìn Trịnh Nghiên, không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng chỉ nói, "Cảm ơn chị."

"Chị còn đang tính toán đưa sản nghiệp hãng đồng hồ của Trịnh thị về nước, để Hồ Loạn làm người đại diện.

Nhưng cậu ấy bị bệnh thế này nên chị phải tạm dừng kế hoạch lại. Em mau bảo cậu ấy tỉnh lại sớm đi."

"Sao đột nhiên lại chuyển về nước? Ở Mỹ không phải vẫn đang hoạt động rất tốt sao?"

"Tiền kiếm được nhiều đến mấy cũng không đủ. Chị còn đang bận sắp chết mà vẫn bị bố bắt về đây thăm 2 đứa. Chị phải đi đây."

Đến tận trưa Hồ Loạn mới hạ sốt. Đầu cậu rất nặng, cậu đã mơ thấy ác mộng, giống như ở địa ngục, chết đi sống lại không biết bao nhiêu lần. Cậu nhìn thấy ba người kia chết ở trước mặt mình không biết bao nhiêu lần.

"A..." Hồ Loạn đột nhiên mở mắt, thở hồng hộc, nhìn trần nhà ngẩn người. Tay trái cậu không động đậy được vì vẫn đang được Trịnh Thế Bân nắm lấy. Cả người cậu đầy mồ hôi, rất khó chịu, "Thế Bân."

Trịnh Thế Bân mơ màng tỉnh lại, thấy cậu dậy anh liền đứng lên đỡ cậu ngồi lên, "Rốt cuộc em cũng tỉnh rồi."

"Em mơ thấy chuyện trước kia, thật đáng sợ." Hồ Loạn mệt mỏi nói.

"Em có thấy khó chịu chỗ nào không?" Trịnh Thế Bân để cậu dựa vào người mình, cầm cốc nước giúp cậu uống.

Hồ Loạn vô cùng khát, cậu uống hết nửa cốc nước. "Em chóng mặt lắm, không còn sức lực nữa. Mùi trong bệnh viện rất khó chịu, em muốn về nhà."

"Đây mới là đêm đầu tiên." (3 ngày chịu tang)

Vậy là còn 2 ngày nữa. Hồ Loạn vùi đầu vào ngực anh, nhỏ giọng bảo, "Em không muốn ngủ trong căn nhà kia."

Trịnh Thế Bân vuốt tóc Hồ Loạn, "Được. Chúng ta tới khách sạn."

Đám phóng viên đúng là lũ trâu bò. Chỉ từ mấy lời của hàng xóm láng giếng, thế mà viết ra được một loạt bài báo kể về hoàn cảnh khổ sở cùng cực của Hồ Loạn khi sống cùng mẹ kế hà khắc, sau đó phải trải qua biết bao nhiêu cố gắng mới có được địa vị như ngày hôm nay, lời văn tha thiết cảm động đến nỗi khiến người ta phải rơi lệ.

Xử lý xong tang sự, Hồ Loạn ngồi trên xe đọc tin tức, "Đây là trò kể khổ sao?"

Mấy ngày nay không thể lên mạng vì Trịnh Thế Bân không muốn cậu đau đầu thêm nữa. Trong suốt buổi

tang lễ, Trịnh Thế Bân mặc đồ tang giống hệt Hồ Loạn, đứng cùng cậu tiếp đãi khách khứa đến thăm viếng. Đây chính là muốn thông báo cho giới truyền thông về mối quan hệ thật sự của hai người. Anh không sợ quan hệ hai người được công khai, chỉ sợ đám báo chí viết linh tinh lên thôi.

"Kệ bọn họ đi. Mấy ngày này em cứ nghỉ ngơi cho tốt đã."

Hồ Loạn nhìn quanh, không thấy ai bên ngoài liền rướn lên hôn anh một cái, "Cảm ơn anh."

Trịnh Thế Bân nhắm mắt cười, kéo Hồ Loạn lại, thì thầm vào tai câuk. "Nếu muốn cảm ơn anh, về nhà tắm rửa sạch sẽ rồi chờ anh về."

Hồ Loạn xấu hổ quay đầu đi không nhìn Trịnh Thế Bân nữa. Hình tượng của Trịnh Thế Bân trong lòng cậu đã bị tụt xuống mất 5 phần, không, phải tụt xuống 10 phần mới được.

Trịnh Thế Bân cười ha ha, bàn tay to kéo cậu lại, để cậu tựa vào đầu vai mình, "Không đùa em nữa. Ngủ đi, bệnh vừa mới khỏi xong, không ngủ đủ giấc sẽ hại thân thể đấy."

"Vâng." Cậu không từ chối, thành thành thật thật dựa vào người anh. Mơ mơ màng màng thở dài, những ngày sau cứ thế này đi…

Trịnh Thế Bân cũng bắt đầu ngủ, nhưng dù sao trước giờ anh sống vẫn rất có giờ giấc, ngủ trên xe anh không ngủ được. Mới chưa được bao lâu đã tỉnh lại. Anh ngồi không có việc gì làm, liền mở phim cũ ra xem. Lúc lướt trên mạng thì thấy trên mạng có ảnh mình và Hồ Loạn tựa vào nhau ngủ, khung cảnh chính là trong xe này.

Từ góc chụp này, anh đoán được người chụp ảnh đang ở hướng nào. Mắt nhìn về hướng đó, quả nhiên thấy có người đang chụp ảnh. Chỉ có điều khi đối phương nhìn lên thì anh lập tức cúi đầu xuống. Anh bỗng nhớ ra, hai người đang không đeo khẩu trang.

Nhưng dù sao hai người cũng đã công khai rồi mà…

Trịnh Thế Bân cười cười, Hồ Loạn vẫn đang ngủ. Trịnh Thế Bân chụp một tấm ảnh 2 người rồi đăng nhập tài khoản weibo của Hồ Loạn đăng ảnh lên.

Lão A lướt web thì bắt gặp được ảnh này, mắt không ngừng trố ra.

Tiểu Chu nhìn ảnh này, mắt cũng không ngừng trố ra.

[Nhân sinh như mộng]: Nghìn likeeeeeeeee!!!

Chỉ trong vòng vài giây, phần bình luận dưới ảnh sôi nổi hẳn lên.

[Gào khóc – ing Cà rốt nhà em moe quá đi thôi. Gần đây vất vả nghỉ ngơi không tốt, thiên vương phải yêu thương Cà rốt nhà em thật nhiều đấy nhơơơớ!]

"Ắt xì!" Hồ Loạn đột nhiên hắt hơi một cái, khiên Trịnh Thế Bân giật mình đến nỗi suốt làm rơi điện thoại. Cũng may Hồ Loạn vẫn chưa tỉnh lại, anh vội vàng xoa xoa vỗ vỗ cậu để cậu ngủ tiếp, sau đó lại trả lời bình luận của dân mạng.

[Phải yêu thương thế nào cơ?]

Tiểu Chu lấy tay che ngực, người đâu cả rồi, hôm nay thiên vương uống nhầm thuốc hay sao ấy!

Trịnh Thế Bân mắt gian gian nhìn bình luận: [Xin hãy yêu thương ở trên giường ấy. Keke.]

Trịnh Thế Bân nhấn like bình luận này. Xong xuôi lại nhìn người đang nằm trong lòng mình, da mặt thật mỏng.

Ngẫm lại vẫn là bỏ like, nhưng lại trả lời bình luận, [Có thể xem xét, có thể xem xét.]

Lão A: WTF?

[Nhân sinh như mộng]: Đừng nói nữa, mị phải chạy đi xem H văn của ảnh đế với Hồ Loạn đây.

Xe đi mất gần 2 tiếng, trong thời gian này Trịnh Thế Bân cùng dân mạng nói chuyện với nhau rất vui vẻ. Người nào đó rất thỏa mãn với những 'kiến thức mới' mà mình vừa học được, liền tặng mọi người thêm một tấm ảnh nữa của Hồ Loạn. Để tránh lại bị viết linh tinh, anh chọn lựa góc sáng, đắp áo khoác lên người cậu, chỉ để lộ mặt. Hồ Loạn đang dựa vào vai anh, miệng hơi cong lên, bởi vì trong xe rất ấm nên hai má và chóp mũi Hồ Loạn đều hơi đỏ lên.

Trịnh Thế Bân đợi thêm một lúc rồi mới đánh thức Hồ Loạn dậy, "Hồ Loạn, xuống xe thôi."

Hồ Loạn lại cảm thấy nặng đầu, vì cậu vẫn chưa ngủ đủ, một phần cũng do tư thế ngủ nên cổ rất mỏi. Hồ Loạn mặt mày đau khổ để Trịnh Thế Bân dắt tay ra ngoài. Lúc ra ngoài thì nhìn thấy có người đang đợi sẵn họ. Hồ Loạn không biết, nhưng Trịnh Thế Bân lại nhận ra người này. Chính là người đã chụp trộm vừa nãy.

Đó là một nữ sinh, trong tay đang ôm một con búp bê cao bằng nửa người, ánh mắt dè dặt, "Chào…Chào hai anh. Em là fan của hai người, em muốn tặng hai anh quà này." Nói xong liền chạy đi mất.

"Ấy!" Hồ Loạn định giữ cô bé lại nhưng không kịp. Cậu ôm búp bê, hết nhìn nó rồi lại nhìn Trịnh Thế Bân.

Trịnh Thế Bân gật gật, sờ búp bê rồi bảo, "Chất liệu tốt, chúng ta nhận quà này."

Xuống xe xong lại phải chuyển tiếp sang máy bay. Trịnh Thế Bân vừa rồi ở trên xe chơi rất vui vẻ, bây giờ lên máy bay không thể nghịch điện thoại nữa, chỉ đành ngượng ngập để yên cho Hồ Loạn ngủ. Vừa mới xuống máy bay, nhìn thấy fan chật ních bên ngoài, Hồ Loạn khiếp sợ hỏi, "Của anh hay của em thế?" Hỏi xong còn dụi dụi mắt.

Trịnh Thế Bân tiến lên trước, nhìn toàn bộ rồi ghé lại gần Hồ Loạn nói, "Chắc là fan của cả hai chúng ta cộng lại."

Động tác này của Trịnh Thế Bân khiến fan hú hét điên cuồng. Lão A và tiểu Chu đã đến từ sớm để chờ người. Kết hợp cùng bảo vệ ở đây hộ tống 2 vị 'tổ tông' lên xe. Dọc đường đi, fan không ngừng dúi đồ vào tay, đối với chuyện này Trịnh Thế Bân đã quen rồi. Hồ Loạn đang sốt ruột nhưng cũng vẫn nhận quà của mọi người.

Lúc lên trên xe cậu chụp một tấm ảnh để cảm ơn mọi người, hết sức uyển chuyển khuyên nhủ fan lần sau đừng tiêu pha nhiều, cậu sẽ không nhận quà nữa. Trong tay cậu lúc này đang là một hộp đồng hồ, nhìn sơ qua chắc cũng phải đến 5 vạn.

"Tiểu Chu, cậu xem có tìm được người tặng quà này không. Sau đó trả lại tiền cho người đó đi."

Tiểu Chu nhìn chằm chằm vào Trịnh Thế Bân đang ngồi cạnh Hồ Loạn, ngây người một chút rồi gật đầu, "Sao cơ ạ?"

Lão A sắc mặt cũng giống tiểu Chu, bĩu môi nhìn về phía Trịnh Thế Bân, "Đi mà hỏi ý kiến người kia kìa."

Hồ Loạn, "…"

Trịnh Thế Bân coi như không nghe thấy lời lão A, chậm rãi quay lại nhìn Hồ Loạn, ôn nhu bảo, "Hôm nay anh muốn ăn canh cá."

"Được, về em sẽ làm cho anh."

"Thật đúng là…" Lão A lẩm bẩm.

Hồ Loạn không hiểu làm sao, nhìn Trịnh Thế Bân tỏ ý hỏi. Trịnh Thế Bân trấn an nhìn cậu, cầm tay cậu kéo tới môi hôn một cái, tiểu Chu ngượng ngùng quay đầu đi.

Đưa người đến chỗ ở của Trịnh Thế Bân xong, lúc này lão A mới giác ngộ, hóa ra hai người đã bắt đầu sống chung rồi. Lão A giữ Hồ Loạn lại, hỏi, "Ai đề nghị chuyện này trước?" Nhìn bộ dáng nghệ sĩ nhà mình thật thà thế này, lại nhớ tới hình tượng của Trịnh Thế Bân ở trên mạng, y hoài nghi, không biết có phải Trịnh Thế Bân đang làm hư Hồ Loạn nhà mình không.

"Không phải ai chủ động nói chuyện này trước. Bọn em cứ tự nhiên mà ở cùng nhau như thế thôi." Hồ Loạn xoa xoa cái mũi, miệng nở nụ cười.

Lão A thấy Hồ Loạn như vậy, đây là lần đầu tiên y tiếp nhận một nghệ sĩ là đồng tính, không biết phía trước còn có bao nhiêu chông gai nữa, "Hồ Loạn, chuyện của cậu nếu có thể áp chế thì nên áp chế. Thật ra Trịnh Thế Bân cũng đang rất nỗ lực, hai người đã muốn vậy, tôi cũng không thể nói cái gì nữa. Chỉ là...tôi hi vọng hai người sẽ vững vàng vượt qua được mọi chông gai. Người khác chia tay rồi có thể tìm được dối tượng khác. Nhưng cậu thì không thể. Tôi không hi vọng trong tương lai sẽ phải hợp tác với một nghệ sĩ có đời sống hỗn loạn."

Hồ Loạn nhìn Trịnh Thế Bân ở cách đó không xa, cười bảo, "Anh yên tâm, bây giờ hay sau này, em cũng đều chỉ có anh ấy."

Trịnh Thế Bân đứng đó nửa ngày trời mới thấy Hồ Loạn quay lại, đỡ lấy quà ở trong tay cậu, "Nhìn ánh mắt lão A thật giống như là hận không thể giết chết anh."

"...Có thể là do anh đẹp trai hơn lão A." Loáng thoáng cảm nhận được chỗ nào đó không đúng, nhưng Hồ Loạn cũng không muốn nghĩ nhiều nữa.

"Gần đây em có dự án gì không?" Ảnh đế đứng đằng sau hỏi.

Hồ Loạn suy nghĩ một chút, trả lời, "Cũng không nhiều. Phim điện ảnh tiếp theo vẫn chưa đến ngày khai máy. Chỉ có quảng cáo đồng hồ với chụp ảnh trang bìa cho một tạp chí. Còn lại thì hết rồi. Anh thì sao?"

"Cũng không khác em là mấy."

Vì mấy ngày nay rất mệt mỏi nên hai người vừa về đến nhà là đi tắm rửa rồi đi ngủ luôn. Hồ Loạn nằm trong lòng Trịnh Thế Bân ngủ thẳng đến tận sáng hôm sau mới biết tin tức trang đầu là cái gì.

Fan đang làm náo loạn lên vì biết được Hồ Loạn và Trịnh Thế Bân dùng chung tài khoản weibo.

Hồ Loạn đang nằm trong chăn, dựa đầu vào người Trịnh Thế Bân xem video fan làm, trong video tổng hợp biên tập lại tất cả các cảnh phim mà hai người đã đóng chung cùng nhau, tạo nên một đoạn phim ngắn rất đẹp, chỉ tiếc là kết BE. Mặt Hồ Loạn hơi buồn, đột nhiên bị Trịnh Thế Bân hôn một cái.

"Khóc gì chứ?" Trịnh Thế Bân mới vừa tỉnh ngủ, giọng vẫn hơi khàn khàn, anh lau nước mắt đang đọng lại trên khóe mắt Hồ Loạn, lại ôm chặt cậu vào trong lòng, "Giúp anh ngủ tiếp đi."

Hồ Loạn nhìn qua đồng hồ, đã sắp 10 giờ rồi. Cậu than thở, "Không thể ngủ tiếp. Em còn phải đi nấu cơm. Mấy ngày nay chưa ăn được bữa nào ra hôn cả." Đang nói thì bị Trịnh Thế Bân đè người lên, "Em đang đói à?"

Hồ Loạn hơi sửng sốt, "Cũng không phải là đói lắm. Nhưng sáng nay mình đã ăn sáng đâu."

"Anh thì rất đói, cực kỳ đói."

"Vậy anh mau đứng lên để em đi nấu cơm." Trịnh Thế Bân sống chết không chịu buông tay. Hồ Loạn trừng anh một cái.

Trịnh Thế Bân cúi xuống liếm khóe môi cậu, kéo một tay Hồ Loạn xuống ôm lấy hạ thân của mình, "Nó cũng rất đói."

Đều là đàn ông, đương nhiên hiểu thế này nghĩa là gì.

Hồ Loạn cự tuyệt. Trịnh Thế Bân cảm thấy dáng vẻ than thở lúc động tình của Hồ Loạn cực kỳ mê người. Nghĩ đến thôi là tâm liền ngứa ngáy, thật muốn ăn hết cậu luôn. Hồ Loạn ngượng ngùng rút tay ra, che miệng anh lại, hai má hồng hồng, "Anh đừng nói nữa."

Trịnh Thế Bân lại liếm lòng bàn tay cậu, thuận thế cụng đầu vào trán cậu, "Chỉ nói cho em nghe thôi."

Một người là tuổi trẻ khí thịnh, một người là lang hổ đang đói, hỏa cháy bùng lên, chỉ là thân thể Hồ Loạn vẫn còn chưa hồi sức nên vẫn bị bại dưới tay Trịnh Thế Bân. Cuối cùng cậu cũng không còn đủ sức đứng lên đi làm cơm nữa, đành phải gọi hai phần cơm bên ngoài.

"Anh cố ý phải không hở?" Hồ Loạn nhìn Trịnh Thế Bân đang rất có trình tự mặc quần áo vào, giơ tay nhấc chân đều rất phong độ.

Trịnh Thế Bân đặt một chân trên giường, xoay người vuốt ve mặt Hồ Loạn, "Cố ý đấy. Anh là muốn ăn sạch sẽ em luôn."

Hồ Loạn thở phì phò vùi người vào trong chăn, không thèm để ý đến anh nữa. Trịnh Thế Bân hôn đầu vai đang lộ ra bên ngoài của cậu, thấp giọng bảo, "Tạp chí BS mời chúng ta chụp ảnh bìa, em đi không?"

Hồ Loạn hé người ra, giọng buồn buồn, "Sao lão A không nói cho em biết chuyện này?"

Trịnh Thế Bân ngồi trở lại bên giường, bóp nhẹ mũi Hồ Loạn, "Chúng ta giờ đã thế này rồi, nói cho anh không phải là đã nói luôn cho em biết đấy sao. Lão A làm gì mà cần làm nhiều thủ tục như thế để làm gì chứ."

“Nói cũng có lý. Em nhận nhé, mà chụp trong phòng hả anh?”

“Không, chúng ta đi quay ở Hokkaido, có mấy tổ chụp ảnh nữa.”

“Vậy là nhân cơ hội này em có thể đi du lịch luôn rồi đúng không?” Từ trước đến nay cậu chưa từng được tới Nhật Bản chơi.

Trịnh Thế Bân nheo mắt lại, “Không thành vấn đề.”

Sớm đã quen với việc đứng trước máy quay, nhưng dù sao đây cũng là lần đầu tiên chụp chung với Trịnh Thế Bân. Hokkaido đang trong giai đoạn tuyết đầu mùa, Hồ Loạn mặc áo lông, run run đứng dưới tuyết. Tiểu Chu khoác cho cậu mấy chiếc áo khoác lông mà vẫn không bớt lạnh. Hồ Loạn sụt sịt mũi, nhìn Trịnh Thế Bân vẫn bình tĩnh tạo dáng chụp ảnh, có chút không phục. Nhân lúc anh đang nghỉ ngơi, cậu tiến lên hỏi, “Không phải anh mặc thêm quần áo ở bên trong đấy chứ?!” Hồ Loạn mò tay vào trong kiểm tra.

Trịnh Thế Bân chẳng cản cậu lại, cứ để cho cậu tùy ý kiểm tra, “Ai bảo em rèn luyện ít nên đương nhiên là sợ lạnh rồi.”

Xung quanh vang lên vài tiếng cười khẽ, Hồ Loạn nắm tay lại, đưa lên che miệng, ho khan vài cái, “Tại em hơi căng thẳng thôi.”

“Căng thẳng cái gì chứ.” Véo má Hồ Loạn một cái, anh xoay người đi thay quần áo.

Bộ dáng trông giống lão đại quá nhỉ. Hồ Loạn đút tay vào túi áo ấm áp, chờ ảnh đế thay xong quần áo xuất hiện, cả người cậu ngây ra. Có phải tạp chí này cố ý làm thế đúng không?

Trịnh Thế Bân lúc này đang mặc một chiếc áo măng tô giống hệt Hồ Loạn. Trịnh Thế Bân rất hài lòng với kiểu sắp xếp trang phục như thế này, ra dấu tay OK với người chụp ảnh, lại tiến lên nói nhỏ với Hồ Loạn, “Anh có cảm giác như mình trẻ ra 5 tuổi ấy.”

Hồ Loạn phối hợp tỏ vẻ như đang nói chuyện phiếm với anh, vẻ mặt cười vui, đung đưa tay anh.

Yêu cầu của lần này là phải giống như con nít đang nghịch tuyết, Hồ Loạn cũng không có ý kiến gì, chỉ khổ cho đồng chí Trịnh Thế Bân, bị rơi rụng bao nhiêu là hình tượng. Sau một hồi vận động, cả người hai người đều nóng lên. Hồ Loạn bắt đầu đổ mồ hôi, “Khi nào thì mới xong nhỉ?”

Trịnh Thế Bân nhân cơ hội nâng cằm cậu lên, để sát vào mặt mình, bày ra tư thế muốn hôn lại không hôn, “Vẫn còn sớm mà.”

Người chụp ảnh thấy thế liền nhanh tay chụp lấy chụp để.

Hồ Loạn quên cả giãy dụa, một lúc sau mới hoàn hồn. Sau đó cậu lại quay về phía người chụp ảnh, "Thật xin lỗi. Xin lỗi. Chụp lại cảnh này vậy."

Nào ngờ người chụp ảnh xua tay, "Không cần, cảnh vừa rồi rất tự nhiên."

4 tổ ảnh thay nhau chụp, cuối cùng cũng kết thúc. BS công bố bìa tạp chí, là ảnh hai người mặc tây trang đứng dưới tuyết nhìn xa xăm. Trịnh Thế Bân rất vừa lòng với ảnh này, còn đặc biệt dán ảnh lên tường.

Mấy ngày nay Hồ Loạn bị nóng trong, nổi 1 cái mụn to trên trán. Cậu phải buộc phần tóc phía trước lên thành chỏm để trán được thoáng mát. Trong tay Hồ Loạn đang cầm hai tấm thiệp mời, "Năm nay không biết anh có được cúp ảnh đế không nhỉ."

Trịnh Thế Bân ừ hữ, "Gần 2 năm nay anh có nhận được cúp nào đâu. Lần này anh có một tác phẩm được để cử."

"Là bộ [Quân Phiệt] đúng không?" Hồ Loạn ngồi xuống cạnh anh, tò mò hỏi.

Trịnh Thế Bân nghịch chỏm tóc đang buộc lên của cậu, "Ừm, nếu không có gì thay đổi thì chắc là thế. Anh nhớ là em cũng được để cử mà nhỉ?"

"Là bộ [Mê thành], giải diễn viên mới tốt nhất. Em còn tưởng anh sẽ được đề cử giải thường đối với phim này chứ."

"Anh không để ý lắm. Dù sao phim điện ảnh năm nay của anh có nhiều lắm. Nếu không có gì thay đổi thì anh sẽ mang được một giải về cho em."

"Bao giờ em mới nhận được giải như anh nhỉ?" Hồ Loạn chống cằm cảm khái.

Trịnh Thế Bân chậm rãi nói, "Em còn trẻ, không phải vội."

Hồ Loạn gảy gảy bím tóc của mình, xoay người ngồi lên người anh. Đây là lần đầu tiên cậu được tham gia lễ trao giải JM kim mã, tâm trạng rất hưng phấn, "Em nghĩ em sẽ kích động đến nhũn hết cả chân mất."

"Vậy anh sẽ đỡ em." Trịnh Thế Bân ôm thắt lưng cậu, cười nhẹ.

"Phải cho các fan thấy được bộ dáng hiện tại của anh mới đúng." Hồ Loạn quệt miệng đứng lên chạy ra phòng bếp. Trên người cậu đang mặc áo ngủ do fan tặng.

——-

Trịnh Thế Bân nhận được 3 giải thưởng lớn nhất của giới điện ảnh, phải đi đi lại lại 3 lần. MC thấy thế liền trêu chọc, "Vị kia nhà anh đâu rồi?"

Fan bắt đầu hô lên, Trịnh Thế Bân vẫy tay chào rồi mới trả lời, "Lập tức ra ngay bây giờ đây."

Hồ Loạn có hai lần lên nhận giải, một giải là nhận chung với đoàn phim [Mê thành], lúc bước lên thảm đỏ cậu không khỏi nắm chặt tay Trịnh Thế Bân. Trịnh Thế Bân mặt không đổi sắc mỉm cười với mọi người, cũng nắm chặt tay cậu một cái rồi mới buông ra.

"Đối với bộ phim này, đạo diễn Tưởng có tin rằng sẽ lại nâng đỡ được thêm một ảnh đế nữa hay không?"

Tưởng Dịch cười tủm tỉm nhìn hai người đang đứng phía sau, "Đương nhiên là có chứ." Giải trong nước, giải ngoài nước, diễn viên đóng phim cũng có giải, chuyện này đối với ông quả thực là một điều rất kích động.

MC lại tới bên cạnh Hồ Loạn, "Hồ Lăng, năm sau anh đã có dự định gì chưa? Nghe nói phim gần đây anh tham gia đang không ngừng thu hút được sự chú ý của khán giả."

"Năm sau ấy à, tôi sẽ vẫn tiếp tục cố gắng đóng phim cho thật tốt." Hồ Loạn trả lời không rõ ràng, Trịnh Thế Bân nhìn ra được cậu đang căng thẳng.

Trịnh Thế Bân đứng một mình để phóng viên chụp ảnh. Hồ Loạn lui vào trong hậu trường, hít thở sâu vài cái. Hôm nay cậu mặc vest thẫm màu nhưng cũng không giúp cậu bình tĩnh hơn được chút nào. Trịnh Thế Bân đi vào trong, nắm tay cậu, "Sao lại hưng phấn giống trẻ con thế này?"

"Không kích động nữa, không kích động nữa." Hồ Loạn xoa xoa mặt mình, một lúc sau mới nhớ ra trên mặt mình có trang điểm, vội vàng bật người dậy để Trịnh Thế Bân xem giúp mình xem, có phải mụn bị lộ ra rồi.

Trịnh Thế Bân bóp mũi Hồ Loạn, "Không có, không thấy đâu."

Bất luận là giới truyền thông hay trong suy nghĩ của mọi người đều nghĩ rằng giải thưởng này đương nhiên là dành cho Trịnh Thế Bân. Nhưng lúc trên màn hình lớn hiện lên 5 gương mặt được đề cử giải thưởng nam diễn viên xuất sắc nhất, Hồ Loạn không tự chủ nhắm mắt lại. Trái lại Trịnh Thế Bân vẻ mặt rất bình tĩnh, vỗ vỗ lên mu bàn tay Hồ Loạn, "Không thoát được đâu."

"Chúng ta cùng chúc mừng Trịnh Thế Bân với vai diễn trong phim điện ảnh [Quân phiệt] đã giành được giải thưởng diễn viên xuất sắc nhất. Chúc mừng!"

Màn hình lớn chiếu trực tiếp hình ảnh hiện trường, mọi người đứng dậy vỗ tay nhiệt liệt. Trịnh Thế Bân nghe nhiều nên quen rồi, anh khá bình tĩnh, nhận lấy cái ôm từ những diễn viên đứng gần mình. Lúc xoay người lại thì thấy Hồ Loạn đang giang rộng hai tay ra.

Tất cả mọi người đang vỗ tay lập tức dừng động tác lại, sửng sốt nhìn Hồ Loạn, tiếp đó là một trận cười vang, trên màn hình lớn hiện lên hình ảnh của hai người.

Hồ Loạn cười tươi tiến lại gần ôm Trịnh Thế Bân, cậu ngửi thấy mùi hương quen thuộc, khiến lòng cậu an tĩnh trở lại. Cậu nhắm mắt lại, thấp giọng nói, "Chúc mừng anh."

"Đầu tiên xin cảm ơn các vị giám khảo. Đây không phải là lần đầu tiên tôi nhận được giải nam diễn viên xuất sắc nhất, chỉ có điều những lần trước không thể so được với ngày hôm nay. Một năm nay đối với tôi mà nói rất quan trọng. Tất cả mọi người đều biết tôi đã come out, vợ tôi hiện giờ đang ngồi ghế bên cạnh tôi."

Màn hình lớn lại hiện lên hình ảnh của Hồ Loạn. Hồ Loạn xấu hổ nghiêng đầu đi.

Trịnh Thế Bân làm động tác hôn gió với Hồ Loạn, "Vợ tôi rất thích xem phim tôi đóng, trong nhà đều dán poster và ảnh chụp của tôi. Hôm nay tôi nhận được giải thưởng này, em ấy còn vui hơn cả tôi nữa. Năm sau tôi dự định sẽ ra mắt với bộ phim điện ảnh đầu tiên. Ngay từ đầu tôi đã muốn làm đạo diễn, không ngờ lại trở thành diễn viên. Nhưng cũng rất may mắn vì tôi làm nghề diễn viên, nếu không tôi sẽ không thể nào quen biết được vợ tôi, hai bọn tôi cũng không thể nào yêu nhau được. Hôm nay tôi cũng muốn cảm ơn người đã luôn ở bên tôi, cảm ơn em đã bao dung và thông cảm cho tôi, thật sự cảm ơn em."

Chẳng cần nói ra tên, mọi người đều đã biết "người đã luôn ở bên tôi" là ai.

Kêu "vợ" không dứt miệng như thế, khiến lúc sau Hồ Loạn lên nhận giải thưởng bị mọi người trêu chọc không ít. Rõ ràng cậu luôn trong trạng thái căng thẳng, thế mà đến lúc lên nhận giải lại cực kỳ trấn định. Cậu cầm giải thưởng trong tay, cúi đầu cảm ơn tất cả mọi người.

Im lặng vài giây, Hồ Loạn liếm liếm môi nói, "Tôi vẫn luôn muốn trở thành một diễn viên có danh tiếng riêng. Cảm ơn mọi người đã cho tôi cơ hội, cũng cảm ơn mọi người đã thừa nhận tôi. Cảm ơn mọi người đã không rời bỏ tôi lúc tôi đang gặp khó khăn, cảm ơn rất nhiều."

Hồ Loạn nhìn thấy Tô Vi, khuôn mặt cô tinh xảo, ánh mắt rất không chân thật.

Lúc quay lại chỗ ngồi, màn hình lớn lại chiếu đến cảnh cậu và Trịnh Thế Bân cười ôm nhau. Đạo diễn Tưởng xoay người giơ ngón cái lên với hai người.

"Hồ Loạn, chúc mừng cậu!"

Hồ Loạn không xoay người nhìn Tô Vi, chỉ hơi dừng bước lại, nhẹ nói, "Cảm ơn, cũng chúc mừng cậu lấy được giải thưởng."

Sau đó, cậu chậm rãi cầm cúp đi sóng vai cạnh Trịnh Thế Bân.

Sau này, trong tương lai, dù ở bất cứ đâu, bất cứ lúc nào, giải thưởng tốt nhất đối với cậu chính là người đang ở bên cạnh cậu lúc này đây.

—-

Trịnh Thế Bân mang cốc sữa vào thư phòng cho Hồ Loạn. Hồ Loạn đang ngồi yên nhìn cúp trên bàn. Anh nhẹ bước vào, đưa sữa cho cậu, "Vẫn còn đang kích động hả?"

Hồ Loạn uống một ngụm sữa nóng ấm, "Không kích động nữa. Em vừa mới nhận ra em đã chiếm được chiếc cúp quý giá nhất rồi."

Trịnh Thế Bân cụng đầu với Hồ Loạn, tay vuốt lưng cậu, tò mò hỏi, "Sao anh lại không biết thế?"

"Ngốc." Hồ Loạn ôm Trịnh Thế Bân, bởi vì cậu đang ngồi nên không thể không ngửa đầu nhìn anh. Hồ Loạn chu miệng lên, "Chính là anh đó."

Trịnh Thế Bân thấy cậu như thế, liền ôm chặt Hồ Loạn vào lòng. Hồ Loạn thỏa mãn than nhẹ một tiếng, ngón tay nhẹ nhàng vuốt lên khóe miệng của anh rồi hôn lên.

Trịnh Thế Bân hôn Hồ Loạn từ trán xuống môi, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ khiến người khác phải say mê, "Em là người quan trọng nhất của anh." Nói xong, anh lại dùng sức hôn môi cậu.

Hồ Loạn thuận theo, thả lỏng đón nhận nụ hôn của anh. Tay cậu ôm hai bên má của anh, để mặt anh sát gần mặt mình, đến khi tách ra, trong mắt nồng đượm ý cười.

Hồ Loạn kéo tay anh đặt lên trước ngực mình, "Nơi này toàn bộ đều là anh."

Mình là editor, có vài lời muốn nói:

Mọi người, thế là đã hoàn chính văn rồi. Hu hu càng về cuối bà tác giả viết như kiểu bị lên đồng vậy, chương cuối mình đảm bảo nó bằng 3 chương bình thường cộng lại, dài vđ OTZ, mình ed chương này từ trưa khoảng 2h, làm rồi nghỉ lấy sức rồi lại làm, chắc cũng phải mất gần 6 tiếng đó, mình rã hết cả tay rồi T.T

Tóm lại là chúng ta sẽ vẫn còn 3 chương phiên ngoại nữa (trong đó có PN2 là dài nhất, chắc cũng dài bằng chương 54 này đấy TT.TT). Mình sẽ nhanh chóng hoàn thành nốt phần phiên ngoại. Đợi nhé!

30405643104966440aa73b

Phiên ngoại: Chu Gia Thành (1)

0

Chậc, công ty này nhìn trông cũng khí thế đấy chứ.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Chu thiếu khi bước vào nơi làm việc của Khang Lỗi, tuy so với công ty nhà gã cũng là một chín một mười. Gã tận lực sử dụng tư thế thiếu nam mê đảo hàng vạn hàng nghìn cô gái, tháo kính râm ra bước tới trước bàn của một cô gái, nháy mắt một cái, "Văn phòng trợ lý Tổng giám đốc ở đâu thế?"

"Trợ lý?" Mọi người nhìn nhau. Từ bao giờ công ty lại mọc ra thêm cái chức vụ này vậy? Hoài nghi nhìn người đàn ông đang cười trước mặt mình, cô gọi điện thoại cho quản lý.

Không bao lâu sau, quản lý đi ra, trên mặt quản lý đầy nếp nhăn, thấy Chu thiếu liền vội chạy tới tiếp đón, "Tại vì chưa kịp thông báo cho cấp dưới nên họ không biết."

Thấy gã không nói chuyện, quản lý toát hết cả mồ hôi. Trịnh tiên sinh nói, tùy tiện sắp xếp một chức vụ cho Chu Gia Thành, vì không muốn ảnh hưởng tới nghiệp vụ của công ty nên ông đành bịa ra chức vụ này.

Chu Gia Thành lại không biết. Tổng giám đốc ấy à, trong công ty bộ dáng trông rất ngầu, vậy trợ lý Tổng giám đốc hẳn là cũng chẳng kém cạnh. Gã hứng khởi nói, "Tôi mệt chết rồi. Mau đưa tôi tới văn phòng của tôi đi."

"Aiz, aiz, được, để tôi đưa cậu đi."

Thấy quản lý cúi đầu khom lưng, xung quanh bắt đầu có tiếng xì xào, "Đây là ai mà mà quản lý phải như thế nhở?"

"Nghe nói là vị Nhị thế tổ nhà Chu gia, đang vô công rồi nghề, đừng cơ mà động vào hắn ta."

Vừa mới tiến vào văn phòng, Chu Gia Thành không nhịn được phải bịt mũi, "Mẹ nó, đây là cái mùi sơn kiểu gì vậy?"

Trong phòng toàn là mùi sơn, hơn nữa đã lâu không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên quả thực mùi rất kinh khủng.

Quản lý không dám nói phòng này là phòng bỏ đi. Hiện giờ trong tay ông chính là lửa nóng, tất cả mọi

người đều bận việc với các dự án, nào có thời gian quản lý vị tổ tông này. Ông mở cửa sổ cho thông thoáng, "Đây là văn phòng mới. Cậu có gì cần thì cứ nói cho tôi biết."

"Được rồi, đừng làm phiền tôi nữa. Gọi cái người tên là Khang Lỗi tới đây cho tôi với."

Quản lý ngây người, "Cậu ta ấy à, cậu ta vừa đi ra ngoài chạy thử mô hình máy mới rồi. Phải đến chiều mới quay lại công ty."

Sao chưa từng nghe nói cái người này và Chu thiếu có quan hệ gì nhỉ?

Chu Gia Thành hít khí. Ăn mặc ngầu như thế này chính là để tới gặp người ta. Vốn đã không hài lòng với phòng làm việc của mình, người lại cũng đi ra ngoài nốt. Chu nhị thiếu không nói gì, đẩy quản lý đi ra ngoài, còn mình thì ngồi vắt chéo chân trên ghế. Nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên gã bật người dậy, mở cửa gọi lại quản lý đang chưa đi được mấy bước, "Một tháng tôi được bao nhiêu tiền thế?"

Quản lý kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy nắm tay, quyết định đem vấn đề này ném cho Trịnh Thế Bân.

"Bao nhiêu thế? Một cái nắm tay của ông là bao nhiêu?"

"Trịnh tiên sinh nói cậu không cần lương."

"Mẹ nó!" Chu Gia Thành lập tức đóng phắt cửa lại, tháo caravat gọi điện thoại cho Trịnh Thế Bân, "Sao tôi lại không có tiền lương thế?!"

Giọng của gã không hề có chút tôn kính nào. Trịnh Thế Bân nói, "Không phát tiền lương là đúng rồi. Cậu ở đó chỉ chơi bời, có cống hiến được gì đâu cơ chứ."

Chu Gia Thành không phục, "Tôi có thể cống hiến mấy trò chơi cho công ty. Nói cho anh biết, chơi tốt mới làm việc tốt được."

"Đừng làm loạn nữa. Tôi ngắt máy đây."

Chu Gia Thành không dám lỗ mãng nữa. Được rồi, không lương thì không lương, dù sao gã đến đây cũng là để tìm người chứ không phải là để đi làm.

Tự an ủi mình xong, Chu Gia Thành bắt đầu ngủ, chờ Khang Lỗi quay về công ty. Ghế dựa này không hề thoải mái, nhất định là hàng kém chất lượng. Hừ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Khang Lỗi đang thử chạy máy bỗng rùng mình một cái. Trong lòng hốt hoảng, dọn dẹp xong đống đồ xung

quanh rồi trở về công ty. Vừa tới trước công ty thì đã bị quản lý ngăn lại.

"Tôi đã hoàn thành việc rồi."

"Không phải chuyện này." Quản lý trực tiếp cướp lấy đồ uống trên tay Khang Lỗi, tu hết sạch. Sau đó chụp lấy bả vai cậu, ánh mắt đầy thâm ý nói, "Có một vị tổ tông vừa đến công ty chúng ta. Tôi nhiều việc lắm, không thể phân thân ra làm đôi được. Người này ấy à, trước hết sẽ giao cho cậu nhé."

"Ai cơ?" Khang Lỗi buồn bực hỏi lại.

Quản lý rút tay ra, lấy tư liệu trong ngực, "Mấy chuyện chạy thử máy này tôi sẽ để người khác làm. Trước tiên cậu cứ lo cho xong giúp tôi vị tổ tông kia đã, tiền lương của cậu đương nhiên sẽ tăng."

Nếu là tăng tiền lương...thì được thôi.

Khang Lỗi thở dài, tò mò không hiểu vị tổ tông là ai. Còn chưa bước vào văn phòng đã nghe được giọng nói quen thuộc. Cậu cau mày đẩy cửa phòng ra, quả nhiên là Chu Gia Thành.

Gã đang ngồi ở bàn làm việc. Cửa mở, Chu Gia Thành vừa thấy Khang Lỗi liền nở nụ cười, "Hiện giờ chúng ta đã là đồng nghiệp rồi."

Quỷ mới biết gã lấy đâu ra tự tin để nói thế.

"Là anh?" Ánh mắt Khang Lỗi tối đi, đặt trà sữa lên bàn xong liền lập tức xoay người định rời đi, cũng không định che giấu sự tức giận của mình.

Chu Gia Thành đã thích muốn chết mà cứ tỏ vẻ mình không hề vừa mắt với Khang Lỗi, gã không biết làm thế nào, chạy vội lên đóng sầm cửa lại, quay đầu chất vấn, "Sao cậu không ư hử một tiếng mà đã bỏ đi thế hả? Tôi đã cho phép cậu đi chưa?"

Khang Lỗi bỗng nhiên bật cười. Nhìn quầng thâm dưới mắt cậu, có thể thấy được cậu phải làm đêm không ít. Chu thiếu nhìn quầng thâm kia, trong lòng thầm chửi mắng quản lý không dưới mười lần, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không sao cả.

"Chu Gia Thành, quan hệ giữa chúng ta chỉ là bạn tình. Hiện giờ tôi không muốn thượng anh nữa, cũng không muốn chơi trò này với anh nữa."

"Một đêm vợ chồng, tình nghĩa trăm năm. Mẹ nó, cậu thượng tôi nhiều như thế, không thể vỗ mông chạy lấy người được." Chu Gia Thành giận quá nên giọng nói cũng tăng vọt lên.

“Không phải lúc trước ở trước mặt bạn bè, anh bảo tôi nằm dưới anh còn gì.”

Phải nói tới chuyện ngày đó, thật vất vả mới rủ được đám bạn đi ăn một bữa cơm. Theo như thường lệ thì khi tới quán karaoke, gã sẽ tìm mấy em gái em trai tới bồi rượu, nhưng hôm đó gã lại khăng khăng gọi Khang Lỗi tới. Vì không muốn mất mặt với đám bạn, vả lại hôm đó gã cũng ngà ngà say nên liền nói với đám bạn, “Sinh viên đầu bảng đấy, thế mà vẫn phải nằm dưới thân tôi làm đàn bà đấy thôi, ha ha ha.”

Vừa quay đầu lại nhìn thì liền thấy “sinh viên đầu bảng” mặt tối sầm đang đứng ở cửa ra vào, trong tay còn cầm một chiếc ô.

Đúng rồi nhỉ, bên ngoài trời đang mưa to.

Gã lập tức tỉnh rượu. Đám bạn cười ầm, bảo gã mau đi đuổi theo người ta đi kìa, gã lại ngoan cố nói không thể nuông chiều tình nhân bị bao dưỡng được, bằng không mặt mũi kim chủ sẽ bị mất hết.

“Nếu là chuyện ngày đó, tôi đã giải thích với cậu rồi mà. Từ trước tới giờ tôi chưa từng giải thích với người nào đâu.” Chu Gia Thành càng nói hình như càng khiến cậu tức giận, gã không nhịn được cúi đầu.

Có điều Khang Lỗi cũng không muốn để ý đến gã nữa, “Tôi mới tìm được việc, không chơi nổi nữa. Anh muốn yêu muốn chơi như thế nào thì tùy anh.”

“Sao cậu vô tình thế hả? Cậu…Cậu…” Chu Gia Thành tức đến mức đỏ bừng mặt, không nói nên lời.

Lúc Khang Lỗi bỏ đi, gã cũng muốn lại quay trở lại những ngày tiêu sái như trước kia, chỉ là những người tìm đến gã toàn là vì tiền của gã, lăn lộn trên giường gã cũng cảm thấy chán nản.

Ngoài tiền ra gã không còn cái gì khác. Nói thật ra thì không ai chăm sóc quan tâm gã được như Khang Lỗi.

Khang Lỗi bật cười, cậu không kiên nhẫn nói, “Giờ tôi đang bận việc, không rảnh tiếp anh. Chu Gia Thành, chúng ta đã kết thúc rồi. Vẫn còn có đống mỹ nam chạy theo anh kia mà.”

Cậu ghé gương mặt đã nổi mấy cái mụn vì thức đêm nhiều của mình tới gần mặt Chu Gia Thành, nén giận nói, “Anh nhìn đi, tôi đâu có đẹp, làm sao so sánh được với đám bạn giường của anh. Cho nên đừng dây dưa nữa, được không hả?”

Khang Lỗi định đẩy gã sang một bên thì thình lình bị gã túm áo, ấn người cậu ngã xuống đất.

“Con mẹ nó, anh làm gì đấy hả?!”

Chu Gia Thành lôi kéo quần cậu, hừ một tiếng, “Làm gì ấy hả? Đương nhiên là đòi hết nợ mà cậu đã nợ tôi rồi.”

Khang Lỗi đứng phắt dậy, đấm gã một cái, sau đó đạp cửa. Cậu giận đùng đùng đi ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

Có mấy nhân viên tò mò ngó vào bên trong, thấy Chu Gia Thành đang quay lưng về phía cửa, liền dè dặt hỏi, “Xin hỏi, ở đây có cần giúp gì không?”

“Cút!”

Thấy không khí như thế, ai cũng không dám nói nhiều.

Lúc mới bước vào công ty, bộ dạng rõ ràng trông rất ngầu. Thế mà đến lúc tan làm thì trông gã tràn ngập chán nản. Má phải của gã còn bị sưng đỏ, đã thế người ra tay đánh gã lần này lại là một sinh viên mới vào công ty.

“Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?”

“Là bị sinh viên làm trong công ty chúng ta đánh đó.”

Chu Gia Thành lạnh mặt nhìn đám người đang líu ríu. Thật đúng là gặp quỷ. Gã nghẹn lời không chửi bới gì được, nhanh chóng tìm bóng dáng Khang Lỗi để bám theo.

Từ công ty đi ra tới điểm dừng xe bus, Khang Lỗi một thân nổi hết da gà. Đằng sau cứ bị một gã đàn ông bám theo không dứt. Cậu lên xe bus, gã cũng lên theo.

“Mẹ nó, đừng giẫm vào giày tôi nữa. 3 vạn đấy, hỏng giày ông đền được không hả!?”

“Đừng có bốc phét. Mua được giày 3 vạn mà còn phải ngồi xe bus đấy hả?”

“Ông!” Từ nhỏ đến lớn chưa từng phải chịu ủy khuất gì, trong nháy mắt gã thật muốn gọi điện về nhà, nhưng tiếc là không thể.

Khang Lỗi xuống xe, chạy vào trong một quán ăn bình dân gần đó. “Ông chủ, vẫn như cũ nhé.”

“Aiz, đúng giờ quá nhỉ. Mới mấy ngày mà mọi người trong quán của tôi đều quen mặt cậu hết rồi đây này.” Ông chủ cười cười.

Khang Lỗi lau qua loa cái bàn, trên bàn vẫn còn một bát canh ăn dở của vị khách trước đó để lại, “Canh nhà bác ăn quá ngon luôn.”

Vừa định rút đũa ra lau thì khóe mắt lại nhìn thấy Chu Gia Thành đang đứng ven đường. Cậu bỏ lại đũa lại trong hộp, “Ông chủ, thôi cho cháu mang về đi.”

“Mẹ nó chứ.” Chu Gia Thành chỉnh chỉnh lại bộ vest trên người, vừa rồi ở trên xe bus bị người khác kéo kéo lôi lôi đến nhăn nhúm, còn bị dính nước dãi của một đứa bé nữa chứ.

Gã đã tiêu hết tiền Trịnh Thế Bân cho mượn để mua quần áo đẹp mất rồi. Lúc này trong người gã chỉ còn lại có vài nghìn, so với số tiền tiêu vặt trước đây của Chu thiếu thì đây quả thật cũng giống như không còn tiền.

Đồ công ty gã cũng không ăn được nên bây giờ đến giờ cơm tối gã cảm thấy rất đói. Chu Gia Thành xoa xoa bụng, nhìn Khang Lỗi vào trong quán ăn chưa được mấy phút đã đi ra, trong tay còn cầm một hộp thức ăn đi ra.

Ngửi mùi thật thơm. Chu Gia Thành nhìn Khang Lỗi vào trong siêu thị bên cạnh, vội vàng chạy nhanh vào quán ngồi đại xuống một cái bàn, “Lấy cho tôi phần ăn giống cái cậu thanh niên vừa đi khỏi.”

“Cậu là bạn của Khang Lỗi à?” Ông chủ cười hỏi gã,

Chu Gia Thành vẫn đang nhìn cửa siêu thị, hai chân vắt chéo, tay cầm giấy ăn lau mặt bàn, đáp, “Tôi là bạn trai của cậu ấy.”

Ông chủ dừng động tác lại, nhân viên đang lau dọn bàn cũng đứng hình, khiếp sợ nhìn gã.

“Sao thế, nghe không hiểu à?” Chu Gia Thành bỏ giấy lên bàn, tay xoa cằm, “Cậu ấy là người yêu của tôi, còn tôi, chính là bạn trai của cậu ấy.”

3040564310496644 0aa73b

Phiên ngoại: Chu Gia Thành (2)

0

Ông chủ quán vốn là thế hệ trước, không có tư tưởng cởi mở của giới trẻ nên bị lời nói của Chu Gia Thành dọa sợ. Bạn trai ư?

Ông không dám ừ hử câu gì, đành ngượng ngùng quay lại làm tiếp đồ ăn.

Thật không thú vị. Chu Gia Thành miệng ngậm tăm nhìn chăm chăm vào siêu thị, vẫn chưa thấy người đi ra.

"Aiz, ông chủ quán, Khang Lỗi ngày nào cũng tới đây ăn cơm à?"

Nhìn qua liền biết Chu Gia Thành tuổi không lớn, thế mà nói chuyện thật không có trên dưới. Nhưng ông cũng vẫn gật đầu, "Ừ, hôm nào cũng đến ăn. Đồ trong thành phố tốn nhiều tiền lắm, đồ ở đây giá rẻ hơn nhiều." Nghĩ một chút, ông lại hỏi, "Thanh niên, hai người là…người yêu thật hả?"

"Đúng thế. Bọn tôi yêu nhau." Chu Gia Thành đang mải nói chuyện nên không để ý thấy túi tiền đằng sau quần đang có động tĩnh. Gã theo thói quen định lấy tiền thì lại chạm phải một bàn tay, gã kêu to, "Trộm!"

Người bị gã bắt tay chính là một đứa nhỏ, cả người đều dính bẩn. Chu Gia Thành ghê sợ liền rút tay về, không quên đẩy thằng bé ngã xuống đất, "Trước mặt ông đây mà lại dám giở trò ăn cắp?!"

"Em không ăn trộm. Ví tiền của anh rơi xuống đất, là em nhặt giúp anh đất chứ!" Thằng bé bị dọa sợ, khóc toáng lên.

Ông chủ ngước mặt lên, nhìn thấy thằng bé bị bắt liền nói, "Thành niên, cậu xem, nó cũng không trộm được đồ của cậu, thôi thì thả nó đi đi."

"Sao thế? Là người thân của ông à?" Chu Gia Thành một chân vẫn đè lên người thằng bé.

Ông chủ quán nhìn mà không đành lòng, nhẫn nại giải thích, "Nhà thằng bé này kinh tế không được tốt cho lắm, còn nợ một khoản lớn. Năm nay bố thằng bé lại vừa mới mất. Thấy nó đáng thương nên thỉnh thoảng tôi cũng cho nó ăn miễn phí. Dù sao nó cũng chỉ là trẻ nhỏ, thôi thả nó đi đi."

"Ồ, nợ bao nhiêu?"

Ông chủ xòe 5 ngón tay lên, "50 vạn."

Chu Gia Thành thở hắt một hơi, 50 vạn, số tiền này trước kia chẳng là gì đối với hắn.

"Mẹ nó đâu rồi?"

"Bệnh nặng rồi."

"…" Chu Gia Thành chậm rãi bỏ chân ra cho thằng bé đứng lên. Vừa bỏ ra thằng bé lập tức định chuồn đi, "Ấy ấy, ông đã cho mày đi chưa hả?"

"Hu hu, đừng đánh cháu." Thằng bé sợ hãi nên khóc càng dữ hơn, mặt mũi càng lem luốc. Chu Gia Thành không chịu nổi, đành để cho thằng bé ngồi lên ghế. Nhận lấy bát đồ ăn từ tay ông chủ đưa tới trước mặt nó.

Thế giới này vốn có rất nhiều bất công. Có người sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, ví dụ như gã, muốn gió được gió muốn mưa được mưa, là một Phú nhị đại thích làm gì thì làm. Lại có người trời sinh đã phải sống ở dưới đáy xã hội, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Bà giúp việc của nhà gã có lần còn bảo, "Đây là số mệnh."

"Nói đi, vì sao mày phải đi ăn trộm?" Gã gõ gõ ngón tay lên bàn.

Thằng bé biết mình làm sai, bèn cúi đầu đáp, "Em đói quá…"

Bộ dạng thằng nhóc rất gầy, Chu Gia Thành nhìn mà thấy phiền lòng. Gã mở ví tiền ra rút ra hai tờ tiền, lại bắt gặp thằng nhóc đang dè dặt nhìn trộm mình. Gã dúi tiền cho nó, lần đầu tiên làm chuyện tốt, cảm giác thật lạ. "Về nhà đưa tiền cho mẹ của mày, biết chưa?"

Thằng nhóc chưa bao giờ từng thấy nhiều tiền như vậy, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi.

Mẹ nó, sao bọn trẻ con này phiền thế không biết?!

Gã xoa xoa tay, đang nghĩ xem có nên an ủi thằng nhóc một chút không. Đây chắc cũng là làm việc tốt nhỉ? Trong lòng đang cảm thấy có chút vui vẻ thì đột nhiên xuất hiện một người sát phong cảnh.

"A, người anh em, trên người toàn là hàng hiệu này. Bọn anh đây cũng không có tiền, xuất tiền ra giúp bọn anh tí nhỏ."

Quán ăn nhỏ rất hỗn tạp, không biết mấy thằng côn đồ này xuất hiện trong quán từ lúc nào nữa. Chu Gia Thành nhìn tên côn đồ đứng trước mặt mình, trang phục dị hợm, tóc tai nhuộm xanh nhuộm đỏ. Thật xấu!

"Quỳ xuống gọi tao một tiếng ông nội thì tao cho." Đối với loại người như vậy, Chu Gia Thành không muốn nhiều lời.

Tên cầm đầu vỗ mạnh xuống bàn, "Mày tỏ vẻ cái gì. Không chừng trên người mày toàn là hàng giả."

Nghe thật chướng tai. Chu nhị thiếu hấn từ bao giờ lại phải dùng hàng giả vậy? Trong lòng gã tràn đầy bất mãn, không động thủ đã là nhân nhượng cực hạn của gã rồi. Gã lại quay lại nói với thằng nhóc, "Ăn đi!" Sau đó quay đầu nói với một đám côn đồ trông có vẻ nhỏ tuổi hơn gã, "Biết thế nào là đồ thật không hả? Giá trị quần áo tao đang mặc trên người, sợ là chúng mày có làm cả đời cũng chẳng kiếm đủ tiền để mua. Các em trai, đừng có lấy kiến thức nông cạn của mình ra dọa người nữa."

Quần áo trên người tên cầm đầu toàn là đồ rẻ tiền. Gã nhìn cũng không muốn nhìn.

Thằng nhóc ngồi yên chứng kiến mọi chuyện, cực kỳ sợ hãi. Nhưng thấy Chu Gia Thành vừa nãy cho mình nhiều tiền như thế, có vẻ không giống người xấu nên nó cố gắng trấn định cầm đũa bắt đầu ăn.

"Mày muốn chết hả?" Bị mất mặt, tên cầm đầu cầm đũa định đánh Chu Gia Thành.

Chu Gia Thành mặt lạnh lùng, gã đứng lên tung chân đá tên cầm đầu. Muốn động thủ với gã sao? Mơ đi.

Ngồi bên kia có 6 người nữa, thấy đồng bọn bị đánh liền chạy đến bao vây Chu Gia Thành.

Chu Gia Thành đánh cho bọn chúng một trận, khiến tất cả ngã xuống dưới đất. Gã ra tay rất nhanh, sức lực tuy không dùng quá mạnh nhưng cũng đủ để đối phó với đám côn đồ này. Bàn ghế đều đã cũ, không chịu nổi va chạm nên có cái còn bị gãy, đèn trong quán cũng bị vỡ.

"Mẹ nó, đánh chúng mày thật đúng là bẩn tay." Xoay xoay cổ tay nhìn đám người đang kêu đau dưới đất.

"Các người làm gì thế hả? Tôi báo cảnh sát rồi đấy nhé." Ông chủ thấy đồ đạc trong quán bị đập phá, mắt đỏ lên như muốn xông lên liều mạng.

Người dân sống xung quanh đứng ngoại tụ tập xem đánh nhau, không vào khuyên ngăn một câu.

Chu Gia Thành đá đá tên cầm đầu, "Mày còn thích đánh nữa không hả?"

Ông chủ vội bắt lấy cánh tay Chu Gia Thành, "Đền tiền!"

"Dựa vào cái gì chứ? Cũng không phải do tôi động thủ trước."

"Cậu sao có thể như vậy, đánh người đập phá đồ mà vẫn còn ngang ngược." Mấy bác gái đứng ngoài mỗi người thêm một câu.

Mấy cái miệng này thật đáng ghét. Chu Gia Thành lười cãi nhau với mấy bà thím. Gã đưa tay định rút ví tiền ra thì lại không thấy đâu.

Quay đầu lại nhìn, thằng nhóc đang ngồi kia chỉ vào hai tên đang muốn chạy. Chu Gia Thành lập tức đạp một cước lấy lại ví tiền, "Bố mẹ mày không dạy chúng mày rằng không phải đồ của mình thì không được lấy à?"

6 chọi 1, thế mà 1 vẫn thắng. Động tĩnh bên này rất lớn, Khang Lỗi thanh toán tiền trong siêu thị xong,

không yên lòng đi ra ngoài xem có chuyện gì. Thấy Chu Gia Thành đang đứng giữa đám người liền vội vàng xách đồ chạy tới gần.

Hôm nay Chu Gia Thành nói 1 câu rất đúng, 1 ngày vợ chồng, tình nghĩa trăm năm. Chu Gia Thành tuy rất bỉ ổi nhưng sau này đã thu liễm không ít. Nếu gã xảy ra chuyện gì ở chỗ này, người trong nhà gã nhất định sẽ không buông tha cho cậu.

Cân nhắc một chút, Khang Lỗi quay trở lại gửi đồ vào trong siêu thị, sau đó quay lại chen vào trong đám người kéo đám người bị đang nằm dưới đất vào cùng một chôx.

Lúc vừa kéo xong thì cảnh sát tới. Tất cả bị chở về đồn. Việc đánh nhau này cả hai bên cùng có phần, cảnh sát chia khoản bồi thường ra theo tỉ lệ 2:8, "Đùa kiểu mẹ gì thế?" Chu Gia Thành bực bội, tiền không còn bao nhiêu đành phải để Khang Lỗi ứng tiền ra.

—-

"Tôi bị đuổi ra khỏi nhà rồi, không có chỗ ở, giờ cũng chẳng còn tiền."

"Liên quan gì đến tôi chứ?!"

"Sao lại không liên quan?" Chu Gia Thành cắn môi giữ cậu, "Tôi đã nói với người trong nhà rồi. Tôi muốn sống cùng cậu."

Khang Lỗi tựa như vừa gặp quỷ, gạt tay Chu Gia Thành ra, "Anh đùa cái gì thế hả?"

"Mẹ nó, ai đùa với cậu. Để đến được đây tôi còn phải đi vay tiền người khác kia kìa."

Khang Lỗi học chuyên ngành mát tính, làm lập trình viên rất khổ. Cậu từng một lần ảo tưởng về tương lai của mình với Chu Gia Thành, nhưng sự thật thật tàn khốc. Cậu nhìn Chu Gia Thành. "Tôi thấy chúng ta không thể ở bên nhau."

"Trịnh Thế Bân với Hồ Loạn đều đã come out rồi kia kìa. Vì sao chúng ta lại không thể ở bên nhau chứ? Huống hồ có ai bảo cậu theo tôi thì phải tốn tiền mua nhà đâu."

Khang Lỗi ngây người, "Ở bên nhau thì ít nhất tính cách phải hợp nhau. Chúng ta thì hoàn toàn không hợp. Hơn nữa, tôi cũng không hầu nổi anh."

Ánh đèn đường mờ ảo, khung cảnh đều không rõ ràng. Chu Gia Thành đứng yên nhìn bóng dáng Khang Lỗi, cơ thể cậu rắn chắc, tấm lưng dày rộng, thời tiết không hề nóng mà mặt gã lại đỏ bừng cả lên, "Cậu đã sớm muốn rời đi rồi có phải không?"

Khang Lỗi không quay đầu lại, đáp, "Phải."

"Không ngờ tôi náo loạn cả buổi sáng, cuối cùng lại chỉ là trò cười trong mắt cậu?" Gã đuổi theo cản Khang Lỗi, sáng bị ăn tát, chiều lại phải đánh nhau, Chu Gia Thành tức giận túm áo Khang Lỗi, "Cậu chơi tôi?"

"Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ." Nếu cuối cùng nhất định phải chịu đau lòng, chẳng thà lúc này cắt đứt sớm cho rồi. Khang Lỗi đẩy tay Chu Gia Thành ra, ánh mắt quyết tuyệt.

"Vậy vì sao cậu phải giúp tôi?"

"Anh là người nhà Chu gia. Nếu bị thương ở chỗ này, không phải là tôi sẽ bị trách tội sao." Cậu lộ ra một nụ cười sâu xa.

"Nhưng tôi đã quen có cậu rồi." Chu Gia Thành đỏ mắt. Trước kia gã từng theo đuổi một em hoa hậu của một trường học, suốt hai tháng tặng hoa, bám theo cô ta, cuối cùng đến khi chính thức qua lại được chưa đến nửa tháng thì gã lại chán.

"Ngày đó là tôi sai rồi. Tôi không nên nói những lời kia. Nhưng tôi đã xin lỗi cậu rồi cơ mà." Chu Gia Thành quệt mắt. Thói quen thật đáng sợ, gã không khống chế được lại rơi vào thế yếu.

Chu Gia Thành vẫn luôn rất xem thường mấy đứa con gái bám mãi không chịu đi. Cảm thấy bọn họ quấn lấy mình chỉ vì lợi ích tiền tài. Không ngờ lúc này gã lại trở thành loại người mà mình vẫn ghét. "Là tôi hèn. Làm gì có hạng người nào mà tôi lại không tìm được chứ. Thiếu cậu tôi cũng chẳng sao cả."

"Vậy chúc anh hạnh phúc." Khang Lỗi cười chua sót, không quay đầu lại lấy một lần.

Lời vừa nói ra miệng, Chu Gia Thành lập tức hối hận. Đã tìm được người hòa hợp được với mình cả về thể xác lẫn tinh thần rồi, rất khó có thể phát sinh quan hệ với người khác.

Người cũng đi rồi, gã quay đầu nhìn xung quanh, thật tối. Gã đi đến chỗ quán ăn vừa rồi, ở đây đã sớm đóng cửa. Hiện giờ trên người gã không tiền, không điện thoại, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, gã cười giễu mình một tiếng.

Ai lại ngờ được, Chu Gia Thành phong lưu lại có ngày phải ngồi chật vật dưới đất với cái bụng đói meo chứ.

"Anh." Phía sau vang lên một tiếng gọi.

Chu Gia Thành còn chưa quay đầu lại thì trước mắt đã xuất hiện ví tiền đã mất của mình. Bàn tay đang cầm ví trông rất bẩn. "Ví tiền của anh này."

Trong đầu gã xuất hiện đủ mọi suy nghĩ phức tạp, gã đưa tay ra nhận lấy ví, gã biết trong ví này có không ít thứ giá trị, "Sao nhóc vẫn còn ở đây?" Buổi tối trời hơi lạnh, thằng bé mặc quần áo mỏng manh, gã nhìn mà thấy thương.

Thằng bé lau nước mũi, nhỏ giọng bảo, "Em chờ anh. Ví tiền là của anh mà."

"Nếu anh mày không xuất hiện thì nhóc định làm gì?" Gã bật cười hỏi.

"Em nghe được anh bảo là anh quen biết với anh kia, ngày mai em có thể đưa ví tiền cho anh kia."

"Bên trong này có rất nhiều tiền, chỉ cần nhóc cầm lấy là có thể chữa được bệnh cho mẹ nhóc đó."

Thằng bé lắc đầu, "Không được, mẹ bảo làm sai phải biết sửa. Trộm đồ là chuyện không nên làm."

Chu Gia Thành muốn cười nhưng lại không cười nổi.

Thằng bé muốn đưa gã về xem nhà nó, gã không phản đối. "Nhà" mà nhóc nói chính là một căn nhà cực kỳ tồi tàn. Gã không dám bước vào trong, đưa thằng bé đến trước cửa, gã hỏi, "Nhóc tên gì?"

"Em tên là Cổ Xuân."

Chu Gia Thành nhìn thằng bé vào trong nhà, ngửi mùi tanh tưởi quanh người mình, trầm mặc một hồi. Gã vô thức đi trên đường, tìm đại một khách sạn để ở. Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, gã không còn hơi sức đâu mà nghĩ nữa, rất nhanh chóng mà chìm vào giấc ngủ.

Chu Gia Thành thành thành thật thật đến công ty mấy ngày liền nhưng Khang Lỗi chưa từng cho hắn lấy nửa ánh mắt.

Gã đột nhiên cảm thấy rất chán ghét bản thân, nói đúng hơn gã cảm thấy đây không phải mình vậy.

Kết thúc rồi, theo lẽ thường gã đương nhiên phải phủi mông chạy lấy người, ở đây làm gì có cái gì để lưu luyến chứ?

Rốt cuộc có thứ gì để mà lưu luyến. Chu Gia Thành tự hỏi lòng mình, gã nhoài đầu lên bàn, không cử động. Tới giờ ăn cơm sẽ có một người phụ nữ đến gọi gã, người này diện mạo không tồi, nếu là trước kia gã đã tiếp cận ngay lập tức rồi.

—

Chu Gia Thành ôm người nọ vào lòng, động tác cứ thuận theo thân thể chi phối, nhưng đại não lại chẳng tập trung cho nổi. Tay gã xoa lên môi đối phương.

Cô gái nháy mắt đỏ bừng mặt, ở trong lòng gã đung đưa người, không biết nên làm thế nào. Nhìn ở gần thế này, Chu Gia Thành thật đúng là rất đẹp trai.

Gã cố gắng đẩy suy nghĩ linh tinh trong đầu, bắt đầu nổi ý muốn trêu đùa cô gái này một phen. Nếu như không có Khang Lỗi vào đưa nước thì nhất định chuyện này sẽ càng vui vẻ hơn nữa.

Khang Lỗi cầm cốc nước, đứng hình một chút, sau đó lại coi như không thấy gì mà cầm cốc nước đi ra. Toàn bộ quá trình mi mắt đều chưa động lấy một tí gì.

Nhìn gương mặt đầy ý xuân của cô gái trong lòng, gã thầm than thở.

—

Không bao lâu sau, Khang Lỗi thấy quản lý đang dọn dẹp văn phòng kia, cậu đi lên hỏi, "Chu Gia Thành đổi phòng khác à?"

"Ôi dào, đổi cái gì mà đổi. Người ta là kẻ có tiền, không thích chơi ở công ty chúng ta nữa nên về rồi."

Khang Lỗi lặng lẽ quay trở lại chỗ làm việc, bắt đầu làm việc như bình thường. Đây mới thật sự là Chu Gia Thành. Chơi chán rồi sẽ quay lưng bỏ đi, mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát.

Khang Lỗi tập trung hoàn thành xong hạng mục của mình, cuối cùng cậu cũng vượt qua bao nhiêu người được nhận vào làm chính thức. Mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt ngạc nhiên cùng hâm mộ. Hôm nay không cần tăng ca, đồng nghiệp vỗ vai cậu, bảo, "Quản lý bảo tối nay đi hát làm tiệc ăn mừng, cậu đi không?"

"Tôi không đi đâu. Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Mắt tôi căng lắm rồi." Khang Lỗi xoa bóp bả vai đang đau mỏi của mình, chỉ mong được mau mau nằm lên giường.

"Được, vậy cậu về nghỉ sớm đi."

Khang Lỗi đi lên phía trước, nhìn một đồng nghiệp của mình đang kề tai thầm thì với một cô gái. Chuyện yêu đương trong công ty không bị cấm. Bộ dáng cậu không tồi, cũng không ít người bật đèn xanh với cậu nhưng cậu không có hứng thú gì.

Tới quán ăn mình thường đến, ông chủ thấy cậu liền gật đầu, "Tôi biết rồi, vẫn như cũ chứ gì."

"Anh."

Khang Lỗi nhìn thằng bé, hỏi, "Em là…"

Ông chủ quay đầu trả lời cậu, "Là thằng bé định trộm đồ đợt trước đấy."

Khang Lỗi đưa tay xách ôm thằng bé lên, "Mới một thời gian không gặp mà trông khác quá nhỉ. Tiểu quỷ, em trúng xổ số đấy hở?"

"Nó được người ta nhận nuôi đấy. Mà cũng không biết có phải là nhận nuôi không nữa. Tóm lại là do bạn của cậu chăm sóc."

"Bạn của cháu?" Ở chỗ này cậu làm gì có bạn, tất cả mọi người đều có nhà ở trong nội thành. Khang Lỗi xoa xoa tóc của Cổ Xuân. Nhìn đồ mặc trên người thằng bé trông rất có giá trị, thân hình cây trúc cũng không còn khó coi nữa.

"Cái cậu kia không phải là bạn trai của cậu hả?" Ông chủ nhìn sắc mặt cậu có hơi lạ, liền tự biết mình nói sai rồi, "Ây dào, chắc bây giờ bạn bè với nhau toàn nói đùa kiểu này."

Chẳng lẽ Chu Gia Thành vẫn chưa rời đi…

"Người nhận nuôi em đang ở đâu?"

Cổ Xuân đưa tay lên quệt miệng, "Anh ấy bảo anh ấy không biết nấu cơm, nên tối nào cũng đưa em tới đây ăn rồi mới về nhà."

"Anh ta tới đón em?"

Thằng bé lắc đầu, "Chỗ của bọn em ở ngay đường kia kìa. Anh ấy có lúc thì rất tốt, có lúc lại rất hung dữ. Quần áo cũng không biết giặt. Đáng xấu hổ."

Khang Lỗi không nói gì. Chu Gia Thành đúng là kẻ dở hơi, không nghĩ ra vì sao gã lại nhận nuôi một thằng bé xa lạ thế này. Ăn xong thì cũng đã gần 9 giờ. Thấy thằng bé vẫn ở trong quán, cậu hỏi ông chủ thì mới biết thằng bé đã ở đây đợi được một lúc lâu rồi.

"Tôi sắp phải đóng cửa rồi. Cậu xem, hay là cậu đưa giúp thằng bé về nhà được không?"

Ông chủ khó xử bảo. Thật ra khoảng trước 8 rưỡi một chút là ông cũng đã có thể đóng cửa rồi, nhưng hôm này không hiểu sao thằng bé này lại đứng đợi ở đây lâu như thế, lại nghĩ quan hệ của Khang Lỗi với cậu thanh niên kia cũng không tồi nên mới nhờ Khang Lỗi.

Thằng bé đã ngáp ngắn ngáp dài, Khang Lỗi do dự một chút, cuối cùng đành đưa nó về đến trước cửa nhà.

Đến nơi thằng bé lại cứ quấn quýt Khang Lỗi không cho đi, còn bảo mình sợ tối. Khang Lỗi nhớ rõ trước kia thằng bé này toàn đi ăn xin ở trong bóng tối mà.

"Đàn ông mà còn sợ tối."

Cổ Xuân cúi thấp đầu, "Trong nhà có mùi kinh lắm. Em không ngủ được."

Có lẽ đây mới là nguyên nhân thực sự khiến thằng bé nán lại quán ăn kia lâu như thế. Cổ Xuân cẩn thận đi vào mở cửa, kéo tay Khang Lỗi vào, "Anh ơi anh dạy em cách dùng máy giặt nhé."

Khang Lỗi vừa vào liền ngửi thấy mùi rượu, dưới đất cũng toàn là quần áo bẩn. Cổ Xuân ngoan ngoan ngồi xuống thu quần áo vào trong rổ. Không cẩn thận gây ra tiếng động, khiến người đang nằm trên sofa tỉnh dậy.

"Đi rót cho anh mày cốc nước."

"Vâng." Cổ Xuân đáp một tiếng rồi đi ra lấy nước cho Chu Gia Thành.

Khang Lỗi lạnh mặt nhìn cảnh tượng trước mặt, nhận lấy cốc nước từ tay Cổ Xuân, tiến lên đổ thẳng lên người Chu Gia Thành. Bị hắt nước lên người, Chu Gia Thành liền bật dậy. "Mẹ nó,làm cái gì thế?"

Lúc thấy người trước mắt là ai, gã ngẩn cả người. Đẩy người Khang Lỗi ra một bên, một tay xoa xoa tóc. "Cút đi."

Gã tới trước mặt Cổ Xuân, ngồi xuống, bực bội hỏi thằng bé, "Sao lại đưa cậu ta về đây?"

"Quần áo bẩn rồi." Cổ Xuân chìa ra quần áo vừa mới mua chưa được bao lâu đã bị dính bẩn.

"Để kia đi, tí anh mày giặt." Chu Gia Thành đứng lên, phớt lờ Khang Lỗi, đi thẳng vào phòng ngủ thay quần áo.

Cổ Xuân vẫn có cảm giác sợ đối với Chu Gia Thành. Thằng bé đợi người đã vào hẳn trong phòng ngủ rồi mới chậm rãi nhặt tiếp quần áo ở dưới đất lên.

Khang Lỗi cầm chổi, hai ba cái đã quét sạch sẽ. Quần áo nhét hết vào máy giặt, thằng nhóc rất hiếu kì với chiếc máy giặt này. Nó quên luôn người đang ở bên cạnh, chỉ nhích tới gần chăm chú nhìn máy giặt hoạt động.

Khang Lỗi đi vào trong phòng ngủ, nhìn Chu Gia Thành đang mặc quần áo, đầu tóc gọn gàng, bộ dạng này nhìn là biết gã đang chuẩn bị đi ra ngoài săn gái.

"Sao lại nhận nuôi nó?"

"Sao cậu vẫn chưa đi thế?" Chu Gia Thành không kiên nhẫn nói, tay đang run mà miệng vẫn còn cố nói, "Thấy nó đáng thương nên làm việc tích đức thôi."

"Anh có biết cách nuôi một đứa bé không hả? Chu Gia Thành, đã làm thì làm đến cùng, anh có thể chú ý dạy dỗ nó được không hả?"

Chu Gia Thành mặc kệ, "Cậu là cái thá gì mà lên mặt dạy tôi. Sao tôi lại không thể dạy dỗ nó chứ!?"

"Phòng đầy mùi rượu như thế, thằng bé làm sao ở nổi. Anh để tay lên ngực tự hỏi mình xem rốt cuộc anh có đang nuôi dạy nó hay không đi." Khang Lỗi tiến một bước, Chu Gia Thành lại lùi một bước.

"Đừng có chắn đường của tôi!" Chu Gia Thành dùng sức đẩy cậu ra. Hai mắt đầy phẫn nộ. Chỉ có hôm nay gã không may uống rượu nhiều một chút, thế mà lại bị Khang Lỗi bắt gặp được.

"Anh muốn ra ngoài làm gì?"

Khang Lỗi dựa người vào cửa, hỏi như đang thẩm vấn.

Chu Gia Thành túm áo Khang Lỗi, cười nói, "Đi ra ngoài...thượng đàn ông."

Khang Lỗi tay nắm thành quyền, không hiểu sao lại thấy cực kỳ tức giận.

Chu Gia Thành cười vừa phóng đãng lại rất giống tên thần kinh, "Khang Lỗi, tôi rất thích cái biểu tình muốn đánh mà không thể đánh này của cậu." Gã vỗ vỗ lên mặt cậu vài cái, trong lòng cực kỳ sảng khoái, "Cậu dám động vào tôi một ngón tay, tôi sẽ khiến cậu không bò dậy được."

Khang Lỗi mạnh mẽ áp gã lên cửa. Chu Gia Thành bị áp người rất khó chịu. "Cậu vào được công ty này cũng không dễ dàng nhỉ. Tôi khuyên cậu hiện tại nên buông tay ra, nếu không tôi không dám cam đoan ngày mai sẽ có chuyện gì đâu."

Chu Gia Thành thấy Khang Lỗi nổi điên lại càng khoái chí, "Ông đây phất tay một cái là đã có một đống người nằm ra để cho ông thượng. Ông đây không cần cậu, ông đây chán ghét cậu."

"Đồ cặn bã."

Chu Gia Thành tỉnh bơ đáp, “Cảm ơn đã khen.”

Dùng sức giãy ra, Chu Gia Thành nhắm mắt lại để tâm tình bớt căng thẳng. Gã lại định giãy dụa tiếp thì môi đột nhiên bị cắn lấy.

Mẹ nó, chảy máu rồi!

Bàn tay thô ráp quen thuộc bắt đầu theo tiết tấu mà xoa nắn lão nhị của gã. Đã lâu rồi gã không làm, chỉ mấy cái xoa nắn, lão nhị của gã đã đứng thẳng dậy.

Chu Gia Thành ngượng quá, tay kia đưa lên tát Khang Lỗi một cái, “Cậu lên cơn thần kinh à? Cậu coi tôi là cái mẹ gì vậy?”

Cái tát khiến Khang Lỗi lấy lại ý thức.

“Anh thiếu đàn ông đến thế cơ à?” Khang Lỗi rủ mắt.

Trong đầu gã có một giọng nói, bảo gã phải thể hiện sự tức giận của mình, lại có một giọng nói khác khuyên gã đừng nên tự tìm chết nữa. Chu Gia Thành giữ lấy quần áo trên người mình, “Liên quan đếch gì đến cậu.” Hai chân gã dính chặt vào nhau, nhằm che giấu phản ứng dọa người phía dưới thân.

Khang Lỗi đưa tay xuống giữa hai chân gã. tay chọc chọc vào lão nhị của gã, càng chọc thứ đó càng cứng, “Mới chỉ chạm vài cái mà nó đã thế này rồi.”

“Đây là phản ứng bình thường của đàn ông.” Gã thực sự muốn rời đi, nếu không e là sẽ xảy ra chuyện mất, gã không biết liệu mình có làm ra hành động phóng đãng nào không.

Nhưng Khang Lỗi áp gã rất chặt. Mặt cậu lạnh, nhưng hành động của cậu một chút cũng không lạnh. Chu Gia Thành há hốc mồm thở dốc, tay chân đang giãy dụa cũng trở nên bất lực. Đầu Khang Lỗi dần đi xuống, cảm giác ấm áp mềm mại bao lấy lão nhị của mình khiến gã run rẩy kịch liệt, hai chân run run không đứng vững được.

Kinh hãi cùng khoái cảm hòa vào nhau, hơn nữa cũng đã lâu rồi gã chưa làm lên lần này bắn ra rất nhanh.

“Ưm…” Người bị áp lên tường, tay của gã cũng bị cố định ở phía trên đầu. Tư thế này khiến gã thật thẹn thùng, gã không kìm được, đang định phun ra mấy lời mắng chửi.

Tựa như đã nhìn thấu dự tính của Chu Gia Thành, Khang Lỗi lạnh lùng nói, “Cổ Xuân đang ở bên ngoài. Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi.”

Nghe xong lời này, Chu Gia Thành oán hận lườm Khang Lỗi. Tay của Khang Lỗi nhanh chóng chen vào trong cái miệng nhỏ đằng sau. Sắc mặt Khang Lỗi vẫn bình tĩnh, không gề có bộ dạng động tình, gã đỏ mắt, giọng nói trở nên bi ai, "Cậu có ý gì hả? Tôi nhớ rõ chúng ta đã không còn gì rồi cơ mà."

Khang Lỗi không để ý đến gã, nắm lấy lão nhị của mình xâm nhập vào bên trong mềm mại, dò tìm điểm có có thể khiến Chu Gia Thành phát điên, mạnh mẽ ra vào. Chu Gia Thành cố gằng đè lại tiếng thở dốc, gã vẫn nhớ bên ngoài còn có một đứa bé tuổi còn nhỏ.

Khang Lỗi dùng lực xoa nắn thắt lưng của Chu Gia Thành. Cậu nhắm mắt cảm thụ cảm giác cực lạc kia, "Tôi sẽ thỏa mãn anh, đừng ra ngoài tìm người khác nữa." Nói xong lại dùng sức đẩy thật mạnh vào.

"A!" Chu Gia Thành không nhịn được hét thất thanh một tiếng. Khang Lỗi biết trước nên liền lấy tay bịt miệng gã lại, ngón tay của cậu bị gã cắn đến phát đau. Khang Lỗi kề sát mặt vào, vừa vặn có thể nhìn thấy đôi mắt đang ậng nước của gã. Cơn tức giận lúc đầu dần tiêu tan, trong lòng cậu mềm nhũn. Cậu ôm chặt eo gã, vuốt ve nói, "Đừng ra ngoài chơi bời nữa."

"Lão tử muốn ra ngoài…làm công…a…" Chu Gia Thành cắn mạnh tay Khang Lỗi, nức nở bảo, "Sao cậu lại như thế chứ? Lúc tôi đuổi theo cậu thì cậu lại không cần. Chơi tôi như thế vui lắm đúng không? Giờ tôi không cần cậu nữa…"

Không đợi gã nói xong, Khang Lỗi quay người gã lại, để gã đối diện với mặt mình. Để chân gã quấn lấy thắt lưng mình. Chu Gia Thành che miệng, "Thằng bé..A….còn ở ngoài đấy…"

"Chỗ này của anh nói cho tôi biết nó đang rất hưng phấn." Khang Lỗi mặt vẫn bình tĩnh như thế. Cậu nâng mặt Chu Gia Thành lên, nước mắt của gã chảy lên mu bàn tay cậu, cậu liền lè lưỡi ra liếm.

"Nếu bây giờ anh vẫn còn muốn tôi thì tôi sẽ ở lại. Nếu không muốn nữa, tôi lập tức sẽ rời đi ngay."

Chu Gia Thành do dự một chút. Khang Lỗi không động thân nữa, đứng yên đợi câu trả lời của gã.

30405643104966440aa73b

Phiên ngoại: Chu Gia Thành (3)

0

Khang Lỗi làm bộ chuẩn bị rút người ra, dùng hành động chứng minh lời nói 'rời đi ngay lập tức' của mình.

Chu Gia Thành vừa bị làm, hai chân đã mềm nhũn. Gã gầm gừ ghìm tay cậu tại, "Tôi mới nói một cậu mà đã thế rồi."

"Tôi biết anh đang rất giận." Khang Lỗi ôm Chu Gia Thành. Vì gã đang quấn chân vào người cậu nên lúc này cậu phải hơi ngẩng đầu lên mới nhìn được gã. Cậu mút giọt mồ hôi trên cổ của gã, rồi lại chậm rãi di chuyển môi lên miệng gã.

Chu Gia Thành trước giờ rất vô pháp vô thiên, nhưng đó mới chính là Chu Gia Thành trong lòng cậu.

Môi lưỡi triền miên, cậu thong thả dùng lực tiến vào trong gã, nghe tiếng ngâm nga của gã, "Có nhận của hối lộ này của tôi không?"

Chuyện gì cũng có thể dùng "cách này" để giải quyết, nhất là chuyện vợ chồng, cãi nhau đầu giường yêu nhau cuối giường.

"…Ừm…" Chu Gia Thành thoải mái tận hưởng phục vụ của Khang Lỗi, gã nghẹn ngào mãi mới nói được một câu đầy đủ, "Của hối lộ này, tôi nhận."

Vừa dứt lời, Khang Lỗi bế xốc gã đè lên giường. Chu Gia Thành mơ màng không còn ý thức nổi mình đang nằm ở đâu, mặt mày ửng đỏ.

Khang Lỗi dùng tốc độ hỏa tốc, cởi sạch quần áo của Chu Gia Thành. Chu Gia Thành xưa nay chưa từng phải chịu khổ, da dẻ mịn màng khiến Khang Lỗi cảm thấy môi lưỡi khát khô, cậu cúi xuống triền miên hôn gã.

Cảm tưởng như ở dưới bị cọ sát đến sắp chảy máu rồi, Chu Gia Thành cũng không nói rõ được lúc này gã đang khó chịu hay thoải mái, hai chân run run chủ động quấn lấy thắt lưng Khang Lỗi.

Sau một trận mây mưa mãnh liệt, gã mơ màng để Khang Lỗi bế vào phòng tắm tẩy rửa.

Gã nhìn Khang Lỗi, bảo, "Ông đây không phải cho cậu thượng miễn phí đâu nhé."

Khang Lỗi nói, "Tôi sẽ cố hết sức chăm sóc anh."

Chu Gia Thành định chọc mấy lời, nhưng gã biết đây chính là hứa hẹn thật lòng của Khang Lỗi. Gã thật cẩn thận xác nhận lại, "Thật à?" Nếu là thật, gã cũng sẽ cố gắng sửa tính sửa nết.

Khang Lỗi lại mò ngón tay vào rửa sạch bên trong, "Trước tiên tôi hỏi anh mấy chuyện đã."

"Chuyện gì? Hỏi mau đi." Chu Gia Thành sốt ruột lắm rồi.

"Sau này ai giặt quần áo?"

“Giặt quần áo cái gì?” Chẳng lẽ để gã giặt chắc?

Khang Lỗi liếc gã một cái, “Ai sẽ vệ sinh phòng tắm?”

“Cậu bị ngốc à, đương nhiên là người giúp việc.” Gã bật người ngồi dậy, thấy ánh mắt Khang Lỗi có chút không đúng.

Gã đảo đảo mắt, cuối cùng ấp úng nói, “…Tôi làm.”

“Anh có còn tụ tập với đám bạn bè để đi tìm thú vui khác nữa hay không?”

“… Không tìm nữa.” Chu Gia Thành xoa xoa cái mũi.

“Anh có quản lí được tốt lão nhị và cái mông của mình không?”

“Mẹ nó…” Bị hỏi đến phát ngượng, Chu Gia Thành đánh một cái lên người cậu, “Lại còn hỏi chuyện này nữa.”

Khang Lỗi không tức giận, vẫn tiếp tục lau người giúp gã, “Ý của tôi là, về sau anh chỉ được có một mình tôi thôi. Nếu anh dám vi phạm, tôi nhất định sẽ chia tay với anh. Tôi nói được làm được.”

“Lâu lắm rồi tôi có đi tìm người nào khác đâu.”

“Thế sao vừa nãy anh nói anh muốn đi tìm đàn ông?”

“Dọa cậu thôi.” Kỳ thật gã chỉ lấy cớ để đi ra ngoài tránh mặt cậu.

Gã nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nghĩ tới cái gì đó, lại mở mắt ra. Không tình nguyện hỏi, “Cậu nói cậu nuôi tôi là thật đấy à?”

Khang Lỗi mỉm cười, “Là thật.”

Chu Gia Thành vui đến mức muốn bay lên giời. Nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra như không có gì. Gã liếc mắt nhìn Khang Lỗi, sau đó mở rộng hai chân ra để cậu rửa sạch, miệng còn “hừ” một tiếng.

Thị giác cùng xúc giác bị kích thích, ánh mắt Khang Lỗi tối sầm lại. Cậu cố gắng áp chế cảm xúc, hỏi. “Cổ Xuân không phải còn có một người mẹ sao?”

"À, mẹ nó chết rồi." Chu Gia Thành ngoáy lỗ tai, "Hôm đấy tôi không có việc gì làm nên đi quanh quanh ở chỗ vỉa hè. Thấy một đám trẻ con đang bắt nạt nó nên đưa nó về nhà. Sau đó hỗ trợ tiền cho nó đi học. Mẹ nó cảm kích tôi lắm, còn định quỳ xuống nói cảm ơn nhưng bị tôi ngăn lại. Hôm sau lại đến nhà nó thì đã thấy mẹ nó tự sát rồi. Còn để lại mấy câu, nói là không muốn liên lụy đến con mình. Đàn bà thật đúng là khó hiểu."

"Thế là anh liền mang nó về nuôi?" Một người làm mẹ bị bệnh nặng, có suy nghĩ như thế cũng là điều bình thường. Giải thoát cho mình cũng chính là giải thoát cho con mình. Khang Lỗi ôm chân Chu Gia Thành lên, bắt đầu xoa bóp.

Thoải mái quá đi mất. Chu Gia Thành mơ màng buồn ngủ, hai chân mở rộng, nâng mí mắt lên, "Ừ" một tiếng, "Nó không khóc cũng không làm loạn, rất ngoan. Nuôi nó cũng không khó."

Đây vốn là việc làm tốt, thế mà đến khi gã về nhà giải thích với mọi người trong nhà thì lại bị mắng. Chu Gia Thành nhích lại gần cậu, ra lệnh, "Chân mỏi nhừ hết rồi, mau bóp cho tôi với."

Khang Lỗi vừa bóp vừa nói, "Vậy làm người giám hộ đi. Cổ Xuân vẫn còn nhỏ, anh thu liễm tính tình một chút, nuôi trẻ là chuyện cả đời đấy."

"Tôi biết rồi. Thằng bé ngoan lắm, sở thích ăn uống cũng hợp với tôi. Tôi thật sự muốn nuôi nó." Chuyện này nặng nhẹ ra sao, Chu Gia Thành đều biết, nuôi dưỡng một đứa trẻ không phải là chuyện nhỏ.

Nghe câu trả lời của Chu Gia Thành, Khang Lỗi thấy rất vừa lòng. Cậu lau khô người cho gã rồi bế gã nằm lên giường. "Tôi ra ngoài xem Cổ Xuân thế nào đã."

"Đi đi." Chu nhị thiếu đỏ mặt nhìn người đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Đi ra ngoài đóng cửa lại, Khang Lỗi nhìn thằng bé ngồi trên bàn làm bài tập, chỉ là đầu đang úp xuống mặt bàn, chắc là buồn ngủ rồi. Cậu đi qua định bế thằng bé lên giường ngủ. Nào ngờ vừa mới bế lên thì thằng bé đã tỉnh.

"Anh." Cổ Xuân dụi mắt.

Lâu lắm rồi cậu mới ôm một đứa trẻ trong lòng, tâm trạng có chút căng thẳng, "Bế em lên giường đi ngủ."

"Em còn phải đi tắm. Nếu không anh ấy sẽ chê em bẩn mất."

Lúc tắm rửa thằng bé rất yên lặng. Cho dù có kì cọ mạnh tay thằng bé cũng sẽ chịu đựng không kêu đau. Khang Lỗi thấy thể liền cười bảo, "Thấy đau hay muốn thứ gì thì phải nói ra cho anh biết, đừng cố chịu đựng. Nếu không anh sẽ không thích em đâu."

“Anh, anh kia sẽ không cần em nữa ạ?” Cổ Xuân nắm lấy tay Khang Lỗi, mắt ậng nước.

“Không đâu. Em có thể gọi anh ấy là bố hoặc chú. Sau này em chính là đứa nhỏ của anh ấy.”

Nghĩ Cổ Xuân không hiểu lời mình nói, Khang Lỗi lại giải thích một lần nữa. Thằng bé mù mờ gật đầu. Khang Lỗi ôm thằng bé ra ngoài. Lau khô người rồi thay quần áo ngủ. Chất liệu quần áo ngủ là vải dệt, rất mềm mại, chứng tỏ Chu Gia Thành cũng không phải là không quan tâm đến thằng bé.

Xét theo tuổi tác, Khang Lỗi vốn muốn Cổ Xuân gọi Chu Gia Thành là chú. Nào ngờ sáng hôm sau, Cổ Xuân thức dậy, vào trong phòng ngủ của hai người, trèo lên giường gọi Chu Gia Thành, “Bố ơi, rời giường thôi.”

Chu Gia Thành bị dọa sợ. Ngẩng đầu nhìn thì thấy Khang Lỗi đang cười mình, gã vò tóc, ấp úng chấp nhận.

Thằng bé lại càng thêm kích động. Chu Gia Thành ngáp một cái thật to, “Đến trường nào.”

Nói xong bế thằng bé lên, cảm giác có chút kì diệu. Trước lúc đi học, Cổ Xuân thơm má gã một cái, khiến mặt gã nóng bừng cả lên. Gã ngượng ngùng miễn cưỡng thơm lại một cái, “Chuẩn bị đến trường đi. Cái anh đang ở trong phòng ngủ sẽ đưa con đi.”

Trên đường đi, Khang Lỗi hỏi Cổ Xuân, “Vì sao em lại quyết định gọi là bố?”

Thằng bé nghĩ một lúc rồi trả lời, “Bởi vì em là đứa nhỏ của bố mà.”

Khang Lỗi xoa xoa đầu thằng bé, miệng nở nụ cười. Cổ Xuân so với những đứa trẻ khác thì ngoan hơn rất nhiều.

“Chiều nay bố sẽ tới đón em.”

“Không phải tới quán cơm của bác kia nữa sao?” Cổ Xuân ôm cặp xách, khó hiểu.

Khang Lỗi ngồi xổm xuống, “Sau này không ăn tối ở quán đó nữa. Về nhà ăn. Bố em hoặc anh sẽ tới đón em. Về sau em sẽ không bao giờ phải về nhà một mình nữa.”

Thằng bé cúi thấp đầu, nghẹn ngào sụt sịt. Khang Lỗi định an ủi nó thì đã nghe thấy nó nói, “Em thích bố lắm.” Nói xong lại thơm má Khang Lỗi một cái, “Cũng thích anh nữa.”

Khang Lỗi xoa má, cười ra tiếng. Nhìn Cổ Xuân đi vào nhà trẻ rồi mới xoay người rời đi. Bây giờ vẫn còn sớm.

Chỉ vì được gọi là "bố" mà Chu Gia Thành bây giờ muốn ngủ tiếp cũng không ngủ được nữa, cứ trở mình mãi. Cửa phòng bỗng bị mở ra, gã quay lại tròn mắt hỏi, "Không đi làm à?"

Khang Lỗi đi tới ôm Chu Gia Thành. "Xin nghỉ một hôm rồi."

"Hừ. Mấy ngày nữa tôi cũng sẽ tới làm trong công ty nhà tôi."

Khang Lỗi nói, "Thật ngạc nhiên."

"Thế không lẽ ngày nào cũng ngủ thế này à? Nam nhi chí không phải ở trên giường. Với cả bây giờ cũng có Cổ Xuân rồi mà."

Chu Gia Thành trở mình, nằm đối mặt với Khang Lỗi. Bỗng nghĩ, nếu sau này Cổ Xuân cũng giống bộ dạng này của mình, gã chắc sẽ phát điên mất.

"Khang Lỗi."

"Gì?"

Chu Gia Thành căng thẳng bảo, "Tôi biết tính tôi không tốt. Cậu cho tôi thời gian, tôi nhất định sẽ thay đổi dần." Mặt gã nóng hết cả lên.

Khang Lỗi thấy gã như ngừng thở, cảm thấy thật đáng yêu, liền ôm gã vào trong lòng, vỗ về an ủi rồi nhẹ nhàng hôn gã một cái. "Tôi tin anh mà."

Chu Gia Thành cảm thấy thật cảm động, cảm động đến mức cả người gã lại sinh ra phản ứng rồi. "Mẹ nó, ông đây lại…cứng rồi."

"…"

Chu Gia Thành, "Hôn tôi đi."

"…"

-HOÀN-

55. Chương 55: Phiên Ngoại: Chu Gia Thành (1)

Chậc, công ty này nhìn trông cũng khí thế đấy chứ.

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Chu thiếu khi bước vào nơi làm việc của Khang Lỗi, tuy so với công ty nhà gã cũng là một chín một mười. Gã tận lực sử dụng tư thế thiếu nam mê đảo hàng vạn hàng nghìn cô gái, tháo kính râm ra bước tới trước bàn của một cô gái, nháy mắt một cái, "Văn phòng trợ lý Tổng giám đốc ở đâu thế?"

"Trợ lý?" Mọi người nhìn nhau. Từ bao giờ công ty lại mọc ra thêm cái chức vụ này vậy? Hoài nghi nhìn người đàn ông đang cười trước mặt mình, cô gọi điện thoại cho quản lý.

Không bao lâu sau, quản lý đi ra, trên mặt quản lý đầy nếp nhăn, thấy Chu thiếu liền vội chạy tới tiếp đón, "Tại vì chưa kịp thông báo cho cấp dưới nên họ không biết."

Thấy gã không nói chuyện, quản lý toát hết cả mồ hôi. Trịnh tiên sinh nói, tùy tiện sắp xếp một chức vụ cho Chu Gia Thành, vì không muốn ảnh hưởng tới nghiệp vụ của công ty nên ông đành bịa ra chức vụ này.

Chu Gia Thành lại không biết. Tổng giám đốc ấy à, trong công ty bộ dáng trông rất ngầu, vậy trợ lý Tổng giám đốc hẳn là cũng chẳng kém cạnh. Gã hứng khởi nói, "Tôi mệt chết rồi. Mau đưa tôi tới văn phòng của tôi đi."

"Aiz, aiz, được, để tôi đưa cậu đi."

Thấy quản lý cúi đầu khom lưng, xung quanh bắt đầu có tiếng xì xào, "Đây là ai mà mà quản lý phải như thế nhỏ?"

"Nghe nói là vị Nhị thế tổ nhà Chu gia, đang vô công rồi nghề, đừng cơ mà động vào hắn ta."

Vừa mới tiến vào văn phòng, Chu Gia Thành không nhịn được phải bịt mũi, "Mẹ nó, đây là cái mùi sơn kiểu gì vậy?"

Trong phòng toàn là mùi sơn, hơn nữa đã lâu không được tiếp xúc với ánh nắng mặt trời nên quả thực mùi rất kinh khủng.

Quản lý không dám nói phòng này là phòng bỏ đi. Hiện giờ trong tay ông chính là lửa nóng, tất cả mọi người đều bận việc với các dự án, nào có thời gian quản lý vị tổ tông này. Ông mở cửa sổ cho thông thoáng,

“Đây là văn phòng mới. Cậu có gì cần thì cứ nói cho tôi biết.”

“Được rồi, đừng làm phiền tôi nữa. Gọi cái người tên là Khang Lỗi tới đây cho tôi với.”

Quản lý ngây người, “Cậu ta ấy à, cậu ta vừa đi ra ngoài chạy thử mô hình máy mới rồi. Phải đến chiều mới quay lại công ty.”

Sao chưa từng nghe nói cái người này và Chu thiếu có quan hệ gì nhỉ?

Chu Gia Thành hít khí. Ăn mặc ngầu như thế này chính là để tới gặp người ta. Vốn đã không hài lòng với phòng làm việc của mình, người lại cũng đi ra ngoài nốt. Chu nhị thiếu không nói gì, đẩy quản lý đi ra ngoài, còn mình thì ngồi vắt chéo chân trên ghế. Nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên gã bật người dậy, mở cửa gọi lại quản lý đang chưa đi được mấy bước, “Một tháng tôi được bao nhiêu tiền thế?”

Quản lý kìm lòng không đậu nuốt một ngụm nước miếng, run rẩy nắm tay, quyết định đem vấn đề này ném cho Trịnh Thế Bân.

“Bao nhiêu thế? Một cái nắm tay của ông là bao nhiêu?”

“Trịnh tiên sinh nói cậu không cần lương.”

“Mẹ nó!” Chu Gia Thành lập tức đóng phắt cửa lại, tháo caravat gọi điện thoại cho Trịnh Thế Bân, “Sao tôi lại không có tiền lương thế?!”

Giọng của gã không hề có chút tôn kính nào. Trịnh Thế Bân nói, “Không phát tiền lương là đúng rồi. Cậu ở đó chỉ chơi bời, có cống hiến được gì đâu cơ chứ.”

Chu Gia Thành không phục, “Tôi có thể cống hiến mấy trò chơi cho công ty. Nói cho anh biết, chơi tốt mới làm việc tốt được.”

“Đừng làm loạn nữa. Tôi ngắt máy đây.”

Chu Gia Thành không dám lỗ mãng nữa. Được rồi, không lương thì không lương, dù sao gã đến đây cũng là để tìm người chứ không phải là để đi làm.

Tự an ủi mình xong, Chu Gia Thành bắt đầu ngủ, chờ Khang Lỗi quay về công ty. Ghế dựa này không hề thoải mái, nhất định là hàng kém chất lượng. Hừ, quân tử báo thù mười năm chưa muộn.

Khang Lỗi đang thử chạy máy bỗng rùng mình một cái. Trong lòng hốt hoảng, dọn dẹp xong đống đồ xung quanh rồi trở về công ty. Vừa tới trước công ty thì đã bị quản lý ngăn lại.

“Tôi đã hoàn thành việc rồi.”

“Không phải chuyện này.” Quản lý trực tiếp cướp lấy đồ uống trên tay Khang Lỗi, tu hết sạch. Sau đó chụp lấy bả vai cậu, ánh mắt đầy thâm ý nói, “Có một vị tổ tông vừa đến công ty chúng ta. Tôi nhiều việc lắm, không thể phân thân ra làm đôi được. Người này ấy à, trước hết sẽ giao cho cậu nhé.”

“Ai cơ?” Khang Lỗi buồn bực hỏi lại.

Quản lý rút tay ra, lấy tư liệu trong ngực, “Mấy chuyện chạy thử máy này tôi sẽ để người khác làm. Trước tiên cậu cứ lo cho xong giúp tôi vị tổ tông kia đã, tiền lương của cậu đương nhiên sẽ tăng.”

Nếu là tăng tiền lương…thì được thôi.

Khang Lỗi thở dài, tò mò không hiểu vị tổ tông là ai. Còn chưa bước vào văn phòng đã nghe được giọng nói quen thuộc. Cậu cau mày đẩy cửa phòng ra, quả nhiên là Chu Gia Thành.

Gã đang ngồi ở bàn làm việc. Cửa mở, Chu Gia Thành vừa thấy Khang Lỗi liền nở nụ cười, “Hiện giờ chúng ta đã là đồng nghiệp rồi.”

Quỷ mới biết gã lấy đâu ra tự tin để nói thế.

“Là anh?” Ánh mắt Khang Lỗi tối đi, đặt trà sữa lên bàn xong liền lập tức xoay người định rời đi, cũng không định che giấu sự tức giận của mình.

Chu Gia Thành đã thích muốn chết mà cứ tỏ vẻ mình không hề vừa mắt với Khang Lỗi, gã không biết làm thế nào, chạy vội lên đóng sầm cửa lại, quay đầu chất vấn, “Sao cậu không ư hử một tiếng mà đã bỏ đi thế hả? Tôi đã cho phép cậu đi chưa?”

Khang Lỗi bỗng nhiên bật cười. Nhìn quầng thâm dưới mắt cậu, có thể thấy được cậu phải làm đêm không ít. Chu thiếu nhìn quầng thâm kia, trong lòng thầm chửi mắng quản lý không dưới mười lần, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ không sao cả.

“Chu Gia Thành, quan hệ giữa chúng ta chỉ là bạn tình. Hiện giờ tôi không muốn thượng anh nữa, cũng không muốn chơi trò này với anh nữa.”

“Một đêm vợ chồng, tình nghĩa trăm năm. Mẹ nó, cậu thượng tôi nhiều như thế, không thể vỗ mông chạy lấy người được.” Chu Gia Thành giận quá nên giọng nói cũng tăng vọt lên.

“Không phải lúc trước ở trước mặt bạn bè, anh bảo tôi nằm dưới anh còn gì.”

Phải nói tới chuyện ngày đó, thật vất vả mới rủ được đám bạn đi ăn một bữa cơm. Theo như thường lệ thì khi tới quán karaoke, gã sẽ tìm mấy em gái em trai tới bồi rượu, nhưng hôm đó gã lại khăng khăng gọi Khang Lỗi tới. Vì không muốn mất mặt với đám bạn, vả lại hôm đó gã cũng ngà ngà say nên liền nói với đám bạn, "Sinh viên đầu bảng đấy, thế mà vẫn phải nằm dưới thân tôi làm đàn bà đấy thôi, ha ha ha."

Vừa quay đầu lại nhìn thì liền thấy "sinh viên đầu bảng" mặt tối sầm đang đứng ở cửa ra vào, trong tay còn cầm một chiếc ô.

Đúng rồi nhỉ, bên ngoài trời đang mưa to.

Gã lập tức tỉnh rượu. Đám bạn cười ầm, bảo gã mau đi đuổi theo người ta đi kìa, gã lại ngoan cố nói không thể nuông chiều tình nhân bị bao dưỡng được, bằng không mặt mũi kim chủ sẽ bị mất hết.

"Nếu là chuyện ngày đó, tôi đã giải thích với cậu rồi mà. Từ trước tới giờ tôi chưa từng giải thích với người nào đâu." Chu Gia Thành càng nói hình như càng khiến cậu tức giận, gã không nhịn được cúi đầu.

Có điều Khang Lỗi cũng không muốn để ý đến gã nữa, "Tôi mới tìm được việc, không chơi nổi nữa. Anh muốn yêu muốn chơi như thế nào thì tùy anh."

"Sao cậu vô tình thế hả? Cậu…Cậu…" Chu Gia Thành tức đến mức đỏ bừng mặt, không nói nên lời.

Lúc Khang Lỗi bỏ đi, gã cũng muốn lại quay trở lại những ngày tiêu sái như trước kia, chỉ là những người tìm đến gã toàn là vì tiền của gã, lăn lộn trên giường gã cũng cảm thấy chán nản.

Ngoài tiền ra gã không còn cái gì khác. Nói thật ra thì không ai chăm sóc quan tâm gã được như Khang Lỗi.

Khang Lỗi bật cười, cậu không kiên nhẫn nói, "Giờ tôi đang bận việc, không rảnh tiếp anh. Chu Gia Thành, chúng ta đã kết thúc rồi. Vẫn còn có đống mỹ nam chạy theo anh kia mà."

Cậu ghé gương mặt đã nổi mấy cái mụn vì thức đêm nhiều của mình tới gần mặt Chu Gia Thành, nén giận nói, "Anh nhìn đi, tôi đâu có đẹp, làm sao so sánh được với đám bạn giường của anh. Cho nên đừng dây dưa nữa, được không hả?"

Khang Lỗi định đẩy gã sang một bên thì thình lình bị gã túm áo, ấn người cậu ngã xuống đất.

"Con mẹ nó, anh làm gì đấy hả?!"

Chu Gia Thành lôi kéo quần cậu, hừ một tiếng, "Làm gì ấy hả? Đương nhiên là đòi hết nợ mà cậu đã nợ tôi rồi."

Khang Lỗi đứng phắt dậy, đấm gã một cái, sau đó đạp cửa. Cậu giận đùng đùng đi ra ngoài, sắc mặt trắng bệch.

Có mấy nhân viên tò mò ngó vào bên trong, thấy Chu Gia Thành đang quay lưng về phía cửa, liền dè dặt hỏi, "Xin hỏi, ở đây có cần giúp gì không?"

"Cút!"

Thấy không khí như thế, ai cũng không dám nói nhiều.

Lúc mới bước vào công ty, bộ dạng rõ ràng trông rất ngầu. Thế mà đến lúc tan làm thì trông gã tràn ngập chán nản. Má phải của gã còn bị sưng đỏ, đã thế người ra tay đánh gã lần này lại là một sinh viên mới vào công ty.

"Rốt cuộc là có chuyện gì nhỉ?"

"Là bị sinh viên làm trong công ty chúng ta đánh đó."

Chu Gia Thành lạnh mặt nhìn đám người đang líu ríu. Thật đúng là gặp quỷ. Gã nghẹn lời không chửi bới gì được, nhanh chóng tìm bóng dáng Khang Lỗi để bám theo.

Từ công ty đi ra tới điểm dừng xe bus, Khang Lỗi một thân nổi hết da gà. Đằng sau cứ bị một gã đàn ông bám theo không dứt. Cậu lên xe bus, gã cũng lên theo.

"Mẹ nó, đừng giẫm vào giày tôi nữa. 3 vạn đấy, hỏng giày ông đền được không hả!?"

"Đừng có bốc phét. Mua được giày 3 vạn mà còn phải ngồi xe bus đấy hả?"

"Ông!" Từ nhỏ đến lớn chưa từng phải chịu ủy khuất gì, trong nháy mắt gã thật muốn gọi điện về nhà, nhưng tiếc là không thể.

Khang Lỗi xuống xe, chạy vào trong một quán ăn bình dân gần đó. "Ông chủ, vẫn như cũ nhé."

"Aiz, đúng giờ quá nhỉ. Mới mấy ngày mà mọi người trong quán của tôi đều quen mặt cậu hết rồi đây này." Ông chủ cười cười.

Khang Lỗi lau qua loa cái bàn, trên bàn vẫn còn một bát canh ăn dở của vị khách trước đó để lại, "Canh nhà bác ăn quá ngon luôn."

Vừa định rút đũa ra lau thì khóe mắt lại nhìn thấy Chu Gia Thành đang đứng ven đường. Cậu bỏ lại đũa lại trong hộp, "Ông chủ, thôi cho cháu mang về đi."

"Mẹ nó chứ." Chu Gia Thành chỉnh chỉnh lại bộ vest trên người, vừa rồi ở trên xe bus bị người khác kéo kéo lôi lôi đến nhăn nhúm, còn bị dính nước dãi của một đứa bé nữa chứ.

Gã đã tiêu hết tiền Trịnh Thế Bân cho mượn để mua quần áo đẹp mất rồi. Lúc này trong người gã chỉ còn lại có vài nghìn, so với số tiền tiêu vặt trước đây của Chu thiếu thì đây quả thật cũng giống như không còn tiền.

Đồ công ty gã cũng không ăn được nên bây giờ đến giờ cơm tối gã cảm thấy rất đói. Chu Gia Thành xoa xoa bụng, nhìn Khang Lỗi vào trong quán ăn chưa được mấy phút đã đi ra, trong tay còn cầm một hộp thức ăn đi ra.

Ngửi mùi thật thơm. Chu Gia Thành nhìn Khang Lỗi vào trong siêu thị bên cạnh, vội vàng chạy nhanh vào quán ngồi đại xuống một cái bàn, "Lấy cho tôi phần ăn giống cái cậu thanh niên vừa đi khỏi."

"Cậu là bạn của Khang Lỗi à?" Ông chủ cười hỏi gã,

Chu Gia Thành vẫn đang nhìn cửa siêu thị, hai chân vắt chéo, tay cầm giấy ăn lau mặt bàn, đáp, "Tôi là bạn trai của cậu ấy."

Ông chủ dừng động tác lại, nhân viên đang lau dọn bàn cũng đứng hình, khiếp sợ nhìn gã.

"Sao thế, nghe không hiểu à?" Chu Gia Thành bỏ giấy lên bàn, tay xoa cằm, "Cậu ấy là người yêu của tôi, còn tôi, chính là bạn trai của cậu ấy."

56. Chương 56: Phiên Ngoại: Chu Gia Thành (2)

Ông chủ quán vốn là thế hệ trước, không có tư tưởng cởi mở của giới trẻ nên bị lời nói của Chu Gia Thành dọa sợ. Bạn trai ư?

Ông không dám ừ hử câu gì, đành ngượng ngùng quay lại làm tiếp đồ ăn.

Thật không thú vị. Chu Gia Thành miệng ngậm tăm nhìn chăm chăm vào siêu thị, vẫn chưa thấy người đi ra.

"Aiz, ông chủ quán, Khang Lỗi ngày nào cũng tới đây ăn cơm à?"

Nhìn qua liền biết Chu Gia Thành tuổi không lớn, thế mà nói chuyện thật không có trên dưới. Nhưng ông cũng vẫn gật đầu, "Ừ, hôm nào cũng đến ăn. Đồ trong thành phố tốn nhiều tiền lắm, đồ ở đây giá rẻ hơn nhiều." Nghĩ một chút, ông lại hỏi, "Thanh niên, hai người là…người yêu thật hả?"

"Đúng thế. Bọn tôi yêu nhau." Chu Gia Thành đang mải nói chuyện nên không để ý thấy túi tiền đằng sau quần đang có động tĩnh. Gã theo thói quen định lấy tiền thì lại chạm phải một bàn tay, gã kêu to, "Trộm!"

Người bị gã bắt tay chính là một đứa nhỏ, cả người đều dính bẩn. Chu Gia Thành ghê sợ liền rút tay về, không quên đẩy thằng bé ngã xuống đất, "Trước mặt ông đây mà lại dám giở trò ăn cắp?!"

"Em không ăn trộm. Ví tiền của anh rơi xuống đất, là em nhặt giúp anh đất chứ!" Thằng bé bị dọa sợ, khóc toáng lên.

Ông chủ ngước mặt lên, nhìn thấy thằng bé bị bắt liền nói, "Thành niên, cậu xem, nó cũng không trộm được đồ của cậu, thôi thì thả nó đi đi."

"Sao thế? Là người thân của ông à?" Chu Gia Thành một chân vẫn đè lên người thằng bé.

Ông chủ quán nhìn mà không đành lòng, nhẫn nại giải thích, "Nhà thằng bé này kinh tế không được tốt cho lắm, còn nợ một khoản lớn. Năm nay bố thằng bé lại vừa mới mất. Thấy nó đáng thương nên thỉnh thoảng tôi cũng cho nó ăn miễn phí. Dù sao nó cũng chỉ là trẻ nhỏ, thôi thả nó đi đi."

"Ồ, nợ bao nhiêu?"

Ông chủ xòe 5 ngón tay lên, "50 vạn."

Chu Gia Thành thở hắt một hơi, 50 vạn, số tiền này trước kia chẳng là gì đối với hắn.

"Mẹ nó đâu rồi?"

"Bệnh nặng rồi."

"…" Chu Gia Thành chậm rãi bỏ chân ra cho thằng bé đứng lên. Vừa bỏ ra thằng bé lập tức định chuồn đi, "Ấy ấy, ông đã cho mày đi chưa hả?"

"Hu hu, đừng đánh cháu." Thằng bé sợ hãi nên khóc càng dữ hơn, mặt mũi càng lem luốc. Chu Gia Thành không chịu nổi, đành để cho thằng bé ngồi lên ghế. Nhận lấy bát đồ ăn từ tay ông chủ đưa tới trước mặt nó.

Thế giới này vốn có rất nhiều bất công. Có người sinh ra đã ngậm chìa khóa vàng, ví dụ như gã, muốn gió

được gió muốn mưa được mưa, là một Phú nhị đại thích làm gì thì làm. Lại có người trời sinh đã phải sống ở dưới đáy xã hội, ăn không đủ no, mặc không đủ ấm. Bà giúp việc của nhà gã có lần còn bảo, "Đây là số mệnh."

"Nói đi, vì sao mày phải đi ăn trộm?" Gã gõ gõ ngón tay lên bàn.

Thằng bé biết mình làm sai, bèn cúi đầu đáp, "Em đói quá…"

Bộ dạng thằng nhóc rất gầy, Chu Gia Thành nhìn mà thấy phiền lòng. Gã mở ví tiền ra rút ra hai tờ tiền, lại bắt gặp thằng nhóc đang dè dặt nhìn trộm mình. Gã dúi tiền cho nó, lần đầu tiên làm chuyện tốt, cảm giác thật lạ. "Về nhà đưa tiền cho mẹ của mày, biết chưa?"

Thằng nhóc chưa bao giờ từng thấy nhiều tiền như vậy, vẻ mặt như sắp khóc đến nơi.

Mẹ nó, sao bọn trẻ con này phiền thế không biết?!

Gã xoa xoa tay, đang nghĩ xem có nên an ủi thằng nhóc một chút không. Đây chắc cũng là làm việc tốt nhỉ? Trong lòng đang cảm thấy có chút vui vẻ thì đột nhiên xuất hiện một người sát phong cảnh.

"A, người anh em, trên người toàn là hàng hiệu này. Bọn anh đây cũng không có tiền, xuất tiền ra giúp bọn anh tí nhở."

Quán ăn nhỏ rất hỗn tạp, không biết mấy thằng côn đồ này xuất hiện trong quán từ lúc nào nữa. Chu Gia Thành nhìn tên côn đồ đứng trước mặt mình, trang phục dị hợm, tóc tai nhuộm xanh nhuộm đỏ. Thật xấu!

"Quỳ xuống gọi tao một tiếng ông nội thì tao cho." Đối với loại người như vậy, Chu Gia Thành không muốn nhiều lời.

Tên cầm đầu vỗ mạnh xuống bàn, "Mày tỏ vẻ cái gì. Không chừng trên người mày toàn là hàng giả."

Nghe thật chướng tai. Chu nhị thiếu hắn từ bao giờ lại phải dùng hàng giả vậy? Trong lòng gã tràn đầy bất mãn, không động thủ đã là nhân nhượng cực hạn của gã rồi. Gã lại quay lại nói với thằng nhóc, "Ăn đi!" Sau đó quay đầu nói với một đám côn đồ trông có vẻ nhỏ tuổi hơn gã, "Biết thế nào là đồ thật không hả? Giá trị quần áo tao đang mặc trên người, sợ là chúng mày có làm cả đời cũng chẳng kiếm đủ tiền để mua. Các em trai, đừng có lấy kiến thức nông cạn của mình ra dọa người nữa."

Quần áo trên người tên cầm đầu toàn là đồ rẻ tiền. Gã nhìn cũng không muốn nhìn.

Thằng nhóc ngồi yên chứng kiến mọi chuyện, cực kỳ sợ hãi. Nhưng thấy Chu Gia Thành vừa nãy cho mình nhiều tiền như thế, có vẻ không giống người xấu nên nó cố gắng trấn định cầm đũa bắt đầu ăn.

“Mày muốn chết hả?” Bị mất mặt, tên cầm đầu cầm đũa định đánh Chu Gia Thành.

Chu Gia Thành mặt lạnh lùng, gã đứng lên tung chân đá tên cầm đầu. Muốn động thủ với gã sao? Mơ đi.

Ngồi bên kia có 6 người nữa, thấy đồng bọn bị đánh liền chạy đến bao vây Chu Gia Thành.

Chu Gia Thành đánh cho bọn chúng một trận, khiến tất cả ngã xuống dưới đất. Gã ra tay rất nhanh, sức lực tuy không dùng quá mạnh nhưng cũng đủ để đối phó với đám côn đồ này. Bàn ghế đều đã cũ, không chịu nổi va chạm nên có cái còn bị gãy, đèn trong quán cũng bị vỡ.

“Mẹ nó, đánh chúng mày thật đúng là bẩn tay.” Xoay xoay cổ tay nhìn đám người đang kêu đau dưới đất.

“Các người làm gì thế hả? Tôi báo cảnh sát rồi đấy nhé.” Ông chủ thấy đồ đạc trong quán bị đập phá, mắt đỏ lên như muốn xông lên liều mạng.

Người dân sống xung quanh đứng ngoại tụ tập xem đánh nhau, không vào khuyên ngăn một câu.

Chu Gia Thành đá đá tên cầm đầu, “Mày còn thích đánh nữa không hả?”

Ông chủ vội bắt lấy cánh tay Chu Gia Thành, “Đền tiền!”

“Dựa vào cái gì chứ? Cũng không phải do tôi động thủ trước.”

“Cậu sao có thể như vậy, đánh người đập phá đồ mà vẫn còn ngang ngược.” Mấy bác gái đứng ngoài mỗi người thêm một câu.

Mấy cái miệng này thật đáng ghét. Chu Gia Thành lười cãi nhau với mấy bà thím. Gã đưa tay định rút ví tiền ra thì lại không thấy đâu.

Quay đầu lại nhìn, thằng nhóc đang ngồi kia chỉ vào hai tên đang muốn chạy. Chu Gia Thành lập tức đạp một cước lấy lại ví tiền, “Bố mẹ mày không dạy chúng mày rằng không phải đồ của mình thì không được lấy à?”

6 chọi 1, thế mà 1 vẫn thắng. Động tĩnh bên này rất lớn, Khang Lỗi thanh toán tiền trong siêu thị xong, không yên lòng đi ra ngoài xem có chuyện gì. Thấy Chu Gia Thành đang đứng giữa đám người liền vội vàng xách đồ chạy tới gần.

Hôm nay Chu Gia Thành nói 1 câu rất đúng, 1 ngày vợ chồng, tình nghĩa trăm năm. Chu Gia Thành tuy rất bỉ ổi nhưng sau này đã thu liễm không ít. Nếu gã xảy ra chuyện gì ở chỗ này, người trong nhà gã nhất định sẽ không buông tha cho cậu.

Cân nhắc một chút, Khang Lỗi quay trở lại gửi đồ vào trong siêu thị, sau đó quay lại chen vào trong đám người kéo đám người bị đang nằm dưới đất vào cùng một chôx.

Lúc vừa kéo xong thì cảnh sát tới. Tất cả bị chở về đồn. Việc đánh nhau này cả hai bên cùng có phần, cảnh sát chia khoản bồi thường ra theo tỉ lệ 2:8, "Đùa kiểu mẹ gì thế?" Chu Gia Thành bực bội, tiền không còn bao nhiêu đành phải để Khang Lỗi ứng tiền ra.

—-

"Tôi bị đuổi ra khỏi nhà rồi, không có chỗ ở, giờ cũng chẳng còn tiền."

"Liên quan gì đến tôi chứ?!"

"Sao lại không liên quan?" Chu Gia Thành cắn môi giữ cậu, "Tôi đã nói với người trong nhà rồi. Tôi muốn sống cùng cậu."

Khang Lỗi tựa như vừa gặp quỷ, gạt tay Chu Gia Thành ra, "Anh đùa cái gì thế hả?"

"Mẹ nó, ai đùa với cậu. Để đến được đây tôi còn phải đi vay tiền người khác kia kìa."

Khang Lỗi học chuyên ngành mát tính, làm lập trình viên rất khổ. Cậu từng một lần ảo tưởng về tương lai của mình với Chu Gia Thành, nhưng sự thật thật tàn khốc. Cậu nhìn Chu Gia Thành. "Tôi thấy chúng ta không thể ở bên nhau."

"Trịnh Thế Bân với Hồ Loạn đều đã come out rồi kia kìa. Vì sao chúng ta lại không thể ở bên nhau chứ? Huống hồ có ai bảo cậu theo tôi thì phải tốn tiền mua nhà đâu."

Khang Lỗi ngây người, "Ở bên nhau thì ít nhất tính cách phải hợp nhau. Chúng ta thì hoàn toàn không hợp. Hơn nữa, tôi cũng không hầu nổi anh."

Ánh đèn đường mờ ảo, khung cảnh đều không rõ ràng. Chu Gia Thành đứng yên nhìn bóng dáng Khang Lỗi, cơ thể cậu rắn chắc, tấm lưng dày rộng, thời tiết không hề nóng mà mặt gã lại đỏ bừng cả lên, "Cậu đã sớm muốn rời đi rồi có phải không?"

Khang Lỗi không quay đầu lại, đáp, "Phải."

"Không ngờ tôi náo loạn cả buổi sáng, cuối cùng lại chỉ là trò cười trong mắt cậu?" Gã đuổi theo cản Khang Lỗi, sáng bị ăn tát, chiều lại phải đánh nhau, Chu Gia Thành tức giận túm áo Khang Lỗi, "Cậu chơi tôi?"

"Tùy anh muốn nghĩ thế nào thì nghĩ." Nếu cuối cùng nhất định phải chịu đau lòng, chẳng thà lúc này cắt

đứt sớm cho rồi. Khang Lỗi đẩy tay Chu Gia Thành ra, ánh mắt quyết tuyệt.

"Vậy vì sao cậu phải giúp tôi?"

"Anh là người nhà Chu gia. Nếu bị thương ở chỗ này, không phải là tôi sẽ bị trách tội sao." Cậu lộ ra một nụ cười sâu xa.

"Nhưng tôi đã quen có cậu rồi." Chu Gia Thành đỏ mắt. Trước kia gã từng theo đuổi một em hoa hậu của một trường học, suốt hai tháng tặng hoa, bám theo cô ta, cuối cùng đến khi chính thức qua lại được chưa đến nửa tháng thì gã lại chán.

"Ngày đó là tôi sai rồi. Tôi không nên nói những lời kia. Nhưng tôi đã xin lỗi cậu rồi cơ mà." Chu Gia Thành quệt mắt. Thói quen thật đáng sợ, gã không khống chế được lại rơi vào thế yếu.

Chu Gia Thành vẫn luôn rất xem thường mấy đứa con gái bám mãi không chịu đi. Cảm thấy bọn họ quấn lấy mình chỉ vì lợi ích tiền tài. Không ngờ lúc này gã lại trở thành loại người mà mình vẫn ghét. "Là tôi hèn. Làm gì có hạng người nào mà tôi lại không tìm được chứ. Thiếu cậu tôi cũng chẳng sao cả."

"Vậy chúc anh hạnh phúc." Khang Lỗi cười chua sót, không quay đầu lại lấy một lần.

Lời vừa nói ra miệng, Chu Gia Thành lập tức hối hận. Đã tìm được người hòa hợp được với mình cả về thể xác lẫn tinh thần rồi, rất khó có thể phát sinh quan hệ với người khác.

Người cũng đi rồi, gã quay đầu nhìn xung quanh, thật tối. Gã đi đến chỗ quán ăn vừa rồi, ở đây đã sớm đóng cửa. Hiện giờ trên người gã không tiền, không điện thoại, kêu trời trời không biết, kêu đất đất chẳng hay, gã cười giễu mình một tiếng.

Ai lại ngờ được, Chu Gia Thành phong lưu lại có ngày phải ngồi chật vật dưới đất với cái bụng đói meo chứ.

"Anh." Phía sau vang lên một tiếng gọi.

Chu Gia Thành còn chưa quay đầu lại thì trước mắt đã xuất hiện ví tiền đã mất của mình. Bàn tay đang cầm ví trông rất bẩn. "Ví tiền của anh này."

Trong đầu gã xuất hiện đủ mọi suy nghĩ phức tạp, gã đưa tay ra nhận lấy ví, gã biết trong ví này có không ít thứ giá trị, "Sao nhóc vẫn còn ở đây?" Buổi tối trời hơi lạnh, thằng bé mặc quần áo mỏng manh, gã nhìn mà thấy thương.

Thằng bé lau nước mũi, nhỏ giọng bảo, "Em chờ anh. Ví tiền là của anh mà."

“Nếu anh mày không xuất hiện thì nhóc định làm gì?” Gã bật cười hỏi.

“Em nghe được anh bảo là anh quen biết với anh kia, ngày mai em có thể đưa ví tiền cho anh kia.”

“Bên trong này có rất nhiều tiền, chỉ cần nhóc cầm lấy là có thể chữa được bệnh cho mẹ nhóc đó.”

Thằng bé lắc đầu, “Không được, mẹ bảo làm sai phải biết sửa. Trộm đồ là chuyện không nên làm.”

Chu Gia Thành muốn cười nhưng lại không cười nổi.

Thằng bé muốn đưa gã về xem nhà nó, gã không phản đối. “Nhà” mà nhóc nói chính là một căn nhà cực kỳ tồi tàn. Gã không dám bước vào trong, đưa thằng bé đến trước cửa, gã hỏi, “Nhóc tên gì?”

“Em tên là Cổ Xuân.”

Chu Gia Thành nhìn thằng bé vào trong nhà, ngửi mùi tanh tưởi quanh người mình, trầm mặc một hồi. Gã vô thức đi trên đường, tìm đại một khách sạn để ở. Hôm nay xảy ra rất nhiều chuyện, gã không còn hơi sức đâu mà nghĩ nữa, rất nhanh chóng mà chìm vào giấc ngủ.

Chu Gia Thành thành thành thật thật đến công ty mấy ngày liền nhưng Khang Lỗi chưa từng cho hắn lấy nửa ánh mắt.

Gã đột nhiên cảm thấy rất chán ghét bản thân, nói đúng hơn gã cảm thấy đây không phải mình vậy.

Kết thúc rồi, theo lẽ thường gã đương nhiên phải phủi mông chạy lấy người, ở đây làm gì có cái gì để lưu luyến chứ?

Rốt cuộc có thứ gì để mà lưu luyến. Chu Gia Thành tự hỏi lòng mình, gã nhoài đầu lên bàn, không cử động. Tới giờ ăn cơm sẽ có một người phụ nữ đến gọi gã, người này diện mạo không tồi, nếu là trước kia gã đã tiếp cận ngay lập tức rồi.

—

Chu Gia Thành ôm người nọ vào lòng, động tác cứ thuận theo thân thể chi phối, nhưng đại não lại chẳng tập trung cho nổi. Tay gã xoa lên môi đối phương.

Cô gái nháy mắt đỏ bừng mặt, ở trong lòng gã đung đưa người, không biết nên làm thế nào. Nhìn ở gần thế này, Chu Gia Thành thật đúng là rất đẹp trai.

Gã cố gắng đẩy suy nghĩ linh tinh trong đầu, bắt đầu nổi ý muốn trêu đùa cô gái này một phen. Nếu như không có Khang Lỗi vào đưa nước thì nhất định chuyện này sẽ càng vui vẻ hơn nữa.

Khang Lỗi cầm cốc nước, đứng hình một chút, sau đó lại coi như không thấy gì mà cầm cốc nước đi ra. Toàn bộ quá trình mi mắt đều chưa động lấy một tí gì.

Nhìn gương mặt đầy ý xuân của cô gái trong lòng, gã thầm than thở.

—

Không bao lâu sau, Khang Lỗi thấy quản lý đang dọn dẹp văn phòng kia, cậu đi lên hỏi, "Chu Gia Thành đổi phòng khác à?"

"Ôi dào, đổi cái gì mà đổi. Người ta là kẻ có tiền, không thích chơi ở công ty chúng ta nữa nên về rồi."

Khang Lỗi lặng lẽ quay trở lại chỗ làm việc, bắt đầu làm việc như bình thường. Đây mới thật sự là Chu Gia Thành. Chơi chán rồi sẽ quay lưng bỏ đi, mọi chuyện lại trở về điểm xuất phát.

Khang Lỗi tập trung hoàn thành xong hạng mục của mình, cuối cùng cậu cũng vượt qua bao nhiêu người được nhận vào làm chính thức. Mọi người đều nhìn cậu với ánh mắt ngạc nhiên cùng hâm mộ. Hôm nay không cần tăng ca, đồng nghiệp vỗ vai cậu, bảo, "Quản lý bảo tối nay đi hát làm tiệc ăn mừng, cậu đi không?"

"Tôi không đi đâu. Tôi muốn về nhà nghỉ ngơi sớm một chút. Mắt tôi căng lắm rồi." Khang Lỗi xoa bóp bả vai đang đau mỏi của mình, chỉ mong được mau mau nằm lên giường.

"Được, vậy cậu về nghỉ sớm đi."

Khang Lỗi đi lên phía trước, nhìn một đồng nghiệp của mình đang kề tai thầm thì với một cô gái. Chuyện yêu đương trong công ty không bị cấm. Bộ dáng cậu không tồi, cũng không ít người bật đèn xanh với cậu nhưng cậu không có hứng thú gì.

Tới quán ăn mình thường đến, ông chủ thấy cậu liền gật đầu, "Tôi biết rồi, vẫn như cũ chứ gì."

"Anh."

Khang Lỗi nhìn thằng bé, hỏi, "Em là..."

Ông chủ quay đầu trả lời cậu, "Là thằng bé định trộm đồ đợt trước đấy."

Khang Lỗi đưa tay xách ôm thằng bé lên, "Mới một thời gian không gặp mà trông khác quá nhỉ. Tiểu quỷ, em trúng xổ số đấy hở?"

"Nó được người ta nhận nuôi đấy. Mà cũng không biết có phải là nhận nuôi không nữa. Tóm lại là do bạn của cậu chăm sóc."

"Bạn của cháu?" Ở chỗ này cậu làm gì có bạn, tất cả mọi người đều có nhà ở trong nội thành. Khang Lỗi xoa xoa tóc của Cổ Xuân. Nhìn đồ mặc trên người thằng bé trông rất có giá trị, thân hình cây trúc cũng không còn khó coi nữa.

"Cái cậu kia không phải là bạn trai của cậu hả?" Ông chủ nhìn sắc mặt cậu có hơi lạ, liền tự biết mình nói sai rồi, "Ây dào, chắc bây giờ bạn bè với nhau toàn nói đùa kiểu này."

Chẳng lẽ Chu Gia Thành vẫn chưa rời đi…

"Người nhận nuôi em đang ở đâu?"

Cổ Xuân đưa tay lên quệt miệng, "Anh ấy bảo anh ấy không biết nấu cơm, nên tối nào cũng đưa em tới đây ăn rồi mới về nhà."

"Anh ta tới đón em?"

Thằng bé lắc đầu, "Chỗ của bọn em ở ngay đường kia kìa. Anh ấy có lúc thì rất tốt, có lúc lại rất hung dữ. Quần áo cũng không biết giặt. Đáng xấu hổ."

Khang Lỗi không nói gì. Chu Gia Thành đúng là kẻ dở hơi, không nghĩ ra vì sao gã lại nhận nuôi một thằng bé xa lạ thế này. Ăn xong thì cũng đã gần 9 giờ. Thấy thằng bé vẫn ở trong quán, cậu hỏi ông chủ thì mới biết thằng bé đã ở đây đợi được một lúc lâu rồi.

"Tôi sắp phải đóng cửa rồi. Cậu xem, hay là cậu đưa giúp thằng bé về nhà được không?"

Ông chủ khó xử bảo. Thật ra khoảng trước 8 rưỡi một chút là ông cũng đã có thể đóng cửa rồi, nhưng hôm này không hiểu sao thằng bé này lại đứng đợi ở đây lâu như thế, lại nghĩ quan hệ của Khang Lỗi với cậu thanh niên kia cũng không tồi nên mới nhờ Khang Lỗi.

Thằng bé đã ngáp ngắn ngáp dài, Khang Lỗi do dự một chút, cuối cùng đành đưa nó về đến trước cửa nhà.

Đến nơi thằng bé lại cứ quấn quýt Khang Lỗi không cho đi, còn bảo mình sợ tối. Khang Lỗi nhớ rõ trước kia thằng bé này toàn đi ăn xin ở trong bóng tối mà.

“Đàn ông mà còn sợ tối.”

Cổ Xuân cúi thấp đầu, “Trong nhà có mùi kinh lắm. Em không ngủ được.”

Có lẽ đây mới là nguyên nhân thực sự khiến thằng bé nán lại quán ăn kia lâu như thế. Cổ Xuân cẩn thận đi vào mở cửa, kéo tay Khang Lỗi vào, “Anh ơi anh dạy em cách dùng máy giặt nhé.”

Khang Lỗi vừa vào liền ngửi thấy mùi rượu, dưới đất cũng toàn là quần áo bẩn. Cổ Xuân ngoan ngoan ngồi xuống thu quần áo vào trong rổ. Không cẩn thận gây ra tiếng động, khiến người đang nằm trên sofa tỉnh dậy.

“Đi rót cho anh mày cốc nước.”

“Vâng.” Cổ Xuân đáp một tiếng rồi đi ra lấy nước cho Chu Gia Thành.

Khang Lỗi lạnh mặt nhìn cảnh tượng trước mặt, nhận lấy cốc nước từ tay Cổ Xuân, tiến lên đổ thẳng lên người Chu Gia Thành. Bị hắt nước lên người, Chu Gia Thành liền bật dậy. “Mẹ nó,làm cái gì thế?”

Lúc thấy người trước mắt là ai, gã ngẩn cả người. Đẩy người Khang Lỗi ra một bên, một tay xoa xoa tóc. “Cút đi.”

Gã tới trước mặt Cổ Xuân, ngồi xuống, bực bội hỏi thằng bé, “Sao lại đưa cậu ta về đây?”

“Quần áo bẩn rồi.” Cổ Xuân chìa ra quần áo vừa mới mua chưa được bao lâu đã bị dính bẩn.

“Để kia đi, tí anh mày giặt.” Chu Gia Thành đứng lên, phớt lờ Khang Lỗi, đi thẳng vào phòng ngủ thay quần áo.

Cổ Xuân vẫn có cảm giác sợ đối với Chu Gia Thành. Thằng bé đợi người đã vào hẳn trong phòng ngủ rồi mới chậm rãi nhặt tiếp quần áo ở dưới đất lên.

Khang Lỗi cầm chổi, hai ba cái đã quét sạch sẽ. Quần áo nhét hết vào máy giặt, thằng nhóc rất hiếu kì với chiếc máy giặt này. Nó quên luôn người đang ở bên cạnh, chỉ nhích tới gần chăm chú nhìn máy giặt hoạt động.

Khang Lỗi đi vào trong phòng ngủ, nhìn Chu Gia Thành đang mặc quần áo, đầu tóc gọn gàng, bộ dạng này nhìn là biết gã đang chuẩn bị đi ra ngoài săn gái.

“Sao lại nhận nuôi nó?”

“Sao cậu vẫn chưa đi thế?” Chu Gia Thành không kiên nhẫn nói, tay đang run mà miệng vẫn còn cố nói, “Thấy nó đáng thương nên làm việc tích đức thôi.”

“Anh có biết cách nuôi một đứa bé không hả? Chu Gia Thành, đã làm thì làm đến cùng, anh có thể chú ý dạy dỗ nó được không hả?”

Chu Gia Thành mặc kệ, “Cậu là cái thá gì mà lên mặt dạy tôi. Sao tôi lại không thể dạy dỗ nó chứ!?”

“Phòng đầy mùi rượu như thế, thằng bé làm sao ở nổi. Anh để tay lên ngực tự hỏi mình xem rốt cuộc anh có đang nuôi dạy nó hay không đi.” Khang Lỗi tiến một bước, Chu Gia Thành lại lùi một bước.

“Đừng có chắn đường của tôi!” Chu Gia Thành dùng sức đẩy cậu ra. Hai mắt đầy phẫn nộ. Chỉ có hôm nay gã không may uống rượu nhiều một chút, thế mà lại bị Khang Lỗi bắt gặp được.

“Anh muốn ra ngoài làm gì?”

Khang Lỗi dựa người vào cửa, hỏi như đang thẩm vấn.

Chu Gia Thành túm áo Khang Lỗi, cười nói, “Đi ra ngoài…thượng đàn ông.”

Khang Lỗi tay nắm thành quyền, không hiểu sao lại thấy cực kỳ tức giận.

Chu Gia Thành cười vừa phóng đãng lại rất giống tên thần kinh, “Khang Lỗi, tôi rất thích cái biểu tình muốn đánh mà không thể đánh này của cậu.” Gã vỗ vỗ lên mặt cậu vài cái, trong lòng cực kỳ sảng khoái, “Cậu dám động vào tôi một ngón tay, tôi sẽ khiến cậu không bò dậy được.”

Khang Lỗi mạnh mẽ áp gã lên cửa. Chu Gia Thành bị áp người rất khó chịu. “Cậu vào được công ty này cũng không dễ dàng nhỉ. Tôi khuyên cậu hiện tại nên buông tay ra, nếu không tôi không dám cam đoan ngày mai sẽ có chuyện gì đâu.”

Chu Gia Thành thấy Khang Lỗi nổi điên lại càng khoái chí, “Ông đây phất tay một cái là đã có một đống người nằm ra để cho ông thượng. Ông đây không cần cậu, ông đây chán ghét cậu.”

“Đồ cặn bã.”

Chu Gia Thành tỉnh bơ đáp, “Cảm ơn đã khen.”

Dùng sức giãy ra, Chu Gia Thành nhắm mắt lại để tâm tình bớt căng thẳng. Gã lại định giãy dụa tiếp thì môi đột nhiên bị cắn lấy.

Mẹ nó, chảy máu rồi!

Bàn tay thô ráp quen thuộc bắt đầu theo tiết tấu mà xoa nắn lão nhị của gã. Đã lâu rồi gã không làm, chỉ mấy cái xoa nắn, lão nhị của gã đã đứng thẳng dậy.

Chu Gia Thành ngượng quá, tay kia đưa lên tát Khang Lỗi một cái, "Cậu lên cơn thần kinh à? Cậu coi tôi là cái mẹ gì vậy?"

Cái tát khiến Khang Lỗi lấy lại ý thức.

"Anh thiếu đàn ông đến thế cơ à?" Khang Lỗi rủ mắt.

Trong đầu gã có một giọng nói, bảo gã phải thể hiện sự tức giận của mình, lại có một giọng nói khác khuyên gã đừng nên tự tìm chết nữa. Chu Gia Thành giữ lấy quần áo trên người mình, "Liên quan đếch gì đến cậu." Hai chân gã dính chặt vào nhau, nhằm che giấu phản ứng dọa người phía dưới thân.

Khang Lỗi đưa tay xuống giữa hai chân gã. tay chọc chọc vào lão nhị của gã, càng chọc thứ đó càng cứng, "Mới chỉ chạm vài cái mà nó đã thế này rồi."

"Đây là phản ứng bình thường của đàn ông." Gã thực sự muốn rời đi, nếu không e là sẽ xảy ra chuyện mất, gã không biết liệu mình có làm ra hành động phóng đãng nào không.

Nhưng Khang Lỗi áp gã rất chặt. Mặt cậu lạnh, nhưng hành động của cậu một chút cũng không lạnh. Chu Gia Thành há hốc mồm thở dốc, tay chân đang giãy dụa cũng trở nên bất lực. Đầu Khang Lỗi dần đi xuống, cảm giác ấm áp mềm mại bao lấy lão nhị của mình khiến gã run rẩy kịch liệt, hai chân run run không đứng vững được.

Kinh hãi cùng khoái cảm hòa vào nhau, hơn nữa cũng đã lâu rồi gã chưa làm lên lần này bắn ra rất nhanh.

"Ưm..." Người bị áp lên tường, tay của gã cũng bị cố định ở phía trên đầu. Tư thế này khiến gã thật thẹn thùng, gã không kìm được, đang định phun ra mấy lời mắng chửi.

Tựa như đã nhìn thấu dự tính của Chu Gia Thành, Khang Lỗi lạnh lùng nói, "Cổ Xuân đang ở bên ngoài. Nó vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi."

Nghe xong lời này, Chu Gia Thành oán hận lườm Khang Lỗi. Tay của Khang Lỗi nhanh chóng chen vào trong cái miệng nhỏ đằng sau. Sắc mặt Khang Lỗi vẫn bình tĩnh, không gề có bộ dạng động tình, gã đỏ mắt, giọng nói trở nên bi ai, "Cậu có ý gì hả? Tôi nhớ rõ chúng ta đã không còn gì rồi cơ mà."

Khang Lỗi không để ý đến gã, nắm lấy lão nhị của mình xâm nhập vào bên trong mềm mại, dò tìm điểm có có thể khiến Chu Gia Thành phát điên, mạnh mẽ ra vào. Chu Gia Thành cố gắng đè lại tiếng thở dốc,

gã vẫn nhớ bên ngoài còn có một đứa bé tuổi còn nhỏ.

Khang Lỗi dùng lực xoa nắn thắt lưng của Chu Gia Thành. Cậu nhắm mắt cảm thụ cảm giác cực lạc kia, "Tôi sẽ thỏa mãn anh, đừng ra ngoài tìm người khác nữa." Nói xong lại dùng sức đẩy thật mạnh vào.

"A!" Chu Gia Thành không nhịn được hét thất thanh một tiếng. Khang Lỗi biết trước nên liền lấy tay bịt miệng gã lại, ngón tay của cậu bị gã cắn đến phát đau. Khang Lỗi kề sát mặt vào, vừa vặn có thể nhìn thấy đôi mắt đang ậng nước của gã. Cơn tức giận lúc đầu dần tiêu tan, trong lòng cậu mềm nhũn. Cậu ôm chặt eo gã, vuốt ve nói, "Đừng ra ngoài chơi bời nữa."

"Lão tử muốn ra ngoài…làm công…a…" Chu Gia Thành cắn mạnh tay Khang Lỗi, nức nở bảo, "Sao cậu lại như thế chứ? Lúc tôi đuổi theo cậu thì cậu lại không cần. Chơi tôi như thế vui lắm đúng không? Giờ tôi không cần cậu nữa…"

Không đợi gã nói xong, Khang Lỗi quay người gã lại, để gã đối diện với mặt mình. Để chân gã quấn lấy thắt lưng mình. Chu Gia Thành che miệng, "Thằng bé..A….còn ở ngoài đấy…"

"Chỗ này của anh nói cho tôi biết nó đang rất hưng phấn." Khang Lỗi mặt vẫn bình tĩnh như thế. Cậu nâng mặt Chu Gia Thành lên, nước mắt của gã chảy lên mu bàn tay cậu, cậu liền lè lưỡi ra liếm.

"Nếu bây giờ anh vẫn còn muốn tôi thì tôi sẽ ở lại. Nếu không muốn nữa, tôi lập tức sẽ rời đi ngay."

Chu Gia Thành do dự một chút. Khang Lỗi không động thân nữa, đứng yên đợi câu trả lời của gã.

57. Chương 57: Phiên Ngoại: Chu Gia Thành (3)

Khang Lỗi làm bộ chuẩn bị rút người ra, dùng hành động chứng minh lời nói 'rời đi ngay lập tức' của mình.

Chu Gia Thành vừa bị *làm*, hai chân đã mềm nhũn. Gã gầm gừ ghìm tay cậu tại, "Tôi mới nói một cậu mà đã thế rồi."

"Tôi biết anh đang rất giận." Khang Lỗi ôm Chu Gia Thành. Vì gã đang quấn chân vào người cậu nên lúc này cậu phải hơi ngẩng đầu lên mới nhìn được gã. Cậu mút giọt mồ hôi trên cổ của gã, rồi lại chậm rãi di chuyển môi lên miệng gã.

Chu Gia Thành trước giờ rất vô pháp vô thiên, nhưng đó mới chính là Chu Gia Thành trong lòng cậu.

Môi lưỡi triền miên, cậu thong thả dùng lực tiến vào trong gã, nghe tiếng ngâm nga của gã, "Có nhận của hối lộ này của tôi không?"

Chuyện gì cũng có thể dùng "cách này" để giải quyết, nhất là chuyện vợ chồng, cãi nhau đầu giường yêu nhau cuối giường.

"…Ừm…" Chu Gia Thành thoải mái tận hưởng phục vụ của Khang Lỗi, gã nghẹn ngào mãi mới nói được một câu đầy đủ, "Của hối lộ này, tôi nhận."

Vừa dứt lời, Khang Lỗi bế xốc gã đè lên giường. Chu Gia Thành mơ màng không còn ý thức nổi mình đang nằm ở đâu, mặt mày ửng đỏ.

Khang Lỗi dùng tốc độ hỏa tốc, cởi sạch quần áo của Chu Gia Thành. Chu Gia Thành xưa nay chưa từng phải chịu khổ, da dẻ mịn màng khiến Khang Lỗi cảm thấy môi lưỡi khát khô, cậu cúi xuống triền miên hôn gã.

Cảm tưởng như ở dưới bị cọ sát đến sắp chảy máu rồi, Chu Gia Thành cũng không nói rõ được lúc này gã đang khó chịu hay thoải mái, hai chân run run chủ động quấn lấy thắt lưng Khang Lỗi.

Sau một trận mây mưa mãnh liệt, gã mơ màng để Khang Lỗi bế vào phòng tắm tẩy rửa.

Gã nhìn Khang Lỗi, bảo, "Ông đây không phải cho cậu *thượng* miễn phí đâu nhé."

Khang Lỗi nói, "Tôi sẽ cố hết sức chăm sóc anh."

Chu Gia Thành định chọc mấy lời, nhưng gã biết đây chính là hứa hẹn thật lòng của Khang Lỗi. Gã thật cẩn thận xác nhận lại, "Thật à?" Nếu là thật, gã cũng sẽ cố gắng sửa tính sửa nết.

Khang Lỗi lại mò ngón tay vào rửa sạch *bên trong,* "Trước tiên tôi hỏi anh mấy chuyện đã."

"Chuyện gì? Hỏi mau đi." Chu Gia Thành sốt ruột lắm rồi.

"Sau này ai giặt quần áo?"

"Giặt quần áo cái gì?" *Chẳng lẽ để gã giặt chắc?*

Khang Lỗi liếc gã một cái, "Ai sẽ vệ sinh phòng tắm?"

"Cậu bị ngốc à, đương nhiên là người giúp việc." Gã bật người ngồi dậy, thấy ánh mắt Khang Lỗi có chút không đúng.

Gã đảo đảo mắt, cuối cùng ấp úng nói, "…Tôi làm."

“Anh có còn tụ tập với đám bạn bè để đi tìm *thú vui khác* nữa hay không?”

“… Không tìm nữa.” Chu Gia Thành xoa xoa cái mũi.

“Anh có quản lí được tốt lão nhị và cái mông của mình không?”

“Mẹ nó…” Bị hỏi đến phát ngượng, Chu Gia Thành đánh một cái lên người cậu, “Lại còn hỏi chuyện này nữa.”

Khang Lỗi không tức giận, vẫn tiếp tục lau người giúp gã, “Ý của tôi là, về sau anh chỉ được có một mình tôi thôi. Nếu anh dám vi phạm, tôi nhất định sẽ chia tay với anh. Tôi nói được làm được.”

“Lâu lắm rồi tôi có đi tìm người nào khác đâu.”

“Thế sao vừa nãy anh nói anh muốn đi tìm đàn ông?”

“Dọa cậu thôi.” Kỳ thật gã chỉ lấy cớ để đi ra ngoài tránh mặt cậu.

Gã nhắm mắt nghỉ ngơi, bỗng nghĩ tới cái gì đó, lại mở mắt ra. Không tình nguyện hỏi, “Cậu nói cậu nuôi tôi là thật đấy à?”

Khang Lỗi mỉm cười, “Là thật.”

Chu Gia Thành vui đến mức muốn bay lên giời. Nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ ra như không có gì. Gã liếc mắt nhìn Khang Lỗi, sau đó mở rộng hai chân ra để cậu rửa sạch, miệng còn “hừ” một tiếng.

Thị giác cùng xúc giác bị kích thích, ánh mắt Khang Lỗi tối sầm lại. Cậu cố gắng áp chế cảm xúc, hỏi. “Cổ Xuân không phải còn có một người mẹ sao?”

“À, mẹ nó chết rồi.” Chu Gia Thành ngoáy lỗ tai, “Hôm đấy tôi không có việc gì làm nên đi quanh quanh ở chỗ vỉa hè. Thấy một đám trẻ con đang bắt nạt nó nên đưa nó về nhà. Sau đó hỗ trợ tiền cho nó đi học. Mẹ nó cảm kích tôi lắm, còn định quỳ xuống nói cảm ơn nhưng bị tôi ngăn lại. Hôm sau lại đến nhà nó thì đã thấy mẹ nó tự sát rồi. Còn để lại mấy câu, nói là không muốn liên lụy đến con mình. Đàn bà thật đúng là khó hiểu.”

“Thế là anh liền mang nó về nuôi?” Một người làm mẹ bị bệnh nặng, có suy nghĩ như thế cũng là điều bình thường. Giải thoát cho mình cũng chính là giải thoát cho con mình. Khang Lỗi ôm chân Chu Gia Thành lên, bắt đầu xoa bóp.

Thoải mái quá đi mất. Chu Gia Thành mơ màng buồn ngủ, hai chân mở rộng, nâng mí mắt lên, “Ừ” một

tiếng, “Nó không khóc cũng không làm loạn, rất ngoan. Nuôi nó cũng không khó.”

Đây vốn là việc làm tốt, thế mà đến khi gã về nhà giải thích với mọi người trong nhà thì lại bị mắng. Chu Gia Thành nhích lại gần cậu, ra lệnh, “Chân mỏi nhừ hết rồi, mau bóp cho tôi với.”

Khang Lỗi vừa bóp vừa nói, “Vậy làm người giám hộ đi. Cổ Xuân vẫn còn nhỏ, anh thu liễm tính tình một chút, nuôi trẻ là chuyện cả đời đấy.”

“Tôi biết rồi. Thằng bé ngoan lắm, sở thích ăn uống cũng hợp với tôi. Tôi thật sự muốn nuôi nó.” Chuyện này nặng nhẹ ra sao, Chu Gia Thành đều biết, nuôi dưỡng một đứa trẻ không phải là chuyện nhỏ.

Nghe câu trả lời của Chu Gia Thành, Khang Lỗi thấy rất vừa lòng. Cậu lau khô người cho gã rồi bế gã nằm lên giường. “Tôi ra ngoài xem Cổ Xuân thế nào đã.”

“Đi đi.” Chu nhị thiếu đỏ mặt nhìn người đi ra ngoài, trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm không ít.

Đi ra ngoài đóng cửa lại, Khang Lỗi nhìn thằng bé ngồi trên bàn làm bài tập, chỉ là đầu đang úp xuống mặt bàn, chắc là buồn ngủ rồi. Cậu đi qua định bế thằng bé lên giường ngủ. Nào ngờ vừa mới bế lên thì thằng bé đã tỉnh.

“Anh.” Cổ Xuân dụi mắt.

Lâu lắm rồi cậu mới ôm một đứa trẻ trong lòng, tâm trạng có chút căng thẳng, “Bế em lên giường đi ngủ.”

“Em còn phải đi tắm. Nếu không anh ấy sẽ chê em bẩn mất.”

Lúc tắm rửa thằng bé rất yên lặng. Cho dù có kì cọ mạnh tay thằng bé cũng sẽ chịu đựng không kêu đau. Khang Lỗi thấy thể liền cười bảo, “Thấy đau hay muốn thứ gì thì phải nói ra cho anh biết, đừng cố chịu đựng. Nếu không anh sẽ không thích em đâu.”

“Anh, anh kia sẽ không cần em nữa ạ?” Cổ Xuân nắm lấy tay Khang Lỗi, mắt ậng nước.

“Không đâu. Em có thể gọi anh ấy là bố hoặc chú. Sau này em chính là đứa nhỏ của anh ấy.”

Nghĩ Cổ Xuân không hiểu lời mình nói, Khang Lỗi lại giải thích một lần nữa. Thằng bé mù mờ gật đầu. Khang Lỗi ôm thằng bé ra ngoài. Lau khô người rồi thay quần áo ngủ. Chất liệu quần áo ngủ là vải dệt, rất mềm mại, chứng tỏ Chu Gia Thành cũng không phải là không quan tâm đến thằng bé.

Xét theo tuổi tác, Khang Lỗi vốn muốn Cổ Xuân gọi Chu Gia Thành là chú. Nào ngờ sáng hôm sau, Cổ Xuân thức dậy, vào trong phòng ngủ của hai người, trèo lên giường gọi Chu Gia Thành, “Bố ơi, rời giường

thôi."

Chu Gia Thành bị dọa sợ. Ngẩng đầu nhìn thì thấy Khang Lỗi đang cười mình, gã vò tóc, ấp úng chấp nhận.

Thằng bé lại càng thêm kích động. Chu Gia Thành ngáp một cái thật to, "Đến trường nào."

Nói xong bế thằng bé lên, cảm giác có chút kì diệu. Trước lúc đi học, Cổ Xuân thơm má gã một cái, khiến mặt gã nóng bừng cả lên. Gã ngượng ngùng miễn cưỡng thơm lại một cái, "Chuẩn bị đến trường đi. Cái anh đang ở trong phòng ngủ sẽ đưa con đi."

Trên đường đi, Khang Lỗi hỏi Cổ Xuân, "Vì sao em lại quyết định gọi là bố?"

Thằng bé nghĩ một lúc rồi trả lời, "Bởi vì em là đứa nhỏ của bố mà."

Khang Lỗi xoa xoa đầu thằng bé, miệng nở nụ cười. Cổ Xuân so với những đứa trẻ khác thì ngoan hơn rất nhiều.

"Chiều nay bố sẽ tới đón em."

"Không phải tới quán cơm của bác kia nữa sao?" Cổ Xuân ôm cặp xách, khó hiểu.

Khang Lỗi ngồi xổm xuống, "Sau này không ăn tối ở quán đó nữa. Về nhà ăn. Bố em hoặc anh sẽ tới đón em. Về sau em sẽ không bao giờ phải về nhà một mình nữa."

Thằng bé cúi thấp đầu, nghẹn ngào sụt sịt. Khang Lỗi định an ủi nó thì đã nghe thấy nó nói, "Em thích bố lắm." Nói xong lại thơm má Khang Lỗi một cái, "Cũng thích anh nữa."

Khang Lỗi xoa má, cười ra tiếng. Nhìn Cổ Xuân đi vào nhà trẻ rồi mới xoay người rời đi. Bây giờ vẫn còn sớm.

Chỉ vì được gọi là "bố" mà Chu Gia Thành bây giờ muốn ngủ tiếp cũng không ngủ được nữa, cứ trở mình mãi. Cửa phòng bỗng bị mở ra, gã quay lại tròn mắt hỏi, "Không đi làm à?"

Khang Lỗi đi tới ôm Chu Gia Thành. "Xin nghỉ một hôm rồi."

"Hừ. Mấy ngày nữa tôi cũng sẽ tới làm trong công ty nhà tôi."

Khang Lỗi nói, “Thật ngạc nhiên.”

“Thế không lẽ ngày nào cũng ngủ thế này à? Nam nhi chí không phải ở trên giường. Với cả bây giờ cũng có Cổ Xuân rồi mà.”

Chu Gia Thành trở mình, nằm đối mặt với Khang Lỗi. Bỗng nghĩ, nếu sau này Cổ Xuân cũng giống bộ dạng này của mình, gã chắc sẽ phát điên mất.

“Khang Lỗi.”

“Gì?”

Chu Gia Thành căng thẳng bảo, “Tôi biết tính tôi không tốt. Cậu cho tôi thời gian, tôi nhất định sẽ thay đổi dần.” Mặt gã nóng hết cả lên.

Khang Lỗi thấy gã như ngừng thở, cảm thấy thật đáng yêu, liền ôm gã vào trong lòng, vỗ về an ủi rồi nhẹ nhàng hôn gã một cái. “Tôi tin anh mà.”

Chu Gia Thành cảm thấy thật cảm động, cảm động đến mức cả người gã lại sinh ra phản ứng rồi. “Mẹ nó, ông đây lại…cứng rồi.”

“…”

Chu Gia Thành, “Hôn tôi đi.”

“…”

-HOÀN-

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/tan-do-anh-de